

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

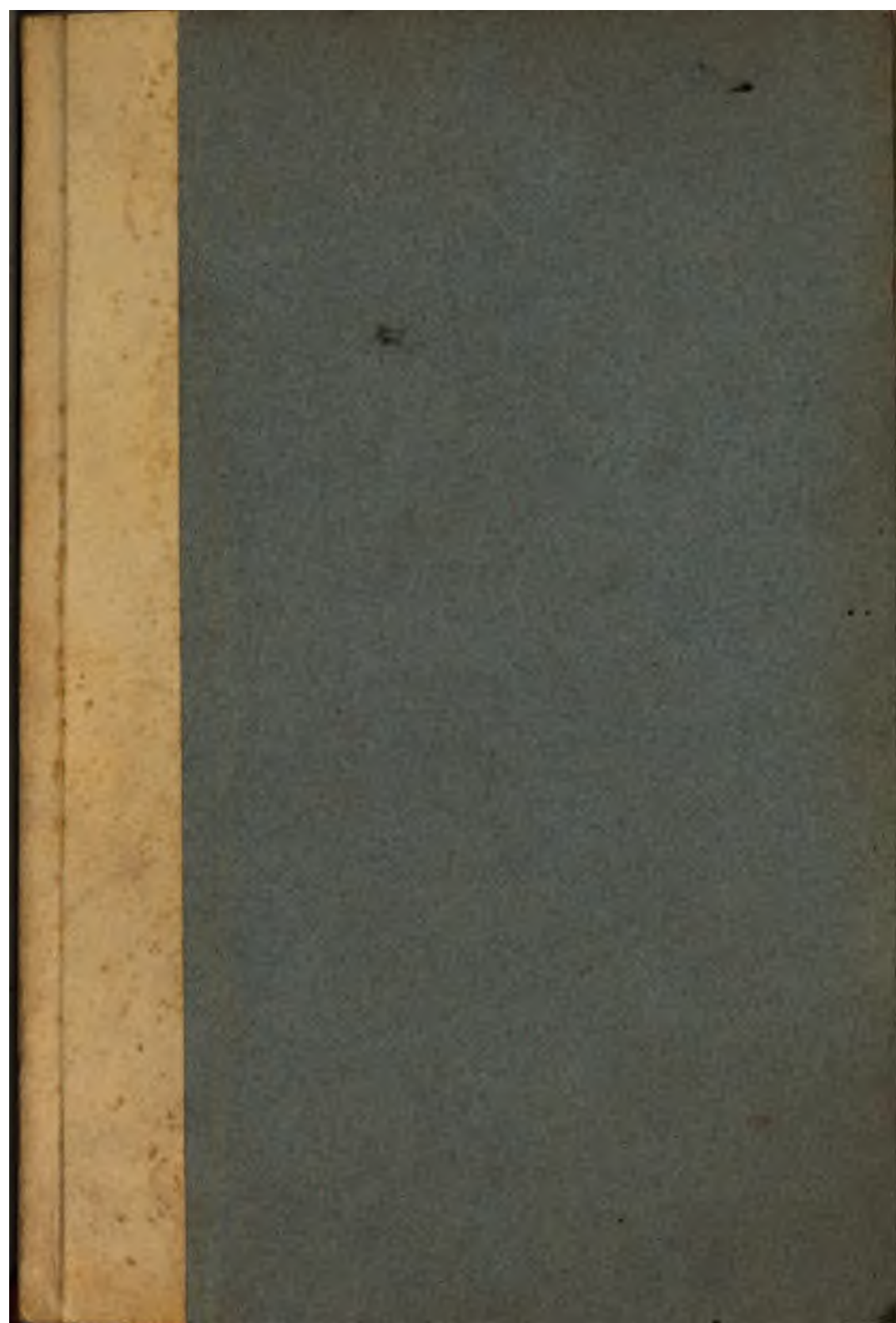
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

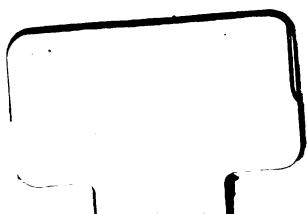
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600093625V

600093625V

ΠΙΝΔΑΡΟΥ
ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΤΜΙΑΚΑ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΔΑΛΩΜΑΣΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΚΛΗΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΡΜΟΥ

(Παρά το ἔτος Μετσού, ἔρμ. 2.)

1875.

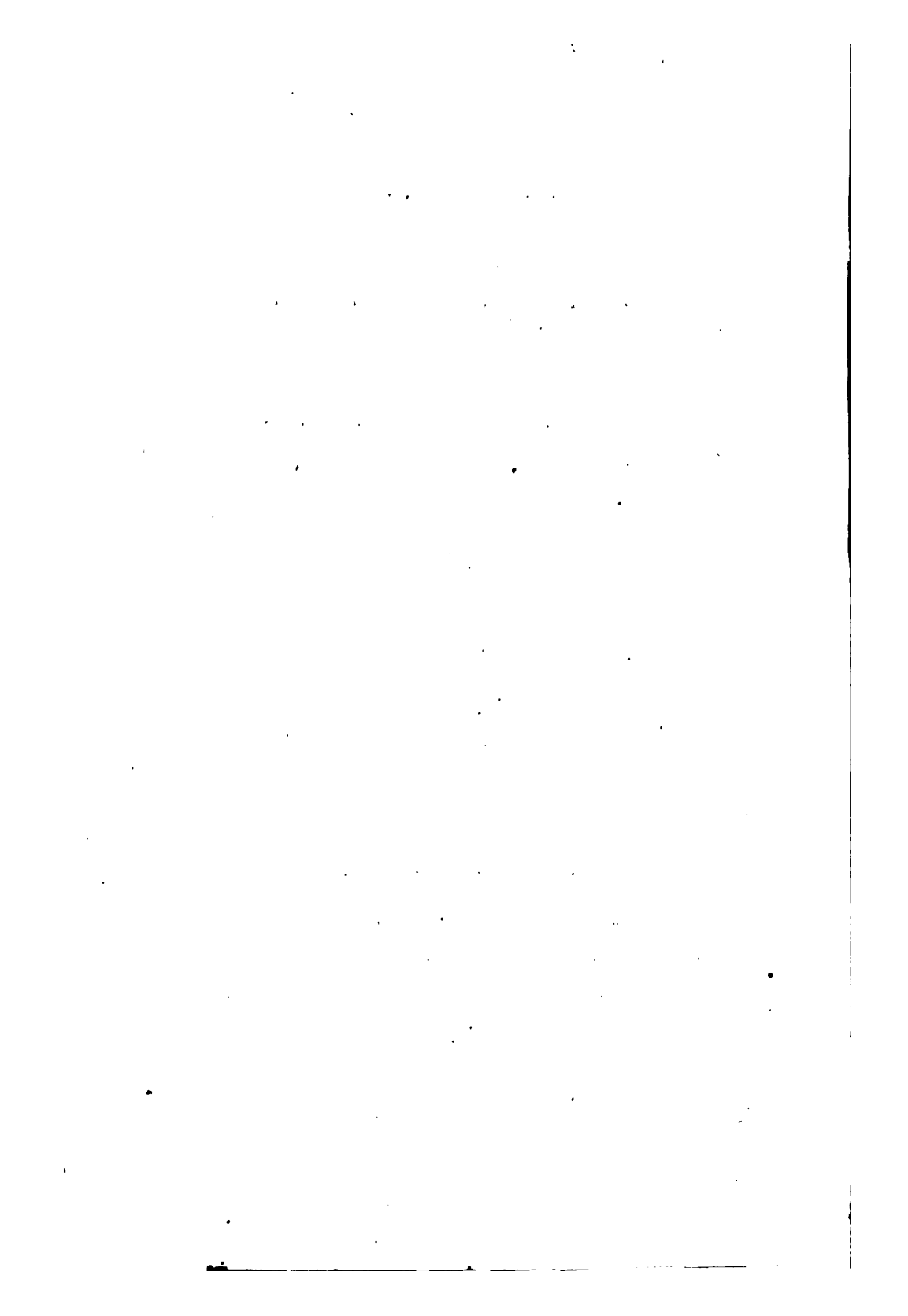
ΠΙΝΔΑΡΟΥ
ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΤΜΙΑΚΑ

ΝΥΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΝΔΑΛΩΜΑΣΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΚΛΗΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΡΜΟΥ
(Παρά τῷ ἀδελφῇ Παναγιώτῃ κ. Γ. Σ.)

† 875.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐν τῇ Πατμιακῇ βιβλιοθήκῃ πολλά τε ἄλλα τεθησαύριται παλαιὰ βιβλία, χειρόγραφα τε καὶ ἐντυπα, καὶ ἀντίτυπον τῆς πρώτης Πινδάρου ἐκδόσεως, ἣν Ζαχαρίας Καλλιέργης ὁ Κρῆς ἐν Ῥώμῃ ἐξέδωκε τῷ ἀφιέ ἀπὸ Χριστοῦ ἐνιαυτῷ. Περὶ τούτου δὴ τοῦ βιβλίου Ἰωάννης Σακκελίων, ἀνὴρ ἄλλως τε λόγιος καὶ παλαιογραφικῆς τρίβων, λόγον ποιούμενος ἐν Πανδώρα* ἐνδέκατον ἔτος τότε, πρὸς ἄλλοις τάδε φησὶν· Ἄλλ' ὅ,τι καθίστησιν ἰδίως τοῦ Πατμιακοῦ τεύχος πλείστου λόγου ἄξιον ἐστὶ τὰ χειρόγραφα σχόλια, ἅπερ ἀνὴρ σύγχρονος, καθὰ τεκμαίρομαι, τῷ Καλλιέργῃ γενόμενος, παρεπέγραψε πολλαχοῦ τῆς ᾧας, ἀνέκδοτα τὰ πάντα, ἅτε δὴ ἐν μηδεμιᾷ τῶν ἄχρις ἡμῶν ἐκδόσεων τοῦ Πινδάρου φερόμενα. Μεταξὺ δ' αὐτῶν τὰ εἰς τὰ Πύθια ἐπιγέγραπται· Τοῦ σοφωτάτου Μαρίστρου σχόλια (τοῦ Θωμᾶ δηλονότι) ἐν οἷς δις ἀπαντᾷ καὶ ἑτέρα ἐπιγραφή· Ἐκ πτῶν παλαιῶν σχολίων. Ἐγκατέσπαρται δ' αὐτοῖς καὶ τινα σταύτην φέροντα τὴν ἐπιγραφὴν· Ἀλεξάνδρου Φορτίου, ὃς ἦν ἀνὴρ τῶν ἐπισήμων ἐν τοῖς κατὰ τὴν ις' ἑκατονταετηρίδα ἀνθῆσασιν ὁμογενέσι λογίοις, καὶ περὶ οὗ οὐδὲν ἄλλο γινώσκωμεν, εἰμὴ ὅ,τι ἐν Ἑλληνομνήμονι ἀπεμνημόνευσεν ὁ σοφὸς συμπολίτης αὐτοῦ Μουστοξύδης, ὃπερ καὶ μεταγράφομεν ἐνσταυθα· Ἀλεξάνδρου δὲ τοῦ Φορτίου, ὃς τις ὅμως ἦτο Κερκυραῖος, ἔχομεν πέντε Ἑλληνικὰ ἐπιγράμματα καὶ δύο δεκατετράστιχα Ἱταλικά μελύδρια (sonetti) ἐν τῷ ποτήματι τῷ ἐπιγραφομένῳ Tempio della divina Signora Gio-

* Τόμ. ιε σελ. 445 καὶ ε.

πρώτου ἐξωφύλλου εὑρηται ἀπογραφὴ τῶν ἐξῆς συγγραμμάτων:
 » Ἀρεταῖος Καπκαδόκης μὴ λειπόμενος.—Μινάνδρου τρα-
 » γῶδαι (γράφει κωμῶδαι).—Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λου-
 » γδούρων κατὰ αἰρέσεων βιβλία Ε'. — Ἡγησίου ἀνδρός
 » ἀποστολικῆς βιβλία Ε'. — Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου λόγοι
 » διάφοροι.—Γαλήνου περὶ ἀποδείξεως βιβλία ΙΔ'.—Ἀρε-
 » μέδωρου γεωγραφικά.—Ἡρώτος περὶ νεοῦ. Μετ' οὐ πολὺ
 » δὲ περιήλθε τὸ τεῦχος εἰς τὴν κυριότητα Νικηφόρου Ἱερομο-
 » νάχου τοῦ Χαρτοφύλακος, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῦ προμετω-
 » πιδίου φύλλον ἰδιοχείρως σεσημασμένον: Νικηφόρου Ἱερομο-
 » νάχου τοῦ Χαρτοφύλακος. Ἦν δ' οὗτος Κρῆς τὴν πατρίδα,
 » ἀνὴρ παιδείᾳ τε καὶ ἀρετῇ διαλάμπας, μικρῷ δὲ τοῦ φορτίου
 » νεώτερος, ὁμῆλιν δὲ καὶ συμμαθητὴς γινόμενος τοῖς περιφα-
 » νες αὐτοῖς ἐκείνοις Μελετίῳ τῷ Πηγᾷ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας,
 » Γαβριήλῳ τῷ Σεβήρῳ μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας, καὶ Μα-
 » ξίμῳ τῷ Μαργουνίῳ ἐπισκόπῳ Κυθήρων.* Μικροῦ δαὖν ὁμοῦ
 » ἠφάνισε τὸ βιβλίον ὃ τὰ πάντα λυμαινόμενος χρόνος, εἰς ἀπη-
 » νων φιλολόγων χεῖρας, τῶν σιτηῶν, παραδούς αὐτό, οἳ καὶ διε-
 » τρύπησαν κοσκινηδὸν τὰ πρόσθια φύλλα, πολλὰν οὕτω λώ-
 » βην ἐπενεγκόντες τοῖς χειρογράφοις σχολαίαις.»

* Τοῖς εἰρημένους περὶ Νικηφόρου τοῦ Χαρτοφύλακος προστίθεται Σακ-
 » καλίων ἐν ὁποσμησιῶσι τάδε: «Πλατύτερον περὶ τοῦ ἀνδρός διαληφ-
 » μεθα ἐν ἰδίᾳ διατριβῇ. Τοῦτο δὲ μόνον νῦν σημειοῦσθα ἑνταῦθα, ὅτι
 » ἦν διδάσκων ἐν Πάρισι τὰ φιλόσοφα μαθήματα περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣ'
 » καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἀναδειχθεὶς δὲ καὶ καθη-
 » γούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Θεολόγου, εἶτα δὲ καὶ Αποδείκτας μη-
 » τροπολίτης φιλῶ τῷ ὀνόματι πραχειρισθείς, παρέτινε τὸ ζῆν· μέχρι τοῦ
 » 1638 ἔτους. Πλείστα τῶν ἐν τῇ μοναστηριακῇ βιβλιοθήκῃ ἀπωκεμέ-
 » νων χειρογράφων τε καὶ ἐντόπων βιβλίων ἦσαν κτήμα αὐτοῦ· ἐφ' ᾧ καὶ
 » οἰκοδομήσας εἶχεν ἀριστερᾷ τοῦ ναοῦ τοῦ Νυμφαλίου τοῦ νῦν ἔξω
 » σκευὸν φυλάκτιον λεγόμενον, ἐπιθεὶς ἔσω τῆς θύρας τὴν ἐπιγρα-
 » φὴν ταύτην: Ἐνταῦθα τεθεσπύριται τὰ βιβλία Νι-
 » κηφόρου Αποδείκτας τοῦ Κρητὸς προηγουμένου
 » μονῆς τῆςδε, οἰκοδομήσαντος ἐπὶ τούτῳ τοῦδε τοῦ
 » οἰκιδίου, ἔτει Χριστοῦ α.χ.χ.ε.». »

τοῦτο δ' *Atagona*, *fabricato da tutti i più gentili spiriti.*
» *Venezia, presso Pietro Picassanta. 1555, εκ 8^ο. Καί*
» *ναι μὲν, ὡς περὶ τῶν ἡθῶν, οὕτω καὶ περὶ τῆς αἰσθητικῆς,*
» *ἐκ τῶν οὐκείων καὶ τῶν ἐκείνων αὐτοῦ ἐκτραφεύμεθα, τοῦ*
» *Φορτίου τοῦ ὄνομα δικαίως ἤθελε μεταλάβει τῶν ἐκείνων,*
» *πολλοὶ ἀποδύναμις ἀπογέρονται ἐκ Ἑλληνιστῶν τῶν Κωνσταν-*
» *τινῶν, Ἱερώνυμον τὸν Φρακαστόρον, Βενέδικτον τὸν Οὐά-*
» *σκιον (Vaschi), Ἀρρίβαν τὸν Κάρον καὶ τοὺς ἄλλους, ὧν*
» *οἱ κάλαμοι συνεζύγαντο τὸ βιβλίον ἐκεῖνο.**

» Φαίνεται δ' ὅτι τὸ ἐν λόγῳ τεύχος ἦν ποτε κτῆμα αὐτοῦ
» τοῦτου τοῦ Φορτίου καὶ τοῦτο τεκμαίρεται ἐκ τῶν ἑξῆς: α)
» ὅτι πάντων τῶν ἐπὶ τῆς ὥας χειρογράφων σχολίων** ὑπὸ δύο
» διαφορῶν μὲν, ἀλλὰ συνηλικιωμένων χειρῶν καθαρότητα γε-
» γραμμένων ὄντων, μόνον ἐν τοῖς τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρουσιν
» ὁρῶνται τινεὶ διαγεγραμμένα καὶ ἄλλως διεσκευασμένα· ὅθεν
» εἴποι ἂν τις ἰδιόγραφα αὐτοῦ εἶναι ταῦτά τε καὶ τῶν ἄλλων
» τὰ πλεῖστα· καὶ β') ὅτι ὁ τῆς γραφῆς ἐκατέρας τῶν χειρῶν
» χαρακτήρ οὐκ εἶκει νεώτερος τοῦ πρώτου ἡμίσεος τῆς ις' ἐκα-
» τονταετηρίδος. Παρὰ δὲ τὰ σχόλια ταῦτα φέρονται μεταξὺ
» τῶν τοῦ κειμένου στίχων καὶ ἄλλαι ἐξηγητικαὶ παρασημειώ-
» σεις,*** πῇ μὲν διὰ κινναβάρους, πῇ δὲ διὰ μέλανος ὑπὸ τῆς
» αὐτῆς χειρὸς σεσημασμένοι. Ἡ δ' αὐτὴ χεὶρ προστέθηκε καὶ
» πῖνακας κατ' ἀλφάβητον τῶν ἐν τοῖς σχολίοις ἐρμηνευθέντων,
» ἥτοι ἐν τῇ ἀρχῇ μὲν δύο, ὧδε πῶς ἐπιγράψασα: *Πίναξ τῶν*
» *ἐρμηνευθέντων ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν ἐν τοῖς τοῦ Περ-*
» *σάρου Ὀλυμπίοις, καὶ: Πίναξ τῶν ἐρμηνευομένων ἐν τοῖς*
» *τοῦ Πινδάρου Πυθίοις· ἐν δὲ τῇ τέλει ἕνα, τοιαῦτα ἐπιγράφη:*
» *Πίναξ εἰς τὰ τοῦ Πινδάρου Νέμεα καὶ Ἰοθμία. Ἐπὶ δὲ τοῦ*

* Ἑλληνομνήμονος φυλλ. Ε' σελ 294.

** Ἐστὶ δὲ ταῦθ' ὅσ' ἐν τῇδε τῇ βίβλῳ τῷ ἀστυρίσκῳ ἐπισημα-
» σται.

*** Ἐξηγητικὰς παρασημειώσεις λέγει Σακελλίων τὰ ἐν τῇ βίβλῳ
» τῇδε μηδὲν σημεῖον φέροντα σχόλια.

πρώτου ἐξωφύλλου εὑρηται ἀπογραφὴ τῶν ἐξῆς συγγραμμάτων :

» *Ἀρεταῖος Καπκαδόκης μὴ λειπόμενος.*—*Μισάνδρου τραγωδία* (γράφε *κωμῳδία*).—*Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λουγδούρων κατὰ αἵρεσων βιβλία Ε'.*—*Ἡγησίππου ἀνδρός ἀποστολικῆς βιβλία Ε'.*—*Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου λόγοι διάφοροι.*—*Γαλήνου περὶ ἀποδείξεως βιβλία ΙΔ'.*—*Ἀρεμειῶρου γεωγραφικά.*—*Ἡρώτος περὶ γεωγ.* Μετ' οὐ πολὺ οὐδὲ περιῆλθε τὸ τεῦχος εἰς τὴν κυριότητα Νικηφόρου Ἱερομονάχου τοῦ Χαρτοφύλακος, καθὰ δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῦ προμετιυπιδίου φύλλου ἰδιοχείρως σσημασμένον: *Νικηφόρου Ἱερομονάχου τοῦ Χαρτοφύλακος.* Ἦν δ' οὗτος Κρῆς τὴν πατρίδα, πάντῃ παιδεῖς τε καὶ ἀρετῇ διαλάμπας, μικρῷ δὲ τοῦ φορτίου νεώτερος, ὁμῆλιξ δὲ καὶ συμμαθητὴς γινόμενος τοῖς περιφανέστατοις ἐκείνοις Μελετίῳ τῷ Πηγᾷ Πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας, Γεωργίῳ τῷ Σεβήρῳ μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας, καὶ Μαξιμῷ τῷ Μαργουνίῳ ἐπισκόπῳ Κυθήρων.* Μικροῦ δαὖν ὅμως ὑψήρηνσε τὸ βιβλίον ὃ τὰ πάντα λυμαινόμενος χρόνος, εἰς ἀπηνῶν φιολόγων χεῖρας, τῶν σπητῶν, παραδούς αὐτό, οἱ καὶ διεστρύψαν κοσκινηδὸν τὰ πρόσθια φύλλα, πολλὰν οὕτω λώσθη ἐπενεγκόντες τοῖς χειρογράφοις σχολείοις.»

* Τοῖς εἰρημένους περὶ Νικηφόρου τοῦ Χαρτοφύλακος προστίθεται Σακαλλίων ἐν ὑποσημειώσει ταύτῃ· «Πλατύτερον περὶ τοῦ ἀνδρός διαληφόμεθα ἐν ἰδίᾳ διατριβῇ. Τοῦτο δὲ μόνον νῦν σημειούσθω ἐνταῦθα, ὅτι ἦν διδάσκων ἐν Πάτμῳ τὰ φιλόσοφα μαθήματα περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣ' καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἀναδειχθεὶς δὲ καὶ καθηγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Θεολόγου, εἶτα δὲ καὶ Ἀποδείκτας μητροπολίτης ψιλῶ τῷ ὀνόματι πραχειρισθείς, παρέτεινε τὸ ζῆν· μέχρι τοῦ 1638 ἔτους. Πλείστα τῶν ἐν τῇ μοναστηριακῇ βιβλιοθήκῃ ἀποκειμένων χειρογράφων τε καὶ ἐντάπων βιβλίων ἦσαν κτήμα αὐτοῦ· ἐφ' ᾧ καὶ οἰκοδομήσας εἶχεν ἀριστερᾷ τοῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τὸ νῦν ἔξω σκευὸ φύλακτον λεγόμενον, ἐπιθεὶς ἔνω τῆς θύρας τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην: Ἐνταῦθα τεθροισαύριστα τὰ βιβλία Νικηφόρου Ἀποδείκτας τοῦ Κρητὸς προηγούμενου μονῆς τῆςδε, οἰκοδομήσαντος ἐπὶ τούτῳ τοῦδε τοῦ οἰκιδίου, ἔτει Χριστοῦ 4416.»

Τῶν ἐν τῇ Πατμιακῇ δῆτα ταύτῃ βίβλῳ χειρογράφων σχο-
 λίων ἐκδοὺς τότε Σακκελίων ἐν τῇ Πανδώρα μόνῃ τὰ τὴν ἐπι-
 γραφὴν Ἀλεξάνδρου Φορτίου φέροντα, ὕστερον καὶ ἅπαντα διέ-
 γνω ἐκδοῦναι, τὰ τε ἐν τοῖς μετωπίοις παρεπιγεγραμμένα καὶ
 τὰ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τοῦ ἐδάφους στίχων. Ἀπογράφας τοίνυν
 συνήρμοσε καὶ πολλὰ τοῦ ἐφθαρμένῳ ἀνεπλήρωσε. Διακρίνων
 δὲ τὰ σχόλια ταῦτ' ἀλλήλων, τὰ μὲν ἐν τοῖς μετωπίοις πα-
 ρεπιγεγραμμένα τῷ ἀστερίσκῳ ἐπεσημνήματο, τὰ δ' ἀσήμαντ'
 εἶασεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐντυπα σχόλια προσθήκας τινὰς ἔχει
 χειρογράφους, καὶ ταύτας ἤξιωσε Σακκελίων συμπαραλαβεῖν
 καὶ ἐκασταχοῦ ἐν ταῖς ὑποσημειώσειςι συναποδοῦναι, ὡς ἐξ
 ἀπογράφου πληρεστέρου τοῦ Καλλιεργείου εἰλημμένας. Ὁ δὲ
 τὰς προσθήκας ταύτας προσθεῖς, ὃν Σακκελίων ἐν ταῖς ὑποση-
 μειώσειςιν ἀπλῶς σχολιαστὴν καλεῖ, τάχ' ἂν ἴσως ὁ αὐτὸς εἴη τις
 καὶ τὰ πολλὰ τῶν σχολίων παρεπέγραψεν, ὁ Ἀλέξανδρος Φορ-
 τιος. Τέλος δὲ Ἱεροθέου Φλωρίδου, τοῦ τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς
 βιβλιοφύλακος, ἕτερον ὕστερον τοῦ Πινδάρου βιβλίον τῆς αὐτῆς
 τοῦ Καλλιέργου ἐκδόσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἀνευρόντος, χειρο-
 γράφους τινὰς εἰς τὸν β' Ὀλυμπιονίκην συντάξεις κατὰ τὴν ις'
 α. Χ. ἐκατονταετηρίδα ἐν τῷ μετωπίῳ γεγραμμένας ἔχον, ἀπο-
 γράφας καὶ ταύτας Σακκελίων καὶ τὰ ἐφθαρμένῳ εἰς δύναμιν ἀνα-
 πληρώσας, ἅτε δὴ καὶ τοῦ βιβλίου τούτου τοῖς φιλοβίβλοις θη-
 ρίοις κατηλοκισμένου, ἐν τῷ οἰκίῳ κατέταξε τόπῳ τῷ τοῦ
 σταυροῦ σημείῳ ἐπισημηνάμενος. Ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ἐκ πολλοῦ
 Σακκελίων τὰ σχόλια ταῦτα πρὸς ἐκδοσιν ἐξήρτυσεν, ἥ που
 συχνὸν ἔτι χρόνον ταῦτ' ἐμελλεν ἐν σκότῳ ἐμμενεῖν, εἰ μὴ ἤδη οἱ
 τοῦ Ἀθηναίου ἐκδύται εἰς φῶς αὐτὰ τύποις προφέρειν προὔθυ-
 μήθησαν, γενναίως ἐκ τῶν γλίσχρων τοῦ Ἀθηναίου πόρων ἀνα-
 λίσκοντες, ὅθεν περ καὶ οὗτοι μετὰ Σακκελίωνα δίκαιοι εἰσιν
 ἐπαίνων τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. Ἐν Πάτμῳ δὲ τανῦν Σακ-
 κελίωνος τὰς διατριβὰς ποιουμένου καὶ τῆς τῶν Πατμιακῶν του-
 τῶν σχολίων ἐκτυπώσεως μακρόθεν ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιστα-
 τεῖν ἀδυνατοῦντος, ἡ φροντίς αὐτῇ ἐπετράπη ἐμοί. Ἄσμενος
 δ' ἐγὼ ὑπέδυν τὸ ἀχαριστότερον τοῦτο ἐπιμέλημα, καίπερ οὐ

παλλῆς παρούσης· μοι σχολῆς, ἅμα μὲν οὐ παντάπασιν ἀχρηστα
 καὶ ἀνωφέλητα τὰ σχόλια ταῦτ' ἔσεσθαι ἐλπίζων, ἅμα δὲ καὶ
 αὐτὰς σμικρόν τι συμβαλέσθαι βουλόμενος. Καὶ γὰρ καὶ διορ-
 θοῦν τὰ σχόλια, εἴ τι δέοι, ἐδόθη μοι ἐξουσία. Ὅτι μὲν οὖν ἐγὼ
 ἐν τῷ βραχεὶ τῆς ἐκτυπώσεως χρόνῳ καὶ οὐκ ἐπὶ σχολῆς συνε-
 βαλόμεν, χωρὶς τῆς τῶν τυπογραφικῶν πταισμάτων διορθώ-
 σεως καὶ τῆς φροντίδος ὅπως ὀρθῶς τε καὶ πιστῶς τὰ ἐν τῷ
 Σακκελίῳ ἀπογράφῳ γεγραμμένα ἐκτυπωθῇ, διαρρήδην ἐμνη-
 μόνευσα ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν, ἅπερ ἐπὶ τέλους τοῦμόν φέρεi
 ὄνομα, τὰ γράμματα δηλονότι Δ. Χ. Σ. Σιγῶν δὲ διώρθωσα
 μόνον σμικρότερ' ἄττα περὶ τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὴν στίξιν
 μεταγραφικὰ ἀμαρτήματα. Πάντων δὲ τῶν ἄλλων, τῶν τε ἐν
 τῷ ἐδάφει ἀναπληρώσεων τε καὶ διορθώσεων καὶ τῶν ἐν ταῖς
 ὑποσημειώσειςι λεγομένων, ὅποσαι μὴ τοῦμόν φέρουσιν ὄνομα,
 ὑπεύθυνος Σακκελίῳ, ὃς καὶ ἔγραψε. Δεῖ δὲ με ὁμολογήσαι ὅτι,
 εἰ καὶ ὕστερον ὕστερα τῆς ἐμῆς προσδοκίας τὰ Πατμιακὰ ταυτὶ
 σχόλια ἐδοκιμάσθη, ὅμως οὐ μεταμέλει μοι τὴν τῶν σχολίων
 τούτων ὡς εἰπεῖν μετέκδοσιν λεληθότως καὶ ἐξ ὑπογίου ὑπο-
 δύντι καὶ πολὺν ἐπ' αὐτοῖς χρόνον καὶ πόνον ἀναλώσαντι. Ὁφέ-
 λιμα γὰρ πολλαχῇ καὶ ταῦτ' ἂν γένοιτο τῷ τε γνῶναι βουλο-
 μένῳ ποῖα τις τῶν Πινδάρου ποιημάτων ἐρμηνεία τε καὶ διόρ-
 θωσις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου γεγένηται καὶ οὐχ ἥμισυ τῷ
 ἀκαρτέστερόν ποτε καὶ τελεώτερον ἅπαντα τὰ εἰς Πίνδαρον σχό-
 λια ἐκδώσονται. Δῆλα γὰρ δὴ ὅτι τελεία τις τῶν Πινδαρικῶν
 σχολίων ἐκδοσις, ἣν ἤδη πᾶς τις ἐπιποθεῖ ἄλλως τε καὶ τελείως
 ἤδη τῆς τοῦ Βοικκίου (Bæckh) ἐπιλελοιπυίας, οὐκ ἂν πρότερον
 γένετο, πρὶν ἂν καὶ πάντ' ἐκδοθῇ ὅποσα μέχρι τοῦδ' ἀνέκδοτ'
 ὄντα τυγχάνει, οἷα δὴ πολλὰ ἔτι φέρεται ἐν τοῖς Πινδάρου
 χειρογράφοις, καὶν σμικρὰ ταῦτα καὶ σμικροῦ ἄξι' εἶναι δοκῇ.
 Οὕτω γὰρ οὐ μόνον πληρέστερα γένοιτ' ἂν τὰ σχόλια, ἀλλὰ καὶ
 βέλτιον πρὸς ἀλληλ' ἀντεξεταζόμενα ἐκκαθαρθεῖν καὶ διακρι-
 θεῖν καὶ τὸ οἰκείον ἐκάστῳ σχολιαστῇ ἀσφαλέστερον ἀποδο-
 θεῖν. Τοιγαροῦν οὐδεμία ἂν εἴη ζημία διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις
 καὶ τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας, ὅπως ἐν τῇ συλ-

λογῇ τῇδε τῇ ἀστερίσκῳ ἐπισυστήμασται, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἐκδίδονται πάλαι ταῦτα ὑπὸ Καρόλου Σχνειδήρου (Car. Ern. Christoph. Schneider) ἐξ ἐτέρου ἀπαγράφου, τοῦ Βρατισλαουακοῦ Β, ἐκδεδωμένα. Ἐπιγράφεται δὲ τὰ τοῦ Σχνειδήρου ὧδε: *Thomae Magistri et Demetrii Triclinii Scholia in Pythia quattuor prima ex codice Vrat. E. Vratislaviae MDCCCXLIV.* Χωρὶς γὰρ τοῦ Λατινικῆς φράσεως συχνὰς τοῖς Βρατισλαουακοῖς σχολίοις παρεσπάρθαι, τῇ μεταγραφῇ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μεταξὺ ἀπαγράφοντι παιδιᾶς χάριν γεγραμμένος ἀνθ' ὧν ἀνεγίνωσκεν ἡ ἀναγινωσκομένων ἦκουεν Ἑλληνικῶν, μηδεμίαν δὲ τῷ αὐτῇ τοῖς Πατμιακοῖς, καὶ ἄλλας ἀλλήλων τὰ Βρατισλαουακὰ καὶ Πατμιακὰ ταῦτα σχόλια διαφέρει διαφοράς, καὶ δὴ πολλὰ ἐν ἐκείνοις μεταγραφικὰ πταίσματα διορθοῦν ἂν ἐκ τούτων καὶ τοῦμπαλιν. Ἐκ τίνος μέντοι τύχης τὰ Βρατισλαουακὰ ταῦτα σχόλια οὐκ ἐδυνήθη ἐνταῦθα καρπώσασθαι πλὴν ἐπὶ τῇ τέλει. Ἄμα γὰρ ἤρξατο τὰ Πατμιακὰ ταυτὶ τυποῦσθαι καὶ τούτου ἔγωγες ἀπετρέπην ἐπισταταῖν. Σπεύδων μὲν οὖν ἐζήτησα τὸ τοῦ Σχνειδήρου βιβλίον, οὐ γὰρ αὐτὸς εἶχον, ὅμως μέντοι οὗτ' ἐν τῇ δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ οὗτ' ἄλλοθι που εὑρεῖν ἐδυνήθην. Ἐκ τούτων δὴ ἐδέξασέ μ' ἐκ Γερμανίας τὸ βιβλίον μεταστέλλεσθαι, ὅμως δὲ σχεδόν, τὸ δὴ λεγόμενον, κατέπιν ἐορτῆς ἐκομισάμην, ἥνικα τῶν σχολίων ταυτωνὶ ἐξετετέπωτο μὲν ἤδη τὸ πέμπτον φύλλον, ἔμελλε δὲ τὸ ἕκτον τυποῦσθαι. Τὰ δὲ εἰς τοὺς Νημεονίους καὶ Ἰσθμιογίους ὑπὸ Μομσήνου (Tycho Mommsen) ἐκδεδωμένα σχόλια, ἅπερ ἐπιγράφεται ὧδε: *Scholia recentiora Thomasio-Tricliniana in Pindari Nemea et Isthmia e codicibus antiquis* κ.τ.λ. *Francof. 1865.*, ὡς αὐτῶς ἀμήχαν' ὄντ' Ἀθήνησιν ἀμοῦ γέ που εὑρεῖν, οὐδ' ἐκ Γερμανίας, ὡς περ τὰ Σχνειδήρου, ὁ βιβλιοπώλης Οὐλδέργιος ἐκπορέσαι μοι ἐδυνήθη, καί περ δις ἐπιστείλας, ὡς κακῇ ἐπιλελοιπότη. Οὐκ ἔχοντι οὖν τὰ τοῦ Σχνειδήρου σχόλια ἀνάγκη μοι ἐγένετο ἐξ εἰκασίας ἔστιν ἃ διορθῶσαι, οὐ σμικρὸν μέντοι ἐχάρην τε ἅμα καὶ ἐλυπήθην ὕστερον, ἐπειδὴ τὰ τοῦ Σχνειδήρου σχόλια εἰς χεῖράς μοι περιῆλθε, τοῦτο μὲν ὅτι αἱ ἐμαὶ διορθώσεις οὐκ

ἄστοχοι σχεδὸν ἅπασαι ἐξηλέγχθησαν, τοῦτο δ' ὅτι μάτην εἰς αὐτὰς ἐπόνησα.

Ταῦτα μὲν δὴ ταύτη. Ἰθι δὲ νῦν διὰ βραχείων ἐξετάσωμεν ποῦ ἄττα τὰ Πατμιακά ταῦτα σχόλια καὶ πόθεν εἰληφεν ὁ παρρηγογράφας. Σακελίων μὲν οὖν τὰ ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ παρρηγογραφημένα σκοπῶν φησί· που τάδε· «Τούτων τοίνυν τὰ μὲν ἐπιγεγραμμένα *Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολίων* ἀνήκουσιν εἰς τὸ α' καὶ ζ' τῶν Πυθίων εἶδος, καὶ εἰσι πιθανῶς τῷ λόγῳ ἐκ τῶν αὐτοῖς Ἀλεξανδρινοῖς γραμματικοῖς πεφιλοπονημένων· τὰ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ σωφιστάτου *Μαγίστρου* φέροντα ἀποδοτέα πάντως αὐτῷ περὶ τὴν ιδ' ἀρχομένην ἑκατοντάετηρίδα ἀκμάσαντι γραμματικῷ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ, τῷ μετέπειτα τὸ μοναχικὸν ὑποδυθέντι τριβώνιον καὶ Θεοδούλῳ μετονομασθέντι· ταῦτα αὖτε ἀνήκουσιν εἰς τὸ α' καὶ β' τῶν Πυθίων εἶδος. Τὰ δ' αὖ *Ἀλεξάνδρου τοῦ Φορτίου* ἀνήκουσιν εἰς τὸ Πυθίων εἶδος δ', στ. 25, 44 καὶ 438· τὸ θ', στ. 137 καὶ 177· τὸ ι', στ. 74· καὶ αὐτὸ Νεμέων εἶδος δ', στ. 32. Πάντων δὲ τῶν ἄλλων πατέρα ἐξαγωγῆς ὑπολαμβάνω τὸν περὶ τὴν ιδ' τελευτήσαν ἑκατοντάετηρίδα ἀνθήσαντα γνωστότατον γραμματικὸν καὶ ποιητὴν αὐτῷ ἀνασχετὸν τοῦτο τῇ Μοῦσῃ Ἰωάννην Τζέτζην, τεκμηρίως χρώμενος τούτοις· α') τῷ τοῦ λόγου χαρακτῆρι, οὗ γνωρίσματα ἰδιαιτάτα εἰσι μέγιστα τὰ κομπῶδες καὶ ὑπερπορφαντικόν, προσθετέον δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν τοῦ κειμένου διόρθωσιν τολμηρὸν· β') τὸ εἰς στ. 288 τοῦ δ' τῶν Πυθίων εἶδους σχόλιον ἀναφέρει ἐπὶ λέξεως· *Ἡ ἱστορία* (περὶ Φρίξου) *ἐγράφη ἐν Νεφέλαις Ἀριστοφάνους* (ἴδε σχόλ. αὐτόθ. στ. 256), δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ σχολιαστοῦ. Ὅτι δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ Τζέτζης γέγραφε σχόλια εἰς Ἀριστοφάνην, μνημονεύει ὁ σοφὸς Κύστερος (Ludolphus Küsterus) ἐν τῷ προλόγῳ τῆς τῶν Ἀριστοφάνους κωμῳδιῶν ἀρίστης ἐκδόσεως αὐτοῦ (Amstelod. 1710)· γ') ὅτι καὶ εἰς τὸ Πυθ. εἶδος γ', 178—79 τὰ περὶ Θέτιδος ἐν συνόψει ἱστορῶν προστίθουσιν· *Ἐιρήκαμεν οὖν τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ Λυκόφρονος παραφράσει*. Γνωστὸν δ' ὅτι οὗτός ἐστι, κατὰ τοὺς πλείστους τῶν κρι-

Τῶν ἐν τῇ Πατμιακῇ δῆτα ταύτῃ βίβλῳ χειρογράφων σχο-
λίων ἐκδοὺς τότε Σακκελίων ἐν τῇ Πανδώρα μόνῃ τὰ τὴν ἐπι-
γραφήν *Ἀλέξανδρου Φορτίου* φέροντα, ὕστερον καὶ ἅπαντα διέ-
γνω ἐκδοῦναι, τὰ τε ἐν τοῖς μετωπίοις παρεπιγεγραμμένα καὶ
τὰ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν τοῦ ἐδάφους στίχων. Ἀπογράφας τοίνυν
συνήρμωσε καὶ πολλacha τὰ ἐφθαρμέν' ἀνεπλήρωσε. Διακρίνων
δὲ τὰ σχόλια ταῦτ' ἀλλήλων, τὰ μὲν ἐν τοῖς μετωπίοις πα-
ρεπιγεγραμμένα τῷ ἀστερίσκῳ ἐπεσημνήματο, τὰ δ' ἀσήμαντ'
εἶασεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐντυπα σχόλια προσθήκας τινὰς ἔχει
χειρογράφους, καὶ ταύτας ἤξιωσε Σακκελίων συμπαραλαβεῖν
καὶ ἐκασταχοῦ ἐν ταῖς ὑποσημειώσειςι συναποδοῦναι, ὡς ἐξ
ἀπογράφου πληρεστέρου τοῦ Καλλιεργείου εἰλημμένας. Ὁ δὲ
τὰς προσθήκας ταύτας προσθείς, δὴ Σακκελίων ἐν ταῖς ὑποση-
μειώσειςιν ἀπλῶς σχολιαστὴν καλεῖ, τάχ' ἂν ἴσως ὁ αὐτὸς εἴη δὲ
καὶ τὰ πολλὰ τῶν σχολίων παρεπέγραψεν, ὁ Ἀλέξανδρος Φόρ-
τιος. Τέλος δὲ Ἰεροθέου Φλωρίδου, τοῦ τῆς ἐν Πάτμῳ μονῆς
βιβλιοφύλακος, ἕτερον ὕστερον τοῦ Πινδάρου βιβλίον τῆς αὐτῆς
τοῦ Καλλιέργου ἐκδόσεως ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἀνευρόντος, χειρο-
γράφους τινὰς εἰς τὸν β' Ὀλυμπιονίκην συντάξεις κατὰ τὴν ις'
ἀ. Χ. ἐκατονταετηρίδα ἐν τῷ μετωπίῳ γεγραμμένας ἔχον, ἀπο-
γράφας καὶ ταύτας Σακκελίων καὶ τὰ ἐφθαρμέν' εἰς δύναμιν ἀνα-
πληρώσας, ἅτε δὴ καὶ τοῦ βιβλίου τούτου τοῖς φιλοβίβλοις θη-
ρίοις κατηλοκισμένου, ἐν τῷ οἰκίῳ κατέταξε τόπῳ τῷ τοῦ
σταυροῦ σημείῳ ἐπισημνηνόμενος. Ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ἐκ πολλοῦ
Σακκελίων τὰ σχόλια ταῦτα πρὸς ἐκδοσιν ἐξήρτυσεν, ἥ που
συχρὸν ἔτι χρόνον ταῦτ' ἐμελλεν ἐν σκότῳ ἐμμενεῖν, εἰ μὴ ἤδη οἱ
τοῦ Ἀθηναίου ἐκδῶται εἰς φῶς αὐτὰ τύποις προφέρειν προῦθυ-
μήθησαν, γενναίως ἐκ τῶν γλίσχρων τοῦ Ἀθηναίου πόρων ἀνα-
λίσκοντες, ὅθεν περ καὶ οὗτοι μετὰ Σακκελίωνα δίκαιοι εἰσιν
ἐπαίνων τυγχάνειν τῶν προσηκόντων. Ἐν Πάτμῳ δὲ τανῦν Σακ-
κελίωνος τὰς διατριβὰς ποιουμένου καὶ τῆς τῶν Πατμιακῶν του-
τωνὶ σχολίων ἐκτυπώσεως μακρόθεν ἐπιμέλεισθαι καὶ ἐπιστα-
τεῖν ἀδυνατοῦντος, ἡ φροντίς αὕτη ἐπετράπη ἐμοί. Ἄσμενος
δ' ἐγὼ ὑπέδυν τὸ ἀχαριστότερον τοῦτο ἐπιμέλημα, καίπερ οὐ

παλλῆς παρούσης· μοι σχολῆς, ἅμα μὲν οὐ παντάπασιν ἀχρηστα
 καὶ ἀνωφέλεια τὰ σχόλια ταῦτ' ἔσεσθαι ἐλπίζων, ἅμα δὲ καὶ
 αὐτὸς σμικρὸν τι συμβαλέσθαι βουλόμενος. Καὶ γὰρ καὶ διορ-
 θοῦν τὰ σχόλια, εἴ τι δέοι, ἐδόθη μοι ἐξουσία. Ὅ,τι μὲν οὖν ἐγὼ
 ἐν τῷ βραχεῖ τῆς ἐκτυπώσεως χρόνῳ καὶ οὐκ ἐπὶ σχολῆς συνε-
 βαλόμην, χωρὶς τῆς τῶν τυπογραφικῶν πταισμάτων διορθώ-
 σεως καὶ τῆς φροντίδος ὅπως ὀρθῶς τε καὶ πιστῶς τὰ ἐν τῷ
 Σακκελίωνος ἀπογράφῳ γεγραμμένα ἐκτυπωθῇ, διαρρηθὴν ἐμνη-
 μόνευσα ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν, ἅπερ ἐπὶ τέλους τοῦμὸν φέρεי
 ὄνομα, τὰ γράμματα δηλονότι Δ. Χ. Σ. Σιγῶν δὲ διώρθωσα
 μόνον σμικρότερ' ἄττα περὶ τὴν ὀρθογραφίαν καὶ τὴν στίξιν
 μεταγραφικὰ ἀμαρτήματα. Πάντων δὲ τῶν ἄλλων, τῶν τε ἐν
 τῷ ἐδάφει ἀναπληρώσεών τε καὶ διορθώσεων καὶ τῶν ἐν ταῖς
 ὑποσημειώσειςι λεγομένων, ὅποσαι μὴ τοῦμὸν φέρουσιν ὄνομα,
 ὑπεύθυνος Σακκελίων, ὅς καὶ ἔγραψε. Αἰεὶ δέ με ὁμολογῆσαι ὅτι,
 εἰ καὶ ὕστερον ὕστερα τῆς ἐμῆς προσδοκίας τὰ Πατριακὰ ταυτὶ
 σχόλια ἐδοκιμάσθη, ὅμως οὐ μεταμέλει μοι τὴν τῶν σχολίων
 τούτων ὡς εἰπεῖν μετέκδοσιν λεληθότως καὶ ἐξ ὑπογυίου ὑπο-
 δύντι καὶ πολὺν ἐπ' αὐτοῖς χρόνον καὶ πόνον ἀναλώσαντι. Ὁφέ-
 λιμα γὰρ πολλαχῇ καὶ ταῦτ' ἂν γένοιτο τῷ τε γινῶναι βουλο-
 μένῳ πόλα τις τῶν Πινδάρου ποιημάτων ἐρμηνεία τε καὶ διόρ-
 θωσις διὰ παντὸς τοῦ χρόνου γεγέννηται καὶ οὐχ ἥμισυ τῷ
 ἀκαρτέστερόν ποτε καὶ τελεώτερον ἅπαντα τὰ εἰς Πίνδαρον σχό-
 λια ἐκδώσονται. Δῆλα γὰρ δὴ ὅτι τελεία τις τῶν Πινδαρικῶν
 σχολίων ἐκδοσις, ἣν ἤδη πᾶς τις ἐπιποθεῖ ἄλλως τε καὶ τελείως
 ἤδη τῆς τοῦ Βοικκίου (Boeckh) ἐπιλελοιπυίας, οὐκ ἂν πρότερον
 γένετο, πρὶν ἂν καὶ πάντ' ἐκδοθῇ ὅποσα μέχρι τοῦδ' ἀνέκδοτ'
 ὄντα τυγχάνει, οἷα δὴ πολλὰ ἔτι φέρεται ἐν τοῖς Πινδάρου
 χειρογράφοις, κἂν σμικρὰ ταῦτα καὶ σμικροῦ ἀξί' εἶναι δοκῇ.
 Οὕτω γὰρ οὐ μόνον πληρέστερα γένοιτ' ἂν τὰ σχόλια, ἀλλὰ κἂν
 βέλτιον πρὸς ἄλληλ' ἀντεξεταζόμενα ἐκκαθαρθεῖν καὶ διακρι-
 θεῖν καὶ τὸ οἰκεῖον ἐκάστῳ σχολιαστῇ ἀσφαλέστερον ἀποδο-
 θεῖν. Τοιγαροῦν οὐδεμία ἂν εἴη ζημία διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις
 καὶ τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας, ὅπως ἐν τῇ συλ-

»τικῶν, ὁ τὸ σκοτεινὸν τοῦ. Λυκόφρονος ποίημα παραφράσας τε
»καὶ διαλευκάνας, οὐχ ὁ αὐτοῦ ἀδελφὸς Ἰσαάκιος· καὶ δ')· ὅτι
»τὸ εἰς στ. 68 τοῦ ἢ τῶν Ὀλυμπίων εἶδους σχόλιον φέρει εἰς
»μαρτυρίαν δίστιχον ἀπὸ τοῦ μηκέτι σωζομένου ποιητοῦ Φερε-
»νίκου, ὅπερ κἀν ταῖς Τζέτζου Χιλιάσιν ἀπαντᾷ, ὡς ἐν τῷ οἰ-
»κείῳ τόπῳ ὑπεσημειωσάμην. Καὶ πάντα μὲν ταῦτα τὰ σχό-
»λια φέρονται, ὥςπερ εἴρηται, περὶ τὴν τοῦ τεύχους ὡς λε-
»πτεπιδέπτοις γράμμασι γεγραμμένα, ἅπερ καὶ ἀστερίσκῳ (*)
»διεσημηνάμην πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς μεσοσχιῶσι καὶ
»τοῖς πλαγίοις ἀπαντωσῶν βραχειῶν παρασημειώσεων, αἰτινὲς
»εἰσι παλαιῶν, ὡς ἔοικε, διδασκάλων λεξικαὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
»ἐρμηνεῖται. Ἐνταῦθα μὲντοι τῶν ἐν τῷ α' τῶν Ὀλυμπίων εἶδει
»ἐγκατεσπαρμένων εὐρηται ἀπαραλλάκτως ἔχουσαι ταῖς ἐμ-
»φερομέναις ἐν τῇ τοῦ περικλεστοῦ Βοιχίου ἐκδόσει καὶ
»*Glossae interlineares* ἐπιγραφομέναις.»

Ἄλλ' ὅμως ὀρθά που λέγων Σακκελίων περὶ τῶν γλωσσῶν
καὶ σχολίων, ἃ μὴδὲν ἐν τῇ βίβλῳ τῇδε φέρει σημεῖον, σφόδρα
σφάλλεται τῆς ἀληθείας ἐν οἷς περὶ τῶν ἀστερίσκῳ ἐπισημα-
σμένων λέγει. Καὶ γὰρ πολλοῦ γε καὶ δεῖ τοιαῦτα ὡς ἀληθῶς
εἶναι τὰ σχόλια ταῦτα, οἷα Σακκελίων ἡγεῖται. Ἐπεὶ δὲ τὰ μὲν
πλεῖστα καὶ κράτιστα καὶ ταῦτα πυκνῶς γεγραμμένα προσ-
ῆκει τοῖς Πυθιονίκαις, ὀλίγα δὲ τοῖς Ὀλυμπιονίκαις καὶ ταῦτα
σποράδην εἰς αὐτοὺς γεγραμμένα, πλὴν τῶν εἰς τὸν πρῶτον πυ-
κνοτέρων ὄντων, ἐννέα δὲ μόνον τοῖς Νεμεονίκαις καὶ ἐν τοῖς
Ἰσθμιονίκαις, ἅγε δὴ πρῶτα τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σκοπῶμεν,
εἴτα δὲ τὰλλα. Τίς οὖν ἢ τίνες πότ' ἔγραψαν τὰ σχόλια ταῦτα;
εἰ μὲν τις ἀπλῶς τὰς ἐπιγραφὰς σκοποῖη, αἴπερ ἐνιαχοῦ τῶν
σχολίων τούτων κεῖνται, φαίη ἂν ταῦτά καὶ παραπλήσια Σακ-
κελίῳ, ὡς τὰ μὲν εἰς τὸν ε' καὶ ζ' Πυθιονίκην ἐκ τῶν παλαιῶν
ἐληφται σχολίων, τὰ δὲ εἰς τὸν α' καὶ β'. Θωμᾶς Μάγιστρος
ἔγραψεν, ἕνα δὲ τῶν εἰς τὸν δ', θ' καὶ ι', ὅποσα τὴν ἐπιγραφὴν
Ἀλεξάνδρου Φορτίου φέρει, αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀλέξανδρος Φόρ-
τιος, ἄλλος δὲ τις τὰλλα. Εἰ δὲ τις ὅμως ἐγγύθεν τε καὶ ἀκρι-
βέστερον, ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐπιπολῆς καὶ ἐξ ἀπόπτου, τὰ σχόλια

σκοπούμενος, τοῖς κρατίστοις τεκμαίροιο γνωρίσασαι, τῷ τε λεκτικῷ καὶ τῷ πραγματικῷ τῶν σχολίων τούτων χαρακτῆρι, οὐκ ἂν ἔτι τὴν αὐτὴν περὶ αὐτῶν ἔχοι γνώμην, ἀλλ' ἦτοι ἂν πεπλημμελῆσθαι τὰς ἐπιγραφὰς φαίη, ἢ γε ἄλλως αὐτὰς ἀκούειν δεῖν. Ἐπειδὴν γὰρ τὰ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν εἰς τὸν Φόρτιον ἀναφερόμενα σχόλια ἐξαίρεθῃ — οὐδαμῶς δέ, οἶμαι, δεῖ ἀπιστεῖν μὴ εἶναι ταῦτ' ὄντως τοιαῦτα, ἐπειδὴ περὶ τοὺς αὐτοὺς παρεπεγράφη χρόνους, ὅτε Φόρτιος ἤμαζε, τάχα δέ, καθάπερ ἐμπροσθεν εἴρηται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Φορτίου, ὥς τε σφόδρα γε ταῦτ' ἀπέοικε ψευδεπίγραφ' εἶναι καὶ Φορτίῳ ὑπόβλητα — πάντα τὰλλα, πλὴν τινων οὐ πολλῶν καὶ τούτων σποράδην κειμένων, οὕτω προσέοικεν. ἀλλήλοισι τὴν τε λέξιν καὶ τὰλλα, ὥς τ' οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἐνὶ μόνῳ γέγραπται σχολιαστῇ. Τὸ σύνολον γὰρ οὕτε τὰ εἰς τὸν ε' καὶ ζ' Πυθιονίκην τῶν εἰς τὸν α' καὶ β' διαφέρει, εἰ καὶ ἐκεῖνα μὲν φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ἐκ τῶν παλαιῶν σχολίων, ταῦτα δὲ τὴν τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρου, οὕτε πάλιν ἐκάτερα τῶν ἄλλων εἰς τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας. Ὡς τε δὴλον ὅτι αἱ ἐπιγραφαί, πλὴν τῆς Ἀλεξάνδρου Φορτίου, ὡς ἐμπροσθεν λαμβανόμεναι καὶ ὡς ἤκουσε Σακκελίων, οὐκ ἂν ἔχοιεν ὀρθῶς. Ἐπεὶ δὲ πάντως εἰκὸς λόγον τινα ἔχειν τὰς ἐπιγραφὰς ταύτας, σκεπτέον δεῖς τίς πότ' ἄρ' οὕτός ἐστι καὶ ὅπως δεῖ αὐτὰς ὀρθότερον ἀκούειν.

Πρῶτον μὲν οὖν σκεψώμεθα τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας σχόλια, ἅπερ καὶ ἐν τῷ Βρατισλ. Ε' ἀπογράφω φέρεται ταῦτά. Τὰ σχόλια τοῖνυν ταῦτα ἐν μὲν τῇ Πατμιακῇ βίβλῳ δύο μόνον ἔχει ἐπιγραφάς, ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ τοῦ α' Πυθιονίκου τῆνδε «Τοῦ σοφωτάτου Μαγίστρου σχόλια», ἐν δὲ τῇ ἀρχῇ τοῦ β' «Τοῦ αὐτοῦ Μαγίστρου σχόλια», οὐδεμίαν δὲ ἐν τοῖς λοιποῖς δύο. Ἐν μέντοι τῷ Βρατισλαουιακῷ ἀπογράφω μετὰ τὰ ἐν ἀρχῇ μετρικὰ εἰς τὸν α' Πυθιονίκην σχόλια, ὧν ἐνδεῖ τῇ Πατμιακῇ βίβλῳ, ἐπιγέγραπται «Τοῦ αὐτοῦ σοφωτάτου τοῦ μαγίστρου κυρίου Θωμᾶ σχόλια εἰς τινὰ τῶν Πυθίων». Πρὸ τῶν μετρικῶν δὲ εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχολίων, ὧν ὡσαύτως ἐνδεῖ τῇ Πατμιακῇ βίβλῳ, ἐπιγέγραπται «Ἐντεῦθεν ἐμετρήθη τὰ πύθια παρὰ τοῦ λογιστάτου τοῦ κυρίου Δημητρίου τοῦ Τριχλ.». Μετὰ

δὲ τὰ μετρικὰ σχόλια ἐπιγέγραπται «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια». Ὡς αὐτως δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τῶν εἰς τὸν γ' καὶ δ' Πυθιονίκην σχολίων μετὰ τὰ μετρικὰ ἐπιγέγραπται «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια». Πολλαχοῦ δὲ πρόκεινται καὶ παρεπιγραφαί, τῶ μὲν τελευταίῳ εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχολίῳ καὶ τῶ εἰς στ. 365 τοῦ δ', ἐπὶ δὲ τῇ ἀρχῇ τῶν μετρικῶν εἰς τὸν γ' καὶ δ' Πυθιονίκην σχολίων ἡ παρεπιγραφή «Τοῦ Τρικλ.», τοῖς δὲ σχολίοις εἰς Πυθ. γ' στ. 48—49, δ' στ. 16, 144, 149, 215, 305, 384 ἡ παρεπιγραφή «παλαιόν». Τῇ ἐπιγραφῇ οὖν τῇ πρὸ τῶν μετρικῶν εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχολίων παραχθεὶς ὁ Δέριτος*, οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν εἰς β', γ' καὶ δ' Πυθ. σχολίων ἐπιγραφῆς «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια» τὸν Τρικλίνιον ἤκουσεν ἀντὶ τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρου· ταῦτό δὲ δοκεῖ πρὸ αὐτοῦ καὶ Σχναδόηρος πεπνημέναι, ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ προμετωπίδῳ σελίδι ἐπιγραφῆς εἰκάζει καὶ ἐξ ὧν φησιν ἐν τῇ εἰς Πυθ. δ' στ. 194 ὑποσημειῶσαι. Ὅτι μέντοι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια» οὐκ εἰς Τρικλίνιον, ἀλλ' εἰς Θωμᾶν Μάγιστρον ἀναφέρειν δεῖ, δηλοῖ σαφῶς ἡ πρὸ τῶν εἰς α' Πυθ. σχολίων ἐπιγραφή «Τοῦ αὐτοῦ σφωτάτου τοῦ μαγίστρου κυρίου Θωμᾶ σχόλια εἰς τινὰ τῶν Πυθίων». Πρόδηλον γάρ ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐπιγράψας οὐ μόνον τὰ εἰς τὸν α' Πυθιονίκην σχόλια, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς τοὺς λοιποὺς τρεῖς τῶ αὐτῷ Θωμᾷ τῶ Μαγίστρῳ προσποιεῖ, μόνον τὰ εἰς τὸν β', γ' καὶ δ' Πυθιονίκην μετρικὰ σχόλια προσποιῶν τῷ Τρικλίῳ, καθάπερ δηλοῖ ἡ πρὸ τῶν μετρικῶν σχολίων εἰς τὸν β' Πυθιονίκην ἐπιγραφή «Ἐντεῦθεν ἐμετρήθη τὰ Πύθια κτλ.». Συμμετρῶς δὲ καὶ τὰ Πατριμικὰ ταῦτα σχόλια, ἐν οἷς πρὸ τῶν εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχολίων ἐπιγέγραπται οὐχ ἀπλῶς «Τοῦ αὐτοῦ σχόλια», ὥς περ ἐν τοῖς Βοατισλαουακαῖς, ἀλλὰ «Τοῦ αὐτοῦ Μαγίστρου σχόλια». Εἰκὸς δὲ τὸν αὐτὸν λόγον ἔχει καὶ τὴν πρὸ τῶν σχολίων εἰς τὸν γ' καὶ δ' Πυθιονίκην

* Περρανόγινος· σελ. 97 τοῦ συγγράμματος Δερσίου, ὅπου ἐπιγέγραπται: Die Pindarscholien, eine kritische Untersuchung zur philologischen Quellenkunde von K. Lehrs. Leipzig. 1873.

ὁμοίαν ἐπιγραφὴν τοῦ αὐτοῦ σχόλια». Ὅτι γοῦν ὁ γράψας τὰ εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχόλια ὁ αὐτὸς καὶ τὰ εἰς τὸν γ' ἔγραψε, μαρτυρεῖ καὶ τὸ εἰς Πυθιονίκην γ' στ. 188 σχόλιον. Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰς παρεπιγραφὰς σκοπεῖν, ὅπως μὴ τὴν πρὸς τῷ τελικῷ εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχολίῳ παρεπιγραφὴν τοῦ Τρικλ.» εἰς ἅπαντα ἀνοίσει· τὰ εἰς τὸν β' Πυθιονίκην σχόλια*. Αὕτη γάρ, ὥς καὶ αἱ ἄλλαι παρεπιγραφαὶ δηλοῦσι, μόνῳ τῷ τελικῷ φαίνεται προσήκουσα. Τάχα δὲ καὶ τότε τις φήσκειν ἂν, ἥτιον μέντοι ἐκείνου πιθανῶς, ὅτι χάριν τῶν εὐθὺς ἐπιφερομένων τοῦ Τρικλίου μετρικῶν σχολίων ἡ παρεπιγραφὴ αὕτη παρεπιγράφεται, εἰ καὶ ἑτέρα ἐπιφέρεται χάριν αὐτῶν ὁμοία παρεπιγραφὴ. Ἀλλ' ἐῷμεν τανῦν τὰς παρεπιγραφὰς ὡς μεταγενεστέραις τε τῶν ἐπιγραφῶν καὶ οὐ μεγάλην ἐχούσας πρὸς τὸ ζήτημα ῥοπήν. Κατά γε οὖν τὰς ἐπιγραφὰς φανερόν ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐκ, ἀλλ' ἀπλῶς ἅπαντα τὰ εἰς τοὺς πρώτους τέσσαρας Πυθονίκας σχόλια τῷ Θωμᾷ· Μαγίστρω δὲ πρὸςποιεῖν.

Φέρε νῦν καὶ τὰ εἰς τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας ἐπισκεψώμεθα καὶ πρῶτα τὰ εἰς τὸν ε' καὶ ζ', ὧν προτέτακται ἡ ἐπιγραφὴ α' Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολίων». Τὰ σχόλια δὴ ταῦτα τὸ ὅλον παραπλήσια, ὥς εἴπομεν, τοῖς εἰς τοὺς ἄλλους Πυθονίκας ὄντα, οὐ πᾶν τι προσέκειναι τὸν λεκτικὸν καὶ πραγματικὸν χαρακτήρα τοῖς ἄλλῃ πολλαχῇ γνωστοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως Βυζαντιανὴ ἐστὶ, πλὴν τοῦ πρώτου ἐκατέρωθεν καὶ εἰ τινος ἄλλου ἐν τῷ μεταξὺ, οἷον τοῦ εἰς Πυθ. ε' στ. 16. Δῆλον ἄρα ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ α' Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολίων χάριν μόνου τοῦ πρώτου ἐκατέρωθεν σχολίου κεῖται, οὐδὲν δ' αὐτῇ ἐστὶ καὶ τοῖς λοιποῖς. Ἐχει δὲ τὰ δύο ταῦτα παλαιότερα σχόλια τὸν αὐτὸν που λόγον, ὅνπερ ἄλλα τε πολλὰ καὶ οὐχ' ἥκιστα ταῦτα, ἐν οἷς ὁ λόγος περὶ τοῦ σημείου χ. Ἐπειδὴν γάρ τις ἀκριβέστερον τὰ σχόλια ταῦτα σκέπῃται, τὰ τοῖς παρὰ Βοικκίῳ παλαιότεροις πρόσκεινόντα, τὰ τε ἄλλα καὶ τὰ περὶ τοῦ σημείου χ, εὐρήσει παραπλή-

* Παρανέγνωθι Διερῶν Pindarsch. σελ. 98.

σια μὲν ἐκεῖνοις, οὐ ταῦτά δὲ παντάπασιν, ἀλλὰ πολλαχῇ τὴν γε φράσιν διαφέροντα. Αἷτιον δὲ τούτου ἔοικεν εἶναι οὐτιπου τὸ τὰ σχόλια ταῦτα ἐξ ἄλλων παλαιῶν σχολίων, τῶν παρὰ Βοικίῳ διαφερόντων, εἰληφθαι, ἀλλ' ὅτι ὁ γράψας αὐτά, ταῦτα τοῖς παρὰ Βοικίῳ ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχων καὶ βουλόμενος οἰκειώσασθαι, κατὰ τὸ τοῖς Βυζαντιακοῖς σχολιασταῖς ἐπιπολάζον ἔθος, ἃ μὲν μετέβαλλε συντέμνων, ἃ δὲ διὰ πλείονων ἢ διαφόρων ἐρμηνεύων, οἷα φέρ' εἰπεῖν τὰ περὶ τοῦ σημείου χ σχόλια. Ἀναγινώσκων γάρ ἐν τοῖς παλαιοτέροις σχολίοις ἐπὶ σημείον χ ὅτι» ἢ ἀπρὸς θ τὸ σημεῖον χ» καὶ τὰ τοιαῦτα, μεταβάλλων αὐτὸς ἔγραφε «σημειοῦται (σημειοῦνται) τὸ κῶλον (τὴν λέξιν) τῷ χ ὅτι κ.τ.λ.», αἰδὼ καὶ τὸ σημεῖον τέθειται (τέθεικε) τὸ χ» καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἶμαι δὲ τὰ περὶ τοῦ σημείου χ ταῦτα σχόλια οὐκ ἄλλῃ τιῃ ὕστερον γεγράφθαι, ὥς Λερσίῳ δοκεῖ*, ἀλλὰ μᾶλλον τῷ αὐτῷ ἐξ ἀρχῆς, ὃ καὶ τᾶλλα γέγραπται σχόλια. Ἄν γὰρ Λερσίῳ ὁμολογῶμεν ὅτι ἄλλος τις ὕστερον ἐκ τῶν παλαιοτέρων ταῦτ' ἀπογράφας σχολίων παρεπέγραψεν ἐν τῷ μετωπίῳ, ἐντεῦθεν δὲ πάλιν ἄλλος τις ὕστερον μετέθηκεν εἰς τοῦδαφος, ἀνάγκη ταῦτά καὶ περὶ τῶν πρώτων εἰς τὸν ε' καὶ ζ' Πυθιονίκην σχολίων δοξάζειν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων τὸν αὐτόν, καθάπερ ἐρρήθη, τοῖς περὶ τοῦ σημείου χ ἐχόντων λόγον, ὅπερ οὐ πάνυ τι πιθανὸν δοκεῖ· λίαν γὰρ πολλὰ ἐξετάζοιτ' ἂν οὕτω τὰ ὕστερον προστεθέντα σχόλια. Ὡςπερ οὖν δὴ τῶν ἐν τῷ Βρατισλαουιακῷ ἀπογράφῳ περὶ τοῦ σημείου χ σχολίων ἔστιν οἷς παρεπιγέγραπται ὕστερον ὑπ' ἄλλου του, οὐχὶ δὲ δήπου τοῦ γράψαντος τὰ σχόλια ταῦτα, «παλαιόν», ἐν δὲ «Τοῦ Τρικλ.», ἄλλοις δὲ οὐδέν, οὕτως εἰκὸς καὶ τῷ πρώτῳ εἰς τὸν ε' καὶ ζ' Πυθιονίκην σχολίῳ πρότερον μὲν παρεπιγεγράφθαι ἐν τῷ μετωπίῳ ὑπ' ἄλλου τινὸς μεταγενεστέρου τοῦ τὰ σχόλια ταῦτα γράψαντος * Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολίων», ὕστερον δὲ ἐκ τοῦ μετωπίου μετατεθεῖσθαι τὴν παρεπιγραφὴν εἰς τοῦδαφος καὶ γενέσθαι ἐπιγραφὴν. Ἐπεὶ τοίνυν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἰς μόνον τὸ πρῶτον ἐκατέρωθεν

* Pindarsch. σελ. 96.

σχόλιον ἐξήτασται τείνουσα καὶ δὴ καὶ ὑστέρα οὔσα τοῦ τὰ εἰς τὸν ε' καὶ ζ' Πυθιονίκην σχόλια γράψαντος, τίς ποτ' ἄρ' ὁ γράψας αὐτά; ὡς ἐκ τοῦ λεκτικοῦ καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χαρακτῆρος εἰκάζει, οὐδεὶς ἂν δήπου ἄλλος εἴη πλὴν ἢ αὐτὸς ὁ καὶ τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας γράψας. Ὅτι γοῦν ὁ τὰ εἰς τὸν ε' Πυθιονίκην σχόλια γράψας ὁ αὐτὸς καὶ τὰ εἰς τὸν δ' ἔγραψεν, ὥστε κατὰ τὰ εἰρημένα ὁ Θωμᾶς Μάγιστρος, μαρτυρεῖ καὶ τὸ εἰς Πυθ. ε' στ. 117 σχόλιον. Εἰκὸς δὲ τὸν αὐτὸν καὶ τὰ εἰς τὸν ζ' Πυθιονίκην σχόλια γεγραφέναι, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς τοὺς λοιποὺς πάντας Πυθιονίκας, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα παντάπασι προσέκειτο τοῖς ἡγουμένοις τήν τε λέξιν καὶ τᾶλλα.

Δεδειγμένου ἤδη ἡμῖν πρῶτον μὲν ὅτι πάντα που τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχόλια, ὅσα τῷ ἀσπερίσκῳ ἐπισημάσται, πλὴν τῶν τὴν ἐπιγραφὴν α' Ἀλεξάνδρου Φορτίου φερόντων, εἰς γέ τις ἔγραψε σχολιαστής, εἶθ' ὅτι οὗτος, ὡς γ' ἐκ τῶν ἐν τῇ Βρατισλαυιακῇ καὶ Πατμιακῇ βίβλῳ ἐπιγραφῶν εἰκάζαι, ὁ Θωμᾶς Μάγιστρος ἐστίν, φέρε νῦν ἀμφοτέρω ταῦτ' ἐπανασκοπῶμεν, εἰ βέβαια δὴ καὶ ἀναμφισβήτητα, εἴτε καὶ μή. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον φαίνεται βέβαιον ὅτι καὶ τοιοῦτον, οἷον μὴ πλείονων τῶν εἰρημένων δεῖσθαι λόγων καὶ ἀποδείξεων, οὐχ οὕτω μέντοι καὶ τὸ δεύτερον, ὑπὸ τῶν ἐπιγραφῶν ἀπλῶς μαρτυρούμενον καὶ τούτων ὕστερον τοῦ τὰ σχόλια ταῦτα γράψαντος ἐπιγεγραμμένων. Διὸν δὲ τοῦτο οὐ μόνον ἐκ τῶν διαφορῶν, ἀς διαφέρουσιν αἱ ἐν τῇ Βρατισλαυιακῇ βίβλῳ ἐπιγραφαι τῆς Πατμιακῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ἐνθὲνδε, ὅτι σοφώτατος ὁ Μάγιστρος ἐν αὐταῖς καλεῖται. Ἀμέλει γὰρ οὐδαμῇ οὐδαμῶς οἷός τ' ἦν ὁ Μάγιστρος οὕτως αὐτὸς ἑαυτὸν προσαγορεύειν, πολλῷ δὲ μᾶλλον ἑτέρος τις, ὕστερος τοῦ Μάγιστρον γενόμενος, φαίνεται τὰς ἐπιγραφὰς ἐπιγράψας. Οὗτος γεμὴν καὶ σφάλλεσθαι τῆς ἀληθείας ἐδύνατο, οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἄλλα συγγράμματα ἐξηλέγχθη ψευδῆ γάρ' ὄντα καὶ ψευδώνυμα, ὥς τ' οὐκ αἰεὶ ἀναμφισβήτητόν ἐστι τὸ τῶν ἐπιγραφῶν κύριος, ἀλλὰ πολλαχοῦ καὶ πᾶν ἀμφισβητήσιμον, οἷον δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων φαίνεται συμ-

δαίνυν. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὸν γ' Πυθιονίκην στ. 178 σχολίων εἴ τις σκοποῖ ἔχον ὥδε, «Ὅσους παῖδας ἡ Θέτις ἐγέννα, ἐν τῷ αὐτῷ ζέοντι * λέβητος ἐμβάλλουσα διώλλυ, ** οὐκ ἐθέλουσα φανῆναι παῖδας θνητοὺς τρέφουσα» θαυ γὰρ ἦν. Ἐπιχειρήσασα οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ποιῆσαι, ἐκπάρης ὑπὸ Πηλέως κατελήφθη καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέφυγε. Διὰ οὖν τὸ μῦθον τὸν Ἀχιλλέα διαφυλαχθῆναι, μόνον ἐτικτε λέγει. *Ἐβήκαμεν οὖν τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ Λυκόφρονος παραφράσει.*, αὐτάκα ἰσχυρίζοιτο ἂν ὡς οὐχ ὁ Μάγιστρος, ἀλλὰ τῶν Τζετζῶν ὁπότερος, οὗ καὶ τὰ εἰς ἡμᾶς περιγεγενημένα σχόλια εἰς τὴν Λυκόφρονος Κασσάνδραν ἢ Ἀλεξάνδραν ἔγραψαν, εἴη ἂν ὁ τῶν σχολίων τούτων συγγραφεὺς, μᾶλλον δὲ τοῦ Ἰσαακίου ὁ Ἰωάννης. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐκ τοῦ λεκτικοῦ τις καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χαρακτήρος τεκμαίροιο, παντὸς μᾶλλον Δημητρίῳ τῷ Τρικλινίῳ προσποιῶν ἂν αὐτά, ἅτε δὴ πάντα τὰ τοῦ Τρικλινίου γνώρισμα καὶ ἰδιώματα φέροντα, οἷα ἑναγχοῦ διακρίνωσε Λέρσιος, *** ὅθεν περ οὐκ ἀπεικόντως ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ καὶ τὰ εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας τοῦ Σχναυδῆρου σχόλια εἰς Τρικλίνιον ἀναφέρει, **** οὐκ ἄλλην δ' εἶ, οἶμαι, καὶ περὶ τῶν εἰς τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας Πατμιακῶν σχολίων ἀπεφάνετο γνώμην, εἰ καὶ ταῦτα πρόσθεν ἐτύγχανεν ἐκδεδομένα. Ἐπεὶ δὲ μακρὸν ἂν εἴη, οἷς ὑπὲρ τῆς τοιαύτης γνώμης Λέρσιος χρῆται τεκμηρίοις καὶ πίστεσι, καὶ συντεμύνας ἐνταῦθ' ἐπαναλαμβάνειν, ὁ βουλόμενος αὐτὸ τὸ τοῦ Λέρσιου βιβλίον ἀναγνώστω. Ἐκ τούτων οὖν πολλὰ ἀνάγκη τὰς μὲν εἰς Μάγιστρον τὰ εἰς τοὺς

* Εἰ καὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς βίβλοις, τῇ τε Βρατισλαουακῇ καὶ τῇ Πατμιακῇ, ζέοντι γέγραπται, ὅμως μεταγραφικὸν ἔγωγε τοῦτο ὑπολαμβάνειν πείσμε, οἶμαι ζέοντος γραπτέον εἶναι.

** Ἰστίον ὅτι καὶ ἐν τῇ Βρατισλαουακῇ βίβλῳ, καθάπερ ἐν τῇ Πατμιακῇ, γέγραπται διώλλει, ὅλλον μέντοι ὅτι κατὰ μεταγραφικὸν πταίσμα, ὅπερ ἔγωγ' οὐ κατώκησα διορθῶσαι. Σχναυδῆρῳ δέ, ὡς ὑστερον ἀνέγνω, ἐξήρασε περὶ τούτου τοσούτων ἀπὸ μόνον «Forma inscripta».

*** Pindarschol. σελ. 78 καὶ ἐξῆς.

**** Pindarschol. σελ. 94 καὶ ἐξῆς.

Πυθιονίκους σχόλια ἀναφερούσας ἐπιγραφάς μηδὲν ἔχειν κῦρος ἡγεῖσθαι· πλημμελῶς τε ὑστερον αὐτάς γεγράφθαι, Τζέτζη δὲ ταῦτ' ἢ Τρικλίνιον προσποιεῖν. Οὐδὲνα γὰρ ἄλλον παρὰ τούτους ἔχει ἂν τις ἀμόθεν γέ ποθεν πιθανολογεῖν.

Ἀλλὰ μέντοι πότερον τούτων δεῖ μᾶλλον αἰρεῖσθαι, Τζέτζην ἢ Τρικλίνιον; ταῦτ' Ἀερσίῳ καὶ αὐτὸς συννομίζων πολλὰ φημι μᾶλλον Τρικλίνιον αἰρεῖσθαι δεῖν ἢ Τζέτζην, ὅσω περ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λεκτικοῦ καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χαρακτηρὸς ἀπόδειξις μείζον δύναται τῆς τοῦ σχολίου εἰς στ. 178 τοῦ γ' Πυθιονίκου μαρτυρίας. Τάχα γὰρ ἂν δύναιτο τὸ σχόλιον τοῦτο καὶ ἕτερον ἔχειν λόγον ὀντινοῦν. Ἐπεὶ δὲ Ἀέρσιος ὑπὲρ περὶ τὸν μᾶλλον ἐφρόντισεν, ὅπως δείξει διότι τὰ τοῦ Σχηνιδάηρου εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας σχόλια τῷ Τρικλίνιῳ προσποιητὰ ἐστίν, ὁμῶς δὲ ὦν καταλέγει ὡς τοῦ Τρικλινίου ἰδιωματῶν κοινὰ ἐστὶ τινα καὶ τῷ Τζέτζη, ὥςθ' ἕνεκά γε τούτου ἀμφισβητεῖτ' ἂν ἡ ἀπόδειξις, ἃ γε δὴ ἡμεῖς, τὸν Αερσίου λόγον ἀναπληροῦντες, περὶ ὧν ἐμπαλιν διὰ βραχέων δεικνύναι ὅτου ἕνεκα ταῦτ' οὐκ εἰς Τζέτζην ἀνοιστέα ἐστί. Τούτου γὰρ δειχθέντος, οὐδεὶς ἂν οὐδαμῶς ἐτι ἀπιστοῖη μὴ γράφαι τὸν Τρικλίνιον τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχόλια. Ὡς τοίνυν οὐχ ὁ Τζέτζης ἔοικε ταῦτα γράφαι, τεκμαίρομαι ἂν ἐκ τῶνδε. Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ τῶν σχολίων τούτων λέξις παρὰ τὰ εἰς Αὐκρόφωνα τοῦ Τζέτζου ἐξεταζομένη οὐχ ἡ αὐτὴ καὶ παραπλησία εὐρίσκεται οὕσα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ἐπικεικῶς παραλλάττουσα. Εἴτα δὲ τὸν ἐν ἐκείνοις ἐπιπολάζοντα τοῦ Τζέτζου χαρακτῆρα, τό τε ὑπερκομπὴν καὶ τὸ φορτικὸν καὶ τὸ εἰς τοὺς ἄλλους ὑδριστικὸν καὶ ἀγροίκον, πολλὰ ἑλαττον ἂν ἐν τούτοις ἐπαίσθητο καὶ ὀλιγαχού. Εἰ δὲ δὴ Τζέτζης ἦν ὁ ταῦτα γράψας, ἡ που πυκνότητον ἂν ἦν ἐν αὐτοῖς τὸ ὁ δεινὰ ληρεῖ... ἐγὼ δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα· καὶ δὴ καὶ τῶν ὀνομαζομένων οὐκ ἂν παρέλειπον ἀμνημονεύοντες, ὅπερ ἐν τῇ Αὐκρόφονος ἐξηγήσει φιλεῖ ποιεῖν, ὥς περὶ δεδιώς μή τις ἕτερος ὑστερον τὴν ἀλλοτριάν δόξαν σφετερίσῃ. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ἄλλ' ἅττα τὸ εἰρημένον τεκμηριῶ, ὅλον ὅτι τὴν περὶ Περσέως ἱστορίαν ἄλλως μὲν ἱστορεῖ Τζέτζης παρὰ Λυκά-

βαίνεν. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὸν γ' Πυθιονίκην στ. 178 σχολίων
εἴ τις σκοποῖ ἔχον ὧδε, «Ὅσους παῖδας ἡ Θέτις ἐγέννη, ἐν
τῷ αὐτῷ ζέοντι* λίβετος ἐμβάλλουσα διώλλυ, ** οὐκ ἐθέλουσα
φανῆναι παῖδας θνητοὺς τρέφουσα· θεὰ γὰρ ἦν. Ἐπιχειρήσασα
οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ποιῆσαι, ἐκπίπτης ὑπὸ Πηλέως κα-
τελήφθη καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέφυγε. Διὰ οὖν τὸ μόνον τὸν
Ἀχιλλέα διαφυλαχθῆναι, μόνον ἔτιχτε λέγει. *Εὐρήκαμεν οὖν
τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ Λυκόφρονος παραφράσει.*», αὐτὰκα ἰσχυ-
ρίζοιτ' ἂν ὡς οὐχ ὁ Μάγιστρος, ἀλλὰ τῶν Ῥητόρων ὑπότροποι, οἱ
καὶ τὰ εἰς ἡμᾶς περιγεγενημένα σχόλια εἰς τὴν Λυκόφρονος Κασ-
σάνδραν ἢ Ἀλεξάνδραν ἔγραψαν, εἴη ἂν ὁ τῶν σχολίων τούτων
συγγραφεὺς, μᾶλλον δὲ τοῦ Ἰσαακίου ὁ Ἰωάννης. Εἰ δ' αὖ πάλιν
ἐκ τοῦ λευτικοῦ τις καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων
χαρακτῆρος τεκμαίροισα, παντὸς μᾶλλον Δημητρίου τῷ Τρικλι-
νίῳ προσποιῶν ἂν αὐτά, ἅτε δὴ πάντα τὰ τοῦ Τρικλινίου γνω-
ρίσματα καὶ ἰδιώματα φέροισα, οἷα ἐναγχοῦς διακρίνωσι Λέρ-
σιος, *** ὅθεν περ οὐκ ἀπεικότες ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ καὶ τὰ εἰς
τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας τοῦ Σχηνιδίου σχόλια εἰς
Τρικλίνιον ἀναφέρει, **** οὐκ ἄλλην δ' αἶψα, καὶ περὶ τῶν εἰς
τοὺς ἄλλους Πυθιονίκας Πατμιακῶν σχολίων ἀπεφάνητο γνώ-
μην, εἰ καὶ ταῦτα πρόσθεν ἐτύγχανεν ἐκδεδομένα. Ἐπεὶ δὲ μα-
κρὸν ἂν εἴη, οἷς ὑπὲρ τῆς τοιαύτης γνώμης Λέρσιος χρῆται τεκ-
μηρίους καὶ πίστεσι, καὶ συντεμνόντας ἐνταῦθ' ἐπαναλαμβάνειν,
ὁ βουλούμενος αὐτὸ τὸ τοῦ Λέρσιου βιβλίον ἀναγνώσκει. Ἐκ τού-
των οὖν πολλὴ ἀνάγκη τὰς μὲν εἰς Μάγιστρον τὰ εἰς τοὺς

* Εἰ καὶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς βίβλοις, τῇ τε Βρετισλαουακῇ καὶ τῇ Πα-
τμιακῇ, ζέοντι γέγραπται, ὅμως μεταγραφικὸν ἔγωγε τοῦτο ὑπολαμβάνω
πταίσμα, οἷμαι ζέοντος γραπτίον εἶναι.

** Ἰστίον ὅτι καὶ ἐν τῇ Βρετισλαουακῇ βίβλῳ, καθάπερ ἐν τῇ Πα-
τμιακῇ, γέγραπται διώλλει, ὅλην μὲντοι ὅτι κατὰ μεταγραφικὸν πταί-
σμα, ὅπερ ἔγωγ' οὐ κατώκησιν διορθῶσαι· Σχηνιδίῳ δὲ, ὡς ὑπερ-
ἀνέγκυν, ἐξήρκεσε περὶ τούτου τοσοῦτον ἀπὸ μόνον «*Forma insolita*».

*** Pindarschol. σελ. 78 καὶ ἐξῆς.

**** Pindarschol. σελ. 94 καὶ ἐξῆς.

Πυθιονίκους σχόλια αναφερόσας επιγραφάς μηδὲν ἔχειν κύρος ἀγείσθαι· πλημμελῶς τε ὑστερον αὐτὰς γεγράφηται, Τζέτζη δὲ ταῦτ' ἢ Τρικλίνῳ προσποιεῖν. Οὐδένα γὰρ ἄλλον παρὰ τούτους ἔχει ἂν τις ἀμύθεν γέ ποθεν πιθανολογεῖν.

Ἀλλὰ μέντοι πότερον τούτων δεῖ μᾶλλον αἰρεῖσθαι, Τζέτζην ἢ Τρικλίνιον; ταῦτ' αὖτε Λερισίῳ καὶ αὐτὸς συννημίζων πολλῶ φημι μᾶλλον Τρικλίνιον αἰρεῖσθαι δεῖν ἢ Τζέτζην, ὅσω περ καὶ ἡ ἐκ τοῦ λεκτικοῦ καὶ πραγματικοῦ τῶν σχολίων τούτων χαρακτῆρος ἀπόδειξις μείζον δύναται τῆς τοῦ σχολίου εἰς στ. 178 τοῦ γ' Πυθιονίκου μαρτυρίας. Τάχα γὰρ ἂν δύναίτο τὸ σχόλιον τοῦτο καὶ ἕτερον ἔχειν λόγον ὀντινοῦν. Ἐπεὶ δὲ Λέρισιος ὑπὲρ τοῦτου μᾶλλον ἐφρόντισεν, ὅπως δείξει διότι τὰ τοῦ Σχηνειδῆρου εἰς τοὺς τέσσαρας πρώτους Πυθιονίκας σχόλια τῷ Τρικλίνῳ προσποιητὰ ἐστίν, ὁμῶς δὲ ὧν καταλέγει ὡς τοῦ Τρικλίνου ιδιωμάτων κοινὰ ἐστὶ τινα καὶ τῷ Τζέτζῃ, ὥσθ' ἕνεκά γε τούτου ἀμφισβητεῖτ' ἂν ἡ ἀπόδειξις, ἃ γε δὴ ἡμεῖς, τὸν Λερισίου λόγον ἀναπληροῦντες, πειρώμεθ' ἐμπαλιν διὰ βραχέων δεικνύναι ὅτου ἕνεκα ταῦτ' οὐκ εἰς Τζέτζην ἀνοιστέα ἐστὶ. Τούτου γὰρ δειχθέντος, οὐδεὶς ἂν οὐδαμῶς ἐτι ἀπιστοῖη μὴ γράψαι τὸν Τρικλίνιον τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχόλια. Ὡς τοίνυν οὐχ ὁ Τζέτζης ἔοικε ταῦτα γράψαι, τεκμαίρομαι ἂν ἐκ τῶνδε. Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ τῶν σχολίων τούτων λέξις παρὰ τὰ εἰς Λυκόφρονα τοῦ Τζέτζου ἐξεταζομένη οὐχ ἡ αὐτὴ καὶ παραπλησία εὐρίσκεται οὔσα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ἐπαικῶς παραλλάττουσα. Εἴτα δὲ τὸν ἐν ἐκείνοις ἐπιπολάζοντα τοῦ Τζέτζου χαρακτῆρα, τό τε ὑπερκομπὸν καὶ τὸ φορτικὸν καὶ τὸ εἰς τοὺς ἄλλους ὑδριστικὸν καὶ ἀγροίκον, πολλῶ ἔλαττον ἂν ἐν τούτοις ἐπαίσθοιο καὶ ὀλιγαχοῦ. Εἰ δὲ δὴ Τζέτζης ἦν ὁ ταῦτα γράψας, ἡ που πυκνότης αὐτοῦ ἦν ἐν αὐτοῖς τὸ ὁ δειγὰ ληρεῖ . . . ἐγὼ δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ δὴ καὶ τούνομ' ἑαυτοῦ οὐκ ἂν παρέλιπεν ἀμνησθέντον; ὅπερ ἐν τῇ Λυκόφρονος ἐξηγήσει φιλεῖ ποιεῖν, ὥσπερ ἐδεδίκατο μή τις ἕτερος ὑστερον τὴν ἀλλοτριάν δεξάν σφετερίσῃ. Ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ἄλλ' ἅττα τὸ εἰρημένον τεκμηριῶ, ὅλον ὅτι τὴν περὶ Περσέως ἱστορίαν ἄλλως μὲν ἱστορεῖ Τζέτζης παρὰ Λυκό-

φρονι ἐν τῷ εἰς στ. 838 σχολίῳ, ἐτέρως δὲ καὶ ἀνομοίως ὁ ἡμέτερος ἐν τῷ εἰς στ. 25 τοῦ ιβ' Πυθιονίκου σχολίῳ, κατὰ Φερεικὺν, ὡς φησιν, ἱστορῶν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν Φορκίδων ὀνόματα οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οὗτοι, καθάπερ καὶ ἄλλα ἀλλαχοῦ. Ὁ μὲν γὰρ Τζέτζης τὰ τῶν ἐξ Ἀωρικῶν πόλεων ὀνόματα καταλέγων πρὸς τῷ τέλει τοῦ εἰς στ. 980 σχολίου, Ἐρειεός φησι, θηλυκῶς δῆλον ὅτι—παρὰ ἀγνοίᾳ δὲ καὶ τὸ εἰς στ. 741 σχολίον—καὶ *Κάρφαιον*, ὁ δ' ἡμέτερος περὶ τῶν αὐτῶν τούτων πόλεων ἐν τῷ εἰς στ. 126 τοῦ α' Πυθ. σχολίῳ λόγον ποιούμενος, Ἐριεόν φησιν οὐδετέρως καὶ *Κάρφαια*. Τὴν μέντοι γραφὴν τῆς πόλεως Ἀετρίνων ὁμολογοῦσίν τε ἅμα καὶ διαφωνοῦσιν ἀλλήλοις οὗτοι, ὅτε Τζέτζης καὶ ὁ ἡμέτερος, τὸ μὲν ὅτι, ὡς περ ἐκεῖνος πολλαχοῦ *Αἰετρίνα* καλεῖ τὴν πόλιν κατὰ Λυκόφρονα, οἷον ἐν τῷ σχολίῳ εἰς στ. 52 καὶ 54 καὶ 158, οὕτω καὶ ὁ ἡμέτερος ἐν τῷ εἰς στ. 93 τοῦ α' Πυθιονίκου σχολίῳ, ὅπου ἡμεῖς οὐκ ὀρθῶς, ὡς ἔοικεν, ἤγε οὐκ ἀναγκαίως ὑποσημειωσάμεθα τάδε Ἀγράφῃ Ἀετρίνων· τὸ δ' αὖ ὅτι ἐτέρως ἐκάτερος γράφει τὴν πρώτην τοῦ ὀνόματος συλλαβήν, Τζέτζης μὲν τῷ αἰ, εἰ γε γνησιὰ αὐτοῦ ἡ γραφὴ αὕτη, ἀλλὰ μὴ νόθος ἦτοι κατὰ πταίσμα μεταγραφικόν, ὁ δ' ἡμέτερος ὀρθότερον τῷ ε.

Καὶ ταῦτα μὲν ἱκανὰ τὸ ῥηθὲν τεκμηριῶσαι, ὅτι οὐχ ὁ Τζέτζης, ἀλλ' ἕτερός τις ἔγραψε τὰ ἡμέτερα εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχολία. Φέρε δὲ νῦν κάκεῖνο σκοπῶμεν, ποῖον ποτε ἔχει λόγον δύο σχολία, ἅπερ ἤδη καὶ μόνα φαίνεται τούναντιον μαρτυρεῖν, τό τε εἰς στ. 380 τοῦ δ' Πυθιονίκου καὶ τὸ εἰς στ. 178 τοῦ γ', ἐξ οὗ δὴ καὶ τὸ ζήτημα ὥρμηται· ἀνευ γὰρ τούτου ἀρχὴν οὐκ ἂν ἐνεθυμῆθη τις ἡδὴ Τζέτζου. Τὸ δὲ δὴ εἰς στ. 288 τοῦ δ' Πυθιονίκου σχολίον, ὃ Σακκελίῳ ὑπὲρ Τζέτζου μαρτυρεῖν ἡγείται, οὐδὲν τι μᾶλλον ὑπὲρ Τζέτζου μαρτυρεῖ ἢ οὐχ ὑπὲρ Τρικλίνου, καθάπερ οὐδὲ τὸ εἰς στ. 191 τοῦ θ' Πυθιονίκου. Τὰ μὲν τοίνυν ἐν τῷ πρώτῳ ῥηθέντι σχολίῳ, τῷ εἰς στ. 380 τοῦ δ' Πυθιονίκου, περὶ ἱγγος λεγόμενα οὕτως ἄρ' ὁμοία ἐστὶ τοῖς ὑπὸ Τζέτζου ἐν τῷ εἰς στ. 309 τῆς Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρας λεγομένοις, ὥστε παραντίκα τεκμαίροιτ' ἂν τις ἐντεῦθεν Τζε-

τῇν και τὸ ἡμέτερον τοῦτο σχόλιον γράψαι, ἐκ τούτου δὲ και τᾶλλα. Ἀλλ' ὁμῶς ταῦτά που και αὐταῖς σχεδὸν λέξεσι λέγεται κἀν τῇ παρὰ Βοικλίῳ παλαιότερῳ εἰς Πίνδαρον σχολίῳ, και πιθανώτερον τοῦτο ὑπολάβοι ἂν τις, ὅτι Τζέτζης τὰ ἐν τῷ εἰς Λυκόφωνα σχολίῳ ἔγραψεν ἐκ τοῦ παλαιότερου τούτου σχολίου ἐρανισάμενος, ἔστιν ἂ δὲ και προσθεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ, εἴτε και ἄλλοθεν λαβὼν, ἢ τοῦμπάλιν ὅτι τὸ εἰς Πίνδαρον παλαιότερον σχόλιον ἐκ τοῦ εἰς Λυκόφωνα σχολίου τοῦ Τζέτζου ἐλήφθη, ὥς φησι Μυλλῆρος (M. Müller) παρὰ Λυκόφρονι. Ὡς περ τοίνυν ὁ Τζέτζης τὸ εἰς Πίνδαρον τοῦτο παλαιότερον σχόλιον φαίνεται καρπωσάμενος, καθάπερ και ἄλλα ἀλλαχοῦ, ὃ και αὐτὸς ἔστιν ὅπου ὁμολογεῖ*, οὕτως ἐδύνατο ταῦτό και ἑτεροῦς τις ποιῆσαι, και τοιοῦτος δοκεῖ μοι μᾶλλον εἶναι ὁ τὸ ἡμέτερον εἰς Πίνδαρον γράψας σχόλιον, ἢ αὐτὸς ὁ Τζέτζης, ὃ γε ἀλλαχοῦ πληρέστερα περὶ ἱυγγοῦ εἰπόντι, ἐν τε τῇ εἰς Λυκόφωνα σχολίῳ και ἐν Χιλιάδων ια στ. 585 και ἐξῆς, οὐδεμία ἦν ἀνάγκη και ἐνταῦθα ταῦτά και δὴ ἐλλιπέστερα ἐπαναλαμβάνειν, ὅπου ἐξήρκεσεν ἂν αὐτῷ τῶν ἐκεῖ εἰρημένων ἀπλῶς μνησθῆναι. Ἀλλὰ γάρ, ὥς ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρῳ σχολίῳ λεγομένων εἰκάσαι, φαίνεται ὁ τοῦτο γράψας και τὰ τῇ Ττέτζῃ εἰρημένα παρὰ τε Λυκόφρονι και ἐν Χιλιάσιν οὐκ ἀγνοεῖν, τάχα δέ, ὅτ' ἔγραφε, και ἐπίπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν ἔχειν. Τὸ δ' αὖ εἰς στ. 178 τοῦ γ' Πυθιονίκου σχόλιον, ἂν ἀκριβέστερον σκοπώμεθα, εὐρήσομεν κατ' ἐμφασιν μόνον ὑπὲρ Τζέτζου μαρτυροῦν, ἀλλ' οὐ καθ' ὑπόστασιν. Σημεῖον δέ' Λυκόφρονος γάρ εἰπόντος ἐν Κασσάνδρᾳ στ. 177 κ. ἐ.

Πελασγικὸν Τυρῶνα γεννᾶται πατήρ,
 Ἀφ' ἐπτά παιδων φειφάλῳ σποδουμένων
 Μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν.

Τζέτζης μεμφόμενος αὐτῷ, α'Ο μέν», φησίν, αΛυκόφρων οὗτος οὐκ οἶδ' ὅθεν εὐρὼν ἢ ψευδογραφῶν ἐπτά παῖδας ἄρρενας λέγει τὴν Θέτιν ἐκ Πηλέως τεκεῖν κ. τ. λ.». Προῖων δὲ ἰσχυρί-

* Πργν. τὸ εἰς στ. 911 σχόλιον.

ζεται κατ' Ἀπολλόδωρον καὶ ἄλλους ἓνα μόνον τῷ Πηλεΐ
οὐκ ἔστιν τὴν Θέτιν, τὸν πρότερον μὲν Διγύρωνα, ὕστερον
δ' Ἀχιλλέα ἀκούοντα. Ὁ μὲντοι τὸ εἰς Πηνδάρου σχόλιον γρά-
φας τῇ Λυκόφρονος πειθόμενος μαρτυρίᾳ, οὐχὶ δὲ τῇ κοινοτέρᾳ
ἄλλων τε καὶ αὐτοῦ τοῦ Πηνδάρου, ἐρμηνεύων περὶ αὐτῆς καὶ
τὴν τούτου φράσιν βιάζεσθαι περιφανῶς τῷ Λυκόφρονι -μαχο-
μένην, ὅπως Πηνδάρου Λυκόφρονι περὶ τοῦ μύθου τούτου ὁμο-
λογοῦντ' ἀποδείξῃ, ὅπερ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἐποίησεν ἂν Τζέτζης,
ὥς γ' ἔτι τῶν ὅτι αὐτοῦ παρὰ Λυκόφρονι λεγομένων ἀπεικάζει.
Οὐκοῦν ἀναγκαῖον ἕτερόν τινα ὑπολαμβάνειν τὸν τὸ σχόλιον
τοῦτο γράψαντα, ἀλλὰ μὴ Τζέτζην, καθάπερ Σακκελίων τε
καὶ ἄλλοι ὑπέλαβον, οἷος ὁ Μομσήνης πρότερον. Ὑστερον γὰρ
ἄλλοιαν τινὰ ἀπεφάνετο Μομσήνης γνώμην καὶ ταύτην οὐ
πάντα, δεκά, πιθανήν.* Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ἡ φράσις τοῦ σχολίου
«Εἰς ἡλᾶμεν οὖν τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ Λυκόφρονος παραφράσει»
ἔοικε ταῦτόν τι συμβαρτυρεῖν.** Καὶ γὰρ πολλάκις μνημονεύων ὁ
Τζέτζης ἐν ταῖς Χιλιάσι τὰ εἰς Λυκόφρονά σχόλια ἐξηγήσας
καλεῖ καὶ τὰ εἰς Λυκόφρονά ἐξηγηθέντα, οὐχὶ δὲ παράφρα-
σιν. Αὐτίκα γὰρ ἐν τῇ σδ' ἱστορίᾳ τῆς π' Χιλιάδος ταῦτα φησὶ

Οὗτος ὁ παῖς τοῦ Διὸς δέ, εἴτε μὲν τοῦ Σωκλείου,
Λυκόφρονος, δὲ καὶ σύγχρονος ὑπάρχων Πτολεμαίῳ,
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο δράματα, τραγωδίας,
Καὶ βιβλίον, ἣν ἐπέγραψε τὴν κλήσιν Ἀλεξάνδρην,
ἣς ἦν ὁ Τζέτζης ἔγραψεν ἐξηγήσας, καὶ ἄλλας.
Ταύτην δὲ τὴν ἐξηγήσας ἰσοπεριζέτω τις,
Οὐχὶ τὴν βιβλίον παρ' αὐτοῦ λέγων ἐξηγήσας,
'Αλλ' ἐρμηνεύων τὰ ρητὰ σύμπαντα τὰ τῆς βιβλίου,
Τὴν βιβλίον ἐπικρύπτων δέ, καὶ τοῖς φοιτῶσι λέγων
Οἰκείου τέκνα λογισμοῦ ἔπερ ἐρμηνεύουσι,
'Απόντα καὶ τὸν Τζέτζην δὲ καὶ λαοδωρῶν καὶ τύπτων,
'Ἐως πολλοὶ τῶν φοιτητῶν τῇ κέλλῃ τῇ ἐκείνου
Λαθεραίως παρυσφρήσαντες ἐφεύρον τὸ βιβλίον
Καὶ τὸν ἐξηγήσας μόνον οὕτως ἐξυδρισμένον κ.τ.λ.

* Πργν. Scholia Germani κτλ. σελ. XIX.

** Πργν. Δερσίου Pindarschol. σελ. 94.

ἄλλον δὲ ὅτι οὐδαμῶς ἐνταῦθα τὸ μέτρον ἐκάλυε. Τζέτζης
παράφρασαι· γράφειν ἀντὶ ἐξηγήσαι καὶ παραφρασθῆναι ἀντὶ
ἐξηγηθῆναι. Καὶ πάλιν ἐν τῇ σ' ᾠδῇ ἱστορίᾳ τῆς θ' Ἡλιάδος
στ. 260—261 φησὶ Τζέτζης·

Ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφωνα ἐμοὶ ἐξηγηθεῖσι.

Καὶ περὶ τοῦτου ἔγραψα τότε τοῦ ζωλλίου.

Ἰκανῶς δῆτα ἐκ τῶν εἰρημένων δευθέντος ὅτι ἕτερός τις
καὶ οὐχ ὁ Τζέτζης, τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχόλια ἔγραψας
οὐκέτι ἀπιστοῖν ἂν τις μὴ οὐ Τρικλίνιος ἢ ὁ ταῦτα γράψας, δε
καὶ εἰς Ἀριστοφάνη καὶ Αἰσχύλον πρότερον τοιαῦτ' ἐγγράψας,
καθάπερ καὶ τὸ εἰς στ. 288 τοῦ δ' καὶ τὸ εἰς στ. 181 τοῦ θ'
Πυθιονίκου σχόλιον μαρτυρεῖ, οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ Λυκόφρονος πα-
ράφρασις, ὃ τῶς μὲν ἄγνωστον ἦν, νῦν δ' οὐδὲν ἡμᾶς κωλύει
ἐκ τοῦ εἰς στ. 178 τοῦ γ' Πυθιονίκου σχολίου μαθόντας ἀποδέ-
χεσθαι. Ὅτι δὲ τὰ εἰς τοὺς Πυθιονίκας ταῦτα σχόλια οὐκ ἀ-
κριβῶς τοιαῦτα ἡμῖν παρεδόθη, οἷα αὐτὸς ὁ Τρικλίνιος ἔγραψεν,
ἀλλὰ συντετμημένα τε καὶ διςκευασμένα καὶ τὸν Τρικλίνιου
κόμπην περικεκομμένα, ὥς γε περὶ τῶν εἰς τοὺς τέσσαρας πρώ-
της Πυθιονίκας τοῦ Σχαιδίου σχολίων Δερσίῳ δοκεῖ,* οὐκ ἀπό-
βλητον μὲν παντάπασιν τούτο φαίνεται, τάχα δὲ καὶ τὸ εἰς
στ. 89 τοῦ θ' Πυθιονίκου σχόλιον συναγορεύει, ὅπως μέντοι
σχολῇ που ἀνέγωγε τὸ νῦν εἶναι συνομολογήσκειν Δερσίῳ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς τοὺς Πυθιονίκας σχολίων. Ἴθι
δὲ νῦν καὶ τὰ εἰς τοὺς ἄλλους ἐπινίκους ἐπισκεψώμεθα. Τῶν μὲν
τοίνυν εἰς τοὺς Νεμεονίκας καὶ Ἰσθμιονίκας ὀλίγων τε ὄντων
καὶ σποράδην γεγραμμένων οὐ ῥᾶδιον ἐξακριβῶσαι τὸν συγγρα-
φεά, ὅσα γε μέντοι ἐκ τοῦ λεκτικού καὶ πραγματικῷ αὐτῶν
χαρακτῆρος εἰκάσαι, παραπλησίῳ τοῖς εἰς τοὺς Πυθιονίκας ὄν-
τος, οὐκ ἀπεκρίτως φαίη ἂν τις ἅπαντα πλὴν ἐνός τοῦ εἰς Περ-
δ' στ. 82, ὃ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀλεξάνδρου Φορτίου φέρει, τὸν
αὐτὸν καὶ ἐκεῖνα γεγραφέναι σχολιαστὴν, δηλὰ δὴ τὸν Τρικλί-

* Πρὸν. Pindarsch. σελ. 95.

νον. Τὰ δὲ δὴ εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας, παρὰ τᾶλλα ἐξεταζόμενα, ἥττονός τε φαίνεται ὄντα λόγου καὶ πολὺ τι αὐτῶν τὸν τε λεκτικὸν καὶ πραγματικὸν χαρακτῆρα διαφέροντα, πλὴν ὀλίγων γέ τινων, ἅπερ ἐπιεικῶς προσέειπε καὶ τούτου γε ἕνεκα εἰς τὸν αὐτὸν ἂν τις ἀναφέρει συγγραφεῖα, τὸν Τρικλίνιον, οἷον μάλιστα τὸ εἰς Ὀλυμπ. θ' στ. 38 καὶ 65· 16' στ. 13 καὶ 18· 19' στ. 49 καὶ 69 καὶ 156, καὶ εἴ τι ἄλλο. Ὡς τε τὰ πολλὰ ἅπαντα εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας σχόλια ἐτέρῳ δεῖ σχολιαστῇ προσποιεῖν. Εἴη δ' ἂν οὗτος οὐ τις δῆπου τῶν ἐλλογίμων Βυζαντιακῶν σχολιαστῶν, ἥκιστα δ' ὁ ὑπέρχομπος καὶ ὑπερόπτης Τζέτζης, ὡς εἴεται Σακκελίων, ἀλλὰ τις μετὰ τοῦτον γενόμενος ἀγνωστός τε καὶ ἀσημὸς γραμματικός, ὃς γε οὐδαμῶς κατῴκει παρ' ἄλλων τὰ λεγόμενα ἐρανίζεσθαι, τὰς δὲ ἐτυμολογίας, αἱ συχναὶ εἰσὶν ἐν τοῖς εἰς τὸν α' Ὀλυμπιονίκην σχολίοις, ἀπάσας ἐκ τοῦ Μεγάλου Ἑτυμολογικοῦ εἶτε κατ' ἐπιτομὴν εἶτε καὶ αὐταῖς λέξεσιν. * Τῇ δὲ τοῦ Σακκελίωνος γνώμῃ διαρρήδην ἀντιλέγει καὶ τὸ εἰς Ὀλυμπ. α' στ. 10 σχόλιον εἰν γὰρ τῷ ἀέρι, φησὶν ὁ Τζέτζης,** συνίσταται κ. τ. λ.· οὐδὲν δ' αὐτῇ συναγορεύει δύναται τὸ εἰς Ὀλυμπ. η' στ. 55 σχόλιον, ἐν ᾧ τοῦ Φερενίκου μνηία γίνεται, οὐ καὶ Τζέτζης ἐν ταῖς Χιλιάσι μνημνηται. Καὶ γὰρ καὶ ἕτερός τις ἐδύνατο τοῦ Φερενίκου μνησθῆναι, ἄλλοθεν ποθεν εἶτε καὶ ἐκ τῶν Τζέτζου Χιλιάδων τὰ ἐκείνου ἔπη λαβῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα περὶ τῶν ἐν τοῖς μετωπίοις τῆς

* Οἷον χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ Ἄριστον (Ὀλυμπ. α' στ. 4) παρανάγωδι Μ. Ε. λ. Ἄριστος καὶ ἀρεῶν· ὅθεν καὶ ἐν σελίδι 1 στ. 15 ἀπὸ τοῦ τίλους καὶ ἐξῆς γράφοις ἂν ἐπὶ δὲ ἀρεῶν παρὰ τὸ ἄρης ὁ πόλεμος· κυρίως ὁ ἐν πολέμοις ἰσχυρός, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ ἐν οἰσθητικῇ πράγματι ὑπερτερῶν καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβαλλόμενος.· Χάριν αὖ τοῦ χρυσός (στ. 2) πρην. Μ. Ε. λ. Χρυσός. Χάριν δὲ τῶν λεγομένων περὶ τῆς λίξεως δέμας (στ. 32) πρην. Μ. Ε. λ. δέμας καὶ κρέας. Ἄλλα γεμὴν λέγει Τζέτζης· περὶ τοῦ δέμας παρὰ Λυκόφρονι στ. 44. Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ τῶν ἄλλων.

** Παρὰ Λυκόφρονι δηλονότι ἐν τῷ εἰς στ. 255 σχολίῳ.

πρώτης Πατμιακῆς βίβλου παρεπιγεγραμμένων σχολίων, ἅπερ ἐν τῇ βίβλῳ τῇδε τῷ ἀστερίσκῳ ἐπισεσήμεσται. Ὑπολείπεται δ' ἡμῖν βραχέ' ἄττα καὶ περὶ τῶν συντάξεων εἰπεῖν, αἵπερ ἐν τοῖς τῆς ἑτέρας Πατμιακῆς βίβλου μετωπίοις παρεπιγεγραμμένοι εἰσίν, ἐνταυθὶ δὲ τῷ τοῦ σταυροῦ ἐπισεσημασμένοι σημείῳ. Αἱ συντάξεις τοίνυν αὗται μόνῃ προσήκουσι τῷ δευτέρῳ Ὀλυμπιονικῇ καὶ συνεχῆς εἰσὶν αὐτοῦ παράφρασις, οὐ μέντοι ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 29 στίχου μέχρι τέλους. Σακκελίῳ μὲν οὖν καὶ τὴν παράφρασιν ταύτην εἰς τὸν αὐτὸν αὐτὸ ἀναφέρει Τζέτζην, ἐκ τῆς τοῦ λόγου ὑφῆς, ὥς πού φησιν, εἰκάζων. Ἐγὼγε μέντοι οὐκ οἶδ' ὅπως δίκαιός ἐστι Σακκελίῳ ἐκ τῆς λέξεως τῆς παραφράσεως ταύτης συγγραφά τὸν Τζέτζην τεκμαίρεσθαι, μᾶλλον δὲ δοκεῖ μοι ἄλλος τις αὐτὴν γράψαι καὶ οὗτος πολλῷ τοῦ Τζέτζου ὕστερος γενόμενος. Τὰς γὰρ συντάξεις ταύτας πρὸς τὰς παρὰ Βοικκίῳ τοῦ Μοσχόπουλου ἀντεξετάζων, οὕτως αὐταῖς προσεικυίας εὐρήσεις, ὥστε τοπαυτικά αὐτὸν τὸν Μοσχόπουλον φαίης ἂν τῆς συνεχοῦς ταύτης παραφράσεως συγγραφά. Ἐπεὶ μέντοι ὁ τὴν παράφρασιν ταύτην γράψας ἔστιν οὐ ἐκείνῳ διαφανεῖ, ὅλον ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ αὐοῦ χθόνα ταρασσόντες ἐν χερσὶ ἀκμᾷ οὐδὲ πόντιον ὕδωρ — Μοσχόπουλος μὲν γὰρ (στ. 109) τὸ γεωργεῖν καὶ ναυτιλίᾳ χρῆσθαι ἀκούει, ὁ δ' ἡμέτερος τὸ κατὰ γῆν πολεμεῖν καὶ τὸ κατὰ θάλασσαν ναυμαχεῖν — ὥς δ' αὕτως ἐν τῇ τοῦ 168 στίχου ἐρμηνείᾳ — Τὸ γὰρ *τιγὰ* ὁ μὲν ἡμέτερος πρὸς τὸ *πόλις* συνάπτει, Μοσχόπουλος δὲ πρὸς τὸ *ἄνδρα* — ἐκ ταύτων οὐκ αὐτὸς ἔοικεν ὁ Μοσχόπουλος συγγραφεὺς τῆς παραφράσεως ταύτης εἶναι, ἀλλ' ἕτερός τις τούτου νεώτερος, ὃς παραφράζων τὴν τοῦ Μοσχόπουλου παράφρασιν ἐν ὀφθαλμοῖς εἶχε καὶ ταύτη μάλιστ' ἠκολούθει. Τοῦτο δὲ πιθανώτερον ἔμοιγε δοκεῖ ἢ τοῦμπαλιν, ὥστε προγενεστέρῳ τῷ, οἷω μάλιστ' Εὐσταθίῳ, τὴν ἡμετέραν προσποιεῖν. Ὅστις δ' ὁ τοῦ Μοσχόπουλου νεώτερος οὗτος, ἄδηλον· ὁ γοῦν Τρικλίνιος οὐ δοκεῖ οὗτος εἶναι, ὥς γ' ἄλλοθεν τ' ἀπεικασαὶ καὶ ἐκ τῆς τοῦ 129 στίχου παραφράσεως. Ὁ μὲν γὰρ ἡμέτερος *τὴν γῆσον τῶν μακάρων* λέγει, ὅθεν δῆλον γί-

γίνεται ὅτι ἀμακρῶν νᾶσον ἀναγίγνωσκε, Τρικλίνος δ' ἐκ τοῦ παρὰ Βουκλίω σχολίου ἀνάσας χρή γράφειν διὰ τὸ μέτρον, ὃ πάντως τῷ Τρικλινίῳ προσήκει, δηλὸς ἐστὶ γὰρ ἀναγινώσκων. Περὶ τῶν συντάξεων δὴ τούτων ὄντος τοῦ λόγου, καιροῦ λαθόμενοι, ἄγε ἀναπληρώσωμεν μὲν τινα κενὰ ἐν αὐταῖς, διορθώσωμεν δὲ τινα πλημμελῶς ἔχοντα. Ἐν μὲν οὖν τῇ 14 σελίδι στ. 10 ἀναπλήρου εἰσαγά—ο. Οὕτω γὰρ ἐρμηνεύει τὸ ἀπειρεῖ καὶ τις παρὰ Βουκλίω γλῶσσα. Πρὸς δὲ τὸ ἀνεμποδίστη τοῦ παλαιοῦ σχολιαστοῦ οὐχ ἱκανὸς ὁ χώρος, πόντε μόνον γράμματα εἰς ἀναπλήρωσιν ἀπαιτῶν ἄλλην δὲ τινα λάξιν ἐνταυθ' ἀρμόττουσαν οὐ βέβαιον εὑρεῖν. Τὸ δὲ ἐν τῇ 15 σελ. στ. 15 ἀσύνετον καὶ προδήλως ἡμαρτημένον αἰς θῆς διορθώσωμεν μὲν ἐν τῇ οἰκίῳ τόπῳ ἐδικάζει τις ἐκεῖ, ἐπεὶ μέντοι ἐν τῇ τοῦ Μισχοπούλου συντάξει, ἥπερ, ὡς εἴρηται, ὁ ἡμέτερος οὗτος μάλιστ' ἠκολούθει, ὧδε γέγραπται αὐτὰ δὲ ἁμαρτήματα τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡγεμονίᾳ τοῦ Διός, ἦγουν τὰ ἐν τῇ κόσμῳ, ὑποκάτω τῆς γῆς κολάζει τις, ἦγουν ὁ Πλούτων, ἀπόφασιν δόξας ἀνάγκης ἐχθρᾶς, τοῖς κολαζομένοις δηλονότι, ἐκ τούτων ἀντὶ ἐδικάζει τις ἐκεῖ πικρανώτερον δοκεῖ μοι νῦν γράφειν ἐδικάζει (ἢ κολάζει) τις θεός. Ἐν δὲ σελ. 15 στ. 25 γραπτέον, εἶμαι, οἱ δὲ ἕτεροι, δηλονότι οἱ κακοί, ὡς ἔστιν ἐκ τῆς ὁμοίας τοῦ Μισχοπούλου φράσεως εἰκάσαι αἱ δέ, ἦγουν οἱ τῆς ἐτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι. Ἐν δὲ σελ. 16 στ. 15 ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου δῆπου «πλουσίους» γραπτέον ἦτοι «πλησίους» ἢ μᾶλλον «πλουσίως». Ἐν δὲ στ. 19 ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ μαθήσεως δῆλον ὅτι αὐτὸ ἀπὸ φύσεως γραπτέον. Τόσαυτα δὲ καὶ περὶ τούτων.

Ἐγγραφον Ἀθήνησι μηνὸς Ἀπριλίου ἀρχομένου
τοῦ αἰωὸς ἀπὸ Χριστοῦ ἔτους.

Δημήτριος Χ. Σεμιτέλος.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΤΗΣ ΠΑΤΜΙΑΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΗΙΝΔΑΡΟΝ.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Α'.

Τὸ προοίμιον ἀπὸ συγκρίσεως.

Στίχ. 1. Ἀριστον μὲν ὕδωρ] ἐστὶ τῶν ἄλλων στοιχείων πυρός, αἰέρος, γῆς.— Ἀριστον μὲν ὕδωρ]* Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστὶ καὶ τὰ πρὸς τῷ τέλει τοῦ Γ' τῶν Ὀλυμπίων εἰδους (ς. 75—76):

Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοίεσται.

— Ἀριστον μὲν ὕδωρ]* Τὸ ἄριστον ὑπερθετικὸν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀρείων συγκριτικοῦ· τὸ δὲ ἀρείων παρὰ τὸ ἄρης, ὁ πόλεμος, ὁ ἐν πολέμοις ἰσχυρός· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ ἐν οἰωδῆποτε πράγματι ὑπερτερῶν καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερ(βάλλων? . . .). Ἀριστος, ἐπὶ σώματος· βέλτιστος, ἐπὶ ψυχῆς, τὸ α βραχύ· ἄριστον δὲ, τὸ γεῦμα, μακρόν.— Ὑδωρ]* Ὑδωρ ἐστὶ στοιχεῖον κατωφερές, ψυχρόν, ὑγρόν, θρεπτικόν, παρὰ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, ὕωρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ὕδωρ· τὸ υ παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἐστὶ μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς βραχύ, ὥς τὸ ἀνὴρ καὶ ἑτερα. Καὶ ἐνταῦθα τὸ υ βραχύ ἐστὶ.

Στίχ. 2. Χρυσός] Περιφανής ἐστὶ δηλαδή.— Χρυσός]* χρυσὸς λέγεται παρὰ τὸ ρύω, ρύσω, ρυσός καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ χρυσός. Ὁ γὰρ χρυσὸς διδόμενος ρύεται τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ θανάτου. Καὶ Κολοφώνιος χρυσὸς λέγεται ὁ κάλλιστος χρυσός· καὶ γὰρ πολὺ φασὶ παραλλάττειν τοῦ ἄλλου τὸν Κολοφώνιον χρυσόν.— Αἰθόμενον πῦρ] Λάμπον ἐν νυκτί· ἐνταῦθα συνάπτεται

τὸ νυκτί. — Αἰθόμενον πῦρ]* Τὸ γὰρ νύκτωρ αἰθόμενον πῦρ λαμπρότερόν ἐστι τοῦ μεθ' ἡμέραν καιομένου πυρός.

Στίχ. 3. Ἄτε] Καθά. — Διαπρέπει] Διαλάμπει, ἤγουν διὰ πάντων τούτων πρέπει. — Νυκτί]* Νυκτί· παρὰ τὸ νύσσω, νύξω, νύξ, ἡ νύσσουσα καὶ κάμπτουσα ἡμᾶς πρὸς ὕπνον· ἢ παρὰ τὸν νύξω μέλλοντα, τὸν δηλοῦντα τὸ πλῆξω, διὰ τὸ νύσσεσθαι καὶ προσπαίειν τοῖς ἐνεργοῦσί τι ἐν σκότει. Κλίνεται νυκτός. Ὁ κανὼν: Πᾶν ὄνομα ἔχον ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμφωνον τοῦ μέλλοντος, θέλει ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς ποτὲ μὲν τὸ σύμφωνον τοῦ παρακειμένου, ποτὲ δὲ τοῦ μέλλοντος· καὶ ποῖόν ἐστι τοῦ παρακειμένου; τὸ χ, καὶ γίνεται νυχός· πλεονάζει· γὰρ τὸ τ ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ὡς τὸ ἄραξ, ἄραχος καὶ ἄρακτος· καὶ ἐπεὶ ψιλὸν ψιλοῦ καὶ δασὺ δασέος προηγείται, ἐτράπη τὸ χ εἰς κ, καὶ γέγονε νυκτός. Σημαίνει τέσσαρα· τὴν σωματοειδῆ θεὸν ὡς τὸ (Ἰλ. ζ, 259):

Εἰ μὴ Νύξ δμήτεια¹ θεῶν.....

καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοουμένην ἐπὶ τῇ συνηθείᾳ, ὡς τὸ (Ἰλ. Ι, 78):

Νύξ δ' ἦδ' ἦ² διαρραΐσει στρατὸν ἥ τ' σαώσῃ.

καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδη κατάστασιν, ὡς τὸ (Ὀδ. Α, 19):

Ἄλλ' ἐπὶ³ νύξ ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν·

σημαίνει καὶ τὸν θάνατον καὶ σκοτασμόν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς τὸ (Ἰλ. Ε, 659):

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐριδενὴ νύξ ἐκάλυψεν.

— Μεγάνορος] Ἦγουν ὑπερφάνειαν ἐμποιοῦντος. — Μεγάνορος] Ἰσχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μέγала δύναται ὁ χρυσός. — Μεγάνορος] Τοῦ τοὺς ἀνδρας μεγίστους παιοῦντος. — Ἐξόχα] Ἐξόχως. — Ἐξόχα]* Γενικὴν ἔσχε σύνταξιν διὰ τὴν (τῆς) λέξεως ὑπεροχὴν· ὑπέρθεσιν γὰρ δηλοῖ ἔξοχα πλούτου, ἤγουν ὑπερβαλλόντως· αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλοῦσι)

1) Ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς γράφει: Δμήτεια.

2) Κάνταῦθα γράφει: Ἡρ.

3) Τὸ σχόλιον: Ἐπεὶ.

τὴν γενικὴν σύνταξιν. — Πλούτου]* Πλούτος ἐστὶ κτήσις χρημάτων τε καὶ κτημάτων, παρὰ τὸ πολὺς καὶ τὸ τω τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, πολύουτος καὶ συγκοπῇ *πλοῦτος** ἢ ὅτι ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς ὁ πλούτος εὐρίσκεται τοῖς ἀνθρώποις* ὅθεν καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 969):

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο,.....

Σύνταξις: Τὸ ὕδωρ μὲν, τὸ στοιχεῖον δηλονότι, ἀριστόν ἐστιν, ἥγουν κράτιστον καὶ χρησιμώτατον, παρὸ εἰσὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα, πῦρ, ἀήρ καὶ γῆ. Ὁ χρυσὸς δὲ διαπρέπει καὶ διαλάμπει ἔξοχα καὶ διαφερόντως..... τοῦ πλούτου τοῦ μεγάνορος, ἥγουν τοῦ μεγάλα δυναμένου, ἢ, κατὰ μετωνυμίαν, τοῦ ἰσχυροποιούντος καὶ μεγαλύνοντος τοὺς ἔχοντας αὐτὸν ἀνθρώπους. ἄτε καὶ καθὰ πῦρ αἰθόμενον καὶ καιόμενον νυκτί, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ καὶ ἐν καιρῷ νυκτός* ὅπερ λαμπρότερόν ἐστι τοῦ μεθ' ἡμέραν καιομένου πυρός.

Στίχ. 5. Ἐθλα]* Ἀγῶνας. — Ἐθλα]* Ἀεθλος καὶ ἀεθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς γὰρ τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῦσιν (Ὀδυσ. X, 5):

Οὗτος μὲν δὴ Ἀεθλος ἀάτοσ¹.....

οὐδετέρως (δὲ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον ἔπαθλον* οἶον (Ἰλ. Ψ, 259):

Νηῶν δ' ἀφῆρηται τ' Ἀεθλα² λίβητάς τε τρίποδάς τε.

Καὶ ἀπὸ τούτου ἀεθλεύειν, τὸ ἀγωνίζεσθαι. Γίνεται δὲ ἡ λέξις, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν, ἐπιτάσσει τοῦ α. αἵρετόν γάρ καὶ θελητόν ὁ ἀεθλος καὶ τὸ ἀεθλον. Ἐνταῦθα δὲ ἀεθλά φησι τοὺς ἀγῶνας. — Γαρεύειν] Φωνεῖν, ἀντὶ ὑμνεῖν.

Στίχ. 6. Ἐλδεαι]* Ἐπιθυμεῖς, ἐθέλεις. — Ἐλδεαι]* Ἐλδω, καὶ ἀπὸ τούτου ἔλδομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ γ' ἔλδεται, ἀποβολῇ τοῦ τ ἰωνικῶς ἔλδαι ἀντὶ το(ῦ) ἔλδη καὶ ἐπιθυμεῖς. Ἐρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἔλκω, κατὰ μετάρθεσιν τοῦ κ εἰς δ' εἰς δ' γάρ τις ἐπιθυμεῖ ἐκεῖ ἔλκεται* ἢ παρὰ τὸ (ῥέ)λω, τοῦ θ τραπέντος

1) Τὸ σχόλιον: Ἀάτοσ.

2) Τὸ ἐντυπον κείμενον: Νηῶν δ' ἔκφερ' Ἀεθλα.

τὸ νυκτί. — Αἰθόμενον πυρ³* Τὸ γὰρ νύκτωρ αἰθόμενον πυρ
λαμπρότερον ἐστὶ τοῦ μεθ' ἡμέραν καιομένου πυρός.

Στίχ. 3. Ἀτε] Καθή. — Διακρέπει] Διαλάμπει, ἔχουν διὰ
πάντων τούτων πρέκει. — Νυκτί²* Νυκτί παρὰ τὸ νόσσω, νό-
ξω, νόξ, ἡ νόσσωσα καὶ κήμπουσα ἡμᾶς πρὸς ὕπνον· ἢ παρὰ
τὸν νόξω μέλλοντα, τὸν δηλοῦντα τὸ πλῆξω, διὰ τὸ νόσσεσθαι
καὶ προσπαλεῖν τοῖς ἐνεργοῦσι τι ἐν σκότει. Κλίνεται νυκτός. Ὁ
κανὼν: Πᾶν ὄνομα ἔχον ἐπὶ τῆς εὐθείας τὸ σύμφωνον τοῦ μέλ-
λοντος, θέλει ἔχειν καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς ποτὲ μὲν τὸ σύμφωνον
τοῦ παρακειμένου, ποτὲ δὲ τοῦ μέλλοντος· καὶ ποῖόν ἐστι τοῦ
παρακειμένου; τὸ χ, καὶ γίνεται νυχός· πλεονάζει γὰρ τὸ τ ἐν
πολλαῖς λέξεσιν, ὡς τὸ ἀναξ, ἀναχος καὶ ἀρακτος· καὶ
ἐπεὶ ψιλὸν ψιλοῦ καὶ δασύ δασέος προηγείται, ἐτράπη τὸ χ εἰς
κ, καὶ γέγονε νυκτός. Σημαίνει τέσσαρα· τὴν σωματοειδῆ θεὸν
ὡς τὸ (Ἰλ. 2, 259):

Εἰ μὴ Νυξ δμήτεια¹ θεῶν.....

καὶ τὴν παρ' ἡμῖν νοουμένην ἐπὶ τῇ συνθηῇ, ὡς τὸ (Ἰλ. I,
78) :

Νυξ δ' ἦδ' ἦ² διαβράσει στρατὸν ἥε σώσει.

καὶ τὴν σκοτίαν καὶ γνοφώδη κατάστασιν, ὡς τὸ (Ὀδ. Α, 19) :

Ἄλλ' ἐπὶ³ νύξ ὅλοη τίταται δαιλοῖσι βροτοῖσιν·

σημαίνει καὶ τὸν θάνατον καὶ σκοτασμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς
τὸ (Ἰλ. E, 659) :

Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐριδενὴ νύξ ἐκάλυψεν.

— Μεγάνορος] Ἦγουν ὑπερηφάνειαν ἐμποιοῦντος. — Μεγά-
νορος] Ἰσχυροῦ, δυνατοῦ, ἀνδρείαν ἐμποιοῦντος· ἐπεὶ μέγала
δύναται ὁ χρυσός. — Μεγάνορος] Τοῦ τοὺς ἀνδρας μεγίστους
ποιοῦντος. — Ἐξοχα] Ἐξόχως. — Ἐξοχα]* Γενικὴν ἔσχε σύν-
ταξιν διὰ τὴν (τῆς) λέξεως ὑπεροχὴν· ὑπέρθεσιν γὰρ δηλοῖ ἔξο-
χα πλούτου, ἔχουν ὑπερβαλλόντως· αἱ δὲ ὑπερθέσεις φιλοῦσι)

1) Ὁ ἡμέτερος σχολιαστής γράφει: Δμήτεια.

2) Κάνταῦθα γράφει: Ἦρ.

3) Τὸ σχόλιον: Ἐπεὶ.

τὴν γενικὴν σύνταξιν. — Πλούτου]* Πλούτος ἐστὶ κτήσις χρημάτων τε καὶ κτημάτων, παρὰ τὸ πολλὸς καὶ τὸ τω τὸ λαμβάνω καὶ δέχομαι, πολύουτος καὶ συγκοπῇ *πλούτος** ἢ ὅτι ἐκ τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς ὁ πλούτος εὐρίσκεται τοῖς ἀνθρώποις· ὁθεν καὶ Ἡσίοδος (Θεογ. 969):

Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο,.....

Σύνταξις: Τὸ ὕδωρ μὲν, τὸ στοιχεῖον δηλονότι, ἀριστόν ἐστιν, ἥγουν κράτιστον καὶ χρησιμώτατον, παρὸ εἰσὶ τὰ λοιπὰ τρία στοιχεῖα, πῦρ, ἀήρ καὶ γῆ. Ὁ χρυσὸς δὲ διαπρέπει καὶ διαλαμβάνει *ἔξοχα* καὶ διαφερόντως..... τοῦ πλούτου τοῦ μεγάνορος, ἥγουν τοῦ μεγάλα δυνάμενου, ἢ, κατὰ μετωνυμίαν, τοῦ ἰσχυροποιουῦντος καὶ μεγαλύνοντος τοὺς ἔχοντας αὐτὸν ἀνθρώπους· ἄτε καὶ καθὰ πῦρ αἰθόμενον καὶ καιόμενον νυκτί, ἀντὶ τοῦ νύκτωρ καὶ ἐν καιρῷ νυκτός· ὅπερ λαμπρότερόν ἐστι τοῦ μεθ' ἡμέραν καιομένου πυρός.

Στίχ. 5. Ἄεθλα]* Ἀγῶνας. — Ἄεθλα]* Ἀεθλος καὶ ἀεθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς γὰρ τὸν τόπον καὶ τὸ ἀγώνισμα δηλοῦσιν (Ὀδυσ. X, 5):

Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάτος¹.....

οὐδετέρως (δὲ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος διδόμενον ἔπαθλον· οἶον (Ἰλ. Ψ, 259):

Νηῶν δ' ἀφῆρηται τ' ἀεθλα² λίθητάς τε τρίποδάς τε.

Καὶ ἀπὸ τούτου ἀεθλεύειν, τὸ ἀγωνίζεσθαι. Γίνεται δὲ ἡ λέξις, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν, ἐπιτάσει τοῦ α. αἵρετόν γάρ καὶ θελητόν ὁ ἀεθλος καὶ τὸ ἀεθλον. Ἐνταῦθα δὲ ἀεθλά φησι τοὺς ἀγῶνας. — Γαρυέν] Φωνεῖν, ἀντὶ ὁμνεῖν.

Στίχ. 6. Ἐλδεται]* Ἐπιθυμεῖς, ἐθέλεις. — Ἐλδεται]* Ἐλδω, καὶ ἀπὸ τούτου ἐλδομαι, τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ γ' ἐλδεται, ἀποβολῇ τοῦ τ ἰωνικῶς ἐλδεται ἀντὶ το(ῦ) ἐλδη καὶ ἐπιθυμεῖς. Ἐρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἐλκω, κατὰ μετάρθεσιν τοῦ κ εἰς δ· εἰς δ γάρ τις ἐπιθυμεῖ ἐκεῖ ἔλκεται· ἢ παρὰ τὸ (ῥέ)λω, τοῦ θ τραπέντος

1) Τὸ σχόλιον· Ἀάτος.

2) Τὸ ἐντυπον καίμενον· Νηῶν δ' ἔκφερ' ἀεθλα.

Στίχ. 16. Ἰκομένοις]¹* Ἰκω, τὸ ἰκετεύω, καὶ παραγίνομαι τὸ παθητικὸν ἰκομαι. Τὸ πάλαι δὲ οὕτως ἔλεγον· νῦν δ' ἡ . . . ἀφικνοῦμαι, τὸ ἔρχομαι.

Στίχ. 18. Θεμιστεῖον θς ἀμφέπει]²* Θεμιστεῖον σαῶπτον συνεκδοχικῶς τοῦτο ἐξηγήνεται, ἀπὸ τοῦ συμβόλου τὸ κύριον θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν δικαιοτάτην βασιλείαν. Ταύτης γὰρ τὸ ἐπίσημόν ἐστι τὸ σκῆπτρον· ὅθεν καὶ σκηπτοδχος, ὁ βασιλεὺς. Τὸ δὲ ἀμφέπει ποιητικὸν ἀντὶ περιέπει, ἡγουν φυλάττει καὶ κυβερνᾷ καὶ ἐπισκοπῆς ἀξιοῖ.

Στίχ. 22. Ἀγλαΐζεται] Ἥγουν κοσμεῖται.—Ἀγλαΐζεται]²* Τὸ ἀγλαΐζεται ἐκ τοῦ ἀγάλλεται, κατὰ παραγώγην καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταδόλου.

Στίχ. 26. Τράπεζαν]²* Τράπεζα κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

Στίχ. 27. Φόρμιγγα]²* Φόρμιγξ. πρῶτον γὰρ ἐκιοθάριζεν ὁ Ἀπόλλων, εἶτα ἐπῆγον τὴν ᾠδὴν αἱ Μ(οῦσαι). — Πασσάλου]²* Πάσσα(λον . . . ωκε . . . ρεμα . . . ὅπερ δεῖ· παρὰ τὸν πῆσσω μέλλοντα.

Στίχ. 28—29. Πίσας τε καὶ Φερενίκου] Καὶ Φερενίκου χάρις περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἡ Πίσας καὶ ὁ Φερενίκος.—Χάρις] Ἡ δόξα. — Χάρις]²* Χάρις ἡ θεὰ, καὶ τὴν αἰτιατικὴν (ἐχ)εῖ τρισύλλαβον, ἡγουν Χάριτα (Ἰλ. Ξ, 267):

.....Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων·

καὶ τὴν ὄωρεάν ἔτι σημαίνει (Ἰλ. Ξ, 235):

.....ἐγὼ δὲ καὶ τοὶ ἰδίῳ χάριν.....

καὶ τὴν εὐπρ(έπ)ειαν δηλοῖ, ὡς (Ὀδυσ. Ζ, 235):

.....κατέχ)ευσε χάριν κεφαλῇ καὶ ὤμω·²

καὶ τὴν ἡδονήν, ὡς ὅταν λέγωμεν: ατὴν τῶν λόγων χάριν.² Γίνεται δὲ παρὰ τὸ χαίρω, χαρῶ, χάρις.

Στίχ. 30. Νόον]²* Νόον τὴν διάνοιαν. Νοῦς ἐστὶν δρασὶς ψυχῆς

1) Ὁ σχολιαστὴς προβάλεται τὴν γραφὴν: Ἰκόμενοι.

2) Τὸ ἐντυπον: Κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.

Δι' αἰθέρος] Καὶ Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράνῳ (866 — 67):

..... οὐρανίαν

δι' αἰθέρα.....

θηλυκῶς.

Στίχ. 11. Ὀλυμπίας ἀγῶνα] Τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος.

Στίχ. 12. Φέρτερον] Κρείττονα· ὅτι ἐξοχος τῶν ἄλλων τῶν Ὀλυμπίων ὁ ἀγών. — Αὐδάσομεν] Λέξομεν.

Στίχ. 14. Ἀμφιβάλλεται] Κοσμεῖται.

Στίχ. 15. Σοφῶν μητίεσι]* Σοφοὺς ἐνταῦθα τοὺς ποιητάς φησιν, οὓς ὁ αὐτὸς ἄλλ(οθι?) σοφιστάς λέγει (Ἰσθμ. Ε', 36—37).

..... Μελέταν δὲ (σο)φισταῖς

Διὸς ἕκατι πρόσδαλον σ(εδ:)ζόμενοι·

καὶ σοφίαν τὴν ποιήσιν φησιν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ τέλει τοῦ ὕμνου (187 — 88):

..... πρόφαντον σοφίαν καθ' Ἑλ-

λανας ἔοντα παντᾶ.

— Μητίεσι] Ταῖς διανοαῖς. — Μητίεσι]* *Μῆτις* ἡ σύνεσις, ἡ τέχνη καὶ ἡ βουλή· ὅθεν καὶ *μη(τιέ)της* (....). Γίνεται παρὰ τὸ *μήδω* τὸ βουλευόμεναι, μέλλων *μήσω*, *μῆσις* καὶ (μετα)θέσει τοῦ σ (.... *μη)τις*. — *Κελαδεῖν*]* Ἀκώρως· ἐπὶ γὰρ ἀνέμων καὶ θαλάσσης καὶ ποταμοῦ κυρίως τάττεται· *κέλαδος* γὰρ ὁ θορυβώδης ἤχος καὶ ἡ ταραχή. Ἐνταῦθα δὲ κεῖται τὸ *κελαδεῖν* ἀντὶ τοῦ ἀνυμνεῖν, καὶ καθαυτῇ τῇ φωνῇ ἄδειν καὶ εὐφημεῖν, ὥς καὶ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Βατρ. 386):

..... ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε·

ἤγουν ἀναβοᾷτε.

λοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τὸ εἶναι *θεῖν* κυκλοφοροῦμένην, κτλ.· (Περὶ κόσμ. κεφ. 6').

* Ἀπορον μέντοι τί βούλεται ἐνταῦθα τοῦ τε Σχολιαστοῦ καὶ τοῦ Ἑτυμολόγου τὸ: Περὶ Κυρηναίων· πλὴν εἰμή τις ὑπολάβει ὅτι ταῦτά περὶ αἰθέρος εἰρήκει ὁ φιλόσοφος κἀν τῷ Περὶ πολιτείας ἀπολωλότες συγγράμματα αὐτοῦ, ἐν ᾧ καὶ Κυρηναίων πολιτεία συγκατελέγετο.

Στίχ. 16. Ἰκομένους]* Ἰκω, τὸ ἰκετεύω, καὶ παραγίνομαι τὸ παθητικὸν ἴκομαι. Τὸ πάλαι δὲ οὕτως ἔλεγον· νῦν δ' ἡ . . . ἀφικνοῦμαι, τὸ ἔρχομαι.

Στίχ. 18. Θεμιστεῖον δὲ ἀμφέπει]* Θεμιστεῖον σκάπτρον· συνεκδοχικῶς τοῦτο ἐξενήκεται, ἀπὸ τοῦ συμβόλου τὸ κύριον· θέλει γὰρ εἰπεῖν τὴν δικαιοσύνην βασιλείαν. Ταύτης γὰρ τὸ ἐπίσημόν ἐστι τὸ σκάπτρον· ὅθεν καὶ σκηπτοῦχος, ὁ βασιλεὺς. Τὸ δὲ ἀμφέπει ποιητικὸν ἀντὶ περιέπει, ἡγουν φυλάττει καὶ κυβερνᾷ καὶ ἐπισκοπῆς ἀξιοῖ.

Στίχ. 22. Ἀγλαΐζεται]* Ἡγουν κοσμεῖται.—Ἀγλαΐζεται]* Τὸ ἀγλαΐζεται ἐκ τοῦ ἀγάλλεται, κατὰ παραγωγήν καὶ ὑπερθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου.

Στίχ. 26. Τράπεζαν]* Τράπεζα κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

Στίχ. 27. Φόρμιγγα]* Φόρμιγξ. πρῶτον γὰρ ἐκισθάριζεν ὁ Ἀπόλλων, εἶτα ἐπῆγον τὴν ᾠδὴν αἱ Μ(ούσαι). — Πασσάλου]* Πάσσα(λον . . . ὡκε. ρεμα. . . ὅπερ δεῖ· παρὰ τὸν πῆσσω μέλλοντα.

Στίχ. 28—29. Πίσας τε καὶ Φερενίκου] Καὶ Φερενίκου χάρις περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἡ Πίσα καὶ ὁ Φερενίκος.— Χάρις] Ἡ δόξα. — Χάρις]* Χάρις ἡ θεά, καὶ τὴν αἰτιατικὴν (ἐχ)ει τρισύλλαβον, ἡγουν Χάριτα (Ἰλ. Ξ, 267):

.....Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων·

καὶ τὴν δωρεάν ἔτι σημαίνει (Ἰλ. Ξ, 235):

.....ἐγὼ δὲ καὶ τοι ἰδέω χάριν.....

καὶ τὴν εὐπρε(ε)ϊαν δηλοῖ, ὡς (Ὀδυσ. Ζ, 235):

.....κατέχευε χάριν κεφαλῇ καὶ ὤμῳ·²

καὶ τὴν ἡδονήν, ὡς ὅταν λέγωμεν: αὐτὴν τῶν λόγων χάριν·³ Γίνεται δὲ παρὰ τὸ χαίρω, χαρῶ, χάρις.

Στίχ. 30. Νόον]* Νόον τὴν διάνοιαν. Νοῦς ἐστὶν δράσις ψυχῆς

1) Ὁ σχολιαστὴς προβάλεται τὴν γραφὴν: Ἰ κ ὀ μ ἔ ν ο ι.

2) Τὸ ἐντυπον: Κ ε φ α λ ῇ τ ε καὶ ὤ μ ο ι ς.

ἀσώματος πρὸς πάντα (ἐκ)τεινομένη. Νοῦς πρᾶγμα ἄδηλον, ἀδή-
λως ἄδηλα περιχ(θ)ροῦν· τοῦτο γάρ ἐστι νοῦς ἐν ψυχῇ, ὅπερ
ὀφθαλμὸς ἐν σώματι. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ *γέεσθαι* τὸ πορεύεσθαι,
ὁ πάντοτε ἐν ἡμῖν κινούμενος· οὐδὲν γὰρ νοὸς ὀρμητικώτερον.
Καὶ Ὁμηρος (Ἰλ. Ο, 80) :

Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ἀίξῃ νόος ἀνέρος.....

Στίχ. 31. Ἐθῆκε]* Ἐθῆκεν, ἤγουν ἐπέθηκεν. Ὀφείλεν εἶναι
ἔθῆκεν, ἀλλὰ ὁ κανὼν φησιν : Ὁ ἀόριστος πρῶτος ἐνεργητικός,
εἴτε ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων παράγεται, εἴτε ἀπὸ περισπωμέ-
νων, εἴτε ἀπὸ τῶν εἰς μι, αἰ γίνεται ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, τρο-
πῇ τοῦ ω εἰς α, καὶ προσλήψει κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς αὐξήσεως,
συλλαβικῆς ἢ χρονικῆς, καὶ (ἀ)εῖ φυλάττει τὸ τοῦ μέλλοντος
σύμφωνον· οἷον : τύψω, ἔτυψα, λέξω ἔλεξα, πείσω ἔπεισα, φα-
νῶ ἔφῃνα, χωρὶς τοῦ εἶλα ἀπὸ τοῦ ἔπω, *ἤνεργα* ἀπὸ τοῦ
ἐνέργω, *ἔθηκα* ἀπὸ τοῦ *τίθημι*, *ἔδωκα* ἀπὸ τοῦ *δίδωμι*, καὶ *ἦκα*
ἀπὸ τοῦ *ἵημι*, τὸ πέμπω· ἀντὶ τοῦ ἦψα, ἤνεργα, ἔθησα, ἔδωσα,
ἦσα. — Φροντίσιν]* Φροντίς λέγεται ἐκ τοῦ φέρω, φορτίς, ὑπερ-
βίδασμῳ καὶ πλεονασμῳ τοῦ ν φροντίς. Δίκην γὰρ φόρτου ἔγ-
κεται ἡ φροντίς τῇ ψυχῇ· ἢ παρὰ τὸ τὰς φρένας *τεῖν*· οἱ γὰρ
φροντίδας ἔχοντες τὰς φρένας τιμωροῦνται. — Φροντίσιν] Ταῖς
τῶν ἐγκωμίων καὶ τῆς ποιήσεως.

Στίχ. 32. Παρ' Ἀλφεῶ]* Ἐν Ὀλυμπίᾳ· ἀπὸ γὰρ τοῦ ποτα-
μοῦ τὸ χωρίον ἀκουστέον. — Παρ' Ἀλφεῶ]*. . .² σημαίνει τὸ θ
ἄρθρον, προτακτικὸν καὶ ὑποτακτικόν, καὶ ἀντωνυμίαν τρίτου
προσώπου ἀντὶ τοῦ οὗτος, ὡς τὸ (Ἰλ. Α, 12) :

..... ὁ γὰρ ἦλθε θαλάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦτο, ὡς τό :³

Ὁ μὲν οὖν τόσον (τ)ελέθει κακὸν ἔνδοθι μένων :
καὶ ἀντὶ τοῦ ὅτι, ὡς τὸ (Ἰλ. Α, 120) :

Λεύσετε γὰρ τόγες πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
καὶ ἀντὶ τοῦ διότι, ὡς τὸ (Ὀδ. Δ, 206) :

1) Τὸ σχόλιον οὕτω : Ὡς ὅτ' α ν.

2) Ἀναπλήρου : δ', ῥ' : δέ. Δ. Χ. Σ.

3) Ἐξ ἀδήλου ἔμοιγε ποιητοῦ ὁ στίχος.

(Το)ῦ γὰρ καὶ πατρός, (δ) καὶ πεπνυμ(ένα βέλ)ας ἐνταῦθα δὲ κεῖται ἀντὶ τοῦ ὅστις, ὁ Φερ(έν)ικος. — Παρ' Ἀλφειῶ] * Ἀλφειὸς ποταμὸς ἐν Ἡλιδι, ἡ ἀρκαδικῆς πόλεως. Καλεῖται δέ, κατὰ τὸν γεωγράφον ¹, ἀπὸ τῆς τῶν Ἀλφῶν θεραπείας, ἡγουν παρὰ τὸ τοὺς Ἀλφῶνς θεραπεύειν, ἢ παρὰ τὸ Ἀλφειν, ὃ ἐστὶν ὠφελεῖν· ὠφέλιμον γὰρ αὐτοῦ τὸ ὕδωρ. Τὸ φε συνεστάλη διὰ τὸ μέτρον, ἐλλείψει τοῦ ι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εἰος τρισύλλαβα ἐπὶ ποταμῶν (ὀξ)ύτονα ὄντα δίφθογγον ἔχει, οἷον Πηνειός, Σπερχειός, Ἀλφειός· κεῖται ὀξύτονα διὰ τὸ μῆνι. τοῦ ι· τρισύλλαβα δὲ διὰ τὸ. — Σύτο] ὥρμα· — Δέμας] * Δέμας, τὸ σῶμα, παρὰ τὸ δέω, τὸ δεσμεύω· (τὸ) γὰρ σῶμα δεσμός ἐστι τῆς ψυχῆς· ἢ παρὰ τὸ δομῶ, τὸ οἰκοδομῶ· οἰκοδόμημα γὰρ ἐστὶ τῆς ψυχῆς καὶ οἰκητήριον· τὸ ας βραχύ. Τὰ εἰς ας οὐδέτερα συστέλλονται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων· καὶ εἰ μὲν ὥσι καθαρά, ἢ ἔχει πρὸ τοῦ α τὸ ρ, ἐπιδέχεται κλίσιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ κλίνεται. ὦν παραληγομένων τῷ λ· οἷον: ἄλλας ἄλατος, ἐρυσίπελας ἐρυσσιπέλατος.

Στίχ. 34. Προσέμιξε] Συνέζευξεν.

Στίχ. 37. Κλέος] * (Παρὰ τὸ κλέζειν τὸ φ)ημίλειν, ἢ παρὰ τὸ κλύεσθαι, τὸ ἀκούεσθαι, ἢ ἐξακουμένη φήμη, ἢ παρὰ τὸ καλῶ. ἑαυτοῦς. Καὶ δόξα μὲν ἐστὶν ὁ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἔπαινος, κλέος δὲ ὁ ἀπὸ τῶν. ἐνταῦθα στάσιν δηλοῖ καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ. — Λυδοῦ] * Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίαν περιφραστικῶς τὴν Πελοπόννησον.

Στίχ. 39. Γαιάοχος] * Ἐπίθετον Ποσειδῶνος, ἡγουν ὁ τὴν γῆν συνέχων· περιλαμβάνει γὰρ αὐτὴν ὁ Ἰσκαανός. . . . ὁ ὄχων καὶ βαστάζων αὐτήν. Φασὶ γὰρ αὐτὴν ἐφ' ὕδατος ἐστηρίχθαι· ὅθεν ὁ αὐτὸς ἐννοσίχθων καὶ ἐννοσίγαιος λέγεται, ἡγουν ὁ κινῶν τὴν γῆν· οἱ γὰρ φυσικοὶ ἀπὸ τῶν ὑδάτων γίνεσθαι τοὺς σεισμούς φασιν· ἢ παρὰ τὸ τοῖς ὄχοις γαίειν, ἡγουν τοῖς ἄρμασι χαίρειν· ἵππιος γὰρ ὁ θεός.

1) Στράβ. Η', γ', § 49. Κορ.

Στίχ. 40. Λέβητος] * Λέβης σημαίνει δ' ἐπὶ μὲν τοῦ πα-
ρ' ἡμῖν λεγομένου χέρνιβος (Ὅδ. Α, 136—37):

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος¹ προχθρῶ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος

ἐπὶ δὲ τῆς λεκάνης (Ὅδ. Τ, 386—87):

..... γρῦς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώντα
Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν².....

ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμῖν συνήθους (Ἰλ. Φ, 362):

Ὅς δὲ λίβης ζεῖ ἔνδον, ἐπαιγόμενος.....

ἐπὶ δὲ τῶν ἀναθηματικῶν (Ἰλ. Ι, 123):

Αἴθωνας δὲ λίβητας εἰκοσι,.....

— Ἐξέλεν] * Ἐξέβαλεν, ἀφείλετο. Ἐξελέσθαι σημαίνει καὶ
τὸ σῶσαι.

Στίχ. 41. Ἐλέφαντι] * Ἦγουν ἐλεφαντίνῳ ὅστῳ, τῷ τοῦ
ὄλου ὀνόματι ὀνομάζων τὸ μέρος, ᾧ τρόπῳ καὶ βοῦς, τὸ δέρ-
μα, ἡ βύρσα δηλαδὴ καὶ Ὀμηρος (Ἰλ. Δ, 141):

Ὅς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφанта γυνὴ φοίνικι μίηνη

ἀντὶ ἐλεφάντινον ὅστουν τῷ φοινικῷ χρώματι βάψῃ. — Φαί-
διμος] * Ἀπὸ τοῦ φαίνω φαιρός, ὁ φωτεινός· ὅθεν φαίριμος
καὶ φαίδιμος, ὁ λαμπρός.

Στίχ. 42. Κεκασμένον] * Ἦγουν κεκαλλωπισμένον ἀπὸ τοῦ
καίω, τὸ κοσμῶ, κάσω, κέκαχα, κέκασμαι, κεκασμένος.

Στίχ. 46. Δεδαιδαλμένοι] * Ἦγουν κεκοσμημένοι ἀπὸ τοῦ
δαιδάλλω· τοῦτο ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Κρητός, τοῦ ποικίλλον-
τος τὰ ἴδια (ἔργα)· ἢ ἀπὸ Δαιδάλης, Ἀθηναίας μάμμης ἢ
τροφοῦ. Πᾶν δὲ τὸ ὑπὸ τῆς παρθένου δημιουργούμενον ἐπ' αὐ-
τὴν ἀναφέρεται καὶ δαιδάλματα τὰ ποικίλα κατασκευάσμα-
τα, τὰ ἐκ θαλάσσης καὶ ἐμπειρίας ὄντα· ἐκ τοῦ δαίω γὰρ τοῦ
σημαίνοντος τὸ ἐπίσταμαι ἢ λέξις.

Στίχ. 49. Μείλιχα] * Μείλιχος ὁ ἡδὺς καὶ εὐφραντὸς παρὰ
τὸ μέλι, ὥς τινὲς φασιν, ἢ ἀπὸ τοῦ μέλος μελικός, καὶ τρο-

1) Τὸ σχόλιον: Ἀφίπολος

2) Κάνταῦθα: Ἐξ ἐπενίζοντο γράφει.

πῇ τοῦ κ εἰς χ, καὶ ἀναδιδασμῷ τοῦ τόνου, καὶ πλεο(νασ)μῷ τοῦ ἰῶ)τα μελιχος..... ἐπὶ καλοῦ, ἔλεγχος ἐπὶ καποῦ μόνον.

Στίχ. 50. Ἐπιφέρουσα] Ἐπάγουσα. — Τιμάν] Ἀζίωσιν καὶ σεμνότητα.

Στίχ. 51. Ἐμήσατο] Παρέπεισε δικαίως. — Πιστόν] Ἀληθὲς καὶ ἀξιόπιστον.

Στίχ. 62. Ἐς ἔρανον]* Ἐρανος ἡ εὐωχία παρὰ τὸ συνε-
ρᾶσθαι καὶ συνεφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι. Ἐρα-
νος καὶ ἡ ἀνταπόδοσις, ἡ ἀντίχαρις, Ἰσοκράτης ἐν τῷ τῆς
Ἑλένης ἐγκωμίῳ (§ 1) περὶ τοῦ Θησέως διεξιὼν φησι: «Καὶ
τοσαύτην χάριν ἔσχε Πειρίθῳ, τῷ μετασχόρτι τῆς ἀρπαγῆς,
ᾧστε, βουληθὲντος αὐτοῦ μνη(στεῦ)σαι κόρην τῆς Διὸς καὶ
Δήμητρος, καὶ παρακαλοῦντος (αὐτὸν) ἐπὶ (τὴν εἰς) ἄδου
κατάδασιν, ἐπειδὴ συμβουλευῶν οὐχ οἶδός τ' ἦν ἀποτρέπειν,
προδῆλου τῆς συμφορᾶς οὐσης, ὅμως αὐτῷ συνηκολούθησε,
νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον, μηδεὶς ἀποστῆναι
τῶν ὑπὸ Πειρίθου προσταττομένων».

Στίχ. 78. Ζέοισαν] Ἐμβεβλήκασιν δηλαδὴ

Στίχ. 79. Κατὰ μέλη] Ἦγουν μεληδόν.

Στίχ. 80. Δεύτατα] Ἦγουν δεύτερα.

Στίχ. 84. Ἀκέρδεια] Ζημία καὶ βλάβη. — Λέλογχεν] Ἦ-
γουν ἐκδέχεται.

Στίχ. 86. Σκοποῖ] Δεσπόται.

Στίχ. 87—88. Καταπέψαι] Κατασχεῖν.

Στίχ. 89. Κόρφ δ' ἔλεν] Ἦγουν ἐπεσπάσατο.

Στίχ. 90. Ἄταν ὑπέροπλον] Ἦγουν ὑπερμεγέθη βλάβην
καὶ συμφοράν.

Στίχ. 94. Ἀλᾶται] Ἦγουν ἀποτυγχάνει.

Στίχ. 107. Πάλιν] Ἦγουν ὀπίσω.

Στίχ. 111. Ἀνεφρόντισεν] Ἦγουν διανοήσατο καὶ ἐνεθυμή-
θη, ἢ ἐβουλεύσατο.

Στίχ. 132. Ἐν σκότῳ] Ἀφανεία καὶ ἀδοξία.

Στίχ. 133. Καθήμενος] Διάγων. — Μάταν] Ἦγουν εἰς κε-
νὸν καὶ μηδὲν ἄξιον λόγου ἐπιδεικνύμενος.

Στίχ. 136. Πράξιν] Ἐκβάσιν. — Πράξιν] Τὸ τέλος καὶ κατόρθωσιν· ὅθεν καὶ ἀπρακτος ὁ μὴδὲν κατορθώσας.

Στίχ. 137—138. Οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεςσι]* Οὐδ' οὖν ἀπράκτοις καὶ μὴδὲν κατορθοῦσι καὶ ἐνεργοῦσι λόγοις ἤψατο τοῦ Ποσειδῶνος. Τὸ γὰρ ἄπτεσθαί τινος λόγοις καὶ τὸ καθάπτεσθαι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ¹, καὶ τὸ ἐφάπτεσθαι ὡς ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ ὁμιλεῖν καὶ λαλεῖν τινι λαμβάνεται· ἐπεὶ καὶ ἄπτεσθαί (τι)νων, οὐ μόνον σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ λόγοις λε(γό)μεθα· ἢ ἐφάψατο, ἀντὶ τοῦ ἐνεχείρισεν. — Ἐφάψατ']* Τὸ ἐ(φράπ)τεσθαι ὁ Πίνδαρος πολλάκις (δοτι)κῇ συντάττει, ὡς καὶ ἐν Πυθιονίκαις (Εἰδ. Ι', 43—44):

Ῥοσαι δὲ βρότεον ἔθνος

Ἀγλαταῖς ἀπτόμεσθαι,²

ὁμοίως καὶ τὸ ψαύειν· καὶ ἐν Ἰσθμίοις (Εἰδ. Δ', 19):

Ἐσχάταισιν οἴκοθεν στά-

λαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαις.

Στίχ. 140—141. Ἐν πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους]*. Τουτέστιν οὐ κάμνοντας ἐν τοῖς δρόμοις. Κατὰ παράκλησιν μὲν τὸ πτεροῖσι, πρὸς μείζονα δὲ ἔμφασιν κεῖται τῆς τῶν ἵππων γοργότητος. Τοῖς πτεροῖσιν οὖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς ποσὶ, καὶ τῇ τούτων κουφότητι, καὶ τῇ τῶν δρόμων ταχυτῇτι· διὰ τῶν πτερῶν μὲν γὰρ ταῖς ὀρνισιν εἰς τάχος ὁ δρόμος ἀνύεται, τοῖς δὲ ἵπποις διὰ τῶν ποδῶν. — Ἐν πτεροῖσιν] Συνεκδοχικῶς ἀπὸ τῶν παρεπομένων τὴν πράξιν παριστῶσα· ἀπὸ γὰρ τῶν πτερῶν, ἤγουν τῶν ποδῶν, τὴν τούτων ἐνέργειαν δηλοῖ, ἤγουν τὸν δρόμον.

Στίχ. 142. Ἐλεν δ' Οἰνομάου βίαν]* Ἀντὶ τοῦ καθεῖλεν, ἤγουν κατέλυσε καὶ ἐδάμασε τὴν τοῦ Οἰνομάου βιαιάν (γρ. βίαν) καὶ δύναμιν· ἢ ἔλεον, ἀντὶ τοῦ ἀνείλεν, ἤγουν διέφθειρε καὶ ἐφόνευσε. Βίαν δὲ Οἰνομάου, περιφραστικῶς τὸν Οἰνόμαον, ὡς τὸ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἑρ. 349):

Τὸν πρότερος³ προσέειπε βίῃ Ἡρακλεΐῃ.

1) Ὀδυσ. Β, 39. Ἴδε καὶ Εὐσταθ. Παρεκβ. σελ. 1432. Rom.

2) Τὸ σχόλιον ἔχει: Ἐφάπτομεσθα.

3) Τὸ σχόλιον: Πρότερον.

Στίχ. 143. Παρθένον τε σύνευον] * Καὶ τὴν παρθένον (τὴν Ἰπποδάμειαν δηλονότι) ἔλεν, ἀντὶ τοῦ ἡγάγε καὶ ἔλαβε σύνευον καὶ γυναῖκα. Τὸ δὲ ἔλεν ἐνταῦθα ἀπὸ κ(οι)νοῦ μὲν, οὐ κατὰ τὸ αὐτὸ σημαίνονμενον δέ· πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον διαφόρως νοεῖται· καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. Α, 328):

Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δῆμου ἀρίστου.

Τὸ ἐλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστίν· ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου ἀντὶ τοῦ ἔλαβον, ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν.

Στίχ. 145. Μεμαλότας] Ἦγουν προσκειμένους καὶ προσέχοντας.

Στίχ. 153. Ἐν δρόμοις] Ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔδραμε Πέλοψ, ἦγουν ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ Ὀλυμπιακῷ καὶ τῷ Ὀλυμπίᾳ.

Στίχ. 155. Ἐρίζεται] Ἦγουν δι' ἐριδος καὶ ἀμίλλης ἐξετάζεται.

Στίχ. 187. Σοφίαν] * Σοφίαν ἐνταῦθα φησὶ τὴν ποίησιν, ὡς ἐν Νεμεονίαις ὁ αὐτός φησὶ (Εἰδ. Ζ', 33):

.....Σοφία δὲ
Κλίπτει παράγοισα μύθους (sic).

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

Στίχ. 24. Ἀέθλων τε κορυφάν] Ἦγουν τὸν ἀκρότατον τῶν ἀγῶνων, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸ (Ὀλ. Εἰδ. Α', 11—12):

Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέριτερον αὐδάσομεν.

Στίχ. 28. Κόμισον] Σῶσον καὶ διαφύλαξον· ὅθεν καὶ διακομίζεσθαι τὸ διασώζεσθαι ἐκ κινδύνου τινός, παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 136).

Στίχ. 29. Πεπραγμένων] Ἦγουν συμβάντων.

Στίχ. 36. Παλίγκοτον] * Ἀντὶ τοῦ παλιγκότως καὶ ἐκ μεταβολῆς.

Στίχ. 105. Φρένες] Αἱ γνῶμαι.

Στίχ. 122. Ὀκχέοντι] Συνίζησις.

Στίχ. 123. Ἐς τρεῖς] * Ἀντὶ τοῦ διὰ παντός· τέλειος γὰρ ἀριθμὸς ὁ τρεῖς.

Στίχ. 135. Ὅρμοισι τῶν χέρας] * Κατ' ἀντιστροφὴν ὁ λόγος, ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ὧν ὅρμους καὶ στεφάνους ἀναπλέκουσι ταῖς αὐτῶν χερσὶ.

Στίχ. 145. Ἐσφαλεν] * Ἦγουν σφαλῆναι καὶ πεσεῖν ἐποίησε, τουτέστιν ἐφόνευσεν.

Στίχ. 160. Ἐπεχε νῦν σκοπῷ τόξον] Ἦγουν ἴθυσεν τὸ τόξον κατὰ τοῦ σκοποῦ, ἤγουν τὸν λόγον.

Στίχ. 163. Εὐκλέας δίστους] Ἦγουν τοὺς ἐπαίνους. — Εὐχλέας δίστους] * Τροπικῶς τοὺς ἐγκωμιαστικούς λόγους. Τὸν αὐτὸν τρόπον εἴρηκε καὶ ἐν τῷ Θ'. Εἶδει τῶν Ὀλυμπίων ἐν τῷ (στ. 17):

Πτερύοντα δ' ἔει γλυκὺν

Πυθῶνά δ' (sic) δίστόν.

ἀντὶ τοῦ, λόγον ἐγκωμιαστικόν.

Στίχ. 170. Μᾶλλον εὐεργέταν] * ἤγουν εὐεργετικώτερον τῇ γνώμῃ καὶ ἐλευθεριώτερον ταῖς δόσεσι. Τὸ δὲ *ἐκατόν ἐτέων* ἀντὶ ἐντὸς πολλῶν ἐτῶν κεῖται· ὀριστικὸς ἀριθμὸς ἀντὶ ἀορίστου.

Στίχ. 172. Κόρος] * Ὅθρις μετὰ ἀδικίας.

Ἄ λ λ ως.

Στίχ. 15—55] † Σύνταξις. Τῶν ἔργων δὲ τῶν πεπραγμένων δικαίως καὶ ἀδίκως οὐδὲ ὁ χρόνος ὁ πατὴρ πάντων τῶν πραγμάτων δύναιτο ἂν ποιῆσαι τὸ τέλος (ἀποι)ητον· τῶν δὲ κακῶν γένοιτο ἂν λήθῃ σὺν μακαρίῳ καὶ εὐδαίμονι θανάτῳ. Καὶ γὰρ ἡ βλάβη καὶ ἡ δυστυχία ἀποθνήσκει καταπονηθεῖσα ἐκ μεταβολῆς, ὅποταν ἡ μοῖρα καὶ ἡ τύχη τοῦ θεοῦ πέμψῃ πλοῦτον ὑψηλὸν ἀπομακράν. Ὁ λόγος δὲ οὗτος ἀκολουθεῖ καὶ ἀρμόζει ταῖς θυγατρᾶσι τοῦ Κάδμου ταῖς καθεζομέναις εἰς περιφανεῖς καὶ λαμπροὺς θρόνους, αἵτινες ἔπαθον συμφορὰς μεγάλας. Τὸ πένθος δὲ τὸ μέγα πίπτει καὶ ἀφανίζεται τῆς μνήμης ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐπικρατεστέρων. Ἡ δὲ Σεμέλη ἡ τεταμένης ἔχουσα τὰς τρίχας, ἡ ἀποθανοῦσα τῷ κτύπῳ τοῦ κεραυνοῦ, ζῇ ἐν τοῖς θεοῖς τοῖς τὸν Ὀλυμπον οἰκοῦσιν· ἡ Παλλὰς

δέ, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ, φιλεῖ αὐτὴν διαπαντός· καὶ ὁ Ζεὺς ὁ πα-
τὴρ πάντων φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολὺ· φιλεῖ δὲ καὶ ὁ π(αῖς) αὐ-
τῆς ὁ φέρων τὸν κισσόν, ἤγουν ὁ Διόνυσος (ὃ ἐστὶν ὁ κισσὸς
ἀφιερωμένος). Φασὶ δὲ διάγειν ζῶν μὴ ἐχουσαν τέλος περὶ
ὄλον τὸν χρόνον τῇ θεᾷ τῇ τῇ Ἀευκοθέᾳ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ σὺν
ταῖς θυγατράσι ταῖς θαλασσίαις τοῦ Νηρῆος.

Στίχ. 55—108] + Σύνταξις. Ὅντως καὶ κατὰ ἀλήθειαν οὐ-
δαμῶς ἐστὶ φανερόν τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, οὐ-
δὲ διακεκριμένον ὑπάρχει ὁπότεν ἡμεῖς τελευτήσωμεν ἡμέραν
τὴν παῖδα τοῦ ἡλίου ἡ(συχο)ν σὺν ἀγαθῷ ἀβλαβεῖ καὶ
στω. Τὰ ρεύματα δὲ ἄλλοτε ἄλλα ἔρχονται εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους, δηλονότι καὶ μετὰ τέρψεων καὶ πόνων τε καὶ μόχθων.
οὕτω δὲ καὶ ἡ μοῖρα, ἥτοι ἡ τύχη, ἥτις ἔχει τήνδε τὴν πα-
τρίαν καὶ εὐφραντικὴν εὐδαιμονίαν ὄλβω τε θεο(πέ)μπτω, ἤγουν
εὐδαιμονία παρὰ θεοῦ ὠρμημένη, καὶ ἐπάγει καὶ κομίζει βλάβη(ν)
ἥντινα (γρ. ἴσως: τὴν ἐν²) ἄλλω χρόνῳ ἀντεστραμμένην ἀφ' οὐπερ
χρόνου υἱὸς ὁ μόρμιος, ἥτοι ὁ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γενόμενος, ἤγουν
ὁ Οἰδίπους, ἀπέκτεινε τὸν Λαῖον τὸν αὐτοῦ πατέρα. Καὶ γὰρ τὸ
μηντευθὲν ἐν τῷ χρηστηρίῳ τοῦ (Ἀπό)λλωνος, τὸ ἐκπαλαι λε-
λεγμένον ἐπλήρωσεν. Ἰδοῦσα δὲ ὁρῶσα ἡ Ἐρινός, ἡ ἔφορος τῶν
ἀδικουμένων θεά, φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος αὐτοῦ τὸ πολε-
μικὸν καὶ γενναῖον, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ δηλαδὴ τὸν Πολυνεῖκα καὶ
Ἑτερόκλη (γρ. Ἑτεοκλή) δι' ἀλληλοφονίας· ὑπελείφθη δὲ ὁ Θερ-
σανδρος ζῶπυρον τοῦ Πολυνεῖκους, τι(μώ)μενον ἐν μάχαις τοῦ (πο-
λ)έμου καὶ ἐν ἀγῶσι νέοις, ἄνθος τῆς Ἀδραστίδος, βοηθὸς τοῖς οἰ-
κοῖς ἀφ' οὗ Θερσάνδρου τὸν υἱὸν τοῦ Αἰνησιδάμου, τὸν νῦν ἐγκω-
μιαζόμενον³, ἔχοντα τὴν ῥίξαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος προ-

1) Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς τῇ τῇ γραπτέον, ὡς ἔοικε, τετράχθαι. Δ. X. Σ.

2) Οὐκ εἰκότως, οἶμαι, Σακελλίων τῷ ἥντινα δυσχεραίνων πειρα-
ταὶ κινεῖν. Ἐπειδὴν γὰρ τάχιστα τῷ ἥντινοῦν, ἥντινα δὴ ποτε
συνωνύμως ληφθῇ, εὐ κείμενον φανήσεται. Δ. X. Σ.

3) Ἐν τῷ σχολίῳ γέγραπται ἡμαρτημένως δητὰ: τοῦ υἱοῦ τοῦ
Αἰνησιδάμου, τοῦ νῦν ἐγκωμιαζομένου, οὐδὲν δ' ἐγὼ ὀκνή-
ρας διώρθωσα. Δ. X. Σ.

ς ἡκόν ἐστιν ἀξιωθῆναι ἐγκωμίων καὶ λυρικῶν μελῶν. Αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Θήρων ἐδέξατο γέρας καὶ ἄθλον ἐν Ὁ(λυμπ)ίᾳ· ἐν τῷ Πυθιακῷ δὲ καὶ Ἰσθμιακῷ ἀγῶνι αἱ κοιναὶ χάριτες τῶν ἀρμάτων τῶν τε θρίππων, τῶν δώδεκα δρόμους ποιούντων, ἤνεγκαν ἄνθη εἰς τὸν ἀδελφὸν (αὐτοῦ) τὸν αὐτόκληρον ὄντα. Τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν δοκιμάζοντα τοῦ ἀγῶνος ἀπολύει καὶ ἐλευθεροῖ ἀλγεινῶν καὶ ἐναντίων πραγμάτων. Ὁ μὲν πλοῦτος ὁ (πεπ)οικιλμένος τε καὶ ἐστολισμένος ταῖς ἀρεταῖς (φέρ)ει καὶ ὑπομένει τὸν καιρὸν καὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν, παρέχων καὶ διδοὺς διάνοιαν συνετὴν καὶ ἀγρευτικὴν τῶν πραγμάτων, ἀστήρ ὑπάρχων λαμπρὸς καὶ φῶς ἀληθινὸν τῷ ἀνδρὶ· τουτέστιν ὁ μετὰ ἀρετῆς πλοῦτος ὡς ἀστήρ ἐστὶν ἐκδηλὸς καὶ ἀληθινὸν φῶς τοῖς ἀνθρώποις. Εἰ δὲ ἔχει τις τὸν πλοῦτον, γινώσκει τὰ μέλλοντα, ὅτι (αἱ) φρένες αἱ ἀδιόρθωτοι ἐνταῦθα ἐδωκαν δίκην. Τὰ δὲ ἀρμαρτήματα ἐν τῇδε τῇ ἀρχῇ τοῦ Διός, ἥτοι ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ, τίς θῆ' ὑπὸ τὴν γῆν διδοὺς ἀπόφασιν ἀνάγκης, ἐχθρᾶς δηλονότι τοῖς κολαζομένοις.

Στίχ. 109—149] † Σύνταξις. Οἱ ἄνθρωποι δὲ οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἐνάρετοι ἔχοντες τὸν ἥλιον διαπαντὸς ὅμοιον, καὶ ἐν ταῖς νυξὶν ὅμοιον καὶ ἐν ταῖς (ἡμ)έραις διάγουσι βίον ἄλυπον, οὐ ταρασσόν(τες τὴν) γῆν τῇ ἰσχύϊ (τῶν χ)ειρῶν, οὐδὲ τὸ ὕδωρ τὸ θαλάσσιον [δη(λαδὴ) οὔτε π(ολεμ)οῦσι κατὰ γῆν, οὔτε ναυμαχοῦσι κατὰ θάλασσαν], διὰ τὴν δίκαιαν τὴν κενὴν καὶ τὴν ματαίαν· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες ἔχαιρον ταῖς εὐορκίαις, ἥτοι τοῖς ἀγαθοῖς τρόποις καὶ ἡ(θεσι?), διάγουσιν αἰῶνα (ἄλυ)πον. Οἱ δὲ εἰ. ., δηλονότι οἱ κακοὶ ὑπομ(ένο)ουσι κόπον (μέ)γαν. Ὅσοι δὲ ἄνθρωποι (μελ)ιναντες ἐκ τρίτου ἐκατέρωθι, ἥτοι ἐν τῷ βίῳ καὶ ἐν τῷ ἄδῃ, ἐτόλμησαν καὶ ἠθέλησαν ἄπο καὶ μακρὰν τῶν ἀδικιῶν παντελῶς, ἐτελείωσαν τὴν ὁδὸν τοῦ Διὸς παρὰ τὴν τύρσιν καὶ τὴν πόλιν τοῦ Κρόνου, ἐνθα οἱ ἄνεμοι τοῦ ὠκεανοῦ περιπνέουσι τὴν νῆσον τῶν μακάρων, ἐνθα² δὲ

1) Ἀντὶ τοῦ ἀουνέτου καὶ περιφανῶς ἐφθαρμένου τῖς θ ῆ τάχ' ἀν ἰσως γραπτέον εἴη: δ ι κ ἄ ζ ε ι τ ι ς ἐ κ ε ἰ. Δ. Χ. Σ.

2) Ἀντὶ τοῦ ἐν θ α γραπτέον, οἶμαι, ἄ ν θ η, τὸ δὲ ἐπιφερόμενον ἄ ν θ η περιγραπτέον ὡς παρέγγραπτον. Δ. Χ. Σ.

πῇ τοῦ κ εἰς χ, καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου, καὶ πλεο(νασμῷ τοῦ ἰῶ)τα μελίχρος..... ἐπὶ καλοῦ, ἔλεγχος ἐπὶ κακοῦ μόνον.

Στίχ. 50. Ἐπιφέρεισα] Ἐπάγουσα. — Τιμάν] Ἀξίωσιν καὶ σεμνότητα.

Στίχ. 51. Ἐμήσατο] Παρέπεισε δικαίως. — Πιστόν] Ἀληθὲς καὶ ἀξιόπιστον.

Στίχ. 62. Ἐς ἔρανον]* Ἐρανος ἡ εὐωχία παρὰ τὸ συνε-
ρᾶσθαι καὶ συνεφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι. Ἐρα-
νος καὶ ἡ ἀνταπόδοσις, ἡ ἀντίχαρις, Ἰσοκράτης ἐν τῷ τῆς
Ἑλένης ἐγκωμίῳ (§ 1) περὶ τοῦ Θεσέως διεξιὼν φησι: «Καὶ
τοσαύτην χάριν ἔσχε Πειρίθῳ, τῷ μετασχόντι τῆς ἀρπαγῆς,
ᾧστε, βουλευθέντος αὐτοῦ μνη(στεῦ)σαι κόρην τὴν Διὸς καὶ
Δήμητρος, καὶ παρακαλοῦντος (αὐτὸν) ἐπὶ (τὴν εἰς) ἄδου
κατάβασιν, ἐπειδὴ συμβουλεύωρ οὐχ οἶδς τ' ἦν ἀποτρέπειν,
προδήλου τῆς συμφορᾶς οὔσης, ὅμως αὐτῷ συνηκολούθησε,
νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον, μηδεὶς ἀποστήναι
τῶν ὑπὸ Πειρίθου προσταττομένων».

Στίχ. 78. Ζέοισαν] Ἐμβεβλήκασι δηλαδὴ.

Στίχ. 79. Κατὰ μέλη] Ἦγουν μεληδόν.

Στίχ. 80. Δεύτατα] Ἦγουν δεύτερα.

Στίχ. 84. Ἀκέρδεια] Ζημία καὶ βλάβη. — Λέλογχεν] Ἦ-
γουν ἐκδέχεται.

Στίχ. 86. Σκοποὶ] Δεσπόται.

Στίχ. 87—88. Καταπέψαι] Κατασχεῖν.

Στίχ. 89. Κόρφ δ' ἔλεν] Ἦγουν ἐπεσπάσατο.

Στίχ. 90. Ἀταν ὑπέροπλον] Ἦγουν ὑπερμεγέθη βλάβην
καὶ συμφοράν.

Στίχ. 94. Ἀλᾶται] Ἦγουν ἀποτυγχάνει.

Στίχ. 107. Πάλιν] Ἦγουν ὀπίσω.

Στίχ. 111. Ἀνεφρόντισεν] Ἦγουν διανοήσατο καὶ ἐνεθυμή-
θη, ἢ ἐβουλεύσατο.

Στίχ. 132. Ἐν σκότῳ] Ἀφανεία καὶ ἀδοξία.

Στίχ. 133. Καθήμενος] Διάγων. — Μάταν] Ἦγουν εἰς κε-
νὸν καὶ μηδὲν ἄξιον λόγου ἐπιδεικνύμενος.

τοῦ Θήρωνος συναντώμενος οὐ μετὰ δικαιοσύνης, ἀλλ' ὑπ' ἀνδρῶν φθονερῶν τε καὶ μανικῶν, θέλων ποιῆσαι τὸ θορυβῆσαι κρύβιον [γρ. κρύφιοι], ἄδοξον, τῶν ἀγαθῶν μετὰ κακῶν ἔργων). Ἐπειδὴ ἡ ψάμμος διαπέφευγε τὸν ἀριθμόν, τίς δύναιτο ἂν εἰπεῖν καὶ διηγῆσασθαι ὅσα ἡδέα καὶ τερπνὰ ἐποίησεν ἐκεῖνος τοῖς ἄλλοις;

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 7. Οὕτω ποι παρέστα] Ἦγουν οὕτω πως ἐπῆλθέ μοι.

Στ. 28. Δᾶμον Ὑπερβορέων]* Ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔθνος τῶν Ὑπερβορέων.

Στ. 32. Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] Ἦγουν βραβεῖον. — Στέφανόν τ' ἀρετᾶς]* Ἦγουν δυνάμεως καὶ ἀνδρείας ἐπίσημον.

Στ. 37. Ἀγνάν] Ἀδολον.

Στ. 44. Ὑπακουέμεν]* Ἦγουν ὑποκεῖσθαι καὶ ἀναπεπταμένος εἶναι ταῖς λάθραις ἀκτίσι τοῦ ἡλίου.

Στ. 65. Ἀγῶνα νέμειν] Ἦγουν διοικεῖν.

Στ. 72. Ξενίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις] Ἦγουν θεραπεύουσι καὶ τιμῶσιν ἐστιάσει.

Στ. 75. Ἀριστεύει] Ὑπερέχει. — Κτεάνων] Τῶν τοῦ πλούτου κτημάτων.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 20. Ὅρσαι] Ἦγουν ἐγεῖραι.

Στ. 33. Ἀτιμίας] Ἦγουν χλεύης καὶ καταφρονήσεως.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε'.

Στ. 31. Ἀλσος] Ἦγουν συνοικίας.

Στ. 53—54. Ὑγίεντα¹ ὄλβον] Τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαιμονίαν.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΣΤ'.

Στ. 21. Κατὰ γαῖ' αὐτόν]* Ἡ κατὰ προσθετέα τῷ ἔμαρψε ὑπερβατόν γάρ ἐστιν ἐν ᾗ κατέμαρψε καὶ κατέπιεν.

Στ. 58. Ἐψαυσ²] Ἦγουν ἐγεύσατο.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ γέγραπται ὑγίαιντα. Δ. Χ. Σ.

λάμπει λαμ(πρότατα ?) τὰ μὲν ἄνθη ἐκ τῆς γῆς ἀπὸ εὐθαλῶν δένδρων, ἄλλα δὲ τρέφει τὸ ὕδωρ· ἀφ' ὧντινων ἀναπλέκουσι τὰς χεῖρας ἐν ὄρμιοις καὶ ἐν στεφάνοις, διὰ τῶν ὀρθῶν καὶ δικαίων βελῶν (γρ. βουλῶν) καὶ κρίσεων τοῦ Ῥαδαμάνθους· ὃν ὁ πατήρ, ὁ Κρόνος, ἔχει συγκάθεδρον αὐτῷ ἑτοιμον, ὁ ἀνὴρ τῆς Ῥέας τῆς ἐχούσης θρόνον ὑπέρτατον καὶ ἐξοχώτατον πάντων. Ὁ Πηλεὺς τε καὶ Κάδμος συγκαταλέγονται καὶ συναριθμοῦνται τούτοις τοῖς τὰς τῶν Μακάρων νήσους λαχοῦσιν οἰκεῖν. Καὶ ἡ μήτηρ δὲ ἔπεμψε τὸν Ἀχιλλέα, ἐπεὶ ἔπεισε ταῖς ἱεραῖαις τὴν ψυχὴν τοῦ Διός· ὅστις Ἀχιλλεὺς ἀπέκ(τεινε) τὸν Ἑκτορα, τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἄμαχον χίονα τῶν Τρώων· ἔδωκε δὲ καὶ τὸν Κύκνον τῷ θανάτῳ, καὶ τὸν παῖδα τῆς ἡμέρας τὸν Αἰθίοπα.

Στίχ. 149—180] † Σύνταξις. Πολλὰ μοι βέλη ταχέα εἰσὶν ἔνδον τῆς βελοθήκης ὑπὸ τοῦ ἀγκῶνος, ἦτοι πολλὰ νοήματα ὀξεῖα (ὑπάρχο)υσιν ἔνδον τῆς διανοίας φανοῦντα πλουσίους τοῖς σοφοῖς καὶ συνετοῖς ἀνθρώποις· εἰς δὲ τ(οὺς πολλ)οὺς καὶ χυδαίους ἀνδρας χρῆζουσι καὶ δέονται ἐρμηνέων. Ὁ πολλὰ ἐπιστάμενος καὶ γινώσκων φύσει, ἤγουν ἀπὸ φύσεως, σοφός ἐστιν· οἱ δὲ ἀπὸ μαθήσεως γινόμενοι σοφοὶ καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως (sic) δηλονότι, ὥς περ κόρακες φλόγαροι βοῶσι συγκεχυμέναις φωναῖς ἀτελειώτως πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιχα τοῦ Διός, ἦτοι τὸν ἀετὸν. Ὡς ψυχὴ καὶ διάνοια, τανῦν ἔπεχε καὶ ἔθνε τοὶ τόξον, ἦτοι τὸν λόγον, κατὰ τοῦ σκοποῦ. Φέρε· τίνα βάλωμεν, ἤγουν ἐγκωμιάσωμεν, αὐθις πέμποντες οἷστοὺς ἐνδόξους ἀπὸ ἡμέρας (γρ. ἡμέρου) καὶ φιλικῆς φρενός. Τάνυσον ἐπὶ τὸν Ἀκράγαντα, ἤγουν τὸ τόξον. Ἐγὼ λέγω λόγον μεθ' ὅρκου κατὰ ἀληθῆ διάνοιαν, μὴ τίνα πόλιν ἐφ' ἑκατὸν ἐτῶν τεκεῖν ἀνδρα εὐεργέτην πρὸς τοὺς φίλους ἐν ταῖς ἑαυτοῦ φρονήσεσι καὶ μεγαλοδωρότερον κατὰ τὴν χεῖρα τοῦ Θήρωνος. (Ἀλλὰ· ἡ ὕβρις ἐπέβη ἐπὶ τὸν αἶνον

1) Ἐκ τῶν μετοχῶν συναντώμενος καὶ θείων τεκμήριαι· ἄν τις μέλιστα, ὅτι ὁ μὲν σχολιαστὴς οὗτος ἔγραψεν ὥδε: ἀλλ' ὁ κέρως, ἤγουν ἡ ὕβρις, ἢ καὶ ἀπλούστερον ὥδε: ἀλλ' ὁ κέρως, ἡ ὕβρις, ἕτερος δὲ τις ὕστερον ἀπογράφων παραλιπὼν τὸ: ὁ κέρως, ἤγουν ἀπέδειξεν αὐτὸν σολοικίζοντα. Δ. Χ. Σ.

τοῦ Θήρωνος συναντώμενος οὐ μετὰ δικαιοσύνης, ἀλλ' ὅ-
π' ἀνδρῶν φθονερῶν τε καὶ μανικῶν, θέλων ποιῆσαι τὸ θορυ-
βῆσαι κρύβιον [γρ. κρύφιοι], ἄδοξον, τῶν ἀγαθῶν μετὰ κακῶν
ἔργων). Ἐπειδὴ ἡ ψάμμος διαπέφευγε τὸν ἀριθμὸν, τίς δύναιτο
ἂν εἰπεῖν καὶ διηγῆσασθαι ὅσα ἡδέα καὶ τερπνὰ ἐποίησεν ἐκεῖ-
νος τοῖς ἄλλοις;

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 7. Οὕτω ποι παρέστα] Ἦγουν οὕτω πως ἐπῆλθέ μοι.

Στ. 28. Δᾶμον Ὑπερβορέων]* Ἀντὶ τοῦ, τὸ ἔθνος τῶν Ὑπερ-
βορέων.

Στ. 32. Στέφανόν τ' ἀρετᾶς] Ἦγουν βραβεῖον. — Στέφα-
νόν τ' ἀρετᾶς]* Ἦγουν δυνάμεως καὶ ἀνδρείας ἐπίσημον.

Στ. 37. Ἀγνάν] Ἀδολον.

Στ. 44. Ὑπακουέμεν]* Ἦγουν ὑποκεῖσθαι καὶ ἀναπεπτα-
μένος εἶναι ταῖς λάβραις ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου.

Στ. 65. Ἀγῶνα νέμειν] Ἦγουν διοικεῖν.

Στ. 72. Ξεναῖς αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις] Ἦγουν θερα-
πεύουσι καὶ τιμῶσιν ἐστιάσει.

Στ. 75. Ἀριστεύει] Ὑπερέχει. — Κτεάνων] Τῶν τοῦ πλού-
του κτημάτων.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 20. Ὅρσαι] Ἦγουν ἐγείραι.

Στ. 33. Ἀτιμίας] Ἦγουν χλεύης καὶ καταφρονήσεως.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε'.

Στ. 31. Ἀλσος] Ἦγουν συνοικίας.

Στ. 53—54. Ὑγίεντα¹ ὄλβον] Τὴν μεθ' ὑγείας εὐδαι-
μονίαν.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Σ'.

Στ. 21. Κατὰ γαῖ' αὐτὸν]* Ἡ κατὰ προσθετέα τῷ ἔμαρψε'
ὑπερβρατὸν γὰρ ἐστὶν ἔν ᾗ κατέμαρψε καὶ κατέπιεν.

Στ. 58. Ἐψαυσ'] Ἦγουν ἐγέυσατο.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ γέγραπται ὑγίαιντα. Δ. Χ. Σ.

δέ, ἤγουν ἡ Ἀθηνᾶ, φιλεῖ αὐτὴν διαπαντός· καὶ ὁ Ζεὺς ὁ πατήρ πάντων φιλεῖ αὐτὴν κατὰ πολὺ· φιλεῖ δὲ καὶ ὁ π(αῖς) αὐτῆς ὁ φέρων τὸν κισσόν, ἤγουν ὁ Διόνυσος (ᾧ ἐστὶν ὁ κισσὸς ἀφιερωμένος). Φασὶ δὲ διάγειν ζῶν μὴ ἔχουσαν τέλος περὶ ὅλον τὸν χρόνον τῇ θεᾷ τῇ τῇ¹ Λευκοθέᾳ καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ σὺν ταῖς θυγατράσι ταῖς θαλασσίαις τοῦ Νηῆος.

Στίχ. 55—108] † Σύνταξις. Ὡς καὶ κατὰ ἀλήθειαν οὐδαμῶς ἐστὶ φανερόν τὸ τέλος τοῦ θανάτου τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ διακεκριμένον ὑπάρχει ὁπόταν ἡμεῖς τελευτήσωμεν ἡμέραν τὴν παῖδα τοῦ ἡλίου ἢ(συχο)ν σὺν ἀγαθῷ ἀβλαβεῖ καὶ. . . .
 στφ. Τὰ ρεύματα δὲ ἄλλοτε ἄλλα ἔρχονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δηλονότι καὶ μετὰ τέρψεων καὶ πόνων τε καὶ μόχθων. οὕτω δὲ καὶ ἡ μοῖρα, ἥτοι ἡ τύχη, ἥτις ἔχει τήνδε τὴν πατρίαν καὶ εὐφραντικὴν εὐδαιμονίαν ὀλβω τε θεο(πέ)μπτω, ἤγουν εὐδαιμονίᾳ παρὰ θεοῦ ὠρμημένη, καὶ ἐπάγει καὶ κομίζει βλάβην(ν) ἥντινα (γρ. ἴσως: τὴν ἐν²) ἄλλω χρόνῳ ἀντεστραμμένην· ἀφ' οὗπερ χρόνου οὐδὲ ὁ μόριμος, ἥτοι ὁ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γενόμενος, ἤγουν ὁ Οἰδίπους, ἀπέκτεινε τὸν Λαῖον τὸν αὐτοῦ πατέρα. Καὶ γὰρ τὸ μαντευθὲν ἐν τῷ χρηστηρίῳ τοῦ (Ἀπό)λλωνος, τὸ ἐκπαλαί λελεγμένον ἐπλήρωσεν. Ἰδοῦσα δὲ ὄξεϊα ἡ Ἐριννύς, ἡ ἔφορος τῶν ἀδικουμένων θεά, φονευθῆναι ἐποίησε τὸ γένος αὐτοῦ τὸ πολέμικόν καὶ γενναῖον, τοὺς οὐλοῦν αὐτοῦ δηλαδὴ τὸν Πολυνείκη καὶ Ἑτερόκλη (γρ. Ἑτεοκληῇ) δι' ἀλληλοφονίας· ὑπελείφθη δὲ ὁ Θέρσανδρος ζώπυρον τοῦ Πολυνείκου, τι(μώμενον) ἐν μάχαις τοῦ (πο)λέμου καὶ ἐν ἀγῶσι νέοις, ἀνθος τῆς Ἀδραστίδος, βοηθὸς τοῖς οἰκοῖς· ἀφ' οὗ Θερσάνδρου τὸν οὐδὲν τοῦ Αἰνησιδάμου, τὸν νῦν ἐγκωμιαζόμενον³, ἔχοντα τὴν ῥίζαν καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ σπέρματος προ-

¹) Ἀντί τοῦ πλημμελοῦς τῇ τῇ γραπτέον, ὡς ἔοικε, τε τὰ χ θ α ι. Δ. Χ. Σ.

²) Οὐκ εἰκότως, οἶμαι, Σακελλίων τῷ ἥντινα δυσχεραίνων πειρᾶται κινεῖν. Ἐπειδὴν γὰρ τάχιστα τῷ ἥντινου ὦν, ἥντινα δὲ ἴποτε συνωνύμως ληφθῇ, εὖ κείμενον φανήσεται. Δ. Χ. Σ.

³) Ἐν τῷ σχολίῳ γέγραπται ἡμαρτημένως δῆτα: τοῦ οὐλοῦ τοῦ Αἰνησιδάμου, τοῦ νῦν ἐγκωμιαζομένου, οὐδὲν δ' ἐγὼ ὀκνήσας διώρθωσα. Δ. Χ. Σ.

ρέους· ὑπὸ τούτων γὰρ ὁ θεὸς ἔγαν θρησκεύεται, ὡς ὁ Πίνδαρος
ἔφη ἀλλαχοῦ (Ὀλ. Εἰδ. Γ', 24—29) :

..... Τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρῶν παγῶν ἔναικιν
Ἀμφιτρωνιάδας,
Μνῆμα τῶν Οὐλυμπία χαλλιστον ἄθλων,
Δῆμον Ὑπερβορέων πείσας, Ἀπόλ-
λωνος θεράποντα.....

Καὶ Φερένικος¹ :

Ἀμφὶ δ' Ὑπερβορέων, οἳ τ' ἔσχατα ναιετάουσι
νηῶ ὑπ' Ἀπόλλωνος.....

Στ. 65. Τάνυσεν] Ἦγουν ἔθυνεν, ἢ ἐπέσπευδεν.

Στ. 72. Κῦδος] Δεῖπει ἢ ἐπί.

Στ. 73. Μὴ βαλέτω με]* Μηδεῖς μοι μεμφέσθω, εἰ ἀνεμνή-
σθην τῆς ἐν παισὶ νίκης τοῦ Μελησίου.—Φθόνος] Ἦγουν μέμ-
ψις καὶ ὁ φόβος.

Στ. 99. Ἐπίνικον] Ἦγουν ἐπινίκιον ὕμνον.

Στ. 108. Διπαρὸν] Ἦγουν λαμπρὸν καὶ ἐπίδοξον.

Στ. 109. Κόσμον] Κόσμον τὸν στέφανόν φησι καὶ τὴν νίκην.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Θ'.

Στ. 36. Πάντα] Πανταχοῦ.

Στ. 38. Μοιριδίῳ]* Ἦγουν τῇ ἐκ θεῶν καὶ πεπρωμένης,
ἥτις οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ὅτι μὴ ἡ τῶν οὐρανίων σωμάτων ἐπὶ
τὰ κάτω ἐνέργεια. Δεῖ γὰρ ἀστέρας τινὰς συντελεῖν τῇ τοῦ
ποιητοῦ γενέσει· ὥροσκοποῦντος γὰρ τοῦ Ζυγοῦ, καὶ τῆς τοῦ-
του κυρίας ἐν καλῷ τοῦ οὐρανοῦ γενομένης, ἄριστος ὁ τεχθεὶς
ἔσται, μελῶν ἢ ἐπῶν ἐργάτης. — Μοιριδίῳ]* Ἦγουν προσφυσῇ
καὶ τῇ ἐκ γενέσεως καὶ φύσεως ἐνούση μοι. — Παλάμα.] Ἀντὶ
βοηθείᾳ καὶ συνεργείᾳ.

1) Ὁ αὐτὸς ἴσως τῷ παρ' Ἀθηναίῳ μνημονευομένῳ (Δειπνός. Γ', 14).
Τοῦ ποιητοῦ τούτου μέμνηται καὶ Ἰωάννης ὁ Τζέτζης ἐν ταῖς Χι-
λιδάσι (Ζ', σ. 651, 676 καὶ 680), ἐνθα καὶ τὸ ὥς παρατιθέμενον διστιχόν
φέρεται πληρέστερον. Ὅθεν καὶ ἐκ τούτου ἔπεισιν εἰκάζειν Τζέτζην εἶναι
τὸν τάδε τὰ σχόλια φιλοπονίσαντα.

Στ. 46. Πόλον σταθείς] Ἀντὶ ὑπερμαχῶν τῆς Πόλου.

Στ. 47. Ἐρείδει] Ἦγουν ἀντίβαινε καὶ ἐναντιοῦτο.

Στ. 56. Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι]* Διὰ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ καύχλησιν εἰς θεῶν λοιδορίας ἐξοκέλαι δοκεῖ παραδείγματι γὰρ χρησάμενος τοῦ Ἡρακλείους, ἀνδρὸς θεοῖς ἀντιστῆναι τολμήσαντος, ἐκ θέας τινὸς συνεργείας τὰ ἑαυτοῦ δι᾽ ὑπερβύχεται, ἦγουν (στ. 38):

Σὺν μοιριδίῳ καλέμα

Ἐξαίρετον Χάριτων νέμομαι

Κᾶπον.....

—Λοιδορῆσαι] Ἦγουν κακολογεῖν καὶ ὑβρίζειν.

Στ. 65. Διδὸς αἶσα]* Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ὁ Δευκαλίων, ὑποθεμένου τοῦ Προμηθέως, τεκτονάμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας ἀνέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἑννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ περισχεῖ, κάκει, τῶν ὄμβρων παύσαν λαβόντων, ἐκβάς ἔθυσεν Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰτῆσαι ὅτι βούλεται· ὁ δὲ αἰτεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διδὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλὴν ἔβαλλον αἶρων λάας, τουτέστι λίθους. Καὶ οὗς μὲν ἔβαλλον ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγίνοντο, οὗς δὲ ἡ Πύρρα, γυναῖκες. Διὸ καὶ ὁ Πίνδαρός φησι: Διδὸς αἶσα, ἦγουν τῇ τοῦ Διδὸς γνώμῃ καὶ βουλῇ καὶ χρησμῷ.

Στ. 77. Ὅδατος σθένης]* Τὸν ὄμβρον λέγει· ἐπὶ γὰρ τοῦ σφοδρῶς καταφερομένου ὑετοῦ λέγεται.

Στ. 112. Ἐμβάλεν] Ἦγουν προσπέλασεν.

Στ. 119. Δαμασιμβρότου] Τῆς ἀνδροφόνου.

Στ. 140—141. Ὅσσα βοᾷ] Ἀντὶ εὐφημίας.

Στ. 155. Ὀρουσάν] Ὀρμησαν.—Ἐλέσθαι] Ἦγουν κτᾶσθαι καὶ λαβεῖν.

Στ. 156. Ἀνευ δὲ θεοῦ] Ἦγουν χωρὶς θέας ἢ φυσικῆς βοήθειας.

1) Ἐγραψα ἐγίνοντο ἀντὶ ἐγίνοντο. Δ. X. Σ.

Στ. 157. Σκαιότερον] Συγκριτικὸν ἀντὶ ἀπολελυμένου. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἄμεινόν ἐστιν ἀφίστασθαι τῶν ἐπιτηδεύσεων, αἷς οὐκ εὐφυῶς τις προσφέρεται, καὶ ἐπιχειρεῖν ταῖς ἐκ φύσεως ἡμῖν ἐπιβαλλούσαις.

Στ. 163. Ὁρθιον] Ἦγουν ἐξάκουστον.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ι'.

Στ. 17. Νέμει γὰρ ἀτρέκεια] Ἦγουν δικαιοσύνη νέμει καὶ διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν, ὡς καὶ τὸ (Ὁλ. Γ', 21): Ἀτρε-κῆς Ἑλλαροδίκας, ἀντὶ ὁ δίκαιος.

Στ. 104. Τὸ πάλιν ἤδη] Ἦγουν τὸ ἐναντίον τῇ νεότητι, τοутέστι τὸ γῆρας.

Στ. 121. Παρ' Ὀλύμπιον] Ἦγουν τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

Στ. 6. Ὁρκιον] Ἀντὶ μαρτύριον.

Στ. 17. Στρατὸν] Ἀντὶ τοῦ δῆμον καὶ λαόν.

Στ. 20. Ἐμφυῆς] Ἐμφυτον. — Δίθων ἀλώπηξ] Ἦγουν ἡ θερμὴ καὶ πονηρά.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΒ'.

Στ. 13. Τῶν δὲ μελλόντων]* Οἱ περὶ τῶν μελλόντων, φησί, βουλευόμενοι, οὐδὲν ἀνύουσιν· ἄδηλα γὰρ καὶ ἀφανῆ εἰσι τὰ ἐκδοσόμενα. Ταῦτά τοι καὶ τῶν βεβουλευμένων τὸ τέλος προλοῖς παρὰ προσδοκίαν ἀπέβη. Αἱ φραδαὶ¹ γοῦν, ἦγουν αἱ βουλαὶ καὶ γνώσεις τῶν ἐσομένων, τετύφλωνται καὶ τυφλώττουςιν, ἦγουν ἀπατῶνται· ὅθεν καὶ τυφλοὶ ὄνειροι οἱ ἀπατηλοὶ καὶ ψευδεῖς.

Στ. 15. Ἐμπαλιν] Ἦγουν ἀνάπαλιν.

Στ. 18. Πεδάμειψαν]* Κακῶς διὰ τοῦ πε γέγραπται· καὶ οὐκ ἔστι μία λέξις ἀλλὰ δύο· καὶ δεῖ γράφειν: πόδ' ἄμειψαν², ἦγουν μετέβησαν· ἀμείβειν γὰρ τὸν πόδα ἐστὶ τὸ μεταβαίνειν καὶ ἐναλλάσσειν αὐτὸν κατὰ τὴν πορείαν.

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκελ. ἀπογράφῳ γέγραπται φράδαί. Δ. Χ. Σ.

2) Οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἐστὶ γνωστὴ ἡ διόρθωσις αὕτη. Δ. Χ. Σ.

Στ. 46. Πύλον σταθείς] Ἀντὶ ὑπερμαχῶν τῆς Πύλου.

Στ. 47. Ἐρείδε] Ἦγουν ἀντέδαινε καὶ ἐναντιοῦτο.

Στ. 56. Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι]* Διὰ γὰρ τὴν ἑαυτοῦ καύχῃσιν εἰς θεῶν λοιδορίας ἐξοκεῖται δοκεῖ· παραδείγματι γὰρ χρῆσάμενος τοῦ Ἡρακλέους, ἀνδρὸς θεοῖς ἀντιστῆναι τολμήσαντος, ἐκ θείας τινὸς συνεργείας τὰ ἑαυτοῦ δι᾽ ἐπὶ χυρίζεται, ἦγουν (στ. 38):

Σὺν μοιριδίῳ παλάμῃ
Ἐξαιρετον Χαρῖτων νέμομαι
Κᾶπον.....

—Λοιδορῆσαι] Ἦγουν κακολογεῖν καὶ ὑβρίσαι.

Στ. 65. Διδὸς αἶσα]* Τοῦτό φησιν, ἐπεὶ ὁ Δευκαλίων, ὑποθεμένου τοῦ Προμηθέως, τεκτηνόμενος λάρνακα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθόμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρᾳς ἀνέβη. Ζεὺς δὲ πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν, ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἐφ' ἡμέρας ἐννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ περιίσχει, κάκει, τῶν ὄμβρων παύσαν λαβόντων, ἐκβάς ἔθυσσε Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῇ πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψε αἰτῆσαι ὅ,τι βούλεται· ὁ δὲ αἰτεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διδὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλὴν ἔβαλεν αἶρων λάας, τουτέστι λίθους. Καὶ οὗς μὲν ἔβαλλεν ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγίνοντο¹, οὗς δὲ ἡ Πύρρα, γυναῖκες. Διὸ καὶ ὁ Πίνδαρός φησι: Διδὸς αἶσα, ἦγουν τῇ τοῦ Διδὸς γνώμῃ καὶ βουλῇ καὶ χρησμῷ.

Στ. 77. Ὑδατος σθένης]* Τὸν ὄμβρον λέγει· ἐπὶ γὰρ τοῦ σφοδρῶς καταφερομένου ὑετοῦ λέγεται.

Στ. 112. Ἐμβάλεν] Ἦγουν προσεπέλασεν.

Στ. 119. Δαμασιμβρότου] Τῆς ἀνδροφόνου.

Στ. 140—141. Ὅσσα βοᾷ] Ἀντὶ εὐφημίας.

Στ. 155. Ὀρουσιν] Ὀρμησαν.—Ἐλέσθαι] Ἦγουν κτᾶσθαι καὶ λαβεῖν.

Στ. 156. Ἀνευ δὲ θεοῦ] Ἦγουν χωρὶς θείας ἢ φυσικῆς βοήθειας.

1) Ἐγραφα ἐγίνοντο ἀντὶ ἐγίνοντο. Δ. X. Σ.

Στ. 157. Σκαιότερον] Συγκριτικὸν ἀντὶ ἀπολελυμένου. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἄμεινόν ἐστιν ἀφίστασθαι τῶν ἐπιτηδεύσεων, αἷς οὐκ εὐφυῶς τις προσφέρεται, καὶ ἐπιχειρεῖν ταῖς ἐκ φύσεως ἡμῖν ἐπιβαλλούσαις.

Στ. 163. Ὀρθιον] Ὑγουν ἐξάκουστον.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 17. Νέμει γὰρ ἀτρέκεια] Ὑγουν δικαιοσύνη νέμει καὶ διοικεῖ τὴν πόλιν τῶν Λοκρῶν, ὡς καὶ τὸ (Ὀλ. Γ', 24): Ἀτρεκὴς Ἑλληνοδίκας, ἀντὶ ὃ δίκαιος.

Στ. 104. Τὸ πάλιν ἦδη] Ὑγουν τὸ ἐναντίον τῇ νεότητι, τουτέστι τὸ γῆρας.

Στ. 124. Παρ' Ὀλύμπιον] Ὑγουν τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

Στ. 6. Ὀρκιον] Ἀντὶ μαρτύριον.

Στ. 17. Στρατὸν] Ἀντὶ τοῦ δήμον καὶ λαόν.

Στ. 20. Ἐμφυῆς] Ἐμφυτον. — Αἶθων ἀλώπηξ] Ὑγουν ἡ θερμὴ καὶ πονηρά.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΒ'.

Στ. 13. Τῶν δὲ μελλόντων]* Οἱ περὶ τῶν μελλόντων, φησί, βουλευόμενοι, οὐδὲν ἀνύουσιν· ἄδηλα γὰρ καὶ ἀφανῆ εἰσι τὰ ἐκθεσόμενα. Ταῦτά τοι καὶ τῶν βεβουλευμένων τὸ τέλος πολλοῖς παρὰ προσδοκίαν ἀπέβη. Αἱ φραδαὶ γοῦν, ἥγουν αἱ βουλαὶ καὶ γνώσεις τῶν ἐσομένων, τετύφλωνται καὶ τυφλώττουσιν, ἥγουν ἀπατῶνται· ὅθεν καὶ τυφλοὶ δνειροὶ οἱ ἀπατηλοὶ καὶ ψευδεῖς.

Στ. 15. Ἐμπαλιν] Ὑγουν ἀνάπαλιν.

Στ. 18. Πεδάμειψαν]* Κακῶς διὰ τοῦ πε γέγραπται· καὶ οὐκ ἔστι μία λέξις ἀλλὰ δύο· καὶ δεῖ γράφειν: πόδ' ἄμειψαν², ἥγουν μετέβησαν· ἀμείβειν γὰρ τὸν πόδα ἐστὶ τὸ μεταβαίνειν καὶ ἐναλλάσσειν αὐτὸν κατὰ τὴν πορείαν.

1) Ἐν τῇ τοῦ Σακκαλ. ἀπογράφῃ γέγραπται φράδα. Δ. Χ. Σ.

2) Οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν ἐστὶ γνωστὴ ἡ διόρθωσις αὕτη. Δ. Χ. Σ.

Στ. 26. Ἰσθμοῖ] Ἐν Ἰσθμῷ.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΓ'.

Στ. 18. Ἀγλαῖαν] Ἦγουν λαμπρότητα καὶ δόξαν.

Στ. 32. Ἀρης] Ἦγουν ἢ κατὰ τὰ πολεμικά ἐμπειρία.

Στ. 49. Αἶγλα ποδῶν ἀνάκειται]* Ἦγουν ἢ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἀρετὴ ἀναγέγραπται ἐν Ὀλυμπίᾳ· τὸ γὰρ ἀνακεῖσθαι ἐνταῦθα οὐχ ἀπλῶς πρόσκειται, ἀλλ' ἐπὶ τῆς συνήθους αὐτοῦ σημασίας. Τοῖς γὰρ νενικηκόσι τὰ Ὀλύμπια, ὥς ἐστὶν ἰδεῖν παρὰ Παισανίᾳ (ἐν Β' Ἡλειακ.), καὶ εἰκόνες καὶ γραφαὶ ἀνέτιθεντο, ἐπιγράμματα ἔχουσαι, δηλοῦντα τὴν πατρίδα καὶ τὸν πατέρα καὶ τοῦνομα τοῦ νενικηκότος ἥτινα δήποτε νίκην. Εἰκὼν οὖν ἢ γραφὴ τοῦ Θεσσαλοῦ ἀνέκειτο ἐν Ὀλυμπίᾳ, μνημεῖον τῆς ἐκ τοῦ δρόμου νίκης αὐτοῦ· ἦν δὲ καὶ αἰγλὴν ποδῶν φησιν ἐνταῦθα ὁ ποιητής, ὅτι ἡ νίκη ἐπιδόξους καὶ λαμπροὺς τοὺς ἀνδρας ἀποδείκνυσι.

Στ. 69. Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεῖς]* Τουτέστι κήρυξ καὶ ἐγκωμιστὴς τῆς ἀρετῆς ὑμῶν γενόμενος, καὶ ἀνυμνῶν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν ἐμπειρίαν, τὴν περὶ τὰ πολιτικά λέγω καὶ πολεμικά, καὶ ταῦτα περὶ τῆς Κορίνθου λέγων οὐ ψεύσομαι.

Στ. 107. Κοιτάξατο νύκτ'] Ἦγουν καθεύδῃσεν.

Στ. 108. Χρήσιος] Προμαντείας.

Στ. 117. — 118. Κούφαν] Ἦγουν εὐχερῆ καὶ ῥαδίαν καὶ εὐκόλον.

Στ. 147. Ἐν θεῷ] Ἦγουν ὁ θεὸς γεμῆν τελέσαι καὶ πληρῶσαι τὸ ἐλπίζόμενον.

Στ. 156. Εὐερκὲς ἄλσος]* Τὴν Αἰγινάν φησι· καὶ ἐν Δ' τῶν Νεμεακῶν εἶδει τὴν αὐτὴν εὐπυργον εἶδος καλεῖ. Ζήτει ἐκεί.

ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΔ'.

Στ. 14. Ταμίαι] Ἦγουν χορηγοὶ καὶ ἐπίτροποι.

Στ. 24. Λυδίῳ] Ἦγουν Λυδιστὴ ἡρμოსμένη.

Στ. 25. Τρόπῳ] Μελωδίᾳ.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΛΟΣ Α'.

Τὸ προαίμιον προσφωνητικόν.

Τοῦ σοφωτάτου μαγίστρου σχόλια.

Πινδάρου Πύθια]* Κυράτοι (γρ. *Κιρράτοι*), ἔθνος περὶ τὸν Παρνασσόν, τοὺς εἰς τὴν Πυθίαν¹ ἰόντας λοχῶντες ἀνήρουν. Εὐρύλοχος οὖν ὁ Θεσσαλὸς Ἀμφικτύονας συμπαραλαβὼν, ἐπιθέμενος αὐτοῖς κατεστρέψατο ἀνθ' ὧν ἀμοιβὴν τῆς νίκης καθίστησι πανηγυρίν τῷ Ἀπόλλωνι, τὰ λεγόμενα Πύθια, τελουμένην κατὰ χρόνους πέντε, ὡς καὶ ἡ τῶν Ὀλυμπίων. Πυθῶν δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ σεσῆσθαι ἐκεῖ τὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀνθρωπίνον δράκοντα· πύθω γὰρ τὸ σήπω· ἢ διότι οἱ δεόμενοι περὶ τινων μαθεῖν ἐκείσε ἀφικνούμενοι ἐμάνθανον. Ποιεῖται δὲ τὸν λόγον πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος κιθάραν, ὅτι τε αὐτὸς ἐν μουσικῇ ἤδε τὰ ποιήματα, καὶ ὅτι ἡ παρούσα ἐορτή, καθ' ἣν ποιεῖται τοὺς ὕμνους, τοῦ Ἀπόλλωνος ἦν· εἰ καὶ τινές φασι διὰ τοῦτο πρὸς τὴν φόρμιγγα ποιεῖσθαι τὸν λόγον, διότι Ἰέρων αὐτῷ χρυσῇν κιθάραν ὑπέσχετο, ἵνα αὐτὸν ἀναμνήσῃ.

Στ. 1. Χρυσέα φόρμιγξ] Χρυσῇ ᾧ κιθάρα.

Στ. 2. Ἰοπλοκάμων] Ἀνθηρόν ἐχουσῶν τὸν πλόκαμον, ὁποῖόν ἐστι τὸ ἴον.

Στ. 3. Σύνδικον] Σύντροπον, κοινόν. — Κτέανον] Κτήμα· κιθαρίζοντι γὰρ τῷ Ἀπόλλωνι αἱ Μοῦσαι χορεύουσι.

Στ. 4. Τᾶς] Τῆς κιθάρας. — Βάσις] Ὁ ῥυθμός. — Ἀγλαίας] Εὐφροσύνης. — Βάσις ἀγλαίας]* Τὸ βάσις οἱ μὲν τὸν ῥυθμὸν νοοῦσι· τῆς γὰρ κιθάρας ὁ ῥυθμὸς ἀκούει, ἤγουν κατὰ τὸ μέλος ἐκείνης συντίθεται· οἱ δὲ διὰ τοὺς τῶν χορευτῶν πόδας ἀκούουσι γὰρ ἐκεῖνοι τῆς κιθάρας· τουτέστιν, ὁποῖόν ἐστι τὸ μέλος αὐτῆς, καὶ οὗτοι κινουῦνται. Λέγει δὲ τὴν βάσιν ἀρχὴν ἀγλαίας, ἢ διότι ὁ ῥυθμὸς τὸ πᾶν ἐστι τοῦ λόγου, ἢ ὅτι ἡ κατ' ἀρχὰς τοῦ χοροῦ κίνησις μεγίστης εὐφροσύνης ὕστερον ἀπ' αὐτοῦ ἐσομένης ἀρχή ἐστιν.

1) Ἀντὶ τοῦ πεπλημμελημένου Πυθίαν γράφε Πυθῶνα. Α.Χ.Σ.

Στ. 5. Πείθονται] Ὑπακούουσιν.—'Αοῖδοι] Οἱ μελωδοί.—
Σάμασιν] Τοῖς παρὰ σοῦ τύποις, ἤγουν, ὅπως αὐτῇ τὰ μέλη
τυπώσης, καὶ ἡ παρ' ἐκείνων ᾠδὴ φέρεται.

Στ. 6. Ἀγνησιχόρων] Τῶν τοὺς χοροὺς ἀγόντων· πρὸς γὰρ
τὰ ἄσματα καὶ οἱ χοροὶ ἀγονταί.

Στ. 7. Ἀμβολὰς] Ἦγουν ἄσματος, ἀπὸ τοῦ ἀναβάλλο-
μαι τὸ προοιμιάζομαι.—Τεύχης] Ποιῆς.—'Ελελιζομένα] Κι-
νουμένη τοῖς κρούμασιν.

Στ. 8. Καὶ τὸν αἰχματὰν] Ὅν Ζεὺς δίκην αἰχμῆς φέρει.—
Κεραυνὸν σβεννύεις]* Ἦτοι τὸν Δία¹ τῆς ὀργῆς παύεις καὶ μελί-
χιον καθιστᾷς, ὅπότεν ἀκούῃ σου.—Σβεννύεις] Παύεις, πρανύεις.

Στ. 9. Ἀενάου πυρὸς] Τοῦ αἰδίου· ἀσβεστον γὰρ τὸ πῦρ
τοῦ παρὰ τῷ Διὶ κεραυνοῦ.

Στ. 9—10. Εὐδαί] Καθεύδει, ὑπνοῖ.—'Ανὰ σκάπτῳ Διὸς]
Τῇ ῥάβδῳ τοῦ Διὸς.—Εὐδαί δ' ἀνὰ σκάπτῳ]* Φασὶν ὅτι ἐν τῷ
τοῦ Διὸς σκήπτρῳ ἀετὸς κάθηται, δεικνύων τὸ τοῦ Διὸς ἡγε-
μονικόν, ἐπειδὴ οὗτος βασιλεὺς ἀπάντων πτηνῶν· ὄντινα ἀετὸν,
φησὶν, ἀκούοντα τῆς Ἀπόλλωνος κιθάρας, εἰς ὕπνον τρέπεσθαι
θελγόμενον τῇ ᾠδῇ.

Στ. 10—11. Ὠκεῖαν] Ταχεῖαν.—'Αμφοτέρωθεν] Ἐξ ἀμ-
φοτέρων τῶν μερῶν αὐτοῦ.—Χαλάξαις] Χαλάσας, καταγαγών.

Στ. 13—14. Ἀρχὸς οἰωνῶν] Ὁ ἡγεμὼν τῶν ὀρνέων.—
Κελαινῶπιν] Τὴν εἰς σκότος τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄγουσαν.—Οἱ]
Αὐτῷ.—Νεφέλαν] Ἦγουν τὸν ὕπνον.

Στ. 15. Ἀγκύλῳ κρατὶ] Τῇ ἐστραμμένον ῥάμφος ἐχούσῃ
κεφαλῇ αὐτῆς.—Βλεφάρων] Τῶν ὀφθαλμῶν.

Στ. 16.—'Αδὺ] Γλυκύ.—Κλαῖστρον²] Κλειθρον.—Κα-
τέχευας]* Τὸ κατέχευας ἢ πρὸς τὸ βλεφάρων συναπτέον, ἢ

1) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ, ὃ πιστὸν ἐνταῦθα δοκεῖ μοι εἶναι, γί-
γραπται διὰ, διώρθωσα δ' ἐγὼ Δία, οὐδαμῶς μὰ Δι' ἐνδοιάζων ὅτι οὕτως
ἔγραψεν ὁ πρῶτος γράψας τὸ σχόλιον, ἔφθικε δ' ὕστερον ὁ μεταγρα-
φεύς, ἀμαθέστερός τις ὢν οὗτος ἄνθρωπος, ὥς ἂν τις καὶ συχοῖς ἄλλας
ἀλλαχοῦ καὶ τούτοις δεινότεροις ἀμαρτήμασι τεκμαίροιο. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ σχολιαστὴς γράφει: Κλαῖστρον.

πρὸς τὸ κραδί, ἐν ᾗ τὸ γλεφάρων (γρ. βλεφάρων¹) πρὸς τὸ κλάιστρον. Ὁ γὰρ ὕπνος ὥσπερ τι κλείθρον τῶν ὀφθαλμῶν, κλείων αὐτοὺς καὶ οὐκ ἐὼν ἠνεωγμένους εἶναι.—Κνώσσων] Κοιμώμενος.

Στ. 17. Ὑγρόν] Εὐχυτον, ἡ ὑγρότητα τινα ἐμφαίνον ἔχειν.—Αἰώρει] Χαλαρ, ἡ ὥσπερ κυρτὸν δείκνυσι.—Τεαῖς] Ταῖς σαῖς.

Στ. 18—19. Ῥιπαῖσι] Τοῖς μέλεσι.—Κατασχόμενος] Ἀνδραποδιζόμενος καὶ κηλούμενος.—Βιατὰς Ῥρης] Ὁ θρασὺς καὶ ἀμείλικτος.—Βιατὰς Ῥρης]* Δείκνυσιν ἐντεῦθεν τὴν τῆς μουσικῆς δύναμιν. Εἰ γὰρ τὸν ἀμείλικτον καὶ θρασὺν Ῥρην θέλγει, τίνα οὐκ ἂν τοῦτο ἐργάσεται²; — Τραχεῖαν] Τὴν σκληρὰν καὶ δειλὴν.—Ἀνευθε] Μακράν.

Στ. 20. Ἐγγέων] Ἦγουν τὰ ἐγγη.—Ἀκμάν] Τῶν δοράτων τὴν ὀξύτητα.—Ἰαίνει] Εὐφραίνει.—Καρδίαν] Τὴν ἑαυτοῦ.

Στ. 21. — Κώματι] Τῷ μέλει καὶ τῇ ᾤδῃ.—Κῆλα δέ] Ἦγουν: τὰ θελκτήρια γάρ.

Στ. 22—24. Δαυμόνων θέλγει] Οὐ μόνων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν εὐφραίνει. Ἀμφί] Περί.—Λατοῖδα] τοῦ Ἀπόλλωνος.—Λατοῖδα] Συνίζησις.—Σοφία] Τῇ τῆς μουσικῆς ἐπιστήμῃ.—Βαθυκόλπων) Βαθυζώνων.—Τε] Καί.—Μοισᾶν] Μουσῶν.

Στ. 25. Ὅσσα] Ἀττικῶς ἀντὶ ὅσα.—Πεφίληκε] Ἠγάπησεν.—Ὅσσα δέ μὴ πεφίληκε] Τὸ ὅσα μὴ πεφίληκε πρὸς τὸ γὰρ συναπτόν.

Στ. 26. Ἀτύζονται] Μισοῦσι καὶ ἄτην ἡγοῦνται.—Βοάν] Ὠδήν.

Στ. 27. Πιερίδων] Τῶν ἐν τῇ Πιερίᾳ γεγεννημένων Μουσῶν.—Ἀῖοντα] Ἀκούοντα.

Στ. 28. Γᾶν] Κατά.—Ἀμαιμάκετον] Ἀκαταπόνητον καὶ μέγαν, διὰ τὸ μέγεθος (περὶ τοῦ Τυφῶνος).

1) Ἐγωγε μέντοι αἰροίμην ἂν μᾶλλον τὸ γ λ ε φ ὀ ρ ω ν κατὰ χώραν εἶναι, τοῦτο δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ προηγουμένου β λ ε φ ὀ ρ ω ν γράφειν. Δ.Χ.Σ.

2) Καὶ τοῦτο τῷ παλαιῷ μεταγραφεῖ οἶμαι ἡμαρτήσθαι, τοῦ σχολιαστοῦ πρότερον ἐρ γ ἄ σ α ι τ ο γράψαντος. Δ.Χ.Σ.

Στ. 29. Αἰνᾶ] Τῇ χαλεπῇ. — Ταρτέρῳ] Ἦγουν ὑπὸ τὴν ῥίζαν τῆς Αἴτνης.

Στ. 30. Πολέμιος] Ὁ ἐχθρός.

Στ. 31. Τυφῶς]* Ὁ Τυφῶς χειρας ἀντάρας τῷ Διὶ ἐκεραυνώθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν Σικελίᾳ, ἔχων ἐπικείμενον τὴν Αἴτνην τὸ ὄρος. Εἰπὼν δὲ ἄνω· ὅσα μὴ πεφύληκε Ζεὺς, ἐπάγει ὅστις ἐστὶν ὁ Τυφῶς· τοῦτον γὰρ οὐ φιλεῖ. Εἰκότως δὲ ἐπέβαλε τὴν περὶ αὐτοῦ ἱστορίαν, ἐπειδὴ καὶ ὁ νῦν ἐπαινούμενος Ἰέρων Σικελιωτῆς ἐστίν, ἐνθα οὗτος κολάζεται. — Ἐκατοντακάρανος] Ἐκατοντακέφαλος. — Τόν ποτε] Ὅν τινα Τυφῶνα.

Στ. 32—33. Κιλίκιον] Τὸ ἐν τῇ Κιλικίᾳ. — Θρόνῳ] Ἦγουν ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψε. — Πολυώνυμον ἄντρον] Πολυθρύλλητον σπήλαιον. — Νῦν γε μὰν] Νῦν δὲ μὴν.

Στ. 34. Ταί θ'] Αἱ καί. — Κόμας]* Τὴν Κόμην τινὲς φασὶ νῆσον παρακειμένην τῇ Σικελίᾳ, λέγοντες τὸ ὄχθαι ἀντὶ ὑπερκειμένης τῆς Κύμης Σικελίᾳ· οὗς αὐτὸς μὴ μεμφόμενος τῇ Κόμῃ νῆσι πόλιν ἐν Σικελίᾳ, ἵνα ἢ τὸ ὄχθαι ἀλιεργεῖς διὰ τὴν Αἴτνην τὸ ὄρος, ἐν τέλει Σικελίας οὔσαν καὶ πλησιάζουσαν θαλάττῃ. — Ἀλιεργεῖς] Περὶ ῥυτοί.

Στ. 35. Σικελία τ' αὐτοῦ] Ἡ Σικελία καὶ Τυφῶνος. — Πιέζει] Δαμάζει.

Στ. 36—37. Στέρνα λαχνάντα] Τὰ στήθη, ἦγουν αὐτοῦ, τὰ δασέα ταῖς θρυξί· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἰσχυρῶν στήθη. — Κίων δ' οὐρανία] Ἡ μέχρις οὐρανοῦ φθάνουσα τῷ ὕψει. — Κίον δ' οὐρανία]* Κίονα οὐρανίαν τὴν Αἴτνην καλεῖ διὰ τὸ μέχρις οὐρανοῦ τῷ ὕψει φθάνειν.

Στ. 38. Νιφόεσσ'] Χιονώδης. — Αἶτνα] Ὅρος. — Πάντες] Δι' ὅλου τοῦ ἔτους.

Στ. 39. Ὁξείας]. Τῆς (ταχέως) τιτρωσκούσης τῷ ψύχει. — Ὁξείας]* Ὁξεῖαν δὲ τὴν χιόνα, ἢ τὴν ταχέαν· αἰσθησεν τοῦ ἐν αὐτῇ ψυχροῦ τοῖς δεχομένοις ποιούσαν, ἢ διότι οἱ ἐπαπτόμενοι ταύτης ὁμοίον τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις, βαλλόμενοι τῇ

4) Ἐν τῷ σχολίῳ κεῖται τὸ σόλοικον ταχέα, ὅπερ ἐγὼ οὐδαμῶς ὥκησα διορθῶσαι. Δ. Χ. Σ.

ψυχρότητι. — Τιθήνα] Τροφός, διὰ τὸ αἰεμφιλοχωρεῖν αὐτὴν τὴν χιόνα.

Στ. 40—41. Τᾶς] Τῆς Αἰτνης. — Ἐρεύγονται] Ἀναδίδονται. — Ἀπλάτου] Ἀπροσεγγίστου. — Ἀγνόταται] Λαμπρόταται ἢ καθαρκτικά· τοιοῦτον γὰρ τὸ πῦρ.

Στ. 42. Ἐκ μυχῶν] Ἐκ τῶν ῥιζῶν δηλαδὴ τοῦ ὄρους. — Ποταμοί] Πυρός.

Στ. 43. Ἀμέραισι] Ἐν ἡμέραις. — Προχέοντι] Προχέουσι. — Ῥόν] Ῥεῦμα.

Στ. 44. Αἰθων] Μέλανα ἢ καυστικόν. — Ὀρφναισι] Ἐν νυξί.

Στ. 45. Φοίνισσα] Πυρώδης. — Κυλινδομένα] Συστρεφόμενη.

Στ. 46. Πόντου πλάκα] Ἦγουν τὸν πόντον περιφραστικῶς. — Πατάγω] Ἦχω, κτύπω.

Στ. 47. Ἀφαιστοίω] Πυρός. — Κρουνοῦς] Ῥεύματα. — Ἐρπετὸν] Ἦγουν ὁ Τυφώς, διὰ τὸ πρηνὲς κεῖσθαι.

Στ. 48—51. Δεινοτάτους] Σφοδροτάτους. — Ἀναπέμπει] Ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἀνάγει. — Τέρας μὲν θαυμάσιον] Σημεῖόν τι θαύματος ἄξιον. — Προσιδέσθαι] Ἰδόντα τινα μαθεῖν. — Παρόντων] Τῶν ἐκεῖ ἐλθόντων. — Ἀκοῦσαι] Τινὰ ἐπείκων. — Ἀκοῦσαι] * Ἰστέον ὅτι ἐν τῇ Αἰτνῇ ἡμέρας μὲν φωτὸς διχα καπνὸς καυστικὸς ἀναδίδεται, νυκτὸς δὲ πέτραι ἀποσφαιρίζονται ἔξω κεκαυμέναι καὶ ζέουσαι καὶ κτύπον τῇ φορᾷ ἐμπιστεύουσαι· πίπτουσι δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ· τοὺς γὰρ πόδας τῆς Αἰτνης ἡ θάλαττα βρέχει.

Στ. 52—53. Οἶον] Ὅποιον. — Μελαμφύλλαις]* Τὸ μελαμφύλοις (γρ. μελαμφύλλοις) λέγει ἡ ταῖς δασείαις· καὶ σικάν ὑπὸ τοῦ δάσους ποιούσαις, ἢ ταῖς μέλανα φύλλα ἐχούσαις ὑπὸ τοῦ ἐκείθεν ἀναδιδομένου καπνοῦ. Λέγει δὲ ἐν ταῖς κορυφαῖς καὶ τῷ πέδῳ δεδέσθαι αὐτόν, διὰ τὸ ὑπ' ἐκείνων συνεχέσθαι. — Δέδε-
ται] Δεδέσμηται. — Κορυφαῖς] Ἐν ταῖς κορυφαῖς τῆς Αἰτνης.

1) Κάνταῦθα διώρθωσα δασείαις ἀντὶ τοῦ σολοικου δασείαι. ΔΧΣ.

Στ. 54—55. Στρωμνὰ δὲ] Ἦτοι ἐν τοῖς μυχοῖς τοῦ ὄρους ἡ αὐτῶν κοίτη. — Χαράσσοις] Κατατέμνουσα. — Ἄπαν νῶτον] Τὴν ῥάχιν αὐτοῦ. — Ποτικεχλιμένον] Κεῖμενον αὐτόν. — Κεντεῖ] Πλήττει διὰ τὸ ἐπικείμενον βᾶρος.

Στ. 56. Εἴη Ζεῦ] ὦ Ζεῦ (εὐχή). — Τιν] Σοί. — Ἀνδάνειν] Ἀρέσκειν μοι.

Στίχ. 57—58. Τοῦτ'] Τὴν Αἴτνην. — Ἐφέπεις] Διοικεῖς. — Ὅρος] Ἐνταῦθα γὰρ ἱερὸν αὐτοῦ. — Εὐκάρποιο] Πολυκάρπου Σικελίας. — Μέτωπον] Τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ὄρους. — Μέτωπον]* Μέτωπον Σικελίας λέγει τὴν Αἴτνην, οἷον εἰ ὀφθαλμὸν εἰς ὕψος γὰρ διήκουσα σκοπιὰν τῆς τε θαλάσσης καὶ πάσης τῆς Σικελίας ἔχει.

Στίχ. 59. Κλεινὸς οἰκιστὴρ] (Περὶ τοῦ Ἰέρωνος) Ὁ ἐνδοξος Ἰέρων. — Ἐκῦδανε] Ἐτίμησε. — Πόλιν] Πλησίον γὰρ τοῦ ὄρους πόλιν κτίσας (γρ. κτίσας), Αἴτνην ἀπ' αὐτοῦ ὠνόμασε.

Στίχ. 60. Γεῖτονα] Τῷ ὄρει. — Πυθιάδος] Τῆς ἐν τῇ Πυθῶνι πανηγύρεως.

Στίχ. 61—62. Ἐν δρόμῳ] Τῇ διὰ τοῦ δρόμου νίκῃ τοῦ ἄρματος. — Ἀνέειπέ νιν]* Τὸ : ἀνέειπέ νιν λέγει, ἡ ὅτι θεὸς ἦν καὶ τὰς πατρίδας τῶν νικησάντων ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀναγορεύεσθαι, ἡ ὅτι ἡ ἐκείνων ἀναγόρευσις καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐστίν, οἷς τοιοῦτοις¹ προήνεγκεν. — Ἀνέειπέ νιν] Ἀνηγόρευσεν αὐτήν. — Ἀγγέλλων] Μηνύων. — Ἰέρωνος] τοῦ οἰκιστοῦ αὐτῆς.

Στίχ. 63. Καλλινίκου] Τοῦ νικῆσαντος ἐν ἄρματι. — Καλλινίκου]* Ἐπειδὴ, ἡνίκα ἐκτίσθη ἡ Αἴτνη, τὸ τοῦ Ἰέρωνος ἄρμα ἐν Πυθίᾳ² ἐνίκησε, μέγιστον τοῦτο τεκμήριον ποιεῖται τῆς ἐς ὕστερον συμβησομένης αὐτῇ εὐτυχίας, λέγων ὅτι, ὥσπερ τοῖς ἀρχομένοις ἀπὸ τίνος τόπου πλέειν, ἦν εὐθὺς ἐξ οὐρίας τὸν πλοῦν ποιήσωνται, πάρεστιν ἐντεῦθεν τεκμαίρεσθαι καὶ περὶ τῆς ἐπανόδου, ὥς ἄρα τοιάδε αὐτοῖς ἔσται, οὕτω καὶ ἡ πόλις ἡ μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τιμηθεῖσα, καὶ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀνθήσει.

1) ἴσως γραπτίον: ἡ τοιοῦτους. Δ. Χ. Σ.

2) Γράφει κένταυθα: Πυθῶνι. Δ. Χ. Σ.

Ἰστέον ὅτι οὐκ ἀπῆλθεν Ἰέρων ἐν τοῖς Πυθίοις, διὰ τὸ νόσῳ κατ-
τέχεσθαι, ὡς προῖων ἐρεῖ, ἀλλὰ τὸ αὐτοῦ¹ ἄρμα.

Στίχ. 64. Ναυσιφορήτοις] Τοῖς ἐν ναυσὶ φερομένοις.

Στίχ. 65. Πρώτα] Κατ' ἀρχὰς τοῦ πλοῦ. — Χάρις] Ἥδονη
καὶ εὐτυχία.

Στ. 66—67. Ἐς πλόν ἀρχομένοις] Ἦγουν ἀρχὴν ποιου-
μένοις τοῦ πλοῦ. — Πομπᾶϊον] Πόμπιμον. — Οὔρον] Ἄνεμον. —
Ἐοικότα] Ἦγουν εἰκός ἐστι τοῖς οὕτω πλέουσι.

Στ. 68—69. Κᾶν τελευτᾷ] Ἐν τῷ τέλει τοῦ πλοῦ. — Φερ-
τέρου] Καλλίστου (γρ. καλλίστου). — Νόστου] Ἐπανόδου. — Ὁ
δὲ λόγος] Οὗτος ὁ ῥηθείς. — Ὁ δὲ λόγος]* Ἦγουν ὁ ῥηθείς περὶ
τῶν ναυσιφόρων ἀνδρῶν λόγος ἔχει ὑπόληψιν, τουτέστιν ἐκ
τούτου ὑπονοεῖν ἐστὶν ἡμῖν ὡς αἰεὶ εὐδαίμων ἔσται.

Στ. 70. Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις] Ἦγουν τῷ τῆς νίκης συμ-
βάματι. — Δόξαν φέρει] ὑπόληψιν ἔχει.

Στ. 71. Λοιπὸν] Εἰς τὸ ἐξῆς. — Ἐσεσθαι] τὴν πόλιν.

Στ. 72. Κλυτὰν] Ἐνδοξον.

Στ. 73. Εὐφώνους] Διὰ τὸ ἐν αὐταῖς αὐλοῦς καὶ κιθάρας εἶ-
ναι. — Θαλίαις] Πανηγύρεσι. — Ὀνομαστὰν] Ὀνομαστὴν.

Στ. 74. Λύκιε]* (Εὐχή) Τὸ Λύκιε, ἧ ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ Λυκίᾳ
τιμώμενε νόει, ἧ ὅτι ἐπίθετον ἦν Ἀπόλλωνος. Λύκιος γὰρ ἐτι-
μᾶτο ἐν Ἀργεῖ, διὰ τὸ Λύκον τινὰ ἀπεκτονέναι ποτέ. — Δά-
λοις] Δήλου. — Ἀνάσσων] Ἀρχων.

Στ. 75. Φοῖβε] ὦ Ἀπολλων. — Παρνασσῶ] Τὴν ἐν τῷ (Παρ-
νασσῶ). — Κράναν] Πηγὴν.

Στ. 76. Κασταλίαν] ὠνομασμένην. — Φιλέων] Φιλῶν.

Στ. 77. Ταῦτα νόω] Ἄ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἔφην. — Ταῦτα
νόω]* Ἀντὶ τοῦ εὐμενῶς δεξάμενος ταῦτα ἐβελήσας πράττειν
καὶ συμπεραίνειν.

Στ. 78. Τιθέμεν] Τιθέναι. — Εὐανδρον]* Ἀντὶ τοῦ ἀνδρείους
ἔχουσας πολίτας, ἵνα, τούτων νικῶντων, αὐτὴ τιμῶτο.

Στ. 79. Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ] Ἦγουν οἱ θεοὶ πάντα τὰ

1) Ἐγραψα αὐτοῦ ἀντὶ αὐτοῦ. Δ. Χ. Σ.

ἀγαθὰ ἀνθρώποις παρέχουσιν. — Μαχαναί] Βοηθεῖαι, χορηγίαι.

Στ. 81—82. Χερσὶ βιαταί] Ἰσχυροί, δυνατοί. — Περίγλωσσοι] Ῥήτορες. — Ἐφυν] Ἐγένοντο θεοθέν. — Κείνον] τὸν Ἰέρωνα.

Στ. 83. Αἰνῆσαι] Ἐπαινέσαι. — Μενοινῶν] Προθυμούμενος. — Μενοινῶν]* Μενοινῶν δὲ καὶ προθυμούμενος αἰνῆσαι καὶ ἐπαινέσαι ἐκείνον τὸν ἄνδρα, ἥτοι τὸν Ἰέρωνα, ἔλπομαι καὶ ἐλπίζω μὴ βαλεῖν¹ καὶ ρίψειν τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ὥσει καὶ ὥσπερ ἄκοντα χαλκοπάραον δονέων καὶ συστρέφων. ἐν τῇ παλάμῃ² τουτέστιν ἐλπίζω μὴ ἀπορήσειν περὶ αὐτοῦ πραγμάτων φερόντων εἰς ἐγκώμιον· ἀλλ' ὅσα ἂν περὶ αὐτοῦ εἶπω, ἀξίως ἐρῶ, καὶ προσήκοντα αὐτῷ εἰρησθαι. Παρεικάζει οὖν τὸν αὐτοῦ λόγον ἄκοντι· διὸ καὶ εἶπε τὸ: *παλάμη δορίων*· πάλλουσι γὰρ οἱ ἄνδρες ἐν ταῖς χερσὶ τὰ ἀκόντια. — Ἐλπομαι] Ἐλπίζω.

Στ. 84 — 85. Χαλκοπάραον] Τὸν χαλκῆν παρειὰν ἤγουν αἰχμὴν ἔχοντα ἄκοντα², ὥσπερ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι σκοποῦ. — Βαλεῖν] Ῥίψειν τὸν λόγον. — Παλάμα δονέων] Τῇ χειρὶ στρέφων.

Στ. 86. Ῥίψαις] Τὸν λόγον. — Ἀμεύσασθ' ἀντίους] Νικῆσαι, θανατῶσαι τοὺς ἐχθροὺς Ἰέρωνος. — Ἀμεύσασθ' ἀντίους]* Τοῦτο λέγει, ὅτι ὁ ἐμὸς ἔπαινος πρὸς Ἰέρωνα τοὺς φθοноῦντας αὐτῷ τρώσει.

Στ. 87—90. Εἰ γάρ]* Τινὲς τὸ: *εἰ γάρ* ὀξύνοντες ἀντὶ τοῦ *εἴθε* φασί, στίζοντες εἰς τὸ *παράσχοι*· ἐγὼ δὲ ἀντὶ τοῦ *ἐὰν* λέγων, ὑποστίζω πρὸς τὸ *παράσχοι*, καὶ τίνα τῶν βιβλίων συμμαρτυροῦντα ἔχων. — Χρόνος] Αὐτοῦ. — Ὀλβον] Τιμὴν. — Οὔτω] ὥς νῦν. — Κτεάνων] Κτημάτων. — Δόσιν εὐθύνοι] Χορηγίαν διεξάγοι καὶ οἰκονομοίη. — Καμάτων] Ἦγουν τῆς νῦν κατεχούσης αὐτὸν νόσου. — Καμάτων]* Τὸ δὲ *καμάτων* λέγει, ἐπειδὴ ὁ Ἰέρων δυσουρίᾳ κατεχόμενος καὶ φορεῖν ἐν πολέμοις ἀγόμενος κατάρθου τὰς μάχας. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν·

1) Ἐγραψα βαλεῖν ἀντὶ βαλλεῖν. Δ. Χ. Σ.

2) Ὡσαύτως ἔγραψα ἄκοντα ἀντὶ τοῦ σολοϊκοῦ ἀκόντιον. Δ. Χ. Σ.

εἰ γὰρ εὐδαίμονοίη καὶ κατὰ πλοῦτον καὶ τιμὴν, καὶ τοῦ πύζοντος ἀπαλλαγείη νοσήματος, ὅντως ἀν' ἐνθυμήσειεν ἡμᾶς τὰς αὐτοῦ ἀνδραγαθίας, ἤτοι εἰς ἔπαινον ἡμᾶς τούτων ὠνήσειεν¹. Ἔστι δὲ τὸ μνήσεαι διπλοῦν, ἡ ὁ Ἰέρων, ἡ ὁ χρόνος· κρεῖττον δὲ ἐστὶ διὰ μόνον τὸν Ἰέρωνα λέγεσθαι· τὸ δὲ κεν καὶ τὸ ἀπ' ἐκ παραλλήλου.—Ἐπίλασιν] Διήθην. Ἡ γὰρ τούτων ἀπαλλαγὴ λήθην παράσχοι αὐτῷ.

Στ. 91. Ἡ κεν] Ὅντως ἄν.

Στ. 92. Μάχαις] Ἀγωνίσμασι.

Στ. 93—94. Τλάμονι ψυχᾷ] Καρτερικῇ ψυχῇ. — Παρέμειν'] Ἦγουν, ἐπιμείνας ἡγωνίσαστο.—Τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν']* Παραβάλλει τὸν Ἰέρωνα διὰ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν νόσον τῷ Ποίαντος υἱῷ Φιλοκτῆτῃ· οὐχ ὅτι τὴν αὐτὴν νόσον εἶχον ἀμφοτέροι, ἀλλ' ὅτι, ὥσπερ Φιλοκτῆτης νοσῶν ἐκ τῆς Αἰήνου εἰς Τροίαν ἀνεκομίσθη πρὸς τὴν ταύτης ἄλωσιν, οὕτω καὶ Ἰέρων νοσῶν εἰς πολέμους ἐχώρει. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Φιλοκτῆτου τοιαύτη. Ἱστορία. Ἐλένου τοῦ Πριάμου υἱοῦ μάντεως ὄντος, καὶ ἀλόντα (γρ. ἀλόντος) ὑφ' Ἑλλήνων, ἔλαβον ἀπ' αὐτοῦ χρησμόν, μὴ ἂν ἄλλως πορθηθῇαι τὸ Ἴλιον, εἰ μὴ τὰ ὅστ' Ἀέλοπος ἐκ Λετρίνης² ἐνέγκοιεν, καὶ τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Νεοπτόλεμον, καὶ τὸν Φιλοκτῆτην ἐκ Αἰήνου. Μετακομισθέντων οὖν τῶν ἄλλων, Φιλοκτῆτης μόνος ἐναπολέλειπτο. Μετεκλήθη οὖν ὑπ' Ὀδυσσεὺς καὶ Νεοπτολέμου ἐκ Αἰήνου· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν ἔρριψεν Ὀδυσσεὺς δηχθέντα ὑπὸ ὄφρεως ὕδρου, ὅτε ἐκάθαιρον Ἑλληνας τὸν κεχωσμένον βωμὸν Ἀθηνᾶς. Ἐλθὼν οὖν εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἰᾶται τὸ σκέλος ὑπὸ Μαχάονος τῇ ὀφίτιδι λίθῳ. Ἐτεροι δὲ φασιν, ὡς, Ἀπόλλωνος ὕπνον αὐτῷ ἐμβαλόντος, τεμνὼν ὁ Μαχάων καὶ βοτάνην θεῖς ἰᾶται.—Ἀνίχ'] Ὅτε.—Εὐρίσκοντο³] Εὕρισκε.—Παλάμαις] Βοηθείαις.—Τιμὰν] Τιμὴν.

Στ. 95. Οὐ τις] Οὐδεῖς.—Δρέπει] Καρπούται.

Στ. 96. Πλούτου στεφάνωμ']* Ὡςπερ ὁ στέφανος τιμὴ τῷ δεξαμένῳ τυγχάνει, οὕτω καὶ ἡ τῶν ἔργων νίκη τιμὴ τοῦ πλού-

1) Γράφει κινήσειεν. Δ. Χ. Σ. 2) Γράφει Λετρίνων. Δ. Χ. Σ.

3) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: γρ. εὐρίσκοιτο.

ἀγαθὰ ἀνθρώποις παρέχουσιν. — Μαχαναί] Βοήθειαι, χορηγίαι.

Στ. 81—82. Χερσὶ βιαταί] Ἰσχυροί, δυνατοί. — Περίγλωσσοι] Ῥήταρες. — Ἐφυν] Ἐγένοντο θεόθεν. — Κεῖνον] τὸν Ἰέρωνα.

Στ. 83. Αἰνῆσαι] Ἐπαινέσαι. — Μενοινῶν] Προθυμούμενος. — Μενοινῶν]* Μενοινῶν δὲ καὶ προθυμούμενος αἰνῆσαι καὶ ἐπαινέσαι ἐκείνον τὸν ἄνδρα, ἥτοι τὸν Ἰέρωνα, ἔλπομαι καὶ ἐλπίζω μὴ βαλεῖν¹ καὶ ῥίψειν τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ὥσει καὶ ὥσπερ ἄκοντα χαλκοπάραον δονέων καὶ συστρέφων. ἐν τῇ παλάμῃ· τουτέστιν ἐλπίζω μὴ ἀπορήσειν περὶ αὐτοῦ πραγμάτων φερόντων εἰς ἐγκώμιον· ἀλλ' ὅσα ἂν περὶ αὐτοῦ εἴπω, ἀξίως ἐρῶ, καὶ προσήκοντα αὐτῷ εἰρῆσθαι. Παρεικάζει οὖν τὸν αὐτοῦ λόγον ἄκοντι· διὸ καὶ εἶπε τὸ: *παλάμῃ δογέων*· πάλλουσι γὰρ οἱ ἄνδρες ἐν ταῖς χερσὶ τὰ ἀκόντια. — Ἐλπομαι] Ἐλπίζω.

Στ. 84 — 85. Χαλκοπάραον] Τὸν χαλκῆν παρειὰν ἤγουν αἰχμὴν ἔχοντα ἄκοντα², ὥσπερ τοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι σκοποῦ. — Βαλεῖν] Ῥίψειν τὸν λόγον. — Παλάμα δονέων] Τῇ χειρὶ στρέφων.

Στ. 86. Ῥίψαις] Τὸν λόγον. — Ἀμεύσασθ' ἀντίους] Νικῆσαι, θανατώσαι τοὺς ἐχθροὺς Ἰέρωνος. — Ἀμεύσασθ' ἀντίους]* Τοῦτο λέγει, ὅτι ὁ ἐμὸς ἔπαινος πρὸς Ἰέρωνα τοὺς φθονοῦντας αὐτῷ τρώσει.

Στ. 87—90. Εἰ γάρ]* Τινὲς τὸ: *εἰ γάρ* ὀξύνοντες ἀντὶ τοῦ εἶθε φασί, στίζοντες εἰς τὸ παράσχοι· ἐγὼ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐὰν λέγων, ὑποστίζω πρὸς τὸ παράσχοι, καὶ τινα τῶν βιβλίων συμμαρτυροῦντα ἔχων. — Χρόνος] Αὐτοῦ. — Ὀλβον] Τιμὴν. — Οὕτω] ὡς νῦν. — Κτεάνων] Κτημάτων. — Δόσιν εὐθύνοι] Χορηγίαν διεξάγοι καὶ οἰκονομοίη. — Καμάτων] Ἦγουν τῆς νῦν κατεχούσης αὐτὸν νόσου. — Καμάτων]* Τὸ δὲ *καμάτων* λέγει, ἐπειδὴ ὁ Ἰέρων δυσουρία κατεχόμενος καὶ φορεῖφ ἐν πολέμοις ἀγόμενος κατῴρθου τὰς μάχας. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν

1) Ἐγραψα βαλεῖν ἀντὶ βαλλεῖν. Δ. X. Σ.

2) Ὡσαύτως ἔγραψα ἄκοντα ἀντὶ τοῦ σολοϊκοῦ ἀκόντιον. Δ. X. Σ.

εἰ γὰρ εὐδαίμονοι καὶ κατὰ πλοῦτον καὶ τιμὴν, καὶ τοῦ πνέ-
ζοντος ἀπαλλαγείη νοσήματος, ὅντως ἂν ἐνθυμήσειεν ἡμᾶς τὰς
αὐτοῦ ἀνδραγαθίας, ἥτοι εἰς ἔπαινον ἡμᾶς τούτων ὠνήσειεν¹.
Ἔστι δὲ τὸ μνήσειε διπλοῦν, ἢ ὁ Ἰέρων, ἢ ὁ χρόνος κρεῖττον
δὲ ἐστὶ διὰ μόνον τὸν Ἰέρωνα λέγεσθαι· τὸ δὲ κεν καὶ τὸ ἄν
ἐκ παραλλήλου.—Ἐπίλασιν] Διήθην. Ἡ γὰρ τούτων ἀπαλλαγὴ
λήθην παράσχοι αὐτῷ.

Στ. 91. Ἡ κεν] Ὅντως ἂν.

Στ. 92. Μάχαις] Ἀγωνίσμασι.

Στ. 93—94. Τλάμονι ψυχᾷ] Καρτερικῇ ψυχῇ. — Παρέ-
μειν'] Ἦγουν, ἐπιμείνας ἠγωνίσαστο.—Τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν']*
Παραβάλλει τὸν Ἰέρωνα διὰ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν νόσον τῷ
Ποίαντος υἱῷ Φιλοκτῆτῃ· οὐχ ὅτι τὴν αὐτὴν νόσον εἶχον ἀμ-
φότεροι, ἀλλ' ὅτι, ὥσπερ Φιλοκτῆτης νοσῶν ἐκ τῆς Αἰήνου εἰς
Τροίαν ἀνεκομίσθη πρὸς τὴν ταύτης ἄλωσιν, οὕτω καὶ Ἰέρων
νοσῶν εἰς πολέμους ἐχώρει. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ Φιλοκτῆτου
τοιαύτη. Ἱστορία. Ἐλένου τοῦ Πριάμου υἱοῦ μάντεως ὄντος,
καὶ ἀλόντα (γρ. ἀλόντος) ὑφ' Ἑλλήνων, ἔλαβον ἀπ' αὐτοῦ χρη-
σμόν, μὴ ἂν ἄλλως πορθηθῇαι τὸ Ἴλιον, εἰ μὴ τὰ ὅστ' Ἀλέ-
λοπος ἐκ Λετρίνης² ἐνέγκοιεν, καὶ τὸν Ἀχιλλέως υἱὸν Νεοπτό-
λεμον, καὶ τὸν Φιλοκτῆτην ἐκ Αἰήνου. Μετακομισθέντων οὖν
τῶν ἄλλων, Φιλοκτῆτης μόνος ἐναπολέλειπτο. Μετεκλήθη οὖν
ὑπ' Ὀδυσσεὺς καὶ Νεοπτολέμου ἐκ Αἰήνου· ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν
ἔρριψεν Ὀδυσσεὺς δηχθέντα ὑπὸ ὄφρεως ὕδρου, ὅτε ἐκάθαιρον Ἑλ-
ληνες τὸν κεχωσμένον βωμὸν Ἀθηνᾶς. Ἐλθὼν οὖν εἰς τοὺς Ἑλ-
ληνας, ἰᾶται τὸ σκέλος ὑπὸ Μαχάονος τῇ ὀφίτιδι λίθῳ. Ἐτε-
ροι δὲ φασιν, ὡς, Ἀπόλλωνος ὕπνον αὐτῷ ἐμβαλόντος, τεμὼν
ὁ Μαχάων καὶ βοτάνην θείας ἰᾶται.—Ἀνίχ'] Ὅτε.—Εὐρίσκον-
το³] Εὕρισκε.—Παλάμαις] Βοηθείαις.—Τιμάν] Τιμὴν.

Στ. 95. Οὐ τις] Οὐδεὶς.—Ἀρέπει] Καρποῦται.

Στ. 96. Πλούτου στεφάνωμ']* Ὡςπερ ὁ στέφανος τιμὴ τῷ
δεξαμένῳ τυγχάνει, οὕτω καὶ ἡ τῶν ἔργων νίκη τιμὴ τοῦ πλού-

1) Γράφει κινήσειεν. Δ. Χ. Σ. 2) Γράφει Λετρίων. Δ. Χ. Σ.

3) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: γρ. εὐρίσκοιτο.

του ἐστίν. — Στεφάνωμ'] Δόξαν λέγω. — Ἀγέρωχον] Μέγιστον καὶ θαυμασίον. — Γε] Ἀντὶ δέ.

Στ. 97. Τὴν Φιλοκτῆταο] Τὴν Φιλοκτῆτου. — Δίκαν ἐφέπων] Τρόπον διεξάγων. Ἔστι δὲ τὸ ἐφέπων τὴν δίκην ἀντὶ : κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον.

Στ. 98. Ἐστρατεύθη] Ἐστράτευσεν (περὶ τοῦ Φιλοκτῆτου). — Ἀνάγκη] Τῇ ἐκ τῆς νόσου. — Φίλον] Αὐτὸν τὸν Ἰέρωνα. — Φίλον]* Οἱ γράφοντες φίλων, τὸ λων ὦ μέγα¹, ἀμαθεῖς· τὸ δὲ ἐς τοιοῦτον, *εἰς* αὐτὸν *φίλον*, τουτέστι διὰ κολακείας ὑπελθὼν φίλον ἐποίησεν.

Στ. 99—102. Καί τις] Ὁ Ἀναξίλαος. — Μεγαλάνωρ]* Ὑπέρφρων καὶ σοβαρὸς. Οὗτος γὰρ ὁ Ἀναξίλαος Γηρύνων (γρ. *Ῥηγίρων*) βασιλεὺς ὢν, καὶ θέλων τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὺς καταπολεμήσειν², ἐκωλύθη ἀπειλαῖς Ἰέρωνος, ὥστε ὑπελθεῖν αὐτὸν ὕστερον καὶ φίλον ποιῆσαι. — Φαντὶ] Φασί. — Λαμνόθεν] Ἀπὸ τῆς Λήμνου νήσου. — Ἐλκει] Τῷ τοῦ π(οδὸς) τραύματι. — Μεταλλάσσοντας] Ζητήσοντας. — Ἐλθεῖν] Ἐκ Τροίας.

Στ. 103—104. Ἡρώας] Ὀδυσσεύα καὶ Νεοπτόλεμον. — Ἀντιθέους] Ἰσοθέους. — Ποιάντος υἱὸν] Τὸν Φιλοκτῆτην.

Στ. 105—106. Ὅς] Φιλοκτῆτης. — Πριάμοιο] Πριάμου. — Πέρσε] Ἐπύρθησε τοξεύσας Ἀλέξανδρον. — Τελευτασεν] Εἰς τέλος ἤγαγε. — Τε] Καί. — Πόνους] Οὗς εἶχον Τροίαν πολιορκοῦντες.

Στ. 107. Ἀσθενεῖ] Νοσερῶ σώματι· λέγει δὲ διὰ τὸ τοῦ σκέλους ἄλγος.

Στ. 108. Μοιρίδιον ἦν] Μεμοιραμένον³ ὑπ' ἐκείνου Τροίαν ἐλεῖν Ἑλληνας.

Στ. 109. Ὀρθωτῆρ πέλοι] Βοηθὸς ὑπάρχοι. — Ὀρθωτῆρ πέλοι]* Εἰ μὲν συνάψεις τὸ ὀρθωτῆρ πρὸς τὸ ὦν *ἐραται*, οὕτως ἐρεῖς : Οὕτω δὲ τῷ Ἰέρωνι πέλοι θεὸς ὀρθωτῆρ ὦν *ἐραται* καὶ

1) Οὕτω διώρθωσα ἀντὶ τοῦ : φίλον τὸ λων μέγα. Δ. Χ. Σ.

2) Καὶ τὸ σόλοικον καταπολεμήσειν ἀντὶ τοῦ καταπολεμῆσαι τῷ παλαιῷ μεταγραφῇ προσποιτιέον ἂν εἴη. Δ. Χ. Σ.

3) Διώρθωσα Μεμοιραμένον ἀντὶ τοῦ Μεμοιρασμένου, ὃ Σακκελίων ἀπογράφας ἔχει. Δ. Χ. Σ.

ἐπιθυμεί, διδούς αὐτῷ τὸν προσέρποντα χρόνον καιρὸν, ἥτοι εὐκαιρίαν καὶ εὐτυχίαν· εἰ δὲ οὐ συνάψῃς, οὕτως: Οὕτω δὲ τῷ Ἰέρωνι πλέλοι (γρ. *πέλοι*) θεὸς ὀρθωτήρ, ἥτοι βοηθὸς καὶ εὐτυχίας παρεκτικὸς, διδούς αὐτῷ τὸν προσέρποντα καὶ προσερχόμενον χρόνον τῶν πραγμάτων, ὧν ἐπιθυμεί, καιρὸν, ὥς περ φαμέν: ἦδε ἡ ἡμέρα πολλῶν ἀγαθῶν ἡμέρα μοι γέγονε, οὕτω καὶ τοῦτο.

Στ. 110. [Προσέρποντα] Προσερχόμενον.

Στ. 111. Ἐραται] Ἐπιθυμεί. — Καιρὸν διδούς] Εὐκαιρίαν καὶ εὐτυχίαν αὐτῷ.

Στ. 112. Μοῖσα] Ὡ Καλλιόπη. — (Περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰέρωνος). — Πὰρ Δεινομένει] Ἐν τῷ υἱῷ Ἰέρωνος. — Κελαδῆσαι] Ὑμνῆσαι.

Στ. 113. Πειθεὸς (διὰ τὸ μέτρον) μοι ποιῶν τεθρίππων] Πιθοῦ (γρ. *πειθοῦ*¹) μοι ἀμοιβὴν τῆς νίκης, ἣν τὸ πατὴρ αὐτοῦ ἄρμα νενίκηκε.

Στ. 114—115. Χάρμα] Χαρά ἐστι. — Δε] Γάρ. — Οὐκ ἀλλότριον] Ἀλλ' οἰκείον. — Νικαφορία πατέρος] Ἡ νίκη τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Δεινομένου. — Νικαφορία πατέρος]* Τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ Δεινομένου· τουτέστιν ἡ τοῦ Ἰέρωνος νίκη καὶ τοῦ αὐτοῦ παιδὸς ἐστίν. Εἶπε δὲ τοῦτο, ἵνα μή τις αὐτῷ εἴπῃ, τίνοος χάριν τὴν Μοῦσαν ἐπὶ τῷ Δεινομένει καλεῖς; οὐ γὰρ αὐτός, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ νενίκηκεν.

Στ. 116. Ἀγε] Ὡ Μοῦσα. — Αἴτνης] Τῆς πόλεως. — Βασίλει] Τῷ Δεινομένει.

Στ. 117. Φίλιον ἐξεύρωμεν] Προσφιλῇ ἐπινοήσωμεν.

Στ. 118. Τῷ πόλιν κείναν]* Τῷ καὶ ᾧτινι Δεινομένει ἐκτίσεν ὁ Ἰέρων ἐκείνην τὴν πόλιν σὺν ἐλευθερίᾳ θεοδμήτῳ ἐν νόμοις Ὑλλίδος στάθμης, ἥτοι Δωρικοῦ τόπου. Ἐκτίσεν οὖν τὴν πόλιν, οὕτω ἀντὶ τοῦ κτίσας στρατηγεῖν αὐτῷ ταύτης ἐπέτρε-

1) Οὐκ ὀρθῶς, οἶμαι, Σακελίων πειθοῦ γράφει ἀντὶ πιθοῦ, μᾶλλον δὲ ἔδει αὐτὸν ἀνάπαλιν τὸ πιθοῦ κατὰ χώραν ἔχοντα ἀντὶ τοῦ πειθεο ἐν τῷ λήμματι πειθεο γράφειν. Ἡ γὰρ παρίνεσις ἐδιὰ τὸ μέτρον τοῦτο διηλοῖ, ὅτι ὁ σχολιαστὴς οὗτος ἀντὶ ἐτέρας τινας γραφῆς, δῆλον ὅτι τοῦ πειθεο, διὰ τὸ μέτρον ἔγραψε πειθεο, ᾧ δὲ συμφέρεται καὶ τὸ ἐν τῇ παραφράσει πιθοῦ, Δ. Χ. Σ.

φε. Δέον δ' εἰπεῖν θεοδμήτως ἔκτισε σὺν ἐλευθερίᾳ, *θεοδμήτω*
 εἶπε πρὸς τὸ *ἐλευθερίᾳ*. Φασὶ γὰρ ὅτι, οὗς ἐγκατῴκισεν ἐν τῇ
 Αἴτνῃ, ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν αὐτοῖς ἐδωρήσατο. Ἐπεὶ δὲ τὸ
 τῆς ἐλευθερίας μέγιστόν ἐστι καὶ ἀντικρυς θεῖον, διὰ τοῦτο λέγει
 τὸ *θεοδμήτω σὺν ἐλευθερίᾳ*, ἥτοι ἐν θείᾳ ἐλευθερίᾳ; ἐπὶ τῇ
 δομήσει τῆς πόλεως γενομένη. Τὸ δὲ Ὑλλίδος *στάθμας νόμοις*
 λέγει, ἐπειδὴ Λακωνικοὺς νόμους ἐν τῇ Αἴτνῃ Ἰέρων ἐθέσπισεν,
 ἥ ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει κατοικισθέντες Γελῳοὶ καὶ Συρακούσιοι
 ἄποικοι Δωριέων εἰσὶν. Ἔστι δὲ τὸ Ὑλλίδος ἀπὸ Ὑλλου ἀν-
 δρὸς ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων, ἀρχαντος τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἰ-
 κησάντων. Κρεῖττον δὲ ἐστὶ τὸ λέγειν τό: Ὑλλίδος *ἐν νόμοις*
 διὰ τοὺς ἐγκατοικισθέντας ἐν τῇ Αἴτνῃ Γελῳοὺς καὶ Συρακου-
 σίους, Δωριέων ὄντας ἀποίκους, ἐπεὶ τὸ ἐπαγόμενον μαρτυρεῖ. Οἱ
 δὲ ἔκγονοι τοῦ Παμφύλου καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ναίοντες καὶ
 οἰκῶντες ὑπὸ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ταυγέτου, Λακωνικοῦ ὄρους,
 ἥτοι ἐν Λακεδαιμονίᾳ, θέλοντι καὶ θέλουσι μένειν αἰεὶ καὶ πάν-
 τοτε ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Αἰγίμιου, ποταποὶ;¹ Δωριεῖς του-
 τέστιν οἱ Λάκωνες, ἐάν τε κατὰ χώραν, ἐάν τε ἄλλῃ ποι-
 οῖκήσωσι, τὸ πάτριον σώσουσι φρόνημα καὶ τοὺς αὐτῶν νό-
 μους ὥστε καὶ οἱ ἀποικισθέντες ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς οὐ μετέ-
 βαλον τὸ ἐξ ἀρχῆς ἦθος. Ὁ δὲ Πάμφυλος πρόγονος ἦν Δωριέων,
 οὗ καὶ φυλὴ ἐπώνυμος ἐν Λακεδαιμονίᾳ, Παμφυλὶς. Κατήγοντο
 γοῦν οἱ Δωριεῖς, οἱ μὲν ἀπὸ Παμφύλου, οἱ δὲ ἀφ' Ἡρακλειδῶν
 ὁ δὲ Αἰγίμιός, ὡς μὲν τινὲς φασι, νομοθέτης ἦν Δωριέων, ὡς δὲ
 τινες, Δουκούργου ἐπίπαππος τοῦ Λακεδαιμονίων νομοθέτου.
 —Τῷ] ἢ τινι Δεινομένει. —Πόλιν κείναν] Τὴν Αἴτνην. — Θεο-
 δμάτῳ] Θείας ἐπὶ τῇ δομήσει τῆς πόλεως γενομένης. Φασὶ γὰρ
 ὅτι ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν τῇ πόλει ἐδωρήσατο.

Στ. 120. Ὑλλίδος] Δωρικοῦ τόπου ἀπὸ Ὑλλου τινός.

Στ. 121. Νόμοις] Λακωνικοῖς τουτέστιν.

Στ. 122—124. Καὶ μὲν] Καὶ μὴν. — Ἡρακλειδῶν] Ἡρακλει-

1) Οὕτε ἡ ὑποστιγμὴ μετὰ τὸ Αἰγίμιου οὕτε τὸ ἐρωτηματικὸν ση-
 μεῖον μετὰ τὸ ποταποὶ ἐν τῷ γέγραπται ἐν τῷ Σακκ. ἀπογράφῳ, προσέ-
 θεκα δ' ἐγὼ Δ. Χ. Σ.

δῶν.—Υπὸ Ταυγέτου ναλέοντες, αἰεὶ] Ὑπὸ ὄρους Λακωνικοῦ κατοικοῦντες αἰεὶ.—Τεθμοῖσιν] Νόμοις.—Αἰγιμίῳ] Νομοθέτου αὐτῶν.

Στ. 125. Ἐσχον] Πάσαι οἱ Δωριεῖς.—Ἀμύκλας] Τὴν Λακεδαιμονίαν, ἀπὸ μέρους.—Ὀλβίοι] Εὐδαίμονες.

Στ. 126. Πινδόθεν]* Πίνδος ὄρος Περεβοίας (γρ. *Περαιβοίας* ἢ *Περγραιβοίας*)¹, ἐν ᾧ τέσσαρες πόλεις εἰσὶν ὧν μία ἐπώνυμος τῷ ὄρει, ἀφ' ἧς ἀναστάντες οἱ τῶν Δωριέων πρόγονοι, ἀφικνῶνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης ὄρους καὶ Παρνασσοῦ Δωριίδα· ὅθεν καὶ τοῦνομα ἔσχον. Ἐν δὲ τῇ Δωρίδι ταύτῃ ἐξ πόλεις ἦσαν Ἐρινεὸν (γρ. *Ἐρινεός*), Κύντιον (γρ. *Κυντίγιον*), Βοιόν, Κάρφαια, Δρυόπη, Αἰλαίον (γρ. *Αἰλαία*)². ὅθεν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Λακεδαιμόνα ἐλθόντες οἰκοῦσι. Γείτονας δὲ λέγει τῶν Τυνδαριδῶν, ἐπεὶ ὁ τοῦτων πατὴρ Τυνδάρεως ἐνταῦθα ἦρχε· διὸ κηδεύσας Μενέλαον, ἔδωκεν αὐτῷ πρᾶκτὸς χάριν τὴν Σπάρτην.—Πινδόθεν] Ἀπὸ Πίνδου πόλεως Περρεβοίας (γρ. *Περγραιβοίας*).—Ὀρνύμενοι] Κινούμενοι.

Στ. 127—129]. Τυνδαριδᾶν] Τυνδαριδῶν.—Βαθύδοξοι] Μεγάλῃν τιμὴν ἔχοντες.—Ὡν] Τυνδαριδῶν.—Κλέος ἀνθῆσεν] Ἡ δόξα ἐξέλαμψεν.—Αἰχμᾶς] Ἀνδρείας.

Στ. 130—133. Ζεῦ τέλει] Ζεῦ πληρέστατε (εὐχῇ).—Τοιαύτην] Οἷαν νῦν ἔχουσιν.—Ἀμένα] τοῦ Ἀμένου ποταμοῦ Σικελίας.—Αἶσαν ἀστοῖς] Μοῖραν πολίταις.—Βασιλεῦσι] Κεχωρισμένως τῶν ἄλλων παρέχειν θέλε.—Βασιλεῦσι]* Τινὲς πρὸς τὸ βασιλεῦσιν ὑποστίζοντες καὶ τὸ δίδου ἐξωθεν λαμβάνοντες, τὸ διακρίνειν πρὸς τὸ ἐνυμον λόγον συνάπτουσιν· οὗς αὐτὸς ἐάσας, τὸ μὲν δίδου μὴ λάμβανε ἐξωθεν, ὥς περ ἐκεῖνοι· πρὸς δὲ τὸ διακρίνειν ὑποστίζων, ἀντὶ τοῦ διακρίνειν, λέγε οὕτως· Αἰεὶ δὲ καὶ πάντοτε, ὧ Ζεῦ τέλειε, θέλε διακρίνειν, ἵγουν κε-

1) Ὁρρότερον μέντοι γράφοις ἂν ἐνταῦθά τε καὶ κατωτέρω Περαιβοίας ἢ Περραιβοίας. Δ. Χ. Σ.

2) Σακελλίων, οὐδὲν δέον, γράφει Ἐρινεός καὶ Αἰλαία· ὁ γὰρ σχολιαστὴς οὗτος, ὥς περ καὶ ὁ παλαιός, ἔγραψε δῆπου Ἐρινεὸν καὶ Αἰλαίον, οἱ δὲ τύποι οὗτοι κεῖνται καὶ ἀλλαχοῦ καὶ οὐκ ἂν ἀσφαλῶς ἰσχυρίσαιτό τις ὅτι πλημελεῖς εἰσι. Δ. Χ. Σ.

φε. Δέον δ' εἰπεῖν θεοδμήτως ἔκτισσε σὺν ἐλευθερίᾳ, *θεοδμήτωρ* εἶπε πρὸς τὸ *ἐλευθερία*. Φασὶ γὰρ ὅτι, οὗς ἐγκατέφυκισεν ἐν τῇ Αἴτνῃ, ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν αὐτοῖς ἰδωρήσατο. Ἐπεὶ δὲ τὸ τῆς ἐλευθερίας μέγιστόν ἐστι καὶ ἀντικρυς θεῖον, διὰ τοῦτο λέγει τὸ *θεοδμήτωρ σὺν ἐλευθερίᾳ*, ἥτοι ἐν θεῖᾳ ἐλευθερίᾳ; ἐπὶ τῇ δομήσει τῆς πόλεως γενομένη. Τὸ δὲ *Ῥαλλίδος στάθμας νόμοις* λέγει, ἐπειδὴ Λακωνικοὺς νόμους ἐν τῇ Αἴτνῃ Ἰέρων ἐθέσπισεν, ἥ ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει κατοικισθέντες Γελῶσι καὶ Συρακούσιοι ἀποικοὶ Δωριέων εἰσὶν. Ἔστι δὲ τὸ *Ῥαλλίδος* ἀπὸ Ῥαλλου ἀνδρὸς ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων, ἀρχαντος τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἰκησάντων. Κρεῖττον δέ ἐστι τὸ λέγειν τό: *Ῥαλλίδος ἐν νόμοις* διὰ τοὺς ἐγκατοικισθέντας ἐν τῇ Αἴτνῃ Γελώους καὶ Συρακουσίους, Δωριέων ὄντας ἀποίκους, ἐπεὶ τὸ ἐπαγόμενον μαρτυρεῖ. Οἱ δὲ ἔκγονοι τοῦ Παμφύλου καὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ναίοντες καὶ οἰκούντες ὑπὸ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ταῦγέτου, Λακωνικοῦ ὄρους, ἥτοι ἐν Λακεδαιμονίᾳ, θέλοντι καὶ θέλουσι μένειν αἰεὶ καὶ πάντοτε ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Αἰγυμιοῦ, ποταποί;¹ Δωριεῖς τουτέστιν οἱ Λάκωνες, ἐάν τε κατὰ χώραν, ἐάν τε ἄλλῃ ποι οἰκήσωσι, τὸ πάτριον σώσουσι φρόνημα καὶ τοὺς αὐτῶν νόμους ὥστε καὶ οἱ ἀποικισθέντες ἐν Σικελίᾳ Δωριεῖς οὐ μετέβαλον τὸ ἐξ ἀρχῆς ἥθος. Ὁ δὲ Πάμφυλος πρόγονος ἦν Δωριέων, οὗ καὶ φυλὴ ἐπώνυμος ἐν Λακεδαιμονίᾳ, Παμφυλίδς. Κατήγοντο γοῦν οἱ Δωριεῖς, οἱ μὲν ἀπὸ Παμφύλου, οἱ δὲ ἀφ' Ἡρακλειδῶν ὁ δὲ Αἰγυμῖος, ὡς μὲν τινὲς φασι, νομοθέτης ἦν Δωριέων, ὡς δέ τινες, Λυκούργου ἐπίπαππος τοῦ Λακεδαιμονίων νομοθέτου. — Τῷ] ὅτι τινι δεινομένῃ. — Πόλιν κείναν] Τὴν Αἴτνην. — Θεοδμάτῳ] Θεῖας ἐπὶ τῇ δομήσει τῆς πόλεως γενομένης. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐλευθερίαν καὶ ἀτέλειαν τῇ πόλει ἰδωρήσατο.

Στ. 120. Ῥαλλίδος] Δωρικοῦ τόπου ἀπὸ Ῥαλλου τινός.

Στ. 121. Νόμοις] Λακωνικοῖς τουτέστιν.

Στ. 122—124. Καὶ μὲν] Καὶ μὲν. — Ἡρακλειδῶν] Ἡρακλει-

4) Οὕτε ἡ ὑποσημητιὴ μετὰ τὸ Αἰγυμιοῦ οὔτε τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον μετὰ τὸ ποταποί γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ, προσέθηκα δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

δῶν.—Υπὸ Ταυγέτου ναίοντες, αἰεὶ] Ὑπὸ ὄρους Λακωνικοῦ κατοικοῦντες αἰεὶ.—Τεθμοῖσιν] Νόμοις.—Αἰγιμίου] Νομοθέτου αὐτῶν.

Στ. 125. Ἐσχον] Πάσαι οἱ Δωριεῖς.—Ἀμύκλας] Τὴν Λακεδαιμονίαν, ἀπὸ μέρους.—Ὀλβίοι] Εὐδαίμονες.

Στ. 126. Πινδόθεν]* Πίνδος ὄρος Περεβοίας (γρ. *Περαιβοίας* ἢ *Πεῤῥαιβοίας*)¹, ἐν ᾧ τέσσαρες πόλεις εἰσὶν ὧν μία ἐπώνυμος τῇ ὄρει, ἀφ' ἧς ἀναστάντες οἱ τῶν Δωριέων πρόγονοι, ἀφικνούσονται εἰς τὴν μετὰξὺ Οἴτης ὄρους καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα· ὅθεν καὶ τοῦνομα ἔσχον. Ἐν δὲ τῇ Δωρίδι ταύτῃ ἐξ πόλεις ἦσαν Ἐρινεὸν (γρ. *Ἐρινεός*), Κύτιον (γρ. *Κυτίτιον*), Βοιόν, Κάρφαια, Δρυόπη, Αἰλαίον (γρ. *Αἰλαία*)²· ὅθεν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Λακεδαιμόνα ἐλθόντες οἰκοῦσι. Γείτονας δὲ λέγει τῶν Τυνδαριδῶν, ἐπεὶ ὁ τούτων πατὴρ Τυνδάρεως ἐνταῦθα ἤρχε· διὸ κηδεύσας Μενέλαον, ἔδωκεν αὐτῷ πρῶτος χάριν τὴν Σπάρτην.—Πινδόθεν] Ἀπὸ Πίνδου πόλεως Πεῤῥεβοίας (γρ. *Πεῤῥαιβοίας*).—Ὀρνύμενοι] Κινούμενοι.

Στ. 127—129]. Τυνδαριδᾶν] Τυνδαριδῶν.—Βαθύδοξοι] Μεγάλῃν τιμὴν ἔχοντες.—Ἴον] Τυνδαριδῶν.—Κλέος ἀνθῆσεν] Ἡ δόξα ἐξέλαμψεν.—Αἰχμᾶς] Ἀνδρείας.

Στ. 130—133. Ζεῦ τέλει·] Ζεῦ πληρέστατε (εὐχῇ).—Τοιαύτην] Οἷαν νῦν ἔχουσιν.—Ἀμένα] τοῦ Ἀμένου ποταμοῦ Σικελίας.—Αἶσαν ἀστοῖς] Μοῖραν πολίταις.—Βασιλεῦσι] Κεχωρισμένως τῶν ἄλλων παρέχειν θέλε. —Βασιλεῦσι]* Τινὲς πρὸς τὸ βασιλεῦσιν ὑποστίζοντες καὶ τὸ δίδου ἐξωθεν λαμβάνοντες, τὸ διακρίνειν πρὸς τὸ ἔνυμον λόγον συνάπτουσιν· οὗς αὐτὸς ἐάσας, τὸ μὲν δίδου μὴ λάμβανε ἐξωθεν, ὥς περ ἐκεῖνοι· πρὸς δὲ τὸ διακρίνειν ὑποστίζων, ἀντὶ τοῦ διακρίνα, λέγε οὕτως· Αἰεὶ δὲ καὶ πάντοτε, ὦ Ζεῦ τέλειε, θέλε διακρίνειν, ἥγουν κε-

1) Ὅρθότερον μέντοι γράφοις ἂν ἐνταῦθ' αὖτε καὶ κατωτέρω Περαιβοίας ἢ Πεῤῥαιβοίας. Δ. Χ. Σ.

2) Σακελίων, οὐδὲν δέον, γράφει Ἐρινεός καὶ Αἰλαία· ὁ γὰρ σχολιαστὴς οὗτος, ὥς περ καὶ ὁ παλαιός, ἔγραψε δῆπου Ἐρινεὸν καὶ Αἰλαίον, οἱ δὲ τύποι οὗτοι κεῖνται καὶ ἀλλαχού καὶ οὐκ ἂν ἀσφαλῶς ἰσχυρίσαιτό τις ὅτι πλημμελεῖς εἰσι. Δ. Χ. Σ.

χωρισμένως τῶν ἄλλων παρέχε, παρὰ τὸ ὕδωρ τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ἀμμένα ποταμοῦ, τοῖς ἀστοῖς καὶ τοῖς βασιλεῦσιν αἶσαν κατὰ μοῖραν τοιαύτην, οἶαν νῦν ἔχουσιν, ἔτυμον καὶ ἀληθῆ λόγον ἀνθρώπων, τουτέστι παρὰ πάντων ἀληθῶς θρυλλεῖσθαι τὴν αὐτῶν εὐτυχίαν· ὁ γὰρ ἀληθῶς εὐτυχῶν καὶ τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην ἀληθῆ ἔχει καὶ οὐ δύναται τις περὶ αὐτοῦ λέγων ψεύσασθαι, φανερὰς οὔσης τῆς παρουσίας αὐτῷ εὐτυχίας.—ἔτυμον] Ἀληθῆ.

Στ. 134—136 Σὺν τοῖ] Ἦγουν μετὰ τῆς σῆς βοηθείας.—Κεν] Ἀν.—Σὺν τοῖ τίν κεν]* Σὺν σοί, ὦ Ζεῦ, ἦγουν μετὰ τῆς σῆς βοηθείας, ὁ ἀγῆτηρ καὶ ἡγεμὼν τῆς Σικελίας Ἰέρων τράποι ἂν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πορεύοιτο εἰς ἡσυχίαν καὶ εἰρηναίαν κατὰστασιν σύμφωνον, ἐπιτελλόμενος καὶ ἐντελλόμενος ταύτην τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἀσινομένει καὶ γεραίρων καὶ τιμῶν τὸν δῆμον ταῖς αὐτοῦ ἀρεταῖς. Εἰ γὰρ μὴ πολέμους ἔχων ἐν αὐτοῖς ἀσχολοῖτο, ἐν ἡσυχίᾳ διάγων, νίκας ἑαυτῷ ἐκ τῶν ἐν εἰρήνῃ ἀγώνων ἐργάζεται, δι' ὧν τοῖς ὑπ' αὐτὸν τιμῇ ἔσται. Τὸ δὲ *σύμφωνον* ἡσυχίαν λέγει ἢ ὁμόφωνον καὶ ὁμοίαν ἣ νῦν χρῆται, ἢ ὅτι ἐν τῇ ἡσυχίᾳ ὁμόνοιά ἐστι καὶ ταῦτά πάντες φρονοῦσι καὶ λέγουσιν, ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ἐτερότητές εἰσι λόγων καὶ βουλῶν.—Ἀγῆτηρ] Ὁ ἡγεμὼν Ἰέρων.—υἱῷ] Αὐτοῦ.—Ἐπιτελλόμενος] Ἐντελλόμενος ταύτην.—Δᾶμον] Δῆμον.—Γεραίρων] Τιμῶν ταῖς αὐτοῦ ἀρεταῖς.—Τράποι] Πορεύοιτο εἰς τὸ ἐξῆς.—Σύμφωνον ἡσυχίαν] Ὁμοίαν τῇ παρουσίᾳ.

Στ. 137—139. Ὅφρα] Ἰνα.—Κατ' οἶκον] Τὸν αὐτοῦ.—Ἀμερον ὄφρα κατ' οἶκον]* Μὴ λέγε τὸ *ἀμερον* ἀντὶ τοῦ πρῶτως, ὥς περ τινὲς συνάπτοντες πρὸς τὸ *ρεῦσον*· ἔχει γὰρ τὸ *ἀμερον* τὴν δύναμιν πρὸς τὸ *ἔχῃ*, οὕτως· Ὅφρα καὶ ἵνα ὁ Φοῖνιξ καὶ ὁ Τυρσηνὸς κατὰ τὸν οἶκον ἔχῃ ἡμερον καὶ ἡσυχον, ἥτοι ἡσυχάζῃ· ἐστὶ γὰρ τὸ *ἡμερον* οὐδέτερον. Τὸ δὲ *Φοῖνιξ*, εἰ μὲν βούλει, μὴ σὺναπτε πρὸς τὸ *ἀλαλατός*, ἀλλὰ μεμονωμένον λέγε· εἰ δὲ μὴ, σὺναπτε οὕτως· Ὁ Φοῖνιξ ἀλαλατός καὶ ὁ Τυρσηνὸς ἀλα-

1) Οὕτως ἔγραψα ἀντὶ τοῦ· γεραίρω καὶ τιμῶ τὸν δῆμον ταῖς αὐτοῦ. Δ. Χ. Σ.

2) Τὸν σύνδεσμον καὶ προσέθηκα ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

λατός.—'Ο Φοῖνιξ] 'Ηγουν οἱ Φοίνικες.—Τυρσανῶν] Τυρσηνῶν.—'Αλαλατός] 'Ο θόρυβος, ἤγουν οἱ Τυρσηνοὶ περιφραστικῶς.

Στ. 140. Ναυσίστονον ὕβριν]* 'Οπότε Ξέρξης ἐπὶ τὴν 'Ελλάδα στρατεύειν ἐμελλε, Φοίνικας καὶ Τυρσηνοὺς, ὑπηκόους ὄντας αὐτῷ, ἐκέλευσε μετὰ τοῦ αὐτῶν ναυτικοῦ Σικελίαν παραγενομένους πορθῆσαι, εἰδὼς ὅτι, ταύτης χειρωθείσης, ἢ τε Πελοπόννησος καὶ ἡ ἄλλη 'Ελλάς εὐχειρώτος ἔσται. 'Εν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ 'Αθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι πρὸς Γέλωνα πρεσβεῖαν ἐπεμψαν, ἀξιοῦντες αὐτὸν μετὰ τῶν 'Ελλήνων καὶ μὴ μετὰ τῶν βαρβάρων γενέσθαι. Καὶ δὲ ὑπακούσας καὶ ναῦς διακοσίας ἐξαρτύσας καὶ διςχιλίους ἱππεῖς¹ καὶ πεζοὺς μυρίους, ἐπεὶ τὸ Φοινίκων ναυτικὸν ἐν τῇ πρὸ τῆς Σικελίας νήσῳ Κύμῃ παρεγένετο, ναυμαχίας αὐτοὺς κατεστρέψατο.—Ναυσίστονον ὕβριν] Τὴν ἀπὸ τῆς τῶν νηῶν καταβολῆς ἐγγενομένην αὐτῷ ἀτιμίαν.

Στ. 141. Τὰν πρὸ Κύμας] Τὴν συμβᾶσαν ἐπὶ τῇ Κύμῃ, τῇ πρὸ τῆς Σικελίας νήσῳ.

Στ. 142—143. Οἷα] 'Οποῖα (περὶ τοῦ Γέλωνος).—'Αρχῷ] 'Ηγεμόνι, τῷ Γέλωνι τῷ ἀδελφῷ 'Ιέρωνος. — Δαμασθέντες πάθον] Καταπολεμηθέντες ἔπαθον πάλαι.

Στ. 144. 'Οκυπόρων] Ταχέως θεουσῶν.—Ναῶν] Πλοίων.

Στ. 145. 'Ος] 'Ο Γέλων.—Σφιν] Τῶν Φοινίκων καὶ Τυρσηνῶν.—'Εν πόντῳ βάλεθ'] 'Ηγουν κατεπόντισε τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶ μαχομένους αὐτῶν.—'Αλικίαν] Νεότητα.—'Αλικίαν]* Εἰκότως δὲ εἶπε τὸ ἀλικίαν, ἐπειδὴ οἱ ἐν ἡλικίᾳ μάχονται καὶ οὐχ οἱ γέροντες.—Τὸ δὲ ὠκυπόρων ἀπὸ ραῶν ἢ πρὸς τὸ πάθον συναπτέον ἢ πρὸς τὸ βάλετο.

Στ. 146—147. 'Ελλάδ'] Τὴν 'Ελλάδα.—'Εξέλεκων] 'Εξαιρούμενος καὶ ἐλευθερῶν.—Βαρείας δουλείας] Τῆς χαλεπῆς καὶ θλιβερᾶς.

Στ. 148. Πάρ μὲν Σαλαμῖνος]* 'Ιστέον ὅτι ἐν μὲν Σαλαμῖνι τὸ τοῦ Ξέρξου ναυτικὸν κατεστράφη ὑπ' 'Αθηναίων ἐν δὲ τῇ

1) Ὡς γράφει ἡ ἐκδοὺς ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ὀπλίτας, δ Σακελίων ἀπογράφας ἔχει. Δ. Χ. Σ.

Βοιωτία τὸ πεζὸν αὐτοῦ ἐν, Δακεδαίμονιοι κατηγωνίσαντο· ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ὁ Γέλων, ὡς ἄνω ἔφημεν, τὸ Φοινίκων καὶ Τυρσηνῶν ναυτικὸν διέφθειρε. Ζητεῖται δὲ πῶς, Δακεδαίμονίων νεῶν καὶ ἐτέρων Ἑλληνίδων μετ' Ἀθηναίων ἐν Σαλαμῖνι οὐσῶν, μόνοι Ἀθηναῖοι τὴν νίκην ἐργάσασθαι λέγονται. Καὶ φαμεν ὅτι μόνοι οὗτοι ἦσαν οἱ τὴν νίκην ποιήσαντες ταῖς Θεμιστοκλέους βουλαῖς καὶ τῷ τῶν νεῶν πλήθει καὶ τῇ κατὰ θάλατταν ἐμπειρίᾳ, ὥσπερ καὶ Δακεδαίμονιοι τὴν ἐν Πλαταίᾳ τῇ τοῦ Πausανίου στρατηγίᾳ καὶ τῷ κατὰ γῆν ἄριστοι εἶναι τὰ τακτικά. Λέγει οὖν αἰζέομαι καὶ προκρίνω μισθὸν μὲν παρὰ τῆς Σαλαμῖνος χάριν καὶ ἀρετὴν τῶν Ἀθηναίων· τουτέστιν ἐν αὐτῇ οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τῶν Περσῶν ναυτικὸν διέφθειραν. Λέγει δὲ τὴν νίκην μισθὸν τῆς Σαλαμῖνος κατὰ τοῦτο· ὥσπερ γὰρ ὁ μισθὸς ὀφείλεται, οἷς δίδεται, οὕτω καὶ ἡ συμβάσας ἐν αὐτῇ νίκη ὥσπερ ὀφείλετο καὶ πρέπουσα ἦν γενέσθαι· ἡ ἐπειδὴ μέγας ἦν τῆς Ἑλλάδος, ἔδει καὶ ταύτην ἀναγκαίως εἰσνεγκεῖν τι εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σωτηρίαν· εἰσένεγκεν οὖν τὸ ἐν αὐτῇ γενέσθαι τὴν νίκην· ἡ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν αὐτῶν πόλιν καταλιπόντες πρὸς αὐτὴν ταῖς ναυσὶ κατέφυγον, ὥσπερ μισθὸν αὐτοῖς ἀπέδωκε τῆς καταφυγῆς, τὸ νικητὰς ἐν αὐτῇ γενέσθαι.

Στ. 149. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω]* Ἐρέω δὲ καὶ λέξω ἐν τῇ Σπάρτῃ τὴν μάχην τὴν πρὸ τοῦ Κιθαιρώνος· τουτέστιν εἰπω Σπαρτιάτας τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν νικῆσαι ἐν τῇ Πλαταιῶν πόλει, τῇ πρὸ τοῦ Κιθαιρώνος ὅρους κειμένη πλησίον Βοιωτίας.— Ταῖσι]* Ἦγουν τῇ Σαλαμῖνι ἐξ Ἀθηναίων καὶ τῇ Σπάρτῃ, ἥτοι τῷ ἀπ' αὐτῆς λαῷ, ἐν τῇ Πλαταίᾳ κάμον καὶ κατεπολεμήθησαν οἱ ἀγρυλότοξοι Μῆδοι. Παρὰ δὲ τὴν εὐανδρον ἀχτὴν τοῦ Σικελικοῦ ποταμοῦ Ἰμέρα, ἥτοι παρὰ τὴν Σικελίαν, ἐρέω καὶ εἰπω ἀπὸ κοινοῦ ὕμνον τοῖς παισὶ τοῦ Δεινομένου, τολέσας καὶ πληρώσας τοῦτον ὥσπερ τινὰ ὀφειλὴν· ὁ γὰρ ἔπαινος μισθὸς ἐστὶν ἀρετῆς. Ἀποροῦσι δὲ τινες πῶς, τοῦ Γέλωνος μόνοι τότε νικήσαντος, οὗτος τοῖς τρισὶν ἀνατιθῆσι τὴν νίκην· καὶ φαμεν ὅτι τῇ τοῦ Γέλωνος γνώμῃ ἔπεται. Ἐκεῖνος γὰρ τρίποδας τρεῖς χρυσοῦς ἀναθεῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἕνα μὲν δι' αὐτοῦ

τόν, δύο δὲ διὰ τοὺς ἀδελφούς, αἰτίους καὶ αὐτοὺς ἐν ταύτοις ἐπέγραψεν.

Στ. 155. Ἐδέξαντ'] Ἐλαβον.—Ἀμφ' ἀρετῇ] Ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀριστείᾳ καὶ κατορθώμασι καὶ ἕνεκα τῆς ἀνδραγαθίας.

Στ. 156. Καμένων] Καταπολεμηθέντων καὶ ἰσχυρῶς νικηθέντων.

Στ. 157. Καιρὸν εἰ φθέγγαιο]* Αἰσθόμενος ἑαυτὸν ὁ Πίνδαρος ἀκαίρως ἐκβεβηκῆτα, φησὶν: εἰ φθέγγαιο, ὦ θυμέ, καιρὸν τὸν πρόποντα, ἤγουν εἰ ἐγκαίρως τοὺς λόγους ποιήσαιο, συντανύσας καὶ συνάξας ἐν βραχεὶ καὶ ἐν ὀλίγῳ πέρατα καὶ τέλη πολλῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἀφείς τὸ πολλὰ λέγειν, συντεμὼν εἰς ὀλίγα, μείων καὶ ἐλάττων καὶ οὐδεὶς μῶμος ἔπεται παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν οὐδεὶς ψόγον ἐπαγάγη¹ σοι ὥς πολυλογοῦντι. Μὴ λάβῃς δὲ πρὸς τὸ καιρὸν ἔξωθεν εἰς, ὥς τινες· ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ φθέγγαιο· ὁ γὰρ φθειγγόμενος ἔγκαιρα, καιρὸν φθέγγεται.

Στ. 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει]* Ἀπαμβλύνει γὰρ καὶ καταβάλλει ὁ κόρος τῶν λόγων τὰς ταχέας ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν, ποταπός; αἰανὸς καὶ σκοτεινός, ἦτοι² τὰ λελογισμένον αὐτῶν σκοτίζων· τουτέστιν ἐλπίδα ἔχοντες οἱ ἀκροαταὶ ταχέως ἀκούσεσθαι τι περὶ τοῦ ἐπαινουμένου, σκοτίζονται ὑπὸ τοῦ πολλὰ ἀκούειν μεταξὺ λεγόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἀπολύουσιν³ ἀπαγορεύοντες. Αἰανὸς δὲ κόρος λέγεται οὐχ ὅτι αὐτὸς σκοτεινός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἄλλους σκοτίζει. Οἱ δὲ λέγοντες τὰ ἐλπίδας ἀντὶ τοῦ γινώμας ἀμαθείας.

1) Ἐγραψα ἐπαγάγη ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἐπαγάγει, δ καίτα ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Συχνὴ δὲ παρὰ τοῖς μεταγενεστέτοις ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς τοῦ ἀορίστου ὑποστακτικῆς ἀντὶ τῆς τοῦ μέλλοντος ὀριστικῆς, ὡς δὴ καὶ τὸ ἐν ταῖς εἰς εἰρήν. 149 σχολαίς εἰπω ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, λείξω. Δ. Χ. Σ.

2) Ἐγραψα ὡς ἄνω γέγραπται ἀντὶ τοῦ ἀσυνέτου καὶ ἡμαρτημένου δῆται: ἀκροατῶν. Ποταπόν, αἰανόν καὶ σκοτεινόν, ἦτοι: ὡς δῆλον ὅτι γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

3) Ὁ γράψας τὸ σχόλιον τότε ἔγραψε δῆπου ἀπολλύουσιν, ἔφθαρσε ὁ μεταγραφεύς, Δ. Χ. Σ.

τόν, δύο δὲ διὰ τοὺς ἀδελφούς, αἰτίους καὶ αὐτοὺς ἐν ταύτοις ἐπέγραψεν.

Στ. 155. ῥέξαντ'] ῥέλαβον.—Ἀμφ' ἀρετῆ] Ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀριστείᾳ καὶ κατορθώμασι καὶ ἕνεκα τῆς ἀνδραγαθίας.

Στ. 156. Καμόντων] Καταπολεμηθέντων καὶ ἰσχυρῶς νικηθέντων.

Στ. 157. Καιρὸν εἰ φθέγγαιο]* Δισθόμενος ἑαυτὸν ὁ Πίνδαρος ἀκαίρως ἐκβεβηκῶτα, φησὶν: εἰ φθέγγαιο, ὦ θυμέ, καιρὸν τὸν πρόποντα, ἤγουν εἰ ἐγκαίρως τοὺς λόγους ποιήσαιο, συνταύσας καὶ συνάξας ἐν βραχεὶ καὶ ἐν ὀλίγῳ πέρατα καὶ τέλη πολλῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἀφείς τὸ πολλά λέγειν, συντεμὼν εἰς ὀλίγα, μείων καὶ ἐλάττων καὶ οὐδεὶς μῶμος ἔπεται παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν οὐδεὶς ψόγον ἐπαγάγῃ σοι ὡς πολυλογοῦντι. Μὴ λάβῃς δὲ πρὸς τὸ καιρὸν ἔκωθεν εἰς, ὥς τινες· ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ φθέγγαιο· ὁ γὰρ φθειγγόμενος ἐγκαίρα, καιρὸν φθέγγεται.

Στ. 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει]* Ἀπαμβλύνει γὰρ καὶ καταβάλλει ὁ κόρος τῶν λόγων τὰς ταχέας ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν, ποταπός; αἰανὸς καὶ σκοτεινός, ἦτοι¹ τὸ λελογισμένον αὐτῶν σκοτίζων· τουτέστιν ἐλπίδα ἔχοντες οἱ ἀκροαταὶ ταχέως ἀκούσεσθαι τι περὶ τοῦ ἐπαινουμένου, σκοτίζονται ὑπὸ τοῦ πολλά ἀκούειν μεταξὺ λεγόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἀπολύουσιν² ἀπαγορεύοντες. Αἰανὸς δὲ κόρος λέγεται οὐχ ὅτι αὐτὸς σκοτεινός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἄλλους σκοτίζει. Οἱ δὲ λέγοντες τὸ ἐλπίδας ἀντὶ τοῦ γνῶμας ἀμαθεῖς.

1) Ἐγραφα ἰ πα γ α γ η ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἰ πα γ α γ ε ι, ὁ καίτε ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Συχνὴ δὲ παρὰ τοῖς μεταγενεστέτοις ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς τοῦ ἀορίστου ὑποτακτικῆς ἀντὶ τῆς τοῦ μέλλοντος ὀριστικῆς, ὅσον δὴ καὶ τὸ ἐν ταῖς εἰς εἰχλον. 160 σχολίαις εἴπω ἀντὶ τοῦ ἰ ρ ω, λ ἐ ξ ω. Δ. Χ. Σ.

2) Ἐγραφα ὡς ἄνω γέγραπται ἀντὶ τοῦ δυνάμενου καὶ ἡμαρτημένου δεῖται: ἀ κ ρ ο α τ ῶ ν. Πο τ α π ὄ ν, αἰ α ν ὄ ν καὶ σ κ ο τ ε ι ν ὄ ν, ἦ τ ῶ δ ε ὡς δῆλον ὅτι γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

3) Ὁ γράψας τὸ σχόλιον τότε ἔγραψε δῆπου ἀπολλύσεσιν, ἔφθαρσεν ὁ μεταγραφῆς, Δ. Χ. Σ.

Στ. 161. 'Απάδις']

Στ. 162—163. 'Αστῶν δ' ἀκοᾷ]* Τὸ ἀκοᾷ πρὸς τὸ βαρύνει σύναπτε, τὸ δὲ θυμὸν πρὸς τὸ πολιτῶν, οὕτως: Ἡ ἀκοὴ τῶν προσόντων τισὶν ἀγαθῶν βαρύνει καὶ καταβάλλει τὸν θυμὸν τῶν πολιτῶν, ποταπὸν²; κρύφιον, μάλιστα καὶ περισσοτέρως ἐπὶ ἀλλοτρίοις καὶ ξένοις ἐσθλοῖς. Τοῦτο δὲ λέγει ὡς φθονομένου τοῦ Ἰέρωνος τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Δέον δὲ εἰπεῖν κρυφίως, κρύφιον εἶπε πρὸς τὸ θυμὸν. Τὸ δὲ μάλιστα εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὅτι περισσοτέρως ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν ἀκοὴ τοῦτους λυπεῖ ἢ ἄλλο τι.—Βαρύνει] Πιέζει καὶ θλίβει.—'Εσλοῖσιν] Καλοῖς.

Στ. 164. Κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν³ φθόνος]* Ὁ μὲν γὰρ βέλτιστος φθονεῖται διὰ τὰ προσόντα αὐτῷ πλεονεκτήματα, ὁ δὲ μὴ τοιοῦτος ἐλεεῖται.

Στ. 166—168. 'Αψευδεὶ δὲ πρὸς ἄκμονι]* Τοῦτο λέγει ὡς ἐπαγγεिलाμένου τοῦ Ἰέρωνος αὐτῷ δοῦναι τι καὶ οὐ δόντος. Διὸ δὴ ἐπαίρει αὐτὸν ἐκτελέσαι τὴν ὑπόσχεσιν. —Χάλκευε γλῶσσαν] Ἦγουν παρασκευάζε καὶ ἔθιζε τὴν γλῶσσαν μὴ ψευδῆγορεῖν· ἔστι δὲ ὁ λόγος τροπικός.

Στ. 169—170. Παραιθύσσει]* Σύναπτε τὸ παραιθύσσει πρὸς τὸ πὰρ σίθεν. Τὸ γὰρ μικρὸν τῶν βασιλέων ἀμάρτημα μέγα δοκεῖ τοῖς ἄλλοις.

Στ. 172. Πιστοί] Πίστεως ἄξιοι.

Στ. 173. Ὅργᾳ] Ἦγουν προθυμίᾳ καὶ γνώμῃ.

Στ. 177. Ἰστίον ἀνεμῶεν⁴]* Δεῖ γάρ, ἀνέμου πνεύσαντος, τὸ ἰστίον ὑποχαλᾶν, ἵνα μὴ, ὄντος τεταμένου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τοῦμπαλιν ἀνατραπεῖ τὸ σκάφος.

Στ. 178. Δολωθῆς]* Ἦγουν ζημιούμενος καὶ στερούμενος λάθης.—Δολωθῆς]* Μὴ τοὺς ὀφειλομένους τισὶ μισθοὺς ἀποστε-

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γ ρ. ἐ λ π ῖ δ α ς.

2) Μετὰ τὸ ποταπὸν ἔγραψε τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἀντὶ τῆς ὑποστυγμῆς, ἣν ἔχει τὸ τοῦ Σακκελλίωνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

3) Τὸ σχῶλιον ἔχει οἰκτιρμοῦ.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Ἰ σ τ ῖ ο ν ἀ μ π ε τ ῆ σ α ς.

ρῶν κερδαίνειν τι λογίζου· τοῦτο γάρ τὸ κέρδος αἰσχρὸν καὶ τὸν κερδαίνοντα μιάίνει.

Στ. 184. Ὅλον ἀποιοχόμενων]* Ὅλον καὶ μόνον τὸ αὖχημα τῆς δόξης, ἥτοι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔπαινος, ποταπόν;¹ ὀπισθόμβροτον καὶ ὑπὸ τῶν ἐσομένων βροτῶν ἀδόμενον, μὴνύει καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς τὴν δίκαιαν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀποιοχόμενων ἀνδρῶν, τῶν κτησαμένων τοῦτο τὸ αὖχημα· τουτέστιν ἐάν τις καλὸν ἐργάσεται καὶ ἐπαινεθῇ, ἐν τοῖς ἔπειτα ἔδεται λογοποιῖς καὶ ποιηταῖς, ὅποῖός τις ἦν, διεξιῶσι τὸν ἐπ' αὐτῷ γινόμενον ὕμνον.

Στ. 185. Τὸν δὲ ταύρω χαλκίῳ]* Περίλαός τις Ἀθηναῖος ἐλθὼν εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντίνων τύραννον, ὑπέσχετο αὐτὸν (γρ. αὐτῷ) ταῦρον ποιήσιν χαλκοῦν, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ, ὃν ἂν καταδικάσῃ, ἐμβάλλων καὶ τῷ πυρὶ προσάγων, οὕτω κολάζῃ· οὗ γενομένου, πρῶτος εἰσεβλήθη Περίλαος, οὐκ ἄξιον τοῦ Φαλάριδος κεκριμένος ἕτερον πρὸ αὐτοῦ κολασθῆναι, ἀλλ' ἡ τὸν δημιουργόν, ὅπως ἂν μόνος δείξει (γρ. δείξῃ) τὸ αὐτοῦ δημιουργήμα². Λέγει οὖν ὡς κακὸν πάντες ἄδουσι Φάλαριν. Καὶ ἡ μὲν τοῦ Κροίσου ἀρετὴ αἰεὶ ἐν συμποσίοις καὶ πανηγύρεσιν ὑπὸ τῶν παίδων ἐμμελῶς ἄδεται, ὁ δὲ Φάλαρις οὐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίοις. Δέον δὲ εἰπεῖν ὁμορόφιοι (sic), ὁμορόφια (sic) εἶπε πρὸς τὸ φόρμιγγες. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῦς ξένους ὑποδεχομένων. Μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ κοινοῦ τὸ εἰς, ὥς τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ δέχονται, οὕτως· οὐ δέχονται μιν καὶ αὐτὸν κοινωνίαν, ἥτοι οὐ³ κοινὸν παραλαμβάνουσιν.

Στ. 186. Νηλέα νόον]* Μὴ λέγε πρὸς τὸ νόον ἐξωθεν τὸ

1) Τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἔγραψα κἀνταῦθα ἐγώ, οὐδεμία δὲ σσημὴ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ἰδὲ τὸ ἰστέρημα πλατύτερον παρὰ Λουκιανῷ (Φάλαρ. Α'. 44). Παρὰ Πλουτέρχῳ μέντοι τὸ τοῦ τεχνίτου ὄνομα γράφεται Πίριλλος (Παρ. ἑλλ. β. μ. 39).

3) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ οὐκ ἔστι τὸ οὐ, προσέθηκα δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

Βοιωτῖα τὸ πεζὸν αὐτοῦ ἐν, Λακεδαιμόνιοι κατηγωνίσαντο· ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ὁ Γέλων, ὡς ἄνω ἔφημεν, τὸ Φοινίκων καὶ Τυρσηνῶν ναυτικὸν διέφθειρε. Ζητεῖται δὲ πῶς, Λακεδαιμονίων νεῶν καὶ ἐτέρων Ἑλληνίδων μετ' Ἀθηναίων ἐν Σαλαμῖνι οὐσῶν, μόνοι Ἀθηναῖοι τὴν νίκην ἐργάσασθαι λέγονται. Καὶ φαμεν ὅτι μόνοι οὗτοι ἦσαν οἱ τὴν νίκην ποιήσαντες ταῖς Θεμιστοκλέους βουλαῖς καὶ τῷ τῶν νεῶν πλῆθει καὶ τῇ κατὰ θάλατταν ἐμπερίᾳ, ὥσπερ καὶ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Πλαταιᾷ τῇ τοῦ Πausανίου στρατηγίᾳ καὶ τῷ κατὰ γῆν ἄριστοι εἶναι τὰ τακτικά. Λέγει οὖν αἰρέομαι καὶ προκρίνω μισθὸν μὲν παρὰ τῆς Σαλαμῖνος χάριν καὶ ἀρετὴν τῶν Ἀθηναίων· τουτέστιν ἐν αὐτῇ τῇ οἱ Ἀθηναῖοι τὸ τῶν Περσῶν ναυτικὸν διέφθειραν. Λέγει δὲ τὴν νίκην μισθὸν τῆς Σαλαμῖνος κατὰ τοῦτο· ὥσπερ γὰρ ὁ μισθὸς ὀφείλεται, οἷς δίδεται, οὕτω καὶ ἡ συμβάσα ἐν αὐτῇ νίκῃ ὥσπερ ὀφείλεται καὶ πρέπουσα ἦν γενέσθαι· ἡ ἐπειδὴ μέρος ἦν τῆς Ἑλλάδος, ἔδει καὶ ταύτην ἀναγκάτως εἰσενεγκεῖν τι εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σωτηρίαν· εἰσένεγκεν οὖν τὸ ἐν αὐτῇ γενέσθαι τὴν νίκην· ἡ ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν αὐτῶν πόλιν καταλιπόντες πρὸς αὐτὴν ταῖς ναυσὶ κατέφυγον, ὥσπερ μισθὸν αὐτοῖς ἀπέδωκε τῆς καταφυγῆς, τὸ νικητὰς ἐν αὐτῇ γενέσθαι.

Στ. 149. Ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω]* Ἐρέω δὲ καὶ λέξω ἐν τῇ Σπάρτῃ τὴν μάχην τὴν πρὸ τοῦ Κιθαιρώνα· τουτέστιν εἶπω Σπαρτιάτας τὸ τῶν Περσῶν πεζὸν νικῆσαι ἐν τῇ Πλαταιῶν πόλει, τῇ πρὸ τοῦ Κιθαιρώνα ὁροῦ κειμένῃ πλησίον Βοιωτίας.— Ταῖσι]* Ἦγουν τῇ Σαλαμῖνι ἐξ Ἀθηναίων καὶ τῇ Σπάρτῃ, ἥτοι τῷ ἀπ' αὐτῆς λαῷ, ἐν τῇ Πλαταιᾷ κάμον καὶ καταπολεμήθησαν οἱ ἀγκυλότοξοι Μῆδοι. Παρὰ δὲ τὴν εὐανδρὸν ἀκτὴν τοῦ Σικελικοῦ ποταμοῦ Ἰμέρα, ἥτοι παρὰ τὴν Σικελίαν, ἐρέω καὶ εἶπω ἀπὸ κοινοῦ ὕμνον τοῖς παισὶ τοῦ Δεινομένου, τολέσας καὶ πληρώσας τοῦτον ὥσπερ τινὰ ὀφειλὴν· ὁ γὰρ ἔκαινος μισθὸς ἔστιν ἀρετῆς. Ἀποροῦσι δὲ τινες πῶς, τοῦ Γέλωνος μόνου τότε νικῆσαντος, οὗτος τοῖς τρισὶν ἀνατίθῃσι τὴν νίκην· καὶ φαμεν ὅτι τῇ τοῦ Γέλωνος γνώμῃ ἔπεται. Ἐκεῖνος γὰρ τρίποδας τρεῖς χρυσοῦς ἀναθεῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἓνα μὲν δι' αὐτοῦ

τόν, δύο δὲ διὰ τοὺς ἀδελφούς, αἰτίους καὶ αὐτοὺς ἐν ταύτοις ἐπέγραψεν.

Στ. 155. ῥέδεξαντ'] ἤλαβον.—Ἄμφ' ἀρετῇ] Ἐπὶ τῇ αὐτῶν ἀριστείᾳ καὶ κατορθώμασι καὶ ἕνεκα τῆς ἀνδραγαθίας.

Στ. 156. Καμώντων] Καταπολεμηθέντων καὶ ἰσχυρῶς νικηθέντων.

Στ. 157. Καιρὸν εἰ φθέγγαιο]* Δισθόμενος ἑαυτὸν ὁ Πίνδαρος ἀκαίρως ἐκβεβηκῆτα, φησὶν: εἰ φθέγγαιο, ὦ θυμέ, καιρὸν τὸν πρέποντα, ἤχουν εἰ ἐγκαίρως τοὺς λόγους ποιήσαιο, συντανύσας καὶ συνάξας ἐν βραχεὶ καὶ ἐν ὀλίγῳ πέρατα καὶ τέλη πολλῶν πραγμάτων, τουτέστιν ἀφείς τὸ πολλὰ λέγειν, συντεμὼν εἰς ὀλίγα, μείων καὶ ἐλάττων καὶ οὐδεὶς μῶμος ἐπιταί παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἤγουν οὐδεὶς ψόγον ἐπαγάγη¹ σοι ὥς πολυλογοῦντι. Μὴ λάβῃς δὲ πρὸς τὸ καιρὸν ἔξωθεν εἰς, ὥς τινες· ἀλλ' ἔστιν αὕτη ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ φθέγγαιο· ὁ γὰρ φθειγγόμενος ἐγκαιρᾷ, καιρὸν φθέγγεται.

Στ. 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει]* Ἀπαμβλύνει γὰρ καὶ καταβάλλει ὁ κόρος τῶν λόγων τὰς ταχέας ἐλπίδας τῶν ἀκροατῶν, ποταπός; αἰανὸς καὶ σκοτεινός, ἥτοι² τὰ λελογισμένον αὐτῶν σκοτίζων· τουτέστιν ἐλπίδα ἔχοντες οἱ ἀκροαταὶ ταχέως ἀκούσεσθαι τι περὶ τοῦ ἐπαινουμένου, σκοτίζονται ὑπὸ τοῦ πολλὰ ἀκούειν μεταξὺ λεγόμενα καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτῶν ἀπολύουσιν³ ἀπαγορεύοντες. Αἰανὸς δὲ κόρος λέγεται οὐχ ὅτι αὐτὸς σκοτεινός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι τοὺς ἄλλους σκοτίζει. Οἱ δὲ λέγοντες τὰ ἐλπίδας ἀντὶ τοῦ γνώμας ἀμαθεῖς.

1) Ἐγραψα ἐπαγάγη ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένου ἐπαγάγει, ὁ καίτα ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Συχνὴ δὲ παρὰ τοῖς μεταγενεστέτοις ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς τοῦ ἀορίστου ὑποτακτικῆς ἀντὶ τῆς τοῦ μέλλοντος ὀριστικῆς, ὅλον δὴ καὶ τὸ ἐν ταῖς εἰς αἰτίχον 149 σχολίαις εἰπω ἀντὶ τοῦ ἐρῶ, λείξω. Δ. Χ. Σ.

2) Ἐγραψα ὡς ἄνω γέγραπται ἀντὶ τοῦ ἀσυνέτου καὶ ἡμαρτημένου δῆται ἀκροατῶν. Ποταπόν, αἰανόν καὶ σκοτεινόν, ἥτοι: ὡς δῆλον ὅτι γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκελίωνος ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

3) Ὁ γράψας τὸ σχολίον τότε ἔγραψε θήπου ἀπολλύουσιν, ἔφθαρσεν· ὁ μεταγραφεύς, Δ. Χ. Σ.

Στ. 161. Ἀπάδις¹]

Στ. 162—163. Ἀστῶν δ' ἀκοᾷ]* Τὸ ἀκοᾷ πρὸς τὸ βαρύνει σύναπτε, τὸ δὲ θυμὸν πρὸς τὸ πολιτῶν, οὕτως: Ἡ ἀκοῇ τῶν προσόντων τισὶν ἀγαθῶν βαρύνει καὶ καταβάλλει τὸν θυμὸν τῶν πολιτῶν, ποταπὸν²; κρύφιον, μάλιστα καὶ περισσοτέρως ἐπὶ ἀλλοτρίοις καὶ ξένοις ἐσθλοῖς. Τοῦτο δὲ λέγει ὡς φθονομένου τοῦ Ἰέρωνος τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Δέον δὲ εἰπεῖν κρυφίως, κρύφιον εἶπε πρὸς τὸ θυμὸν. Τὸ δὲ μάλιστα εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὅτι περισσοτέρως ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν ἀκοῇ τοῦτους λυπεῖ ἢ ἄλλο τι.—Βαρύνει] Πιέζει καὶ θλίβει.—Ἐσθλοῖσιν] Καλοῖς.

Στ. 164. Κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν³ φθόνος]* Ὁ μὲν γὰρ βέλτιστος φθονεῖται διὰ τὰ προσόντα αὐτῷ πλεονεκτήματα, ὁ δὲ μὴ τοιοῦτος ἐλεεῖται.

Στ. 166—168. Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι]* Τοῦτο λέγει ὡς ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἰέρωνος αὐτῷ δοῦναι τι καὶ οὐ δόντος. Διὸ δὴ ἐπαίρει αὐτὸν ἐκτελέσαι τὴν υπόσχεσιν. —Χάλκευε γλῶσσαν] Ἦγουν παρασκεύαζε καὶ ἐθίζε τὴν γλῶσσαν μὴ ψευδῆγορῆν· ἐστὶ δὲ ὁ λόγος τροπικός.

Στ. 169—170. Παραιθύσσει]* Σύναπτε τὸ παραιθύσσει πρὸς τὸ παρ σέθεν. Τὸ γὰρ μικρὸν τῶν βασιλέων ἀμάρτημα μέγα δοκεῖ τοῖς ἄλλοις.

Στ. 172. Πιστοῖ] Πίστεως ἄξιοι.

Στ. 173. Ὀργᾷ] Ἦγουν προθυμία καὶ γνώμη.

Στ. 177. Ἰστῖον ἀνεμὸν⁴]* Δεῖ γάρ, ἀνέμου πνεύσαντος, τὸ ἰστῖον ὑποχαλᾶν, ἵνα μὴ, ὄντος τεταμένου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τοῦμπαλιν ἀνατραπείη τὸ σκάφος.

Στ. 178. Δολωθῆς]* Ἦγουν ζημιούμενος καὶ στερούμενος λάθης.—Δολωθῆς]* Μὴ τοὺς ὀφειλομένους τισὶ μισθοὺς ἀποστε-

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γ ρ. ἐ λ π (δ α ς).

2) Μετὰ τὸ ποταπὸν ἔγραψα τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἀντὶ τῆς ὑποσιγμῆς, ἣν ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

3) Τὸ σχῶλιον ἔχει οἰ κ τ ι ρ μ ο ὤ.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Ἰ σ τ ῖ ο ν ἀ μ π ε τ ἔ σ α ς.

ρῶν κερδαίνειν τι λογιζού· τοῦτο γὰρ τὸ κέρδος αἰσχρὸν καὶ τὸν κερδαίνοντα μαιίνει.

Στ. 184. Οἷον ἀποιοχομένων]* Οἷον καὶ μόνον τὸ αὖχημα τῆς δόξης, ἥτοι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔπαινος, ποταπός;¹ ὀπισθόμβροτον καὶ ὑπὸ τῶν ἐδομένων βροτῶν ἀδόμενον, μὴνύει καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς τὴν δίκαιαν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀποιοχομένων ἀνδρῶν, τῶν κτησαμένων τοῦτο τὸ αὖχημα· τουτέστιν ἐάν τις καλὸν ἐργάσῃται καὶ ἐπαινεθῇ, ἐν τοῖς ἔπειτα ἄδεται λογοποιοῖς καὶ ποιηταῖς, ὁποῖός τις ἦν, διεξιούσι τὸν ἐπ' αὐτῷ γεγόμενον ὕμνον.

Στ. 185. Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῆφι]* Περίλαός τις Ἀθηναῖος ἐλθὼν εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντίνων τύραννον, ὑπέσχετο αὐτὸν (γρ. αὐτῷ) ταῦρον ποιήσιν χαλκοῦν, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ, ὃν ἂν καταδικάσῃ, ἐμβάλλων καὶ τῷ πυρὶ προσάγων, οὕτω κολάζῃ· οὗ γενομένου, πρῶτος εἰσεβλήθη Περίλαος, οὐκ ἄξιον τοῦ Φαλαρίδος κεκριμένος ἕτερον· πρὸ αὐτοῦ κολασθῆναι, ἀλλ' ἢ τὸν δημιουργόν, ὅπως ἂν μόνος δείξῃ (γρ. δείξῃ) τὸ αὐτοῦ δημιουργήμα². Λέγει οὖν ὡς κακὸν πάντες ἄδουσι Φάλαριν. Καὶ ἡ μὲν τοῦ Κροίσου ἀρετὴ αἰεὶ ἐν συμποσίοις καὶ πανηγύρεσιν ὑπὸ τῶν παίδων ἐμμελῶς ἄδεται, ὁ δὲ Φάλαρις οὐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίοις. Δέον δὲ εἰπεῖν ὁμορῦφιον (sic), ὁμορφίαι (sic) εἶπε πρὸς τὸ φόρμιγγες. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῦς ξένους ὑποδεχομένων. Μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ κοινωρίαν τὸ εἰς, ὥς τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ δέχονται, οὕτως· οὐ δέχονται μιν καὶ αὐτὸν κοινωρίαν, ἥτοι οὐ³ κοινὸν παραλαμβάνουσιν.

Στ. 186. Νηλέα νόον]* Μὴ λέγε πρὸς τὸ νόον ἔξωθεν τὸ

1) Τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἔγραψα κἀνταῦθα ἐγώ, οὐδεμία δὲ σιγμὴ γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ἰδὲ τὸ ἱστόρημα πλατύτερον παρὰ Λουκιανῷ (Φάλαρ. Α'. 41). Παρὰ Πλουτέρχῳ μέντοι τὸ τοῦ τεχνίτου ὄνομα γράφεται Πέριλλος (Παρὰλ. ἑλλην. βωμ. 39).

3) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ οὐκ ἔστι τὸ οὐ, προσέθηκα δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

Στ. 161. Ἀπάδις¹]

Στ. 162—163. Ἀστῶν δ' ἀκοᾷ]* Τὸ ἀκοᾷ πρὸς τὸ βαρύνει σύναπτε, τὸ δὲ θυμὸν πρὸς τὸ πολιτῶν, οὕτως: Ἡ ἀκοῇ τῶν προσόντων τισὶν ἀγαθῶν βαρύνει καὶ καταβάλλει τὸν θυμὸν τῶν πολιτῶν, ποταπὸν²; κρύφιον, μάλιστα καὶ περισσοτέρως ἐπὶ ἀλλοτρίοις καὶ ξένοις ἐσθλοῖς. Τοῦτο δὲ λέγει ὡς φθονομένου τοῦ Ἰέρωνος τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Δέον δὲ εἰπεῖν κρυφίως, κρύφιον εἶπε πρὸς τὸ θυμὸν. Τὸ δὲ μάλιστα εἶπεν, ἵνα δείξῃ ὅτι περισσοτέρως ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἀγαθῶν ἀκοῇ τούτους λυπεῖ ἢ ἄλλο τι.—Βαρύνει] Πιέζει καὶ θλίβει.—Ἐσθλοῖσιν] Καλοῖς.

Στ. 164. Κρέσων γὰρ οἰκτιρμῶν³ φθόνος]* Ὁ μὲν γὰρ βέλτιστος φθονεῖται διὰ τὰ προσόντα αὐτῷ πλεονεκτήματα, ὁ δὲ μὴ τοιοῦτος ἐλεεῖται.

Στ. 166—168. Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι]* Τοῦτο λέγει ὡς ἐπαγγεिलाμένου τοῦ Ἰέρωνος αὐτῷ δοῦναι τι καὶ οὐ δόντος. Διὸ δὴ ἐπαίρει αὐτὸν ἐκτελέσαι τὴν ὑπόσχεσιν. —Χάλαυε γλῶσσαν] Ἦγουν παρασκεύαζε καὶ ἔθιζε τὴν γλῶσσαν μὴ ψευδῆγορεῖν· ἐστὶ δὲ ὁ λόγος τροπικός.

Στ. 169—170. Παραιθύσσει]* Σύναπτε τὸ παραιθύσσει πρὸς τὸ πὰρ σέθεν. Τὸ γὰρ μικρὸν τῶν βασιλέων ἀμάρτημα μέγα δοκεῖ τοῖς ἄλλοις.

Στ. 172. Πιστοῖ] Πίστεως ἀξιοί.

Στ. 173. Ὅργᾳ] Ἦγουν προθυμία καὶ γνώμη.

Στ. 177. Ἰστίον ἀνεμόμεν⁴]* Δεῖ γάρ, ἀνέμου πνεύσαντος, τὸ ἰστίον ὑποχαλᾶν, ἵνα μὴ, ὄντος τεταμένου, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τοῦμπάλιν ἀνατραπείη τὸ σκάφος.

Στ. 178. Δολωθῆς]* Ἦγουν ζημιούμενος καὶ στερούμενος λάθης.—Δολωθῆς]* Μὴ τοὺς ὀφειλομένους τισὶ μισθοὺς ἀπόσπε-

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γ ρ. ἐ λ π ἰ δ α ς.

2) Μετὰ τὸ ποταπὸν ἔγραψα τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἀντὶ τῆς ὑποτιγμῆς, ἣν ἔχει τὸ τοῦ Σακκελλίανος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

3) Τὸ σχόλιον ἔχει ο ἰ κ τ ι ρ μ ο ὦ.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Ἰ σ τ ῖ ο ν ἀ μ π ε τ ἔ σ α ς.

ρῶν κερδαίνειν τι λογιζού· τοῦτο γὰρ τὸ κέρδος αἰσχρὸν καὶ τὸν κερδαίνοντ' αἰσθάνεται.

Στ. 184. Οἶον ἀποικοιμένων]* Οἶον καὶ μόνον τὸ αὐχμηρὰ τῆς δόξης, ἥτοι ἡ ἀρετὴ καὶ ὁ ἔπαινος, ποταπὸν;¹ ὀπισθόμυροτον καὶ ὑπὸ τῶν ἐδομένων βροτῶν ἀδόκιμον, μὴνύει καὶ λογίοις καὶ αἰδοῖς τὴν δίκαιαν καὶ τὴν διαγωγὴν τῶν ἀποικοιμένων ἀνδρῶν, τῶν κτησαμένων τοῦτο τὸ αὐχμηρὰ· τοῦτέστιν ἕαν τις καλὸν ἐργάσθῃ καὶ ἐπαινεθῇ, ἐν τοῖς ἔπειτα ἄδεται λογοποιοῖς καὶ ποιηταῖς, ὑποὶς τις ἦν, διεξιούσι τὸν ἐπ' αὐτῷ γινόμενον ὕμνον.

Στ. 185. Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῆφ]* Περίλαός τις Ἀθηναῖος ἐλθὼν εἰς Φάλαριν τὸν Ἀκραγαντίνων τύραννον, ὑπέσχετο αὐτὸν (γρ. αὐτῷ) ταῦρον ποιήσῃν χαλκοῦν, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ, ὃν ἂν καταδικάσῃ, ἐμβάλλων καὶ τῷ πυρὶ προσάγων, οὕτω κολάζῃ· οὗ γενομένου, πρῶτος εἰσεβλήθη Περίλαος, οὐκ ἄξιον τοῦ Φαλάριδος κεκριμένος ἕτερον· πρὸ αὐτοῦ κολασθῆναι, ἀλλ' ἢ τὸν δημιουργόν, ὅπως ἂν μόνος δείξῃ (γρ. δείξῃ) τὸ αὐτοῦ δημιουργημα². Λέγει οὖν ὡς κακὸν πάντες ἄδουσι Φάλαριν. Καὶ ἢ μὲν τοῦ Κροίσου ἀρετὴ αἰεὶ ἐν συμποσίοις καὶ πανηγύρεσιν ὑπὸ τῶν παίδων ἐμμελῶς ἄδεται, ὁ δὲ Φάλαρις οὐκ ἔχει χώραν ἐν συμποσίοις. Λέον δὲ εἰπεῖν ὁμορσόφιον (sic), ὁμορφόφαι (sic) εἶπε πρὸς τὸ φόρμιγγες. Εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῦς ξένους ὑποδεχομένων. Μὴ λάβῃς δὲ εἰς τὸ κοινωρίαν τὸ εἰς, ὥς τινες, ἀλλ' ἔστιν ἡ αἰτιατικὴ πρὸς τὸ δέχονται, οὕτως· οὐ δέχονται μιν καὶ αὐτὸν κοινωνίαν, ἥτοι οὐ³ κοινὸν παραλαμβάνουσιν.

Στ. 186. Νηλέα νόον]* Μὴ λέγε πρὸς τὸ νόον ἔξωθεν τὸ

1) Τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἔγραψα κἀνταῦθα ἐγώ, οὐδεμία δὲ στιγμή γέγραπται ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ἰδὲ τὸ ἱστορήμα πλατύτερον παρὰ Λουκιανῷ (Φάλαρ. Α'. 44). Παρὰ Πλουτέρχῳ μέντοι τὸ τοῦ τεχνίτου ὄνομα γράφεται Πέριλλος (Παρὰ λ. ἑλλην. β. μ. 39).

3) Ἐν τῷ τοῦ Σακκ. ἀπογράφῳ οὐκ ἔστι τὸ οὐ, προσέθηκα δ' ἐγώ. Δ. Χ. Σ.

κατά, ἀλλ' ἔστι τὸ νόον καὶ τὸ Φάλαριν ταῦτόν. Ὡς περ γὰρ φαμεν: Ὁ Πλάτων σοφὴ διάνοιά ἐστιν, οὕτω καὶ τοῦτο, κατέχει τὸν Φάλαριν φήμη ἀνηλεῆ νοῦν, ἤγουν κακὸν καὶ ἀμείλικτον ἄδουσιν.

Στ. 191. Ἀέθλων]* Τινὲς πρὸς τὸ ἀέθλων λαμβάνουσιν ἔξωθεν ἀπὸ, οὕτω: Τὰ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εὐτυχῆσαι ἀπὸ ἀέθλων καὶ ἀγώνων πρῶτον ὑπάρχει. Ἐγὼ δὲ οὕτω: Τὸ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εὐτυχῆσαι, ἥτοι νίκης ἀξιοῦσθαι ἀγωνιζόμενον, πρῶτον τῶν ἀθλῶν ἐστί, ταυτέστι τοῦτο πρῶτον οἱ ἀγῶνες παρέχουσι· δευτέρα δὲ μοῖρά ἐστιν εὖ ἀκούειν, ἥτοι ἐγκωμιάζεσθαι, ὡς τῆς μὲν νίκης πρῶτον γινομένης,¹ ἔπειτα δὲ ἐπακολουθοῦντος τοῦ ὕμνου. Οἱ δὲ πολλοὶ ἀγναστῶντες καὶ ἀέθλω χωρὶς τοῦ ν γράφουσιν.

Στ. 192 — 193. Δευτέρα μοῖρ'] Ἦγουν ἡ τάξις. Δεῖ γὰρ πρῶτον τῆς νίκης τυχεῖν καὶ μετὰ τὴν νίκην τῶν ἐγκωμίων. — Ἀμφοτέροισι] Καὶ νίκη καὶ ὕμνος.

Στ. 194. Ἐλρ] Ἐπικρατὴς γένηται.

Στ. 195. Δέδεκται] Ἔσχε καὶ ἔλαβεν.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

Τὸ προοίμιον ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νεκροῦ.

Τοῦ αὐτοῦ Μαρίστρου σχόλια.

Στ. 1—2. Μεγαλοπόλεις ὧ Συράκοσαι]* Ἐπειδὴ αἱ Συράκουσαι πόλις ἐστὶν ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἧς ὁ Ἰέρων ἐποιεῖτο τὴν οἰκισιν, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὰς ἀποτείνει τὸν λόγον, φάσκων αὐτὰς μεγαλοπόλιας, ἥ διότι τέσσαρας πόλεις Ἰέρων καταστρεψάμενος αὐτὰς ἐποίησεν, Ἀρκαδῖνον (γρ. Ἀχραδίνην), Νεάπολιν, Ἐπιπολάς, Τύχην, ἥ διὰ τὸ τῆς πόλεως θυμαστὸν καὶ ἐξαίρετον.

Στ. 3. Τέμενος Ἀρεος]* Τέμενος δὲ Ἀρεως διὰ τὸ τῶν ἐνοικούντων πολεμικόν.

1) Ἐγραψα γινομένης ἀντὶ γενομένης. Δ. Χ. Σ.

Στ. 4. Σιδαροχαρμᾶν] Σιδήρῳ χαιρόντων.— Σιδαροχαρμᾶν] Ἦγουν ὅπλοις καὶ μάχαις χαιρόντων, κατὰ συνεκδοχὴν ἐκ τοῦ σιδήρου γὰρ τὰ ὅπλα· τοῖς ὅπλοις δὲ ἐν ταῖς κατὰ πόλεμον μάχαις χρώμεθα.

Στ. 8. Ἀγγελίαν]* Τὸ ἀγγελίαν εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ τετραόρου γενόμενος ὕμνος ἀγγελεῖ αὐτὸ ταῖς Συρακούσαις.

Στ. 10—11. Ἀνέδησεν] Ἦγουν ἐστεφάνωσε καὶ ἐκόσμησε. — Ὀρτυγίαν]* Τὸ Ὀρτυγίαν τινὲς γῆσόν φασι παρακειμένην τῇ Σικελίᾳ, πατρῷον αὐτοῦ κτῆμα. Κρεῖττον δὲ φάσκειν αὐτὴν πόλιν ἐν Σικελίᾳ διὰ τὸ ἐπαγόμενον. — Στεφάνοις] Ταῖς ἀπὸ τῆς νίκης εὐφημαῖς καὶ ἐπαῖνοις.

Στ. 12. Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος]* Φασὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἀρεθούσης πηγῆς ἐρῶντα, ἐκ Πελοποννήσου διὰ μέσης τῆς θαλάττης ἀγόμενον συμμειγνυσθαι τῇ πηγῇ. Ἔστι δὲ ἡ πηγὴ πλησίον τῆς Ὀρτυγίας πόλεως. Διὰ δὲ τὸ παρ' Ἀλφειῷ τὸ ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἀρτέμιδος εἶναι, διὰ τοῦτο τὴν Ὀρτυγίαν ἕδος ἦτοι τέμενος λέγει.

Στ. 16—17. Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα]* Τὸ ἐπὶ πρὸς τὸ εἰλῆσαι συναπτέον· τὸ δὲ διδύμα χερσὶ ἢ πρὸς τὴν Ἀρτεμιν νοητέον ἀντὶ τοῦ μεγάλης βοήθειᾳ· ὁ γὰρ ἀμφοτέραις χερσὶ συμμαχῶν μεγίστην παρέχει βοήθειαν· ἢ τὸ διδύμα χερσὶ, τῇ τοῦ Ἰέρωνος ἀμφοτέραις γὰρ ταῖς χερσὶ τὰς τοῦ ἄρματος ἡνίας κατεῖχεν, ἵνα λέγῃ ὅτι τεχνικῶς καὶ καλίστως (γρ. καλλίστως) πρὸς τὸν δρόμον τὸ ἄρμα ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐλάσαι παρέσχον.

Στ. 21—22. Ἐν θ' ἄρματα] Ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς, ὡς ὁ αὐτὸς τὸς (στ. 457):

ἐν πάντα δὲ νόμον.....

—Πεισιχάλινα] Πειθόνται γὰρ τὰ ὄχηματα τοῖς χαλινοῖς, ὡς αἱ νῆες τοῖς πηδαλίοις.— Πεισιχάλινα]* Τὸ ἄρματα πεισιχάλινα καὶ τὸ ἵππειον σθέρος ταυτόν ἐστιν ἄρματα γὰρ πεισιχάλινα ἢ μετὰ τῶν ἵππων ἅμαξα· οὐ γὰρ οἶόν τε μόνῃ τῇ ἀμάξῃ ταῖς χαλινοῖς πείθεσθαι, μὴ ἵππων οὐσῶν. ἔχει δὲ τὸ ἐν τὴν δύναμιν πρὸς τὸ κατασκευγνῆ.

κατά, ἀλλ' ἔστι τὸ νόον καὶ τὸ φάλαριν ταυτόν. Ὡς περ γὰρ φαμεν: Ὁ Πλάτων σοφὴ διάνοιά ἐστιν, οὕτω καὶ τοῦτο, κατέχει τὸν φάλαριν φήμη ἀντλεῖ νοῦν, ἤγουν κακὸν καὶ ἀμείλικτον ἄδουσιν.

Στ. 191. Ἀέθλων]* Τινὲς πρὸς τὸ ἀέθλων λαμβάνουσιν ἔξωθεν ἀπὸ, οὕτω: Τὰ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εὐτυχῆσαι ἀπὸ ἀέθλων καὶ ἀγώνων πρῶτον ὑπάρχει. Ἐγὼ δὲ οὕτω: Τὰ δὲ εὖ παθεῖν καὶ εὐτυχῆσαι, ἥτοι νίκης ἀξιοθῆναι ἀγωνιζόμενον, πρῶτον τῶν ἀθλῶν ἐστί, τουτέστι τοῦτο πρῶτον οἱ ἀγῶνες παρέχουσι· δευτέρα δὲ μοῖρά ἐστιν εὖ ἀκούειν, ἥτοι ἐγκωμιάζεσθαι, ὡς τῆς μὲν νίκης πρῶτον γινομένης,¹ ἔπειτα δὲ ἐπαχολουθοῦντος τοῦ ὕμνου. Οἱ δὲ πολλοὶ ἀγνοοῦντες καὶ ἀέθλω χωρὶς τοῦ ν γράφουσιν.

Στ. 192 — 193. Δευτέρα μοῖρ'] Ἦγουν ἡ τάξις. Δεῖ γὰρ πρῶτον τῆς νίκης τυχεῖν καὶ μετὰ τὴν νίκην τῶν ἐγκωμίων. — Ἀμφοτέροισι] Καὶ νίκη καὶ ὕμνος.

Στ. 194. Ἐλη] Ἐπικρατὴς γένηται.

Στ. 195. Δέδεκται] Ἔσχε καὶ ἔλαβεν.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

Τὸ προοίμιον ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νεκροῦ.

Τοῦ αὐτοῦ Μαγίστρου σχόλια.

Στ. 1—2. Μεγαλοπόλεις ὧ Συράκοσαι]* Ἐπειδὴ αἱ Συράκουσαι πόλις ἐστὶν ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἧς ὁ Ἰέρων ἐποιεῖτο τὴν οἰκησιν, διὰ τοῦτο πρὸς αὐτὰς ἀποτείνει τὸν λόγον, φάσκων αὐτὰς μεγαλοπόλιας, ἥ διότι τέσσαρας πόλεις Ἰέρων καταστρεψάμενος αὐτὰς ἐποίησεν, Ἀρκαδῖνον (γρ. Ἀχραδίνην), Νεάπολιν, Ἐπιπολάς, Τύχην, ἥ διὰ τὸ τῆς πόλεως θαυμαστὸν καὶ ἐξαίρετον.

Στ. 3. Τέμενος Ἀρεος]* Τέμενος δὲ Ἀρεως διὰ τὸ τῶν ἐνοικούντων πολεμικόν.

1) Ἐγραψα γινομένης ἀντὶ γενομένης. Δ. Χ. Σ.

Στ. 4. Σιδάροχαρμᾶν] Σιδήρῳ χαίρόντων.— Σιδάροχαρμᾶν] Ἦγουν ὅπλοις καὶ μάχαις χαίρόντων, κατὰ συνεκδοχὴν ἐκ τοῦ σιδήρου γὰρ τὰ ὅπλα τοῖς ὅπλοις δὲ ἐν ταῖς κατὰ πόλεμον μάχαις χρώμεθα.

Στ. 8. Ἀγγελίαν]* Τὸ ἀγγελίαν εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ ὑπὲρ τῆς νίκης τοῦ τετραδρίου γενόμενος ὕμνος ἀγγελεῖ αὐτὸ ταῖς Συρακούσαις.

Στ. 10—11. Ἀνέδησεν] Ἦγουν ἐστεφάνωσε καὶ ἐκόσμησε. — Ὀρτυγίαν]* Τὸ Ὀρτυγίαν τινὲς γῆσόν φασι παρακειμένην τῇ Σικελίᾳ, πατρῶον αὐτοῦ κτῆμα. Κρεῖττον δὲ φάσκειν αὐτὴν πόλιν ἐν Σικελίᾳ διὰ τὸ ἐπαγόμενον. — Στεφάνοις] Ταῖς ἀπὸ τῆς νίκης εὐφημαῖς καὶ ἐπαῖνοις.

Στ. 12. Ποταμίας ἔδος Ἀρτέμιδος]* Φασὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἀρεθούσης πηγῆς ἐρῶντα, ἐκ Πελοποννήσου διὰ μέσης τῆς θαλάττης ἀγόμενον συμμίγνυσθαι τῇ πηγῇ. Ἔστι δὲ ἡ πηγὴ πλησίον τῆς Ὀρτυγίας πόλεως. Διὰ δὲ τὸ παρ' Ἀλφειῷ τὸ ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἀρτέμιδος εἶναι, διὰ τοῦτο τὴν Ὀρτυγίαν ἔδος ἦτοι τέμενος λέγει.

Στ. 16—17. Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα]* Τὸ ἐπὶ πρὸς τὸ εἰσθῆσι συναπτέον τὸ δὲ διδύμα χερσὶ ἢ πρὸς τὴν Ἀρτεμιν νοητέον ἀντὶ τοῦ μεγάλης βοήθειᾳ ὃ γὰρ ἀμφοτέραις χερσὶ συμμαχῶν μεγίστην παρέχει βοήθειαν ἢ τὸ διδύμα χερσὶ, τῇ τοῦ Ἰέρωνος ἀμφοτέραις γὰρ ταῖς χερσὶ τὰς τοῦ ἄρματος ἡνίας κατεῖχεν, ἵνα λέγῃ ὅτι τεχνικῶς καὶ καλίστως (γρ. καλλίστως) πρὸς τὸν δρόμον τὸ ἄρμα ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἀρτεμις ἐλάσαι παρέσχον.

Στ. 21—22. Ἐν θ' ἄρματα] Ἡ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς, ὡς ὁ αὐτὸς τὸς (στ. 157):

ἐν πάντα δὲ νόμον.....

— Πεισιχάλινα] Πειθόνται γὰρ τὰ ὄχηματα τοῖς χαλινοῖς, ὡς αἱ νῆες τοῖς πηδαλίοις. — Πεισιχάλινα]* Τὸ ἄρματα πεισιχάλινα καὶ τὸ ἵππειον σθέρος ταῦτόν ἐστιν ἄρματα γὰρ πεισιχάλινα ἢ μετὰ τῶν ἵππων ἅμαξα· οὐ γὰρ οἶόν τε μόνῃ τῇ ἁμάξῃ τῶς χαλινοῖς πείθεσθαι, μὴ ἵππων οὐσῶν. ἔχει δὲ τὸ ἐν τὴν δύναμιν πρὸς τὸ κατασκευγνῆ.

Στ. 23. Εὐρυβίαν καλέων θεὸν] Ἐπικαλούμενος τὸν Ποσειδῶνα.—Εὐρυβίαν καλέων θεὸν]* Εὐρυβίαν θεὸν τὸν Ποσειδῶνα λέγει· πρῶτος γὰρ οὗτος ἄρμα παρέσχε Πέλοσι· διὸ καὶ εἰκότως ἂν βοηθὸς καλοῖτο τοῖς ἄρμασιν.

Στ. 24. Ἐτέλεσσαν] Κατεσκευάσεν.—Ἀνὴρ] Ποιητής.

Στ. 25. Εὐαχέα¹]

Στ. 27—28. Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν]* Κινύραν τὸν τῶν Κυπρίων λέγει βασιλέα, ὃν ἐν τῷ λόγῳ διὰ τοῦτο παρέλαβε, διότι καὶ ὁ τοῦ Ἱέρωνος πατὴρ Δεινομένης τὸ ἀνέκαθεν Κύπριον (γρ. *Κύπριος*) ἦν· τὸ δὲ *κελαδέοντι* εἶπεν ἢ ὡς ἀρχηγέτην τῆς νήσου, ἢ ὡς βασιλέα αὐτῆς εὐδαιμονέστατον καὶ μείζω τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενον.

Στ. 32—33. Ἄγει δὲ χάρις] Προτρέπεται τὸν εὐεργετηθέντα εἰς ἀμοιβήν.—Ἄγει] Ἀναγκάζει. — Ἄγει] Τὸ ἄγει δὲ χάρις μέχρι τοῦ *ὀπιζομένα* κατὰ παρεμβολὴν κεῖται διὰ μέσου.—Ποί τινος²].—Ποί τινος ἀντὶ ἔργων]* Τί βούλεται τὸ *ποί τινος* οὐκ οἶδα, οὐδὲ μὴν οἱ οὕτω γράφοντες. Δεῖ δὲ γοῦν γράφειν *ποίνιμος* ἀπὸ τῆς *ποιρῆς*, ὃ σημαίνει τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἀμοιβήν· τινος προκαταρκτικῆς χάριτος· οὐ γὰρ αἶε τὴν ὑπὲρ φόνου κόλασιν νοεῖν δίδωσι. Πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ· ὅθεν καὶ *ἀποινα* εἰρηκεν *ἀρετῆς* τοὺς ἐγκωμιαστικούς λόγους, ἤγουν *τιμὴν* ἀντὶ *βραβεῖα* καὶ *δῶρα* τῆς *ἀριστείας*.—Φίλων ἔργων] Ἦγουν τῶν εὐεργεσιῶν.—Χάρις φίλων]* Τὸ *φίλων* ἢ πρὸς τὸ *πολίτινος* συναπτόεν ἢ πρὸς τὸ *ἔργων*, ἢν ἢ τὸ μὲν *φίλων* ἀρσενικόν, τὸ δὲ *ἔργων* οὐδέτερον, οὕτως· Ἄγει δὲ καὶ φέρει ἑαυτὴν ἡ χάρις ἀντὶ ἔργων προὑπαρξάντων ὀπιζομένα καὶ ὀπισθεν ἐρχομένη, *ποταπή*,³ *ποίτινος* καὶ ἀμειπτικῆ τῶν φίλων τῶν, δι' ὧν ἐποίησαν, *παρασκευασάντων* ἢ οὕτως· Ἄγει δὲ ἑαυτὴν ἡ χάρις ἀντὶ ἔργων φίλων ὀπιζομένη καὶ ὀπισθεν ἐρχομένη *ποίτινος* καὶ ἀμει-

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω· Γρ. εὐαχέα.

2) Κάνταῦθα· Ποίνιμος γράφει.

3) Κάνταῦθα διώρθωσα· ποταπή; ποίτινος ἀντὶ τοῦ ποταπή τινος, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σακκ. ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

πτική· τουτέστιν ἡ γινομένη χάρις προὔπαρξάντων τινῶν ἔργων χάρις ἐστί. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ ἐλευθερωθῆναι τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοκροὺς ὑπ' αὐτοῦ πολεμίων ἐπιθέσεως καὶ νῦν τοῦτον θαυμάζειν ὡς σωτῆρα. Ἀναξίλας γὰρ καὶ Κλεόφ(ρ)ων ὁ τοῦ-του παῖς, τύραννοι ὄντες, ὁ μὲν ἐν Ῥηγίῳ, Ἀναξίλας δὲ ἐν Μεσσήνῃ, πόλεμον τοῖς Ἐπιζεφυρίοις Λοκροῖς ἠπέλυσαν. Μαθὼν οὖν Ἰέρων καὶ πέμψας πρὸς αὐτοὺς τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Χρόμιον, ἐπέσχεον αὐτοὺς τῆς ὁμῆς.

Στ. 36. Ἀπύει] Ὑμνεῖ.

Στ. 38. Ἀσφαλῆς] Ἀκίνδυνον καὶ ἐλεύθερον βλέπουσαι.

Στ. 40. Φαντὶ ταῦτα]* Τοῦτο τὸ ταῦτα πρὸς τὸ *εὐεργέταρ* συνάπτεται· τὸ γὰρ *τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι* ἐρμηνεία ἐστὶ τοῦ ταῦτα.

Στ. 41. Πετρόεντι']

Στ. 42. Κυλινδόμενον] Δινοούμενον καὶ περιστρεφόμενον.

Στ. 43. Τὸν εὐεργέταν]* Αὕτη ἡ αἰτιατική, τὸ *εὐεργέταρ*, πρὸς τὸ *ἐποιχομένους* συντάσσεται, οὕτως: Ἐπὶ τὸν εὐεργέτην οἰχομένους καὶ πορευομένους ἐν ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς καὶ λαμπραῖς τίνεσθαι καὶ ἀνταποδιδόναι αὐτῷ.—Ἀγαναῖς] Προσκηέσιν.

Στ. 44. Ἐποιχομένους] Μετερχομένους. —Τίνεσθαι] Ἀμείβεσθαι, τιμᾶν².

Στ. 45—46. Εὐμενέσι]* Τὸ *εὐμενέσι* λέγει, ἐπειδὴ φονεύσας τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ὑπὸ μόνου τοῦ Διὸς ἐκαθάρθη καὶ τιμῆς ἡξίωται, ὡς προϊόντες ἐραῶμεν τὴν ἱστορίαν.

Στ. 47. Ἐλῶν] Προσειληφώς.

Στ. 48. Οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον] Ἦγουν οὐκ ἴσχυσεν εἰς τέλος ἀπολαῦσαι τῆς εὐδαιμονίας. Ὅμοιόν ἐστί τὸ κῶλον τῷ περὶ τοῦ Ταντάλου ἐν τῷ Α' Εἶδει τῶν Ὀλυμπίων (ς. 87.):

..... Ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυ-
νάσθη.....

Καί κεῖ δὲ φησιν ἄταρ ὑπέροπλον, ἐνταῦθα δὲ ὑπερήφανον.

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. πετρόεντι.

2) Ἐνταῦθα διώρθωσεν ὁ σχολιαστὴς τὴν β' στροφὴν ἀρχομένην ἐν τῇδε

Στ. 23. Εὐρυβίαν καλέων θεὸν] Ἐπικαλούμενός τὸν Ποσειδῶνα.—Εὐρυβίαν καλέων θεὸν]* Εὐρυβίαν θεὸν τὸν Ποσειδῶνα λέγει· πρῶτος γὰρ οὗτος ἄρμα παρέσχε Πέλοσι· διὸ καὶ εἰκότως ἂν βοηθὸς καλοῖτο τοῖς ἄρμασιν.

Στ. 24. Ἐτέλεσσαν] Κατεσκευάσεν.—Ἀνὴρ] Ποιητής.

Στ. 25. Εὐαχέα']

Στ. 27—28. Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν]* Κινύραν τὸν τῶν Κυπρίων λέγει βασιλέα, ὃν ἐν τῷ λόγῳ διὰ τοῦτο παρέλαβε, διότι καὶ ὁ τοῦ Ἰέρωνος πατὴρ Δεινομένης τὸ ἀνέκαθεν Κύπριον (γρ. *Κύπριος*) ἦν· τὸ δὲ *κελαδέοντι* εἶπεν ἢ ὡς ἀρχηγέτην τῆς νήσου, ἢ ὡς βασιλέα αὐτῆς εὐδαιμονέστατον καὶ μείζω τῶν πρὸ αὐτοῦ γενόμενον.

Στ. 32—33. Ἀγεί δὲ χάρις] Προτρέπεται τὸν εὐεργετηθέντα εἰς ἀμοιβήν.—Ἀγεί] Ἀναγκάζει. —Ἀγεί] Τὸ *ἀγεί* δὲ χάρις μέχρι τοῦ *ὀπιζομένα* κατὰ παρεμβολὴν κεῖται διὰ μέσου.—Ποί τινος²].—Ποί τινος ἀντὶ ἔργων]* Τί βούλεται τὸ *ποί τινος* οὐκ οἶδα, οὐδὲ μὴν οἱ οὕτω γράφοντες. Δεῖ δὲ γοῦν γράφειν *ποινιμος* ἀπὸ τῆς *ποινῆς*, ὃ σημαίνει τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἀμοιβήν· τινος προκαταρκτικῆς χάριτος· οὐ γὰρ αἰετὴν ὑπὲρ φόνου κόλασιν νοεῖν δίδωσι. Πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας παρὰ τούτῳ τῷ ποιητῇ· ὅθεν καὶ *ἀποινα* εἰρηκεν *ἀρετῆς* τοὺς ἐγκωμιαστικούς λόγους, ἤγουν *τιμὴν* ἀντὶ *βραβεῖα* καὶ *δῶρα* τῆς *ἀριστείας*.—Φίλων ἔργων] Ἦγουν τῶν εὐεργεσιῶν.—Χάρις φίλων]* Τὸ *φίλων* ἢ πρὸς τὸ *πολίτινος* συναπτόεν ἢ πρὸς τὸ *ἐργων*, ἔν' ἢ τὸ μὲν *φίλων* ἀρσενικόν, τὸ δὲ *ἐργων* οὐδέτερον, οὕτως: Ἀγεί δὲ καὶ φέρει ἑαυτὴν ἡ χάρις ἀντὶ ἔργων προὔπαρξάντων ὀπιζομένα καὶ ὀπισθεν ἐρχομένη, *ποταπή*,³ *ποίτινος* καὶ ἀμειπτικῆ τῶν φίλων τῶν, δι' ὧν ἐποίησαν, *παρασκευασάντων* ἢ οὕτως: Ἀγεί δὲ ἑαυτὴν ἡ χάρις ἀντὶ ἔργων φίλων ὀπιζομένη καὶ ὀπισθεν ἐρχομένη *ποίτινος* καὶ ἀμει-

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. εὐαχέα.

2) Κένταῦθα: Ποί(ν)ιμος γράφει.

3) Κένταῦθα διώρθωσα: ποταπή; ποίτινος ἀντὶ τοῦ ποταπή τινος, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σακκ. ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

πτικῇ· τουτέστιν ἡ γινομένη χάρις προὔπαρξάντων τινῶν ἔργων· χάρις ἐστί. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸ ἐλευθερωθῆναι τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοκροὺς ὑπ' αὐτοῦ πολεμίων ἐπιθέσεως καὶ νῦν τοῦτον θαυμάζειν ὡς σωτῆρα. Ἀναξίλας γὰρ καὶ Κλεόφ(ρ)ων ὁ τοῦ-του παῖς, τύραννοι ὄντες, ὁ μὲν ἐν Ῥηγίῳ, Ἀναξίλας δὲ ἐν Μεσσήνῃ, πόλεμον τοῖς Ἐπιζεφυρίοις Λοκροῖς ἠπέλησαν. Μαθὼν οὖν Ἰέρων καὶ πέμψας πρὸς αὐτοὺς τὸν κηδεστὴν αὐτοῦ Χρόμιον, ἐπέσχεν αὐτοὺς τῆς ὁρμῆς.

Στ. 36. Ἀπύει] Ὑμνεῖ.

Στ. 38. Ἀσφαλὲς] Ἀκίνδυνον καὶ ἐλεύθερον βλέπουσαι.

Στ. 40. Φαντὶ ταῦτα]* Τοῦτο τὸ ταῦτα πρὸς τὸ εὐεργέταν συνάπτεται· τὸ γὰρ τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποικο-μένους τίνεσθαι ἐρμηνεῖα ἐστὶ τοῦ ταῦτα.

Στ. 41. Πετρόεντι']

Στ. 42. Κυλινδόμενον] Δινοούμενον καὶ περιστρεφόμενον.

Στ. 43. Τὸν εὐεργέταν]* Αὕτη ἡ αἰτιατικὴ, τὸ εὐεργέταν, πρὸς τὸ ἐποικομένους συντάσσεται, οὕτως: Ἐπὶ τὸν εὐεργέτην οἰχομένους καὶ πορευομένους ἐν ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς καὶ λαμπραῖς τίνεσθαι καὶ ἀνταποδιδόναι αὐτῷ.—Ἀγαναῖς] Προσῆνέσιν.

Στ. 44. Ἐποικομένους] Μετερχομένους. —Τίνεσθαι] Ἀμείβεσθαι, τιμᾶν?

Στ. 45—46. Εὐμενέσι]* Τὸ εὐμενέσι λέγει, ἐπειδὴ φονεύσας τὸν πενθερὸν αὐτοῦ ὑπὸ μόνου τοῦ Διὸς ἐκαθάρθη καὶ τιμῆς ἤξιώται, ὡς προϊόντες ἐροῦμεν τὴν ἱστορίαν.

Στ. 47. Ἐλὼν] Προσειληφώς.

Στ. 48. Οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον] Ἦγουν οὐκ ἴσχυσεν εἰς τέλος ἀπολαῦσαι τῆς εὐδαιμονίας. Ὅμοιόν ἐστι τὸ κῶλον τῷ περὶ τοῦ Ταντάλου ἐν τῷ Α' Εἶδει τῶν Ὀλυμπίων (ς. 87.):

..... Ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέφαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἔδυ-
νάσθη.....

Κακεὶ δὲ φησιν ἄταρ ὑπέροπλον, ἐνταῦθα δὲ ὑπερήφανον.

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. πετρέεντι.

2) Ἐνταῦθα διώρθωσεν ὁ σχολιαστὴς τὴν β' στροφὴν ἀρχομένην ἐν τῇδε

Στ. 52. Ἐς αὐάταν]* Τὸ αὐάταν ἐστὶν αἰολικόν· ἐκεῖνοι γάρ, ὅταν ᾗ λέξις δύο φωνήεντα ἐγγὺς ἔχουσα καὶ μὴ σύμφωνον μέσον, προστιθέασι τὸ υ, τὸ ἀήρ αὐήρ καὶ τὸ ἄως αῶως λέγοντες. Ἐπεὶ οὖν οὐ μόνον ἄτη, ἀλλὰ καὶ ἀάτη εὐρίσκεται ἀντὶ μεγάλης βλάβης, ἐπιτατικὸν γάρ ἐστι τὸ α, διὰ τοῦτο προστεθέντος τοῦ υ αὐάτη γέγονεν.

Ἱστορία περὶ τοῦ φόνου, δὴ Ἰξίωρ ἐποίησεν. Ἰξίων Δίαν τὴν Δηϊονέως θυγατέρα γήμας, ἐπειδὴ ἀπῆρτειτο παρ' αὐτοῦ τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τῶν κορῶν πατράσι δίδοσθαι παρὰ τῶν νυμφίων, τοιόνδε τι ἐμηχανήσατο. Βαθὺ γὰρ ὄρυγμα ποιησάμενος καὶ πῦρ ἐμβαλὼν, σχίνων φορητὸν ἐπέθηκε, καλέσας αὐτὸν δῆθεν εἰς δεῖπνον. Καὶ ὅς παραγενόμενος καὶ τῷ βόθρῳ ἀπροόπτως ἐμπεπτωκώς, ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πυρὸς διεφθάρη. Μηδενὸς δὲ μήτε θεοῦ μήτε ἀνθρώπου διὰ τὸ μῖσος ὑποδεχομένου Ἰξίονα, μόνος ὁ Ζεὺς εὐμενὴς αὐτῷ καταστάς ἐκάθηρέ τε τοῦ φόνου καὶ ὁμοδίατον ἐποίησατο. Διάγων οὖν μετ' αὐτοῦ Ἦραν πειρᾶν ἤρξατο. Ἡ δὲ ἱστορία πᾶσα πολλάκις ἐγράφη διὸ νῦν παρεῖται. Ὡς περ δὲ φαμεν οὐ μόνον πειρῶμαι τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι, ἀλλὰ καὶ πειρῶ, οὕτω καὶ πειρῶ τὸ συννεύω οὐ μόνον πειρῶ, ἀλλὰ καὶ πειρῶμαι.

Στ. 57. Αἶμα] Φόνον.

Στ. 60—61. Μεγαλοκευθέεσσιν] Μεγάλοις καὶ εὐρυχώροις.

Στ. 62—63. Ἐπειρᾶτο] Ἦγουν περὶ συνουσίας προσέβαλλε¹ καὶ ἐδοκίμαζεν.

Στ. 65. Παράτροποι] Παράνομοι.—Ἐς κακότατ'] Εἰς βλάβην.

Στ. 69. Εἶδος]* Τὸ εἶδος ἢ διὰ τὴν νεφέλην νοητέον ἢ διὰ τὴν Ἦραν, κρεῖττον δὲ διὰ τὴν νεφέλην.

Στ. 78. Ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων] Ἦγουν χωρὶς ἡδονῆς τῆς ἐν τῇ συνουσίᾳ. — Ἄνευ δ' οἱ Χαρίτων]* Τὸ οἱ ἀντὶ τοῦ νεφέλης νοητέον οὕτως: Ἄνευ Χαρίτων τέκεν ὁ Ἰξίων οἱ καὶ αὐτῇ γό-

τῇ ἐκδόσει ἀπὸ τοῦ ζ. 44: Ἐποιοχόμενους τίνεσθαι, σηματοθεμένος τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ζ. 45.

1) Ἐλεως γραπτόν προέβαλλε. Δ. Χ. Σ.

νον ὑπερφιάλον, μόνη αὐτῇ μόνον· οὔτε γὰρ ἄλλη νεφέλη ἀν-
θρωπῶν ἔτεκε, καὶ μόνος οὗτος ταύτης ἐγένετο· ἢ τὸ οἱ ἀντι-
τοῦ αὐτοῦ, τῷ Ἰξίονι, οὕτω: Μόνη ἡ νεφέλη ἀνευ Χαρίτων τέ-
κεν αὐτῷ, τῷ Ἰξίονι, γόνον. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ διφυῆς ἄνθρωπος,
ὥς τινὲς φασιν, ἐκ τῆς νεφέλης ἐγένετο, ἀλλ' ἀγριὸς τις καὶ ὄρειος·
ὃς μιγνύμενος ταῖς ἐν τῷ Πηλῖω, Θετταλικῷ ὄρει, ἵπποις, τὸ
τῶν Ἴπποκενταύρων γένος ἐποίησεν. Ὅτι δὲ ἐστὶ τοῦτο, μαρ-
τυρεῖ καὶ Πίνδαρος ἐνταυθοῖ λέγων ἐκ τοιαύτης μίξεως στρά-
τὸν γεγενῆσθαι διμορφον, εἰκότα μὲν τοῖς κάτω μέρεσι ταῖς μη-
τράσιν αὐτῶν ἵπποις, τοῖς δὲ ἄνω τῷ πατρὶ αὐτῶν Κενταύρῳ·
ὥστε, εἰ ὁ Κένταυρος διφυῆς ἦν, οὐκ ἂν τοῦτο ἔλεγε Πίνδαρος.

Στ. 84. Γερασφόρον] Ἦγουν ἀπάνθρωπόν τινα καὶ ἀσεβῆ ὄντα.

Στ. 89—90 Θεὸς ἅπαν]* Ὅπερ ἂν, φησὶν, ὁ θεὸς νοῦς ἐνθυ-
μηθῇ, καὶ πληροῖ. Ὁ θεὸς οὖν ἅπαν τέκμαρ καὶ πᾶν διανόημα
ἀνύεται καὶ ἐκτελεῖ ἐπ' ἐλπίδεσιν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν προσδο-
κίαν αὐταῦ, ἡγουν κατὰ τὴν γνώμην καὶ βούλησιν. Τοῦτο δὲ
εἴρηκεν ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀφορῶν φύσιν. Τὸ
θεῖον δὲ καὶ διανοεῖται ἅμα καὶ παράγει ἀνευ χρόνου μεσιτείας
τὰ διανοούμενα. — Ἐπὶ ἐλπίδεσιν]* Οἱ γράφοντες τὸ ἐλπί-
δεσσι ἀντὶ τοῦ γινώμεις ἀμαθεῖς· τὸ δὲ ἐστὶ τοιοῦτον· δέον
γὰρ εἰπεῖν βουλαῖς, ἐλπιδεσσι εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ βούλεται τις
ποιῆσαι, καὶ ἐλπίζει τοῦτο τελέσαι. Θεὸς ἅπαν τέκμαρ καὶ ση-
μεῖον ἀνύεται καὶ τελειοῖ ἐπὶ ταῖς ἐλπίδεσσι· τουτέστιν ἅπαν
τέρας καὶ παράδοξον εἰ βουλευθείη θεὸς ἐργάσασθαι, ῥᾶστα
τοῦτο ποιῇ. Τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸ παραδόξως ὑπὸ Διὸς πεποιῆ-
σθαι τὴν νεφέλην ἐμφερῇ τῇ Ἠῤῥᾷ.

Στ. 93. Παραμείβεται] Παρατρέχει καὶ παρέρχεται.

Στ. 94. Ὑψιφρόνων]* Τοῦτο παρὰ τὸ Ἡσιόδειον (Ἔργ.
5—8):

Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ρεῖα δὲ βριδόντα χαλέπτει,

Ῥεῖα δ' ἀρλίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀΐξει

Ζεὺς ὑψιδρεμέτης.....

—Ἐκαμψε] Κατέβαλε καὶ ἐταπείνωσεν.

4) Οὕτω γέγραπται ἐν τῷ Σακκ. ἀπογράφῳ. Δ. Χ. Σ.

Στ. 97. Δάκος ἀδινόν]* Ἦγουν οὐ δεῖ με κατήγορον εἶναι·
Τοῦτο δὲ λέγει, διότι τὴν περὶ τοῦ Ἰξίονος δυστυχίαν διήκει.

Στ. 98. Εἶδον γὰρ ἐκὰς]* Τοῦτο λέγει, ὅτι τὸν Ἀρχιλοχον
πρὸ ἐμοῦ ὄντα οἶδα ἀπορίαν τοῦ βίου ἔχοντα· πάντες γὰρ αὐ-
τὸν ἐμίσουν ὡς κατήγορον καὶ μόνῳ τῷ παρὰ πάντων ἐπαινε-
το μίσει.

Στ. 101—102. Πλουτεῖν δὲ σὺν τύχῃ]* Τὸ πλουτεῖν πρὸς
τὸ σοφίας συναπτόεν, οὕτω· Τὸ πλουτεῖν σοφίας σὺν τύχῃ καὶ
ἐπιτυχίᾳ πότμου καὶ εὐτυχίας ἀριστόν ἐστιν, ἡγουν ὅστις σοφὸς
ὢν εὐτυχεῖ, οὗτος ἀριστος. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν Ἀρχιλοχον σοφὸν
ὄντα καὶ πενία κατεχόμενον. Οὐ μόνον δὲ πλουτῶ τόδε φαμέν,
ἀλλὰ καὶ πλουτῶ τοῦδε· καὶ μαρτυροῦσιν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ
Λιβάκιος λέγων·¹ «Τοιγαροῦν ἐν ἀπορίᾳ χρημάτων πλου-
τοῦμεν ῥημάτων». Ἡ τὸ σοφίας πρὸς τὸ πότμου συναπτόεν,
οὕτως· Ἀριστον δὲ ὑπάρχει τὸ πλουτεῖν σὺν τύχῃ καὶ ἐπιτυ-
χίᾳ πότμου καὶ εὐτυχίας σοφίας, ἡγουν (ὁ) εὐτυχήσας σοφίαν
καὶ πλοῦτον ἀριστος· ὥστε πρὸς μὲν τὸ ἄνω τὸ γιν' ἀντὶ τοῦ
αὐτόν, τὸν πότμον, λέγε, πρὸς δὲ τὸ κάτω ἀντὶ τοῦ αὐτό, τὸ
πλουτεῖν.

Στ. 107. Εὐστεφάνων ἀγυῖαν]* Τὸ εὐστεφάνων ἀγυῖαν οὐκ
ἔστιν ἀντὶ τοῦ εὐτοίχων, ὡς τινὲς φασιν· ἀλλ' εἰώθασιν Ἑλλη-
νες, ἐπειδὴ συνεχέσι πανηγύρεσιν ἡγλαῖζοντο, τοὺς ἐν ταῖς πό-
λεσι στενωποὺς στεφάνοις ἐκ κλάδων κοσμεῖν. Ὅτι δὲ ἔστι
τοῦτο, μαρτυρεῖ Λιβάκιος ἐν τῷ πρὸς Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ φά-
σκων·² «Στέφανόν τινα κλάδων· πολλοὺς δὲ ἐκ καλωθίων
τεταμένων εἰς κίονας ἐκ τοίχων ἐξαρτῶσιν οἱ δῆμοι μετεώ-
ρους. Τούτων εἰς τῶν στεφάνων, οἷς³ καλλωπίζομεν τὰς πό-
λεις, ἐκλυθεῖς τοῦ δεσμοῦ, καταβαίνων ἢ ἐν τῇ τοῦ βασι-
λέως κεφαλῇ⁴, καὶ ἡρμοσεν».

1) Ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς αὐτοῦ, ἐπιστ. ΤΚΒ', Ἰουλιανῷ. Ἔκδ. Joh.
Christoph. Wolfii, σελ. 185, § 35. Amstel. 1738.

2) Δόγ. Η', σελ. 236, ἔκδ. Jo. Jac. Reiske. Altenburgi, 1784.

3) Ἡ ἔκδ. φ.

4) Ὅμ. κ ο ρ υ φ ἦ.

Στ. 109. Κτεάτεσσι] Περιουσίᾳ.

Στ. 112. Πραπίδι] Γνώμη. — Παλαιμονεῖ] Διαπαλαίει.

Στ. 113. Εὐανθέα] Ἀνθηρόν. — Ἀναβάσομαι] Μεταβήσομαι, ἀναδραμοῦμαι. — Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι]* Τοῦτο λέγει, ὅτι ἀνελεύσομαι τῷ λόγῳ εἰς τὴν σὴν νεότητα καὶ εἶπω ταύτην ἄριστα τοὺς πολέμους μεταχειρίσασθαι τε καὶ κατορθοῦν. Λέγει οὖν τὸ εὐανθέα στόλον ἀναδραμεῖν πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ λόγῳ.

Στ. 114. Στόλον] Πλοῦν, ὁδόν. — Ἀμφ' ἀρετᾷ] Τὴν ἐπὶ ἀρετῇ.

Στ. 115—116. Νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος]* Τὸ νεότητι θράσος ἀρήγει τοῦτο λέγει, ὅτι οὐδεὶς ἐστὶν ἐν νεότητι ἕτερος ἔπαινος ἢ θρασύνεσθαι τε καὶ κατατολμᾶν τοὺς πολέμους. Πολλοὶ γὰρ νέοι ὄντες καὶ δοκοῦντες ἄριστα ἂν πρὸς τὴν μάχην ἀρκέσειν, πρὸς μόνην τὴν ταύτης ἀκοὴν καταπλήττονται. Τοῦτο δὲ εἶπε διὰ τὸν Ἰέρωνα, ὡς ἐν τῇ νεότητι ἀμαχὸν ἐν πολέμοις ὄντα. Τὸ δὲ δειῶν πολέμων, ἢ ὅτι πάντες οἱ πόλεμοι δεινοὶ εἰσιν, ἢ δειῶν ἀντὶ τοῦ μεγάλων καὶ φοβεῶν. Τὸ δὲ βουλαὶ πρεσβύτεραι κατ' ἄμφω νοητέον, ἢ ὅτι πρεσβυτικὴν φρόνησιν εἶχεν Ἰέρων, ἥνικα νέος ἦν, ἢ ὅτι νέος ὢν ἐμάχετο, νῦν δὲ πρεσβύτης τυγχάνων ὀρθῶς καὶ ἄριστα βουλευέσθαι. Σύναπτε οὖν τὸ βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι, εἰ βούλει, πρὸς τὸ ποτὶ πάντα λόγον, εἰ δὲ μή, τὸ ἐπαινεῖν πρὸς τὸ ποτὶ πάντα λόγον ἐχέτω τὴν δύναμιν: Πρεσβύτεραι δὲ βουλαὶ αἱ σαὶ πρὸς πάντα λόγον, ἥτοι πρὸς πᾶσαν βουλὴν καὶ δημηγορίαν, παρέχοντι καὶ διδόνασιν ἐμὸν ἔπος ἀκίνδυνον ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν αὐτάς, ἥγουν ἄριστος ὢν περὶ τὸ βουλευέσθαι, ἀκινδύνως καὶ ἀφόβως ἐπαινεῖν σε παρέχεις μοι· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι δέος μὴ δόξω ψευδῇ λέγειν. Ἡ οὕτω: Πρεσβύτεραι δὲ βουλαὶ αἱ σαὶ παρέχοντι ἐμοὶ ἔπος ἀκίνδυνον ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν αὐτάς πρὸς πάντα λόγον, ἥτοι πρὸς πᾶσαν βουλὴν καὶ δημηγορίαν, ὡς ὀρθῶς καὶ ἄριστα γίνονται. Εὐρηται δὲ καὶ ἐμὸν· κρεῖττον δὲ ἐστὶ τὸ ἐμοὶ ἔπος παρέχουσιν ἀκίνδυνον καὶ ἀφοβον πρὸς πάντα λόγον, τουτέστι τοιαῦτά εἰσιν, ὥςθ' ἂν εἶπω περὶ

αὐτῶν, οὐ φοβηθήσομαι μὴ μέ τις αἰτιάσῃται ὡς εἶπῃ τοὺς λό-
γους ποιῶμαι.

Στ. 118. Εὐρεῖν] Κεκτήσθαι.

Στ. 119. Ἵπποσάαισιν] Ἵππεῦσιν.

Στ. 122. Ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος] Ἦγουν περὶ ὧν ἀκινδύνως
εἰπεῖν ἔξεστί μοι.

Στ. 123. Πάντα λόγον] Ἦγουν παντοιοτρόπως.

Στ. 125. Φοίνισσαν] Σύραν.— Ἐμπολάν] Ἐμπορίαν, πραγ-
ματεῖαν.

Στ. 127. Καστόρειον]* Ἰστέον ὅτι δύο ὕμνους ὁ Πίνδαρος
Ἰέρωνι πέμπων, τέν τε νῦν λεγόμενον καὶ ἕτερον Καστόρειον
μέλος ἔχοντα, ὡς αὐτός φησι, ταύτου μὲν μισθὸν ἔλαβε πρῶην,
διὸ καὶ λέγει κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν, τουτέστιν ὥς περ οἱ
Φοίνικες τὰς ἐμπορίας ποιῶνται, οὕτω καὶ αὐτὸς μισθὸν λαβὼν
παρὰ σοῦ, τοῦτον ἐποίησά σοι· ἢ τὸ κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολάν
νοητέον ἀντὶ τοῦ πέμπω σοι τοῦτον, ἵνα μισθὸν λάβω ἐμπορεύ-
μενος τὸν ὕμνον, καθάπερ οἱ Φοίνικες τὰ σφῶν αὐτῶν πράγματα.
Τὸ δὲ ἐν Αἰολίδεσσι καὶ Θηβαϊκαῖς Καστόρειον μέλος, τὴν
χάριν καὶ ἀρετὴν τῆς ἐπτακτύπου καὶ ἐπταχόρδου φόρμιγγος
θέλων καὶ ἀποδεχόμενος, ἄθρησον καὶ ἐπίσκεψαι, εἰ ἄριστόν ἐστιν,
ἀντόμενος καὶ συναγνώμενος, ἥτοι ἐντείνων τὰς τῆς μουσικῆς
χορδὰς. Τοῦτο δὲ τὸ μέλος τὸ Καστόρειον τῷ μὲν φαινομένῳ
εἰς χάριν αὐτῷ ἐπεμψε, τῇ δ' ἀληθείᾳ εἰς μισθοῦ δόσιν αὐτὸν
προτρέπεται ἐκ τοῦ λέγειν ἄθρησον, ἦγουν ἐπίσκεψαι, οἷος ἐγὼ
ποιητῆς. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ Βακχυλίδην εὐδοκιμοῦντα παρὰ
Ἰέρωνι. Ἔστι δὲ ἡ ἀρχὴ ταύτου τοῦ μέλους αὕτη: «Σύντες ὁ, τι
λέγω (ζα)θέων Ἰέρων ἐπώνυμε¹». Ἔστι δὲ ἐνοπλίου ὀρχή-
σεως μέλος. Καστόρειον δὲ εἰρηται, ἐπειδὴ ὁ τοῦ Τυνδάρεω Κά-
στωρ πρῶτος τοῦτο εὔρεν.

Στ. 129. Ἐπτακτύπου] Ἦγουν ἐπταφθόγγου καὶ ἐπταχόρδου.

1) "Ορα τὴν τοῦ Βοιρχίου ἔκδοσιν εἰς τὰ σωζόμενα λείψανα τοῦ Πιν-
δαρου, Ζ' τῶν ὑπορχημάτων, καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ περὶ τοῦ στίχου τούτου
σημειούμενα. Τόμ. Β' σελ. 597—98. Lips. 1824.

Στ. 130. Ἀντόμενος] Μετέχων. — Ἀντόμενος] Ἀντὶ τοῦ λαμβάνων τὴν λύραν καὶ ἀρμόζων αὐτὴν δοκίμασον, εἰ βούλει, τοῦ Καστορείου μέλους τὴν εὐρυθμίαν.

Στ. 131—132. Οἶος ἐσοί]* Ὑπάρχεις ἐν τῇ φύσει, ἤγουν ἐκ φύσεως ἔχων ἄριστα κρίνειν, κρίνε καὶ τοῦτο καὶ μὴ ὑπὸ τινος ἀπατηθῆς. Τοῦτο δὲ λέγει διὰ Βακχυλίδην. — Καλός τοι πίθων] Τὸ δὲ καλός τοι πίθων φησὶν, ὅτι φύσει τὰ ἡμέτερα ἡμῖν καλὰ εἶναι δοκεῖ καὶ αὐτοῖς ἀρεσκόμεθα, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ μέντοι. — Καλός τοι πίθων παρὰ παισίν]* Ἦγουν ὁ πίθηκος ὥραϊος δοκεῖ τοῖς παισὶ, τοῖς δ' ἀνδράσιν οὐ. Ὡς τε καὶ ὁ Βακχυλίδης, πίθηκος ὦν τοῖς ἔργοις, μὴ ἀπατάτω σε φρένας ἀγαθὰς ἔχοντα.

Στ. 133. Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς]* Οὗτος κατὰ βουλὴν καὶ δίκην ὀρθότατος τὸν τρόπον γέγονεν, ὅθεν καὶ θείας ἤξιώται τιμῆς· παρεδρεῖν γὰρ λογοποιεῖται τῷ Κρόνῳ κατὰ τὰς τῶν Μακάρων νήσους καὶ δικαιονομεῖν τοῖς ἐν ἅδου. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ἔσο δίκαιος κριτὴς καὶ δοκιμαστὴς τῶν ἐμῶν ὀρθός, καὶ μὴ γενοῦ εὐεπιχειρήτος τοῖς ἀπατῶσί σε καὶ διασύρουν ἐμὲ παρὰ σοί, καὶ ἔξεις μισθόν, οἷον ὁ Ῥαδάμανθυς.

Στ. 135—136. Ἐλαχε] Εἶχε. — Καρπὸν] Ἦγουν τὸν λογισμὸν καὶ διάνοιαν. — Καρπὸν ἀμώμητον]* Ἦγουν ἄριστα καὶ ὥς ἔχρην περὶ τῶν πραγμάτων ἐλογίζετο· ὥς τε καὶ αὐτὸς οὕτω ποιῶν τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ ἀξιοθήσῃ τιμῆς.

Στ. 140. Ἀμφοτέροις διαβολιᾷν ὑποφάτιες]* Καὶ τοῖς κατηγορουμένοις καὶ πρὸς οὓς τούτων κατηγοροῦσι. Τοῖς μὲν γὰρ φησιν, ὥς οἱ δεῖνες ὑβρίζουσί σε καὶ διαβολὴν τούτων πρὸς αὐτοὺς ποιοῦνται· τοῖς δέ, ἃ πρὸς ἐκείνους κατ' αὐτῶν ἔλεγον, ταῦτα πάλιν κατ' ἐκείνων πρὸς αὐτοὺς διεξέρχονται. Τὸ δὲ ὑποφάτιες ἀντὶ τοῦ ὑποβολεῖς διαβολιῶν.

Στ. 141. Ὅργαις ἀτενὲς ἀλωπέκων ἱκελοι]* Τὸ ὄργαις ἀτενὲς τοῦτο λέγει ἀντὶ τοῦ ὅταν ὀρμήσῃσι κατὰ τινων ψιθύρους λόγους διεξιέναι, ἀτενὲς καὶ ἀμετάβλητον πρᾶγμα εἰσιν ἐν ταῖς ὄργαις καὶ ταῖς ὀρμαῖς τῶν διαβολιῶν· αἰεὶ γὰρ προχωροῦσιν ἐν

αὐταῖς καὶ οὐδέποτε τῆς κακίας παύονται. Τὸ δὲ ἀλωπέκων
ἱελοὶ ἀντὶ τοῦ παμμήχανοι καὶ πανούργοι, καθάπερ ἀλώπηξ.

Στ. 142—143. Τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;]* Τοῦτο
δὲ, τὸ λάθρα κατὰ τινος φέρεσθαι, τί μάλα τελέθει καὶ ὑπάρ-
χει τῷ ποιοῦντι κερδαλέον ἐν κέρδει; ἀντὶ τοῦ: οὐδὲν κέρδος
τῷ τοῦτο ποιοῦντι περιγίνεται πλὴν τοῦ κακὸς εἶναι. Ὡς περ
(γάρ) φαμεν: Ἐν θόβῳ ταρβεῖ, οὕτω καί: Κερδαλέον ἐν κέρδει.

Στ. 145—146. Ἀβάπτιστός εἰμι φελλός ὥς, ὑπὲρ ἔρκος ἄλ-
μας]* Εἰμὶ γὰρ ἀβάπτιστος ταῖς τῶν ἄλλων κατηγορίαις, ὥς περ
ὁ ἐν τῷ δικτύῳ φελλός ἐστιν ὑπὲρ τὸ ἔρκος καὶ τὴν ἐπιφάνειαν
τῆς ἄλμης, ἐτέρας σκευῆς, ἥτοι τοῦ ἐν τῷ δικτύῳ μολίσδου,
ἐχούσης τὸ βαθὺ τῆς θαλάσσης, ὥς περ πονούσης. Λέγει δὲ ὅτι
τὰ κατ' ἐμοῦ παρὰ τῶν ἄλλων λεγόμενα οὐδὲν μοι λυμάνε-
ται διὰ τὸ μὴ τοῦτοις ἐνέχεσθαι ὑπέρεκμαι γὰρ πασῶν κατη-
γοριῶν δίκην τοῦ ἐν τῷ δικτύῳ φελλοῦ ἐπάνω τῆς τῆς θαλάτ-
της ἐπιφανείας διὰ τὸ κοῦφον φερομένου, καθελκομένου δὲ τοῦ
μολίσδου εἰς τὸ βαθὺ τῆς θαλάσσης καὶ κατασπῶντος τὸ δίκτυον.

Στ. 148. Ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν]* Ἀδύνατα καὶ ἀδύ-
νατον ὑπάρχει ἐκβαλεῖν καὶ ρίψαι ἥτοι εἰπεῖν τὸν δόλιον ἀστὸν
κραταῖον καὶ ἰσχυρὸν καὶ πιστὸν ἔπος ἐν τοῖς ἀγαθοῖς· τουτέ-
στιν ὅσα ἂν πονηρὸς κατ' ἀγαθοῦ ἐρεῖ, οὐ πιστεύεται, τῆς αὐ-
τοῦ ἀρετῆς ἀνίσχυρον τὴν κατηγορίαν ποιούσης. Ὅμως δέ, εἰ
καὶ οὐδὲν ὁ αὐτοῦ λόγος ἰσχύει, σαίνων καὶ κολακευτικῶς καὶ
δολίως ἄγαν ὑπερχόμενος ἑπὶ πρὸς πάντας, πάγχυ καὶ λίαν δια-
πλέκει καὶ μηχανὰς ῥάπτει· τουτέστιν εἰ καὶ ὅσα κατ' ἀγαθῶν
λέγει οὐ πιστεύεται, ἀλλὰ τοῦ μηχανοῤῥαφεῖν οὐκ ἀφίσταται,
δολίως κολακεύων τοὺς ἀκούοντας, ἵνα δοκῶν αὐτοῖς προσφιλεῖς
πιστεύηται. Τὸ δὲ ἄγαν πρὸς τὸ σαίγων σύναπτε· τὸ δὲ πάγ-
χυ πρὸς τὸ διαπλέκει, καὶ μὴ λέγε ἐκ παραλλήλου, ὥς περ τινές.

Στ. 149. Κραταῖον] Πιθανόν.

Στ. 150. Δόλιον] Πονηρόν.

1) Ἐγραψα ὑπερχόμενος ἀντὶ ὑπερεχόμενος. Δ. Χ. Σι

Στ. 153—154. Φίλον εἶη φιλεῖν]* Λέγει ὅτι ὁ μὲν φίλων με ὑπ' ἐμοῦ φιληθήσεται, πρὸς δὲ τὸν ἐχθρόν μου ὥσπερ λύκος ἔσομαι καὶ παντοίας ἐργάσομαι λάθρα κατ' αὐτοῦ μηχανάς. Ἐπεὶ δὲ ὑποθεύσομαι εἶπεν, ἐτήρησε τὴν τροπὴν πρὸς τὸ πατῶν καὶ τὸ ὁδοῖς κατ' ἐπαναστροφὴν λέγων ἐν ὁδοῖς σχολιαῖς.

Στ. 155. Ὑποθεύσομαι]* Ἀπὸ τοῦ θέω τὸ τρέχω, ὅπερ ἐπενθέσει τοῦ υ φιλοῦ αἰολικῶς ποιεῖ θεύω, ὡς χέω χεύω, καὶ κατὰ τοῦτο ὁ μέλλων θεύσω, ὡς χεύσω, ὁ μέσος θεύσομαι καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ὑποθεύσομαι.

Στ. 157. Ἐν' πάντα δὲ νομὸν]* Ἐς πάντα δὲ νομὸν τρεῖς εἰσι πολιτεῖαι, βασιλεία, δημοκρατία, ἀριστοκρατία. Φησὶν οὖν ὡς ἐν ταύταις ταῖς τρισι πολιτείαις ὁ ἀληθὴς ἀνὴρ διαλάμπει καὶ μείζων τῶν πονηρευομένων ἰσχύει. Καὶ γὰρ οὗτος εἰπὼν τι κατ' αὐτῶν πιστεύεται, ἐκεῖνοι δὲ διαβάλλοντες αὐτὸν οὐ δύνανται βλάψαι. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἄνω εἶπεν: ἀδύνατα δ' ἔπος ἐμβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς δόλιον ἀστόν. Ἀέθρον δὲ στρατὸν λέγει τὸν σφοδρὸν καὶ πολὺν δῆμον, ὃς ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος μάχεται, μὴ ὄντος αὐτῇ βασιλέως, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῆς ἄρχων. Τὸ δὲ σοφοὶ λέγει, ἐπειδὴ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ οἱ ῥήτορες τὸν δῆμον ἄγουσι, καθάπερ ἦσαν ἐν Ἀθήναις νῦν μὲν Θερμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, νῦν δὲ Μιλτιάδης καὶ Κίμων, ἄλλοτε δὲ Δημοσθένης καὶ Αἰσχίνης, Ὑπερίδης, Ἀντιφῶν καὶ ἕτεροι.

Στ. 161—162. Χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν]* Χρὴ πρὸς τὴν τύχην μὴ μάχεσθαι· ἐπειδὴ γὰρ αὕτη τοὺς μὲν εὐτυχεῖς, τοὺς δὲ δυστυχεῖς ποιεῖ, ὁ τούτοις μαχόμενος αὐτῇ μάχεται. Διὸ καὶ Βακχυλίδη νῦν εὐτυχοῦντι οὐ δίκαιόν ἐστι μάχεσθαι.

Στ. 163. Ἀνέχει] Ὑψοῖ.

Στ. 165—166. Ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον λαίνει φθονερῶν]* Ἐπειδὴ ἐάν τινα (γρ. τινι) καλὸν δοκῇ τι, εὐφραίνει αὐτὸν τοῦτο, διὰ τοῦτο λέγει τὸ λαίνει νόον ἀντὶ τοῦ, οὐ καλῶς ταῦτα δοκοῦσι τοῖς φθονεροῖς, ὥστε τὸν νοῦν αὐτῶν εὐφραίνειν καὶ παύειν τῆς κακουργίας· εἰ γὰρ ἀπεδέχοντο ταῦτα, οὐκ ἂν ἦσαν

1) Τὸ σχόλιον ἔχει Ἐς.

τοιούτοι, εἰδότες ὥς, μεταβολὴν τῶν ἀνθρωπίνων ἐχόντων, εἰ καὶ αὐτοὶ νῦν εὐτυχοῦσιν, ἀλλ' οὐκ εἰς ἅπαν. Δέον δὲ εἰπεῖν, δοκοῦντες δὲ ἔλκεσθαι ἐκ στάθμης τινὸς περισσῆς καὶ ἑτερορρέπου, ἥτοι δοκοῦντες αἰετ' αὐτῶν ἔσεσθαι τὴν τύχην καὶ οὐ μεταπεσεῖσθαι πρὸς ἕτερον, οὕτω δέον εἰπεῖν, ἐλκόμενοι στάθμης τινὸς εἶπεν, ὅπερ ἐκεῖνοι ὑπολαμβάνουσιν ὡς ὁμολογοῦμενον οὕτως εἰπών. Στάθμην δὲ λέγουσι τὸ ἄνω τῆς πλάστιγγος, ἀπὸ τούτου δὲ καταχρηστικῶς καὶ ὅλην τὴν πλάστιγγα στάθμην φασί. *Περισσᾶς* δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἡ πλέον τι τῆς ἄλλης ἔχουσα πλάστιγξ τῷ βάρει καθέλκεται· λέγει δὲ ὅτι οἱ πονηροὶ δοκοῦντες αἰετ' εὐδαιμόνως διάγειν ἐπιχειροῦσι· βλάπτειν, οὐδ' ἂν ἐθέλωσιν· ἀθρόον δὲ μεταβληθέντες τῇ τύχῃ, ἐκείνους μὲν οὐδὲν ἐξημῶσαν, αὐτοὶ δ' ἐξελεγχθέντες παρὰ πάντων κατεγελάσθησαν, ὃ καὶ *Βακχυλίδης* πείσεται.—*Ἰαίνει*] Ἦγουν διορθοῖ καὶ παιδεύει, ὑγιάζει.

Στ. 166—168. Στάθμας δὲ τινος ἐλκόμενοι *περισσᾶς*] Ἦγουν ἐκ περιουσίας εὐτυχοῦντες.

Στ. 170. *Τυχεῖν*] Ἦγουν κατορθῶσαι καὶ πληρῶσαι.

Στ. 173. *Ζυγὸν ἀρήγει*]* *Βοηθεῖ*, ἥγουν μεγάλη βοήθειά ἐστιν, ἔάν τις ἔχῃ ἐχθρὸν εὐτυχοῦντα, ὑπομένειν τὰ παρ' ἐκείνου ἐπὶόντα αὐτῷ *κακά*.

Στ. 175. *Ὀλισθηρὸς*] *Ἐπισφαλής*. — *Ὀλισθηρὸς οἶμος*]* Τὸ γὰρ ἀντιφερίζειν τοῖς κρείττοσι βλάβη καθίσταται. Ἔστι δὲ παροιμία τὸ *Ἡρὸς κέντρα λακτίζειν* ἐκ μεταφορᾶς τῶν βοῶν· ἐκεῖνοι γὰρ ὀπισθεν κεντούμενοι λακτίζουσι πρὸς τὸ κέντρον καὶ ἔτι μᾶλλον πλήττονται. — *Ἀδόντα*]* Οὐ χρὴ γράφειν *ἄδοντα*, ἀλλ' *ἀδόντα*¹ τοῦτο γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ.—*Ἀδόντα*] *Ἀρέσκοντα*.—*Ἐῖη*] Ἦγουν ἐξείη.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 1. *Χεῖρωνα*]* Ἐπειδὴ Ἰέρων δυσουρίᾳ κατείχετο, εἰκότως τὸν *Χεῖρωνα* ζῆν κατεύχεται. Οὗτος γὰρ ἰατρικῆς ἄκρως

1) Γράφει Οὐ χρὴ γράφειν ἄδοντα, ἀλλ' ἀδόντα. Δ. Ξ. Σ.

ἐπιστήμων ἦν, παρ' οὗ Ἀσκληπιὸς καὶ Ἀχιλλεὺς ἰατρικὴν ἐπαίδευσαν. — Φιλλυρίδαν] Τὸν υἱὸν τῆς Φιλλύρας.

Στ. 4. Ζώειν] Ἀντί: τοῦ ἀναζῆν.

Στ. 5—6. Εὐρυμέδοντα]* Τὸ εὐρυμέδοντα εἰ μὲν φασὶ δωρικὸν ἀντὶ τοῦ εὐρυμέδοντος, οὐ καλῶς· ἔτεροι δὲ αἰτιατικὴν λέγουσιν εἶναι πρὸς τὸ Χείρωνα ἀποδιδόντες, καλῶς.

Στ. 7. Βάσσαισι] Ταῖς πτυχαῖς. — Παλίου] Τοῦ Πηλίου δρυος. — Βάσσαισι τ' ἄρχειν Παλίου] Βῆσαις Πηλίου ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Πηλίῳ περιφραστικῶς.

Στ. 8. Φῆρ' ἀγρότερον]* Διὰ τὸ ἐν ὄρει διατρίβειν τὸν Χείρωνα ὡς φησὶ ἔπειτα· θηρῶν γὰρ ἡ ἐν ὄρεσι διαίτα· διὰ δὲ τὸ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐπρόσιτον εἶναι νοῦν ἔχοντα φησὶν ἀνδρῶν εἶπε.

Στ. 11. Τέκνον ἀνωδυνίας] Τοῦτ' ὁ φησὶ διὰ τὸ πάντας ὑπερβεβληκέναι τῇ ἰατρικῇ τέχνῃ καὶ ἐμπειρᾷ¹.

Στ. 14. Φλεγυά² θυγάτηρ]* Ἡ Κορωνίς· λέγει δὲ νῦν ἐσκιασμένως τὴν ἱστορίαν, προῖων δὲ πλατύτερον ἐρεῖ. Ἔστι δὲ αὐτῇ: Κορωνίς ἡ Φλεγυά (γρ. Φλεγύου) θυγάτηρ διακορευθεῖσα (γρ. διακορευθεῖσα) ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἐγκύμων ἐγένετο· οὐκ ἐβελήσασα γούν διατηρῆσαι τὸ τοῦ θεοῦ λόχος ἀγνόν, ἐξ Ἀρκαδίας ἐλθόντι Ἰσχυὶ λάθρα τοῦ πατρὸς ἐμίγη. Ἐμήνυσε δὲ ταύτην τὴν μίξιν τῷ Ἀπόλλωνι κόραξ, ὃν λευκὸν ὄντα Ἀπόλλων δυσχεράνας τὸ βαρὺ τῆς ἀγγελίας μέλανα πεποίηκε καὶ ἐξ ἐκείνου πάντες οἱ κόρακες μέλανες. Πίνδαρος δὲ τὸν μῦθον ἀποσεισάμενος εὐσεβῶς μεταχειρίζεται τὸν λόγον καὶ οἰκοθεν τὸν Ἀπόλλωνα ἐγνωκότα τοῦτ' ὁ φησὶ πέμψαι τὴν ἀδελφὴν Ἀρτεμιν Κορωνίδα κατατοξεῦσαι. Τὸ δὲ ἐστὶν ὅτι λοιμὸν ἐν τῇ ταύτης χώρᾳ ἐνέβαλεν, ὅφ' οὐπερ οὐ μόνον αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν γειτόνων ἀπέθανον.

Στ. 18—19. Δόμον ἐν θαλάμῳ]* Ἡ τὸ δόμον καὶ τὸ ἐν θαλάμῳ ἐκ παραλλήλου, ἢ τὸ θαλάμῳ πρὸς τὸ δαμεῖσα συναπτόν. — Εἰς Ἀἶδα δόμον ἐν Χ θαλάμῳ Χ]* Σημειοῦνται καὶ

1) Ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ στίχ. 9 εἰς τὴν λέξιν κατασκευαστὴν προστίθεται: «Οὗτος ἀναγινώσκει τέκτον' ἀνωδυνίας».

2) Τὸ σχόλιον ἔχει: Φλεγυά.

τὰ δύο κῶλα τῷ Χ, ὅτι ἀσυνάρτητά εἰσι, πλεονάζοντος τοῦ ἐν θαλάμῳ· ἱκανὸν γὰρ ἦν εἰπεῖν: *Εἰς Ἀτταο δόμον κατέβη*.

Στ. 23. Μιν] Αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα· τὸ δὲ χόλος μέχρι τοῦ Διὸς διὰ μέσου.

Στ. 25. Αἶνησε] Ὁρέχθη.

Στ. 27. Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ]* Ἦγουν οὐκ ἠβουλήθη τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος λέχος διαφυλάξαι καθαρὸν καὶ κατὰ νόμους ἀνδρὶ συνελθεῖν. Τὸ δὲ ἐλθεῖν τράπεζαν *νυμφιδίαν* οὕτω λέγε, ἥ οὐκ ἔμεινεν ἐλθεῖν αὐτῇ τράπεζαν *νυμφικὴν*, ἥ οὐκ ἔμεινεν ἐλθεῖν καὶ πορευθῆναι αὐτὴν *τράπεζαν νυμφιδίαν*, ἥτοι κατὰ νόμον ἀνδρὶ συζυγῆναι.

Στ. 43. Καλλιπέπλου λῆμμα¹ Κορωνίδος]* Οὕτω λέγε τοῦτο: Τὸ λῆμα τῆς καλλιπέπλου Κορωνίδος, ἥτοι ἡ Κορωνίς, ἔσχε καὶ ἔλαβε τοιαύτην μεγάλην βλάβην, τὸ ζητεῖν ξένον γάμον· ἔχουν ὁ ξένος γάμος μεγάλη αὐτῇ βλάβη κατέστη.

Στ. 53. Κλέπτει τέ μιν] Λανθάνει αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα.

Στ. 54. Βουλαῖς] Καὶ διανοήμασιν.

Στ. 64. Κρηνοῖσιν ὥκει παρθένος]* Πῶς παρθένος ἐνταῦθα λέγεται ἡ Κορωνίς, εἴπερ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐφθάρη; Ἀλλ' ἰστέον ὅτι παρὰ ποιηταῖς τὸ παρθένος οὐ μόνον τὴν μίξεως ἀπειρατον σημαίνει, ἀλλὰ καὶ τὴν νεάνιδα καὶ κόρην, εἰ καὶ, τυχόν, ἀνδρὸς πεπειράται, ὥς ἐνταῦθα ἡ Κορωνίς, καὶ τῷ Ἀπόλλωνι συνελθοῦσα, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ τῷ Ἰσχυϊ.

Στ. 67. Ἀίστωσεν] Ἐφθειρεν, ἔκαυσεν.

Στ. 69. Σέλας δ' ἀμφέδραμε] Ἦγουν ἡ φλόξ περιήφθη, περιέλαβε.

Στ. 70. Λάβρον Ἀφαιστου]* Τουτέστιν ἡ τοῦ πυρὸς φλόξ ἀθρόως ἐξήφθη· σέλας γὰρ κυρίως τὴν ἐν τῷ ἀέρι ἀθρόως ἐξαπτομένην φλόγα φαμέν, παρὰ τὸ *σαλεύεσθαι* καὶ *κινεῖσθαι*. Ἀεὶ γὰρ ἐν κινήσει ἐστὶν ἡ φλόξ· ὅθεν καὶ *λάβρον σέλας* τὸ σφοδρῶς ἄττον καὶ κινούμενον ἐν ὕλῃ τινὶ καὶ ταχέως ἀναλίσκον αὐτήν, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον καὶ τὸ βορόν, ἦγουν τὸ

1) Γρ. λῆμα, διορθοῖ ὁ σχολιαστής.

κατεσθίον καὶ ἀφανίζον πᾶσαν ὕλην. — Ἀφαιστου] τοῦ πυρός·

Στ. 76. Παῖδ' ἐκ νεκροῦ]* Τὸ νεκροῦ νοητέον ἥτοι τῆς νεκρᾶς Κωρωνίδος, ἣ ἐξήρπασεν ἐκ νεκροῦ, ἀντὶ τοῦ ἀρπάσας οὐκ εἶπεν τῇ μητρὶ συνφλεγῆναι (γρ. *συνφλεγῆναι*) καὶ νεκρωθῆναι.

Στ. 78. Διέφαινε]* Τὸ διέφαινε ἀντὶ τοῦ δίχα κεχώρισται ἔνθεν καὶ ἔνθεν καιομένη καὶ τόπον κενὸν μεταξὺ ἔχουσα.

Στ. 83. Αὐτοφύτων] Αὐτομάτως γενομένων.

Στ. 86. Τηλεδόλῳ] Τηλόθεν βαλλομένῳ.

Στ. 94. Τοὺς μὲν μαλακαῖς]* Δείκνυσιν ἐντεῦθεν ὅτι καὶ τὸ τῶν ἐπωδῶν χρῆμα μεγάλα συνεβάλλετο τῇ ἱατρικῇ.

Στ. 94—95. Ἡ γυίοις περιάπτων πάντοθεν φάρμακα]* Φάρμακα τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς φυλακτά, ἣ φάρμακα λέγει τὰ λεγόμενα ἐμπλαστρα.

Στ. 96. Δέδεται] Δεδούλωται.

Στ. 97. Ἐτραπεν] Ἐδελέασεν. — Ἀγάνορι] Ἦγουν δαφίλει. — Ἀγάνορι μισθῷ]* Εἶπεν ὁ Πίνδαρος τάττειν τὸ ἀγάνωρ καὶ ὑπέροπλος καὶ ὑπέρβιος ἐπὶ μεγέθους ὑπερβολικοῦ πολλάκις, ὥς ἐνταῦθα μισθὸν ἀτήγορα τὸν ἀφθονον καὶ πολὺν νοεῖν δίδωσιν, ὁμοίως καὶ τὸ ὑπερήφανος. Ζῆτει εἰς Εἰδ. Β', σ. 52.

Στ. 99. Ἐκ θανάτου κομίσαι] Ἀνασῶσαι καὶ ἀναστῆσαι.

Στ. 102. Ῥίψαις¹⁾ Κεραυνοβολήσας. — Ἀμπνοᾶν] Ἦγουν τὴν ζῶην.

Στ. 103. Καθέλεν]* Ἐβαλε χρῆ γράφειν ἐνταῦθα διὰ τὸ μέτρον, οὐχὶ παθεῖλε.

Στ. 104—105. Αἶθων δὲ κεραυνός]* Ἐκ τοῦ αἶθων κεραυνὸς δίδωσι καὶ πρὸς τὸ ρίψας κεραυνὸν νοεῖν. Τὸ δὲ ὡκέως ἢ πρὸς τὸ ρίψας νοητέον, ἢ πρὸς τὸ ἔβαλεν.

Στ. 109. Βίον ἀθάνατον]* Ἦγουν μὴ ὡς θεὸς βιοῦν ἐβελήσας καὶ τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖν ὡς δυνατοῖς· τοῦτο δὲ λέγει διὰ τὸν Ἀσκληπιόν, ὅτι θνητὸς ὢν θεοῦ ἔργον μετεχειρίσατο, τὴν Ἰππολύτου ἀνάστασιν διὸ καὶ κεραυνωθεὶς ἔγνω τὴν αὐτοῦ φύσιν.

1) Ὁ σχολιαστὴς γράφει: Ῥίψας.

Στ. 110. Σπεῦδε] Ἐπιζήτει. — Ἐμπρακτον] Εὐκατέρθωτον·
— Ἄντλει] Ἦγουν μεταχειρίζου, μετέρχου.

Στ. 111. Εἰ δὲ σώφρων]* Ὅπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπινικίου ἔλεγε, τοῦτο νῦν ἐπαναλαμβάνει.

Στ. 112. Καί τί οἱ]* Τὸ οἱ καὶ τὸ θυμῷ καθ' ὅλον καὶ μέρος.

Στ. 113. Κέν μιν πίθον]* Ἦγουν εἰ ζῶν ὁ Χείρων ἀπεδέξατό με αὐτὸν ἐπαινέσαντα, κατέπεισα ἂν αὐτὸν θεραπευτὴν τινα τῆς νόσου πέμψαι σοι.

Στ. 116—117. Ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσι] Ἐπεισα ἂν αὐτὸν παρασχεῖν ἱατρὸν τῶν διαπύρων νόσων καὶ τισι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσι. — Θερμᾶν νόσων]* Τῶν δίκην πυρὸς καυστικῶν καὶ ἀναλωτικῶν τῶν τὰς αὐτὰς ἐχόντων. Νόσων δὲ ἀντὶ τοῦ τῆς κατεχούσης τὸν Ἰέρωνα δυσουρίας.

Στ. 119. Πατέρος]* Ἦτοι τοῦ Διός· οὗτος γὰρ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε (Ἰλ. Α, 543)· τουτέστιν ἢ τινα ἐξ Ἀπόλλωνος ἔχοντα τὸ γένος, ἢ ἐκ Διός. Φασὶ δὲ τινες καὶ τὸ Λατοῖδα αἰτιατικὴν εἶναι, ἵνα λέγῃ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀπὸ μὲν τῆς μάμμης αὐτοῦ Λατοῖδην, ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπολλωρίδην, ὅπερ ψυχρὸν εἶναι δοκεῖ.

Στ. 121. Τέμνων] Ἦγουν διαπλέων.

Στ. 128. Κατέβαν] Ἦγουν κατῆρα καὶ κατῆλθον ἐπὶ τὸν λιμένα.

Στ. 130. Ἀέθλων Πυθίων]* Τῶν δύο ἀγώνων, οὓς ἐν τῇ ΚΣ' καὶ ΚΖ' Πυθιάδι κατέρωθσε. Πῶς δὲ φησι τὸ ἄγων ὕψιαν, ἀποροῦσι τινες· καὶ φαμεν ὅτι τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ ἄνω ἔφη αὐτὸς παρακινήσειν τὸν Χείρωνα ἱατρὸν τῷ Ἰέρωνι πέμψειν.

Στ. 138. Παρ' ἐμὸν πρόθυρον]* Ὅτι πλησίον τῆς αὐτοῦ οἰκίας ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ῥέας καὶ Πανὸς ἦν. — Παρ' ἐμὸν πρόθυρον] Ἦγουν ἐγγὺς τοῦ ἐμοῦ προθύρου.

Στ. 139. Μέλποντι] Ὑμνοῦσι.

Στ. 140. Ἐννύχιαι] Ἦγουν κατὰ τὴν νύκτα.

4) Περιγραπτέον τὸ τὰς ὡς παρέγγραπτον. Δ. Χ. Σ.

Στ. 143. Ὅρθαν]* Δέον ὀρθῶς εἰπεῖν, ὀρθὰν εἶπε πρὸς τὸ *κορυφὰν*· τὸ δὲ *προτέρων* ἢ εἰς τὸ *λόγῳ* συναπτεόν, ἢ *μανθάνω* ἀπὸ τῶν προτέρων ἀνδρῶν· δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, *οἷ δαίονται*, ἀσυνδέτως εἶπεν· ἢ στικτέον πρὸς τὸ *προτέρω*, ὃ καὶ κρεῖττον· Ὅμηρος γὰρ δύο πίθους παρὰ τὴν τοῦ Διὸς αὐλήν φησιν εἶναι, τὸν μὲν κακῶν, τὸν δὲ ἀγαθῶν. Πίνδαρος δὲ τρεῖς λέγει πλείω γὰρ τὰ κακὰ τῶν ἡδέων. Ἐγὼ δὲ κακῶν τρεῖς φημι λέγειν· φησὶ γάρ (Ἰλιάδ. Ω, 527):

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείσθαι ἐν Διὸς οὔδῃ

Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων.

ὥστε οἱ μὲν δύο τῶν κακῶν δώρων εἰσὶν, οἷα δίδωσι Ζεὺς, ὁ δὲ ἕτερος τῶν ἐάων, ἥτοι τῶν ἀγαθῶν· ἐξ ὧν ὅτι κακῶν τρεῖς λέγει συνάγεται, εἰ καὶ τινες ἀγνοοῦντες δύο φασὶ λέγειν.

Στ. 146. Δαίονται]* Ἦγουν διανέμουσι καὶ διαμερίζουσι.

Στ. 149. Τὰ καλὰ τρέψαντες ἐξω]* Οἱ γὰρ συνετοὶ καὶ σώφρονες παντοίως μηχανῶνται, εἴ τι κακὸν ἔχουσιν, κρύπτειν, δεικνύντες τὰ προσόντα αὐτοῖς ἀγαθὰ καὶ τῇ τούτων εὐτυχίᾳ οὐδενὸς λόγου ἐκείνα κρίνοντες.

Στ. 152. Εἴ τιν' ἀνθρώπων]* Ἦγουν εἰπέρ τις καὶ ἄλλος, εἰκότως εὐδαιμόνησε καὶ αὐτός.

Στ. 159. Μελοπομενᾶν ἐν ὄρει]* Ἐν τῷ Πηλίῳ ὄρει ὁ τοῦ Πηλῆως καὶ Θέτιδος γάμος γεγονὼς κιθαρίζοντα μὲν ἔσχεν Ἀπόλλωνα, τὰς δὲ Μούσας πρὸς τὴν κιθάρας ψῆδὴν ἄσματα εὐθὺς ἀναβαλλομένας. Ἐν δὲ ταῖς Θήβαις εἰς τὸν τοῦ Κάδμου γάμον καὶ Ἀρμονίας πάντες οἱ θεοὶ ἐπιθαλαμίους ἦσαν ψῆδας.

Στ. 167—168. Ἐδνα τε δέξαντο]* Πηλεὺς μὲν παρὰ Ἠοσειδῶνος ἵππους καὶ παρ' Ἡφαίστου μάχαιραν, Κάδμος δὲ παρ' Ἀφροδίτης ὄρμον χρυσοῦν.— Διὸς δὲ χάριν]* Λέγει τὴν ὕστερον ἐπιθούσαν αὐτοῖς εὐτυχίαν. Πρῶτον γὰρ ἐκπεσόντες τῶν αὐτῶν πατρῶων καὶ πολλὰ καμώντες, ὕστερον θείων ἡξιώθησαν γάμων, Πηλεὺς μὲν τοῦ τῆς Θέτιδος, Κάδμος δὲ τοῦ τῆς Ἀρμονίας, θυγατρὸς Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεως.

Στ. 174. Ἐρήμωσαν]* Ἀφείλοντο, ὑστέρησαν (γρ. ἴσ. ἐστέρησαν).— Πάθαις]* Συμφοραῖς.

Στ. 110. Σπεῦδε] Ἐπιζήτει. — Ἐμπρακτον] Εὐκατέρωθον·
— Ἀντλαι] Ἦγουν μεταχειρίζου, μετέρχου.

Στ. 111. Εἰ δὲ σώφρων]* Ὅπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἐπινικίου ἐλε-
γε, τοῦτο νῦν ἐπαναλαμβάνει.

Στ. 112. Καὶ τί οἱ]* Τὸ οἱ καὶ τὸ θυμῷ καθ' ὅλον καὶ
μέρος.

Στ. 115. Κέν μιν πίθον]* Ἦγουν εἰ ζῶν ὁ Χείρων ἀπεδέ-
ξατό με αὐτὸν ἐπαινέσαντα, κατέπεισα ἂν αὐτὸν θεραπευτὴν
τινα τῆς νόσου πέμψαι σοι.

Στ. 116—117. Ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσι] Ἐπεισα ἂν
αὐτὸν παρασχεῖν ἰατρὸν τῶν διαπύρων νόσων καὶ τισι τοῖς ἀγα-
θοῖς ἀνδράσι. — Θερμαῖν νόσων]* Τῶν δίκην πυρὸς καυστικῶν καὶ
ἀναλωτικῶν τῶν τὰς αὐτὰς ἐχόντων. Νόσων δὲ ἀντὶ τοῦ τῆς
κατεχούσης τὸν Ἰέρωνα δυσουρίας.

Στ. 119. Πατέρος]* Ἦτοι τοῦ Διός· οὗτος γὰρ πατὴρ ἀν-
δρῶν τε θεῶν τε (Ἰλ. Α, 543)· τουτέστιν ἢ τινα ἐξ Ἀπόλ-
λωνος ἔχοντα τὸ γένος, ἢ ἐκ Διός. Φασὶ δέ τινες καὶ τὸ Λατο-
δα αἰτιατικὴν εἶναι, ἵνα λέγῃ τὸν Ἀσκληπιὸν ἀπὸ μὲν τῆς
μάμμης αὐτοῦ Λατοδῆν, ἀπὸ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀπολ-
λωνίδῆν, ὅπερ ψυχρὸν εἶναι δοκεῖ.

Στ. 121. Τέμνων] Ἦγουν διαπλέων.

Στ. 128. Κατέβαν] Ἦγουν κατῆρα καὶ κατῆλθον ἐπὶ τὸν
λιμένα.

Στ. 130. Ἀέθλων Πυθίων]* Τῶν δύο ἀγώνων, οὓς ἐν τῇ ΚΣ'
καὶ ΚΖ' Πυθιάδι κατέρωθωσεν. Πῶς δὲ φησὶ τὸ ἄγων ὕψιστος,
ἀποροῦσί τινες· καὶ φαμεν ὅτι τοῦτο λέγει, ἐπεὶ δὲ ἄνω ἔφη
αὐτὸς παρακινήσειν τὸν Χείρωνα ἰατρὸν τῷ Ἰέρωνι πέμψειν.

Στ. 138. Παρ' ἐμὸν πρόθυρον]* Ὅτι πλησίον τῆς αὐτοῦ οἰκίας
ἱερὸν ἢ ἀγαλμα ῥέας καὶ Πανὸς ἦν. — Παρ' ἐμὸν πρόθυρον]
Ἦγουν ἐγγὺς τοῦ ἐμοῦ προθύρου.

Στ. 139. Μέλποντι] Ὑμνοῦσι.

Στ. 140. Ἐννύχιαι] Ἦγουν κατὰ τὴν νύκτα.

4) Περιγραπτέον τὸ τὰς ὡς παρέγραπτον Δ. Χ. Σ.

Στ. 148. Ὀρθάν]* Δέον ὀρθῶς εἰπεῖν, ὀρθὰν εἶπε πρὸς κορυφάν· τὸ δὲ προτέρων ἢ εἰς τὸ λόγων συναπτέον, ἢ μ θάνατῳ ἀπὸ τῶν προτέρων ἀνδρῶν δέον δὲ οὕτως εἰπεῖν, δατοῦται, ἀσυνδέτως εἶπεν· ἢ στικτέον πρὸς τὸ προτέρων, ὃ κρεῖττον· Ὅμηρος γὰρ δύο πίθους παρὰ τὴν τοῦ Διὸς αὐλήν φ· εἶναι, τὸν μὲν κακῶν, τὸν δὲ ἀγαθῶν. Πίνδαρος δὲ τρεῖς λέ πλειῶν γὰρ τὰ κακὰ τῶν ἡδέων. Ἐγὼ δὲ κάκιστον τρεῖς φ λέγειν· φησὶ γὰρ (Γιάδ. Ω, 527):

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακέλεσται ἐν Διὸς οὔδῃ
Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων.

ὥστε οἱ μὲν δύο τῶν κακῶν δώρων εἰσὶν, οἷα δίδωσι Ζεὺς, ἔτερος τῶν ἐάων, ἥτοι τῶν ἀγαθῶν· ἐξ ὧν ὅτι κάκιστος τ λέγει συναγέται, εἰ καὶ τινες ἀγνοοῦντες δύο φασὶ λέγειν.

Στ. 146. Δαίονται]* Ἦγουν διανεμοῦσι καὶ διαμερίζουσι.

Στ. 149. Τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω]* Οἱ γὰρ συνετοὶ καὶ ε φρονες παντοίως μηχανῶνται, εἴ τι κακὸν ἔχουσιν, κρύπτειν, δ κύντες τὰ προσόντα αὐτοῖς ἀγαθὰ καὶ τῇ τούτων εὐτυ· οὔδενός λόγου ἐκεῖνα κρίνοντες.

Στ. 152. Εἴ τιν' ἀνθρώπων]* Ἦγουν εἴπερ τις καὶ ἄλλ εἰκότως εὐδαμονήσῃ καὶ αὐτός.

Στ. 159. Μελοπομενᾶν ἐν ὄρει]* Ἐν τῷ Πηλῳ ὄρει ὁ τοῦ Ι λέως καὶ Θέτιδος γάμος γεγονώς κιθαρίζοντα μὲν ἔσχεν Ἄπι λωνα, τὰς δὲ Μούσας πρὸς τὴν κιθάρας ᾠδὴν ἄσματ' αὐθὺς ἀ· βαλλομένας. Ἐν δὲ ταῖς Θήβαις εἰς τὸν τοῦ Κάδμου γάμον· Ἄρμονί' ας πάντες οἱ θεοὶ ἐπιθαλαμίους ἦσαν ᾠδὰς.

Στ. 167—168. Ἐδνα τε δέξαντο]* Πηλεὺς μὲν παρὰ Ι σειδῶνος ἵππους καὶ παρ' Ἡφαίστου μάχαιραν, Κάδμος δὲ π· Ἀφροδίτης ὄρμον χρυσοῦν.— Διὸς δὲ χάριν]* Λέγει τὴν ὕστερ ἐπελθοῦσαν αὐτοῖς εὐτυχίαν. Πρόσθεν γὰρ ἐκπεσόντες τῶν ε τῶν πατρῶων καὶ πολλὰ καμόντες, ὕστερον θείων ἡξιώθησ γάμων, Πηλεὺς μὲν τοῦ τῆς Θέτιδος, Κάδμος δὲ τοῦ τῆς Ἀρι νίας, θυγατρὸς Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως.

Στ. 174. Ἐρήμωσαν]* Ἀφείλοντο, ὕστέρησαν [γρ. ἴσ. ἐστὲ σαρ].— Πάθας]* Συμφοραῖς.

Στ. 175—176. Εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς]* Τῷ Κάδμῳ ἐγένοντο τρεῖς θυγατέρες, Σεμέλη, Ἀγαυή, Ἰνώ ἡ καὶ Λευκοθέα καλουμένη. Σεμέλη μὲν οὖν ἐκεραυνώθη, ὡς ἴσμεν, Ἀγαυή δὲ καὶ Ἰνώ μανεῖσαι τὰ τέκνα διέφθειραν. *Θυώρη* δὲ καλεῖ τὴν Σεμέλην ἀπὸ τῶν τοῦ παιδὸς αὐτῆς Διονύσου Βαχχῶν· Θυὰς γὰρ ἡ Βάχχη.

Στ. 178—179. Μόνον ἀθανάτα τίκτεν]* Ὅσους παῖδας ἡ Θέτις ἐγέννα, ἐν ὕδατι ζέοντι λέβητος ἐμβάλλουσα διώλλυ¹, οὐκ ἐθέλουσα φανῆναι παῖδας θνητοὺς τρέφουσα· θεὰ γὰρ ἦν. Ἐπιχειρήσασα οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα τοῦτο ποιῆσαι, ἐξαίφνης ὑπὸ Πηλέως κατελήφθη καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέφυγε. Διὰ οὖν τὸ μόνον τὸν Ἀχιλλέα διαφυλαχθῆναι, μόνον ἔτικτε λέγει. Εἰρήκαμεν οὖν τὴν ἱστορίαν ἐν τῇ *Λυκόφρονος Παραφράσει*².

Στ. 185. Χρὴ πρὸς μακάρων]* Δέον εἰπεῖν: *Χρὴ λογίζεσθαι εὐπάσχειν, εὐπάσχμεν εἶπε*³. ὃ δεῖ λογίζεσθαι, ὡς ὁμολογούμενον θεῖς, ὥς περ καὶ πρῶην ἐποίησε τὸ: *Στάθμας ἐλκόμενοι περισσᾶς*, ὥς περ εἵπομεν⁴.

Στ. 186—187. Ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαί]* Ἦγουν ἄλλοτε ἄλλως οἱ ἀνεμοὶ πνέουσι, ποτὲ μὲν σφοδροί, ποτὲ δ' ἀνεμῆνοι· ὥστε καὶ τὰ πράγματα νῦν μὲν οὕτω, νῦν δὲ ἄλλως φέρεται. Ταῦτα δὲ πάντα λέγει παραθυμούμενος τὸν Ἰέρωνα διὰ τὴν νόσον.

Στ. 190. Ἐπιβρίσας] Ἦγουν περιουσιάσας.

Στ. 192. Ἀμφέποντ'] Ἐπικρατοῦντα.

Στ. 193. Ἀσκήσω] Δι' ἐπιμελείας ἔξω.

Στ. 194. Θεραπεύων] Κυβερνῶν.—*Μαχανὰν*] Δύναμιν καὶ γνῶσιν.

1) Διὸρθωσα διώλλυ ἀντὶ διώλει. Δ. Χ. Σ.

2) Ὅρα Ἰσακίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Τζίτζου Σχόλ. εἰς *Λυκόφρονα*, σ. 178, τόμ. Γ' ἐκδ. M. Christoph. Gottfrd. Mueller. Lips. 1811.

3) Γραπτέον, οἶμαι, ὥδε εἶπε, τὸ δεῖ λογίζεσθαι ὥς. Πότερος δὲ ἔγραψε τὸ ἡμαρτημένον εἶς ἀντὶ τοῦ «τὸ», ὃ σχολιαστὴς ἡ ὁ μεταγραφεὺς, ἄδηλον. Δ. Χ. Σ.

4) Ἐν τῷ σχολίῳ εἰς στ. 165—166 τοῦ Β' τῶν Πυθ. εἵδους. Δ. Χ. Σ.

Στ. 196. Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρὸν ὀρέξαι]* Ἐντεῦθεν προτρέπεται τὸν Ἱέρωνα εἰς εὐεργεσίαν.

Στ. 198. Νέστορα καὶ Λύκιον]* Ἦτοι ἐν ταῖς ἀνθρώπων γλώσσαις φέρονται διὰ τὸ Ὅμηρου τυχεῖν ἐπαινέτου.

Στ. 200—201. Ἐξ ἐπέων κελαδενῶν]* Τὸ ἐπέων κελαδενῶν ἢ πρὸς τὸ φάτις συναπτέον, ἢ πρὸς τὸ ἄρμωσαν.

Στ. 203. Ἄρμωσαν]* Ἀντὶ τοῦ συντάξαι καὶ συνγράψαι. Ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ εἰπὼν γὰρ τέκτορες, ἐπήγαγε καὶ τὸ ἄρμωσαν. Τεκτόνων γὰρ ἐστὶ τὸ ἀρμόττειν ξύλῳ ξύλον.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 4. Λατοῖδαισιν ὀφειλόμενον]* Τοῖς Λητοῦς παισίν, Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι. Δίκαιον γὰρ ἐν τοῖς τῶν νικητῶν ὕμνοις γεραίρεσθαι καὶ Ἀπόλλωνα, οὗ ὁ ἀγών, σὺν τούτῳ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἀρτεμιν.

Στ. 6—7. Χρυσέων Διδὸς αἰετῶν]* Ζεὺς καταμετρήσασθαι τῆς οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον βουλευθείς, ἴσους κατὰ τὸ τάχος ἀετοὺς ἐκ δύοσεως καὶ ἀνατολῆς ἀφῆκεν· οἱ δὲ διῆπτάμενοι συνέπεσον ἀλλήλοις κατὰ τὴν Πυθῶνα· ὥστε φανέντος ἐνταῦθα τοῦ μέσου, δύο χρυσοὺς¹ ἀετοὺς ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἀνατεθῆναι ναῷ. Διὸ καὶ τὴν τούτου ἱέρειαν πάρεδρον αὐτοῦ λέγει.—Διδὸς αἰετῶν]* Αἰετῶν Ζητὸς γράφε, οὐχὶ Διδὸς αἰετῶν· οὕτω γὰρ ἀρμόζει τῷ μέτρῳ· καὶ ἱερὰ γράφε, οὐχὶ ἱέρεια· οὐ γὰρ οἰκείως ἔχει τῷ μέτρῳ.

Στ. 10. Οἰκιστῆρα Βάττον]* Οὗτος ὁ Βάττος, Ἀριστοτέλης πρῶην καλούμενος, ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ οἰκῶν καὶ τὴν φωνὴν ὑπότινος συμβάματος νοσήσας, διὸ καὶ Βάττος ἐκλήθη· βατταρίζειν γὰρ ἐστὶ τὸ παρακκεκομμένως φθέγγεσθαι· οὗτος οὖν εἰς

1) Τὸ χρυσοὺς, ὅπερ ἐν τῷ Σακκαλίωνος κεῖται ἀπογράφῳ, τῷ μεταγραφῇ πρὸςποιῶν, ἔγραψα ἀντ' αὐτοῦ χρυσοῦς, καίπερ εἰδὼς ὅτι παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις σχολιασταῖς οὐκ ἄχρηστοι οἱ τύποι οὔτοι, χρυσός τε καὶ ἀπλὸς καὶ διπλὸς κτλ. ἀντὶ τοῦ χρυσοῦς, ἀπλοῦς, διπλοῦς κτλ. Δ. Χ. Σ.

Πυθίαν¹ ἐλθόν, ἵνα περὶ τῆς φωνῆς ἔρῃται, χρησὶμόν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Θήρας νήσου εἰς Λιβύην ἀποτείσσει καὶ κτίσει Κυρήνην, ἣν ἀποικίαν καὶ ἡ Μήδεια τοῖς Ἀργοναύταις προεῖπεν, ὡς προῖων ἐρεῖ.

Στ. 14. Ἐν ἀργινόνenti² μαστῶ]* Ὡς περ Ὀμηρος τὸ Ἀργος οὐθαρ ἀρούρης φησὶν (Ἰλ. Ι, 141), οὕτω καὶ οὗτος τοῦτο μεταποιῶν, τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἡ Κυρήνη ἐκτίσθη, ἀργήεντα μαστὸν καλεῖ, ἐπειδὴ καὶ τὸ γάλα λευκόν· ἄλλοι δέ φασιν ὡς ἔστιν ἐν τῇ Κυρήνῃ ἐξοχή τις ὀρεινὴ ἀεὶ νιφομένη.

Στ. 15—16. Καὶ τὸ Μήδειας ἔπος]* Ἱστορία περὶ τῆς συγῆς Ἰάσονος καὶ Μήδειας. Ὅτε μετὰ Μήδειας ἐκ Κόλχων οἱ Ἀργοναῦται ἐξέφυγον, οὐ κατ' εὐθείαν τὸν πλοῦν ἐποίησαντο· ἤδεσαν γὰρ ὑπὸ Αἰήτου τοῦ τῆς Μήδειας πατρὸς διωχθησόμενοι. Ἐλθόντες οὖν εἰς τι μέρος τοῦ ἐν Λιβύῃ ὠκεανοῦ καὶ τεναγώδῃ εὐρόντες αὐτόν, ὡς οὐκ ἠδύναντο πλεῖν, Μήδειας συμβουλεύσασθαι, ἄραντες ἐπὶ νώτων τὴν Ἀργῶ καὶ δύο καὶ δέκα ἡμέρας δι' ἐρήμου γῆς πορευόμενοι, ἐν τῷ λιμένι τῆς Τριτωνίδος θαλάσσης καθῆκαν αὐτήν. Ὅποτε δὲ ἐμελλον ἀνασπάσαντες³ τὰς ἀγκύρας πλεῖν, ὁ τοῦ Ποσειδῶνος υἱὸς Τρίτων εἰκασθεὶς Εὐρυπύλῳ, καὶ αὐτῷ Ποσειδῶνος υἱῷ, εἰς λόγους ἤλθεν αὐτοῖς, καὶ ἐπεὶ ἠναγκάζοντο τὸν πλοῦν ἐν τάχει ποιῆσθαι διὰ τὸν Αἰήτου φόβον, ἀντὶ ξενίου τὴν παρατυχοῦσαν βῶλον ἐκ γῆς Εὐφῆμῳ τῷ τῆς Ἀργοῦς πρῳρεῖ δέδωκε. Τοῦ δὲ θέντος ταύτην ἐν πρῳρᾷ, ἡνίκα εἰς Θήραν τὴν νῆσον προσωρμίσαντο, κλύδωνος γενομένου καὶ τῶν κυμάτων ὑπὲρ τῶν τοίχων τῆς νεῶς αἰρομένων, ἐν πρῳρᾷ οὔσα ἡ βῶλος συνεφελκύσθη πρὸς θάλατταν. Ὅθεν τοῦτο ἰδοῦσα Μήδεια ἔφη χρόνῳ ποτὲ ἀποικίαν ἐκ Θήρας εἰς Λιβύην⁴ ἐπτακαίδεκάτῃ γενεᾷ ἀπὸ Εὐφῆμου· Βάττος γὰρ ἀπ' αὐτοῦ ἐπτακαίδεκάτος· ἂ Πίνδαρος κατὰ λεπτόν ἱστορεῖ.

1) Γράφει Πυθῶνα. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ἀργήεντι.

3) Διῶρθωσα ἀνασπᾶσαντες ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶσοντες. Δ. Χ. Σ.

4) Ἀναπλήρου μοι ἐνταῦθα ρῆμά τι, ὃ παρέλιπεν ὁ μεταγραφεύς, οἷον τὸ ἐλεύσεσθαι ἢ ἔσεσθαι. Δ. Χ. Σ.

— 'Αγχομίσαιθ'] 'Ανασώσονται. — Χ 'Εβδόμη καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ]* Σημειοῦται τὸ κῶλον τῷ Χ, ὅτι ἐπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ¹ ἀπὸ τῶν 'Αργοναυτῶν φησι γενομένους ἐκ τῶν Λημνιάδων οἰκίσαι τὴν πρότερον Καλίστην (γρ. *Καλλίστην*), ὕστερον δὲ Θήραν.

Στ. 17. Θήραιον]* Τὸ Θήραιον ἢ πρὸς τὸ ἔπος συναπτεῖον, ἢ πρὸς τὸ ἀπέπνευσε. Ζαμερὴς δὲ ἡ μανικωτάτῃ ἀπέκτονε γὰρ τοὺς αὐτῆς παῖδας καὶ τὸν ἀδελφὸν 'Αψαρτον (γρ. 'Αψυρτορ).

Στ. 18. 'Απέπνευσ'] 'Απεφθέγγατο, εἶπεν. — 'Αθανάτου] Θείου.

Στ. 25—26. Κόραν] 'Ηγουν νέαν γῆν καὶ νῆσον. — 'Ρίζαν] Καὶ μητρόπολιν ἐσομένην.

'Αλεξάνδρου Φορτίου.

Κόραν ἀστίων ρίζαν]* Τροπικῶς ταῦτα ἐξενήνεκται· τὸ δὲ ἐξῆς οὕτω· Φημί γάρ, τουτέστιν οἰωνίζομαι καὶ προμηνῶ, ἐκ ταύτης τῆς γῆς τοῦ 'Επάφου, ἤγουν τῆς βώλου τῆς ἀπὸ τῆς Λιδυκῆς γῆς εἰλημμένης καὶ τῇ θαλάσῃ διαλυθείσης, φυτεύεσθαι ποτε, ἤγουν ἀναφανήσεσθαι καὶ ἀναδοθήσεσθαι, ἐκ τοῦ βυθοῦ δηλονότι, κόραν καὶ νέαν γῆν· λέγει δὲ τὴν Θήραν νῆσον· ρίζαν ἦτοι μητρόπολιν γενησομένην πολυανθρωποτάτην· καὶ τίνων ἔσεσθαι μητρόπολιν, τῶν πόλεων τῶν ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ Διὸς τοῦ 'Αμμωνος, ἤγουν ἐν τῇ Λιβύῃ κατὰ περίφρασιν. Κόρην δὲ τὴν Θήραν τὴν νῆσον εἶρακεν, ὅτι ἐκ τῆς βώλου, ἥς ἔλαβεν Εὐφρημος παρ' Εὐρυπύλου, μετὰ χρόνον ἀνεδόθη ἐκ τοῦ βυθοῦ κατ' ἐκεῖνο τῆς ἀλός, ἐνθα διελύθη ἡ βῶλος, ὡς καὶ 'Απολλώνιος ἐν Δ' 'Αργοναυτικῶν μαρτυρεῖ λέγων (ς. 1747—50):

ᾠ πόποι, ἧ μέγα δὴ σε καὶ ἀγλαὰν ἔμμορε κῦδος·

Βῶλακα γὰρ τεύξωσι θεοί, πόντον δὲ βελόντι

Νῆσον, ἴν' ὀπλότεροι παίδων σέθεν εὐνάσσονται· (sic)

Παῖδες.....

1) 'Εγραψα δοτικὴν ἀντὶ τῆς ὀρθῆς ἐπτακαίδεκάτῃ γενεᾷ, ὡς ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

Φανερόν δὲ τοῦτο καὶ ἐξ ὧν ἐπάγει μικρόν ὕστερον (ς. 34—35):

...μεγάλαν πολλῶν ματρώπολιν
Θήραν γενέσθαι.....

Ἡ κόρη φησὶ διὰ τὸν ὄνειρον, ὃν εἶδεν Εὐφημος μετὰ τὴν τῆς βώλου λῆψιν, ὡς παρ' Ἀπολλωνίῳ ἐστὶν ἰδεῖν (Δ', ς. 1731—36):

.....Εἶσατο γάρ οἱ
Δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάστιος ᾧ ἐν ἀγοστῶ
Ἄρδεσθαι λευκῆσιν ὑπαι λιθάδεσσι γάλακτος,
Ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν ὀλίγης περ ἐούσης
Παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότῃτι
Ἄσχετον ἱμερθεῖς.....

καὶ τὰ ἐξῆς.

Στ. 29. Δελφίνων]* Διὰ τοῦ εἰπεῖν *δελφίνων* τὸ ἐν νήσῳ οἰκεῖν ἐδήλωσεν· ἐν γὰρ τῇ θαλάσῃ ἡ νῆσος, τῆς δὲ θαλάσσης εἰσὶν οἱ δελφῖνες· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν *ἵππους* τὴν ἐν χέρσῳ δίαίταν· οἱ γὰρ ἡπειρῶνται τοῖς ἵπποις χρῶνται.

Στ. 30. Ἀμείψαντες] Οἱ τῆς Θήρας ἄποικοι δηλαδὴ.

Στ. 33. Κεῖνος ὄρνις]* Ἐπειδὴ *ὄρνις* ἐστὶν ἡ *μαντεία* διὰ τὸ ἐξ ὀρνέων μαντεύεσθαι, ἀπὸ δὲ τῆς βώλου ἡ Μήδεια τὴν ὕστερον ἐκ Θήρας εἰς Λιθύην ἐσομένην ἀποικίαν προὔτεθεσπίκει, διὰ τοῦτο *ὄρνις* τὴν *βῶλον* ἐκάλεσεν.

Στ. 35. Τόν ποτε Τριτωνίδος¹].

Στ. 36. Προχοαῖς] Ταῖς ἐκβολαῖς.

4) Εἰς τὸ ἔντυπον τοῦ στίχου τούτου σχόλιον μετὰ τὴν λέξιν: ὀνομάζεται προστίθεται ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς ταῦτα: «Οὗτος δὲ μετωνομάσθη καὶ Νεῖλος. Ὅτι δὲ ὁ Νεῖλος καὶ Τρίτων ἐλέγεται, Ἀπολλώνιος μαρτυρήσει. Φησὶ γὰρ (Δ', 267—74):

Ἦμος ἔτ' (sic) ἡρίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο
Μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν·
Καὶ ποταμὸς Τρίτων εὐρύος (sic), ᾧ ὑπο πᾶσα
Ἄρδεται ἡρίη. Διόθεν δέ μιν οὔποτε δεύει
Ὅμβρος· ἄλις προχοαῖσι δ' ἀνασταχύουσιν ἄρουραι».

Στ. 37. Θεῶ]* Ἡ δοτικὴ τῷ Θεῶ πρὸς τὸ καταβάς ἐσ-
— Θεῶ ἀνέρι εἰδομένῳ²]

Στ. 40. Αἴσιον]* Ὅτι ἅμα τῇ τῆς βώλου δόσει καὶ βρα-
ἐρράγη, δηλοῦντος τοῦ Διὸς τὰ ἀπ' αὐτῆς συμβησόμενα. —
σιον]* Ἀντὶ τοῦ ἐνδέξιον καὶ ἐπ' ἀγαθῷ συμβόλῳ ὁ Ζεὺς ἐβ-
τησεν. Ὅτι δὲ αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ χρηστὰ τὰ ἐκβι-
μενα ἐπαγγέλλονται, πολλαχοῦ δηλοῦται. Λέγεται δὲ τὰ
ἐκ Διὸς διὰ τὸ ἐξ ἁέρος εἶναι, ὅς ἐστι Ζεὺς. Ὁ αὐτὸς προ-
φησι (ς. 350):

Ἐκ νεφίων δέ οἱ ἀντ-
άυσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγγε.....

Στ. 41. Ἐκλαγξέ βροντάν]* Ἀντὶ τοῦ ἐβρόντησε βροντᾶ
Ἡ δὲ φράσις ὡς τὸ μάχομαι μάχην ἀττικῶς.

Στ. 42. Ποτί]* Συναπτε τὸ ποτί πρὸς τὸ ρητ' τὸ δὲ ἡρί-
πρὸς τὸ δεδοῖντι συναπτέον· τὸ δ' αἰσιον δ' ἐπὶ οἱ διὰ μέσ-
ῃ ἀσυνδέτως ἀπὸ τοῦ ἡρίκα ἀρκτέον καὶ ἀποδοτέον πρὸς
τουτάκι.— Χαλκόγενυν] Σιδηράν.

Στ. 43. Κρημνάντων]* Ἐξαρτησάντων καὶ κρεμασάντων.—
Ἐπέτοσσε] Κατέλαβε.

Στ. 44. Ἀργοῦς χαλινόν]* Ὡς περ ὁ χαλινὸς ἐπέχει τὸν ἵ-
πον, οὕτω καὶ ἡ ἄγκυρὰ τὴν ναῦν.—

Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

Ἀργοῦς χαλινόν]* Χαλινὸν ἐνταῦθα οὐ τὴν ἄγκυράν φησι
ὡς τινες οἴονται, ἀλλὰ τὸ πείσμα, ἥγουν τὸ σχοινίον, ὃ πείθ-
ται ἡ ναῦς, ὡς ἵππος χαλινῷ. Ἦνα δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ Πινδάρου
λεγομένων τὸν νοῦν ἀκριβέστερον καταλάβῃς, ἀκουσον. Ὅτε
Ἀργοναυταὶ διὰ ξηρᾶς ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὴν βασταάζαντες (γρ

2) Κάνταῦθα ἐν τῷ ἐντύπῳ τοῦ στίχου τούτου σχολίῳ μετὰ τὴν λέξιν
Ἀργοναυταὶ φέρεται ταῦτα: «Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ
ποιήσας φησὶ (Δ', 4549—51):

Τοῖσιν δ' αἰχτῶ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε
Τρίτων εὐρυβίης· γαῖαν (sic) δ' ἀνὰ βῶλον αἰέρας
Ξάνη' ἀριστήσσει προτάχτο, φώνησέν τε».

βασιτάσσαντες) εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην αὐτὴν καθεύκουσιν
καὶ κατ' αὐτὴν πλανώμενοι ἐζήτουν διέξοδον, ἀμυχανοῦντες·
διὰ τὴν τῶν χωρίων ἀπειρίαν, αὐθις εἰς γῆν ἀπέβησαν, ὅπως θεοῖς
τοῖς ἐγγωρίοις θυσίαν ποιησάμενοι ἐξιλεώσωνται αὐτοὺς καὶ τῆς
(γρ. τοῦ) οἴκαδε νόστου τύχωσιν, ὁ Τρίτων αὐτοῖς ἐπεφάνη, εἰ-
κασθεὶς Εὐρυπύλῳ, καὶ ἐκ τῆς παρατυχοῦσης αὐτῷ γῆς λαβὼν,
δῶρον Εὐφήμεν παρέσχε ξενικόν· πρὸς τούτῳ καὶ ἐμήνυσε τὴν
διάβασιν, καθ' ἣν διαπλεῦσαι δυνήσονται· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤφαν-
τώθη. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παρὰ χρεῖμα ἐμβάντες, εἰς ἀνάπλουν
παρεσκευάζοντο τὰς ἀγκύρας ἀνασπασάντες· ἀλλὰ πρὸ τῆς εἰρε-
σίας τῷ δαίμονι πρόβατον ἰέρευσαν, εὐχόμενοι ὅπως αὐτοῖς πέ-
ρας τῆς πλάνης ὁ ἐπιφανὲς δαίμων παράσχοι. Μεταξὺ γοῦν
θυόντων, δεύτερον αὐτοῖς ὁ Τρίτων ἀναφαίνεται, καὶ λαβόμενος
τοῦ σχοινίου τῆς Ἀργοῦς, ὁ χαλινὸν νῦν φησι Πίνδαρος, ἦγεν
ἔξω τῆς λίμνης πρὸς τὸ πέλαγος. Τοῦτο δὲ τὸ πείσμα, δι' οὗ
ὁ Τρίτων εἶλκε τὴν Ἀργῶ, ὀλκήϊον Ἀπολλώνιος καλεῖ· φησὶ
γὰρ ἐν Δ' (ς. 1607—8), οἶονε μεταφράζων τὴν τοῦ Πινδάρου
ῥῆσιν, οὕτως:

Ὡς δ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὀλκήϊον Ἀργοῦς

Ἦγ' ἄλαδε προτέρωσεν.....

Ἀέγει γοῦν ἡ Μῆδεια ἀναμνησκούσα τοὺς Ἀργοναύτας, — Καὶ
ταῦτα μὲν γεγόνασιν ὀπηνίκα ὁ Τρίτων ἀναγομένων ἡμῶν εἰλκε-
σε τὴν Ἀργῶ πρὸς πέλαγος ἄγων, δηλονότι διὰ τοῦ χαλινοῦ
καὶ τοῦ πείσματος· τὸ δὲ ἐπέτοσσε¹.

Στ. 45—46. Φέρομεν] Ἐβαστάζομεν. — Γαίλας] Ἐπιφανείας.

— Φέρομενῶτων ὑπὲρ γαίλας]* Καὶ Ἀπολλώνιος (Δ', 1566—7):

Νῆα μεταχθονίην ἐκομίσσαμεν εἰς τόδε λίμνος (γρ. λίμνης)

Χεῦμα δ' ἤπειρου βιβερημένοι.....

Στ. 50. Ἐπῆλθε] Ἐπεφάνη.

1) Ἀναπληρωτέον, οἶμαι, μετὰ τὸ ἀμυχανοῦντες τὸν σύνδε-
σμον δ ε. Δ. Χ. Σ.

2) Ἐλλιπὲς ἐνταῦθα ὁ λόγος, παραλιπόντος τινὰ ἔτι τοῦ Σακελλίω-
νος ἢ μᾶλλον τοῦ παλαιοῦ μεταγραφῆως. Γραπτέον οὖν καὶ ἀναπληρω-
τέον, οἶμαι, ὥδε πως, ἐτὸ δὲ ἐπέτοσσε ἀντὶ τοῦ ἐπέτυχε. Δ. Χ. Σ.

Στ. 54. Εὐεργέται] Ἦγουν οἱ εὐεργετικοὶ ξενισταί.

Στ. 57. Φάτο] * Τὸ φάτο πρὸς τὸ ἐμμεναι συναπτόν, τὸ δὲ ἐμμεναι πρὸς τὸ Εὐρύπυλος, οὕτω: Φάτο δὲ καὶ εἶπεν ὁ φωνεῖς ἡμῖν τότε δαίμων ἐμμεναι Εὐρύπυλος.

Στ. 58. Ἐννοσιδα]* Τὸ Ἐννοσίδης δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνώσω, ἐνώσω τὸ κινῶ καὶ τοῦ δᾶ, ὃ ἐστι δωρικῶς ἡ γῆ.

Στ. 63. Οὐδ' ἀπίθσέ νιν]* Ἦγουν εἰς ἀπείθειαν καὶ ἀνηκοίαν ἐνέβαλεν αὐτόν, τὸν Εὐφημον, διὰ τὴν τοῦ δώρου φαυλότητα. Εἰπὼν δὲ ἀπόστως τὸ νιν, ἡρμήνευσε διὰ τοῦ ἥρωος.

Στ. 66. Δαιμονίαν] Ἦγουν κατὰ θεῖον δαίμονα καὶ μοῖραν δοθεῖσαν.

Στ. 70. Ἐσπέρας ὑγρῷ πελάγει σπομέναν]* Ἦγουν ὑπὸ τῶν κυμάτων παρασυρεῖσαν τῆς ἐσπερίας θαλάσσης· ἐν γὰρ τῇ ἐσπερίᾳ θαλάττῃ ἐστὶν ἡ Θήρα νήσος· ἡ ἐσπέρας, ἥτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐσπερίας. Συναπτε δὲ τὸ σπομένην πρὸς τὸ ἐκ δούρατος, ἡ τὸ ἐκ δούρατος καὶ πρὸς τὸ κατακλυσθεῖσαν.

Στ. 71. Ὀτρυνον θαμὰ]* Ἦγουν πλείστα τοῖς ναύταις παρεκελευόμην φροντίδα τῆς βώλου ποιεῖσθαι καὶ φυλάττειν. Δέον δὲ εἰπεῖν ὀτρυνον θεράποντας, πλαγιάσας θεραπόντεσσιν εἶπεν· ὁ γὰρ ἐν ἀνθρώποις ὀτρύνων, τούτους ἐτρύνει· ἡ γὰρ διέγερσις οὐ πρὸς ἄλλον τινα ἢ τὸν διεγειρόμενον γίνεται· ὥστε ταυτόν ἐστι λέγειν ὀτρύνω σε καὶ ὀτρύνω ἐν σοὶ τόδε.

Στ. 72. Λυσιπόνοις] Ἦγουν τοῖς λύουσι καὶ ἐλευθεροῦσιν ἡμᾶς τῶν πόνων.

Στ. 74. Ἀφθιτον]* Ἀφθιτον λέγει σπέρμα τὸ κατὰ θεῖαν, μοῖραν γεγονός· ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ ἄνω εἰρημένῳ, τῷ δαιμονίᾳ βῶλον.

Στ. 78. Ταίναρον εἰς ἱσράν]* Ἦγουν θεῖαν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ εἰσοδὸν πρὸς ἔθνη εἶναι. Ἦν δὲ ἡ Ταίναρος πατρὶς Εὐφήμου.

Στ. 83. Τετράτων παίδων]* Ἱστορία πότε ἐχρῆν γενέσθαι τὴν ἀποικίαν. Εἰμαρμένον ἦν, εἰ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Εὐφημος τὴν βῶλον ἐκόμισε, τετάρτη ἂν ἀπ' αὐτοῦ γενεὰ εἰς Λιδίην ἀφικομένη Κυρήνην ἂν ἔκτισε. Νῦν δὲ τῆς βώλου ἐν τῇ πρὸς Θήραν θαλάσῃ διαλυθείσης, τετάρτη μὲν Εὐφήμου γενεὰ εἰς

Θήραν ἀφίκετο, ἀπὸ δὲ τῆς Θήρας εἰς Λιβύην ἐπτακαίδεκάτη, ὡς τριςκαίδεκάτης γενεᾶς οὔσης μέχρι Βάττου, ἀφ' οὗ ἐκ Ταινάρου εἰς Θήραν οἱ ἀπὸ Εὐφύμου τέταρτοι ἦλθον· ὥστε ἐξ ἀμφοτέρων ἐπτακαίδεκάτη συνάγεται γενεά.

Στ. 88. Νῦν γέ μάν]* *Ἱστορία* ὅπως αἱ *Λήμνιοι ἀνείλον* τοὺς *ἀνδρας αὐτῶν*. Ταῖς Λημνιάσι γυναιξίν ἐκλιπούσαις τὸ ἔθος, τὸ (sic) κατ' ἐνιαυτὸν εἶχον, τελοῦσαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἑορτήν, χαλεπήνασα ἡ θεὸς δυσωδίαν ἐνέβαλεν, ὅθεν ἀπεσεύσαντο τὴν αὐτῶν κοινωνίαν οἱ ἄνδρες. Αἱ δὲ μὴ βουλομένους αὐτοὺς ταύταις συγγίνεσθαι, συνθέμεναι πρὸς ἀλλήλας ἀπέκτειναν. Ἐρημωθείσης δὲ ἀρρένων τῆς Λήμνου, οἱ Ἀργοναῦται κατὰ πάροδον πλοῦ αὐταῖς συνεγένοντο, καὶ συλλαβοῦσαι ἀπ' αὐτῶν καὶ τεκοῦσαι παῖδας, ὕστερον τούτους λαβοῦσαι ἀπῆλθον εἰς Λακεδαίμονα. Τοὺς οὖν παῖδας τοὺς σφῶν πατέρας ζητοῦντας Λακῶνες ἐδέξαντο καὶ πολιτείας μετέδωκαν· συνθεμένους δὲ ἐπιθέσθαι τῇ Σπάρτῃ φωράσαντες οἱ Λακῶνες καθεῖρξαν εἰρκτῇ αἱ δὲ μήτερες εἰσελθοῦσαι πρὸς αὐτοὺς, τὰς οἰκείας ἐσθῆτας αὐτοὺς ἐνέδυσαν· αὐταὶ δὲ τὰς ἐκείνων λαβοῦσαι ἐν τῇ εἰρκτῇ ἔμειναν· οἱ δὲ παῖδες ὡς γυναῖκες ἐξῆλθον. Βουλομένων δὲ τῶν Λακῶνων αὐτοὺς ἀνελεῖν, Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος κατὰ συντυχίαν ἀποικίαν στέλλων εἰς Θήραν τὴν νῆσον, καθικέτευσε Λακῶνας εἰς τὴν ἀποικίαν τούτους παράλαβεῖν· καὶ δεξάμενος ἄγει πρὸς Θήραν. Συνῆν δὲ καὶ² αὐτοῖς καὶ Σάμος, οὗ ἀπόγονος Βάττος ὁ κτίστης Κυρήνης· ἐν δὲ παρόδῳ ὁ Θήρας καὶ ἀπὸ Μυκηνῶν καὶ Ἀργεῖος ἄνδρας ἔλαβε μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ὧν εἶχεν.

Στ. 90—91. Οἳ κεν τάνδε]* Εἰπὼν γένος ἐπήγαγεν οἷτινες, πληθυντικόν, ἐπειδὴ τὸ γένος περιληπτικόν ἐστίν ὄνομα καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ἐνταῦθα σημαίνει.

Στ. 97. Πύθιον ναὸν]* Τὸ *Πύθιον ναὸν* καὶ τὸ *πολυχρύσῳ δώματι* ἐκ παραλλήλου· τὸ δὲ ἀμμνᾶσει ἀντὶ τοῦ εἰς ἀνάμνη-

4) Οὗτις πού αὐτῶ τῷ σχολιαστῇ γέγραπται τὸ ἐτὸς ἐνταῦθα, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ μεταγραφῆως δοκεῖ παρεφθόρηναι παρὰ τὴν ἐν τῷ τότε συνήθειαν τῷ τὸ ἀντὶ τοῦ δ' χρωμένῃ. Δ. Χ. Σ.

2) Περιγραπτέον τὸ καὶ τότε. Δ. Χ. Σ.

σιν ἄξει τῆς ἀποικίας, οὐχ ὅτι προεῖδεν αὐτὴν Βάττος, ἀλλὰ τοῦτο λέγει ὡς εἰμαρμένης καὶ προορισθείσης τῆς ἀποικίας.

Στ. 99. Νεῖλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα]* Τὴν Λιβύην ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου νοητέον· ταύτην γὰρ ὁ Νεῖλος ἄρδει· τὸ δὲ Κρονίδα ἀντὶ τοῦ ἐκρόρου Κρόνου, εἴπερ Νεῖλος μὲν ἐκ Διός, Ζεὺς δὲ ἐκ Κρόνου.

Στ. 101. Ἀκίνητοι] Ἑσυχαι. — Σιωπᾷ] Σιγῇ καὶ ἀφωνίᾳ· ἡ γὰρ ἐκπληξὶς ἀφασίαν οἶδεν ἐμποιεῖν φύσει· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ Ὀμηρικόν (Ίλ. Γ, 95):

.....ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Στ. 103. Μῆτιν] Γνώμην.

Στ. 109. Πεπρωμένον] Μεμοιραμένον.

Στ. 114. Ἥρος ἀκμᾷ¹⁾* Ἦγουν τῷ ἀκμαίῳ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Ἐπεὶ δὲ ἥρος εἶπε, διὰ τοῦτο καὶ τὸ φοιγικακθήμεον εἶπεν· ἄλλως τε καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς ἡλικίας ἀνθρᾶ τίς ἐστὶ καὶ εὐχαρίς.

Στ. 118. Ἀμφικτυόνων]* Ἀμφικτύονες ἔθνος περὶ τὴν Πυθῶνα, διὸ καὶ εἰσι τῆς τῶν Πυθίων ἐορτῆς ὥσπερ ἑξαρχοί τινες καὶ προστάται· διδάσκει γὰρ οὗτοι τὰ ἄθλα τοῖς νικῶσιν.

Στ. 120. Μοίσαισι] Ἦγουν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς.

Στ. 123. Τιμαὶ φύτευθεν]* Ταῦτο λέγει ἡ διὰ τὴν βῶλον ἐκ θεοῦ δοθεῖσαν αὐτοῖς, ἡ διότι ὡς οὐδένες ἀνθρώπων ἐθαυμάσθησαν.

Στ. 124. Τίς γὰρ ἀρχά²⁾* Ἦρὸς τὴν Μοῦσαν ποιεῖται τὸν λόγον καὶ οὗτος ζήλω Ὀμηρικῷ.

Στ. 125. Τίς δὲ κίνδυνος]* Ἦγουν τίνα κίνδυνον φοβούμενοι εἰς τοιαύτην ἀνάγκην ἔπεσον.

Στ. 126. Θέσφατον ἦν]* Ἐντεῦθεν ἀπὸ τῆς Μούσης ποιεῖται τὸν λόγον.

Στ. 128. Ἀκῆάμπτοις] Ἦγουν ἀπαραιτήτοις καὶ ἀμετατρέπτοις, ἐπεὶ δὲ οὕτως ἐπέπρωτο.

Στ. 129. Ἥλθε] ἐξέπεσε.

1) Τὸ σχόλιον: Ἐν ἀκμᾷ.

2) Τὸ σχόλιον: Τίς μὲν ἀρχή.

Στ. 133. Μονοκρήπιδα]* "Ὅπως ἐφάνη ὁ Ἰάσων μοροπέδιλος. Ἰάσων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καταβάς, ἐπειδὴ ἐπεραιούτο τὸν Ἀναυρον ποταμόν, ὑπὸ τῆς τούτου ἰλῦος τὸ ἐν τῶν ὑποδημάτων ἀφήρηται. Ἐπειδὴ δὲ Πελλίας χρησμὸν πρῶν ἐδέξατο παρ' Ἀπόλλωνος, ὥς ὑπὸ μονοπεδίου τῆς ἀρχῆς ἐκπεσεῖται, ἰδὼν οὕτως ἔχοντα Ἰάσωνα, ἐφοβήθη. Ἐκτίθησι δὲ καὶ Πίνδαρος πλατύτερον τὴν ἱστορίαν καὶ προϊόντες εἰσόμεθα ὅπως τε εἰς λόγους ἦλθεν αὐτῷ καὶ ὅπως εἰς Σκυθίαν διὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας πέπομφεν.

Στ. 134. Ἐν φυλακᾷ] Παρατηρήσει. — Σχεθέμεν] Ἐχειν.

Στ. 135—136. Αἰπινῶν] Ὀρεινῶν. — Ἀπὸ σταθμῶν] Ἦγουν τοῦ Πηλίου ὄρους, ἐνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο παρὰ Χείρωνι.

Στ. 140. Ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρων μιν ἔσχεν]* Ἦτοι περιέσκαπεν αὐτὸν ἐσθῆς. Λέγει δὲ ὅτι διπλοῦν ἐνδυμα ἐφόρει, ἐν τῷ μὲν οἷον οἱ Μάγνητες φοροῦσιν, ἐπάνω δὲ αὐτῆς ὥσπερ ἐπωμίδα δορὰν παρδάλλεως, τεκμήριον τῆς παρὰ Χείρωνι ὀρεινῆς διατριβῆς.

Στ. 144. Χ Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους]* Οὐκ αὐτοὺς φρίσσοντας, ἀλλὰ φρίσσειν ποιῶντας· διὸ καὶ τὸ σημεῖον συνήθως τίθεται τὸ Χ.

Στ. 145—146. Πλόκαμοι κερθέντες]* Ἦγουν οὐχ ὥς ἦν ἔθος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις τέμνειν τὰς αὐτῶν τρίχας, ὅταν πέρα τοῦ μετρίου αὐξήσωσιν, οὕτω καὶ αὐτὸς ταύτας ἐκέκαρτο, ἀλλ' ἔφερε ταύτας καὶ ἀπέριττος ἦν, ἅτε ἐν ἔρει διαιωμένος. Τὸ δὲ ἀγλαοὶ λέγει, ἐπειδὴ εἰς καλλωπισμὸν αὐτῶν τοῦτο ἐποιοῦν ἀνθρώποι. Δέον δὲ εἰπεῖν ἀγλαῶς, ἀγλαοὶ εἶπε πρὸς τὸ πλόκαμοι.

Στ. 149. Ἐστάθη]* Συναπτέον τὸ ἐστάθη πρὸς τὸ ἀγορᾷ. Λέγει δὲ ὅτι ἐλθὼν ἐκεῖ καὶ στάς μέσον τοῦ πλήθους οὐκ ἐξέπλάγη, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ μετ' αὐτῶν αἰετὶ διήγεν, οὕτως ἄτρεστος ἦν.

Στ. 154. Οὐτι που] Ἦθοποιεῖται.

Στ. 155. Χαλκάρματος]* Ἦγουν ὁ χαλκᾷ ὄπλα ἐνδεδυμένος Ἀρης· εἰκάζεται γὰρ τούτῳ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος ὥς τὸ τῆς μορφῆς φοβερόν.

Στ. 157—8. Ἴφιμεδείας παῖδας]* ὦτος καὶ Ἐφιάλτης οἱ Ἀλωεύς καὶ Ἴφιμεδείας παῖδες ἐπιβούλως πρὸς θεοὺς διακείμενοι καὶ ἀνελθεῖν εἰς οὐρανὸν θέλοντες, ἀνέθεσαν τὰ ὄρη τὴν Ὅσσαν καὶ τὸ Πήλιον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, τοξευθέντες δὲ ὑπ' Ἀπόλλωνος ὤλοντο· οἷς ὁ Ἰάσων εἰκάζετο διὰ τὸ φοβερόν.

Στ. 161. Θήρευσε κραιπνόν]* Εἰ μὲν ὑποστίζεις πρὸς τὸ θήρευσε, χωρὶς ἄρθρου ἐρεῖς κραιπνόν, συνάπτων πρὸς τὸ ὀρνύμενον· εἰ δὲ πρὸς τὸ κραιπνόν, μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐρεῖς τὸ κραιπνόν βέλος. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ θήρευσε συνάπτοντα τοῦτο χωρὶς τοῦ ἄρθρου λέγειν οὕτως· ἐθήρευσε κραιπνόν, ἢ καὶ πρὸς τὸ βέλος καὶ πρὸς τὸ Τιτυόν, οὕτως· ἐθήρευσε τὸν Τιτυὸν κραιπνὸν καὶ ταχύ, ἥτοι παραυτίκα, ἡνίκα αὐτῆς ἡράσθη.

Στ. 163. Ὀφρα τις]* Ἀποθανών, φησὶν, ὁ Τιτυὸς παράδειγμα γέγονε τοῖς ἄλλοις μὴ τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἐρᾶν.

Στ. 165. Ἀμειβόμενοι] Ἀμοιβαίως διαλεγόμενοι.

Στ. 171. Κλέπτων] Κρύπτων.

Στ. 178. Καταμιάναις] Καταισχύναις.—Καταμιάναις]* Τὸ καταμιάναις ἢ πρὸς τὸ γένναν συναπτόεν, οὕτω· Μὴ καταμιάνας τὴν γένναν, τουτέστι μὴ καταψεύσάμενος πρὸς τοὺς γεννήτορας ἀτιμάσας αὐτούς, ἄλλους ἀντ' ἐκείνων πλασάμενος· ἢ τὸ γένναν πρὸς τὸ εἰπέ, οὕτως· Εἰπέ τὴν γένναν μὴ καταμιάνας καὶ μολύνas αὐτὴν ἐν ψεύδεσιν ἐχθίστοις, τουτέστι μὴ ψεύδει χρυσάμενος καὶ σαυτὸν ἀτιμάσας· οὐ γὰρ πρέπει σοι ψεύδεσθαι ἀνδρὶ θαυμαστῷ ὄντι.

Στ. 179. Τὸν] Τὸν Πελίαν.—Θαρσήσας] Θάρρος καὶ παρρησίαν λαβὼν ὁ Ἰάσων.

Στ. 180. ὦδ' ἀμειφθῇ] Οὕτως ἀπεκρίνατο. —Φαμι διδασκαλίαν]* Τὸ φημι διδασκαλίαν Χείρωνος τούτου λέγει ἔνεκα, ἢ πρὸς τὸν λόγον τοῦ Πελίου εἰπόντος αὐτῷ μὴ ψεύδεσθαι ἀπολογούμενος ὅτι οὐ ψεύσομαι· Χείρωνος γὰρ εἰμι μαθητῆς τοῦ τὴν ἀλήθειαν εἰδότος· ἢ ἀπλῶς οὕτως ἀρχόμενος τῆς κατ' αὐτὸν διηγήσεως.

Στ. 186. Εὐτράπελον¹⁾

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω· Γρ. καὶ ἐκτράπελον.

Στ. 188. Ἀρχαίαν κομίζων¹].— Κομίζων]* Ἀγων. Ἐρχομαι γὰρ ταύτης ἐξελεῖν τὸν Πελλίαν καὶ παραδοῦναι τῷ ἐμῷ πατρί. Συναπτε δὲ τὸ κομίζων πρὸς τὸ τιμάν· τὸ δὲ βασιλευσμένην, ὑπὸ τοῦ Πελλίου δηλαδὴ· οὗτος γὰρ ἐξελὼν ἀνόμως τῆς ἀρχῆς Αἴσωνα ἐβασίλευσεν.

Στ. 194. Χ Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσίν]* Σημειοῦται τὴν λέξιν τῷ Χ, ὅτι λευκάς τὰς φρένας οὗτος εἶπεν.— Λευκαῖς φρεσίν]* Τὸ λευκαῖς φρεσὶν ἐκαινοτόμησε Πίνδαρος ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ (Ἐλ. Α, 103)· εἰ γὰρ ἐκεῖνος μελαινας τὰς φρονήμους φησὶν, εἰκότως ἂν ἔχοι λέγειν καὶ τὰς μωρὰς λευκάς· μέλαιναι δὲ φρένες εἰσὶν (αἱ) ἀκατανόητοι, λευκαὶ δὲ αἱ πᾶσι δῆλοι.

Στ. 195—6. Ἀποσυλᾶσαι] Ἦγουν ἐξ ἐπιθέσεως ἀφελεῖν καὶ μετὰ δόλου ἀπογυμνῶσαι καὶ λαβεῖν.

Στ. 198. Ὑπερφιάλου ἀγεμόνος]* Τοῦ θρασυτάτου καὶ ἀνομωτάτου Πελλίου, δς, ἐπεὶ τὸν ἐμὸν τῆς ἀρχῆς ἐξεῖλε πατέρα, οὐκ ἤθελεν ἐξ αὐτοῦ γεννηθῆναι τινα, ἵνα μὴ τὴν ἀρχὴν ἀνακαλέσεται.

Στ. 200. Ἀνοφερὸν] Τὸ ὄνομα λέγει, ἡ ὅτι ἐντὸς δόμου ἐτελεῖτο, ἡ ὅτι πεπλασμένον ἦν· τὰ δὲ πεπλασμένα ἄλλα φαίνεται καὶ ἄλλα ἐστίν.

Στ. 207. Λευκίππων] Ἱππικῶν.

Στ. 208. Κεδνοί] Ὡς ἐντιμοί.— Φράσσατε] Μηνύσατε.

Στ. 209. Ἐπιχώριος] Ἐντόπιος ὢν.

Στ. 211—12. Ἰάσωνα κικλήσκων προσήδα]* Ἰατρικὴν γὰρ διδάξας ὡς θεραπευτὴν τῶν νόσων Ἰάσωνα ὠνόμασε.

Στ. 213—14. Ἐισελθόντ]* Παρεπιγραφή, ὅτι ἐδεῖξαν αὐτῷ τοὺς σφετέρους δόμους.

Στ. 215—16. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ]* Τὸ αὐτοῦ ἢ πρὸς τὸ βλεφάρων συναπτεόν, ἢ ἡ ἐκ τῶν βλεφάρων αὐτοῦ, ἢ καθ' ὅλον καὶ μέρος.— Πομφόλυξαν δάκρυα]* Ὅτι καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς δάκρυα ῥέουσι, μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς (Ἠλέκτρ. 1230—31):

.....κάπῃ συμφορᾷς²
Γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

1) Κάνταῦθα οὕτω: Γρ. ἀρχὰν ἐγκομίζων.

2) Τὸ ἐντυπον: Κάπῃ συμφοραῖσί μοι.

Στ. 218. Ἐξαίρετον] Ὑπέρμετρον.

Στ. 220. Καὶ κασίγνητοι σφίσιν]* Τὸ σφίσιν οὐ πρὸς τὸ κασίγνητοί ἐστιν· οὐ γὰρ τοῦ Ἰάσονος καὶ Αἰσώνος ἀδελφοὶ ἦσαν Φέρης καὶ Ἀμυθῶων, ἀλλὰ τοῦ μὲν Ἰάσονος θεοὶ, Αἰσώνος δὲ ἀδελφοί· ἀλλ' ἐστὶ πρὸς τὸ ἡλυθον. Κρηθέως δὲ καὶ Τυροῦς υἱοὶ Αἰσών, Φέρης, Ἀμυθῶων· ἀπὸ δὲ Φέρητος καὶ Φεραὶ πόλεις τοῦ νομα ἔσχον πλησίον οὔσαι τῆς Ἰωλκοῦ, διὸ καὶ ἐγγὺς λέγει. Ἐν δὲ ταῖς Φεραῖς πηγή ἦν Ὑπερηὶς καλουμένη ἐξ Ὑπέρητος τινος οἰκήσαντος ἐνταῦθα, ὃν Μέλας ὁ Φορίξου ἐξ Εὐρυκλείας γεννᾷ. Ὁ δὲ Ἀμυθῶων ἐν Μεσσηνί τῇ Λακωνικῇ πόλει ὄκει. Ἠλθον δὲ μετ' αὐτῶν καὶ οἱ αὐτοῦ υἱοὶ Μέλαμπος καὶ Ἀδμητος.

Στ. 230. Τάνυσεν] Ἐσπευδεν.

Στ. 232. Ἐν θ' ἀμέραις]* Ἦγουν πέντε ἡμέραις καὶ νυξὶ καρπωσάμενος τὴν ἐκ τῆς δαιτὸς εὐφροσύνην.

Στ. 234. Αἰὼν θέμενος] Ποιησάμενος.

Στ. 237. Ἐπέσποντ'] Ἐπέθοντο.— Κλισιᾶν] τῶν καθεδρῶν.

Στ. 240. Κατέσταν] Ἐγένοντο.

Στ. 243—44. Πραῦν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ φωνᾷ] Πρὸς τῇ ὑφειμένη φωνῇ μιγνύων καὶ λόγον πραότατον.— Μαλθακᾷ φωνᾷ]* Ἦγουν πραεῖα καὶ ἐμμελεῖ φωνῇ, ὅπως ἀποσταῖν τῆς ἀρχῆς, πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν.

Στ. 246. Ποσειδᾶνος Πετρείου]* Ἦγουν τοῦ ἐν Πέτρᾳ ὄρει Θετταλικῷ τιμωμένου, ἢ ὅτι διατεμῶν τὰ Θετταλικά ὄρη, δι' αὐτῶν ρεῖν τὸν Πηνειὸν ἐποίησε, πρότερον διὰ μέσης τῆς πόλεως² ῥέοντα καὶ πολλὰ τῶν χωρίων καταβλάπτοντα. Ἄλλοι δὲ φασιν ὅτι ἐν Πέτρᾳ κοιμηθεὶς ἀπεσπερμάτισεν, ὅθεν ὁ Σκύριος

1) Ἀντὶ αὐτοῦ οὗ δει γράφειν αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἀμφότεροι Ἀμυθῶνος ἦσαν παῖδες, ἀλλὰ Μέλαμπος μόνος, Ἀδμητος δὲ Φέρητος. Παρανόγηται τὸ παρὰ Βοικκίῳ (Boeckh) παλαιότερον ἐνταῦθα σχόλιον. Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ ἀσύνετον ἐδὶα μέσης τῆς πόλεως» εὐρέως καὶ ἐν τῷ παραπλησίῳ παρὰ Βοικκίῳ παλαιότερῳ σχολίῳ. Δαρχῆρος μὲν οὖν (παρανόγηται τὴν τοῦ Βοικκίου σημειώσιν) οὐ πάνυ τι πιθανῶς διορθοῖ παρ' Ἡρόδοτῳ Ζ', 29 ὅδε ἐδὶα μέσου τοῦ ἔλους». Τάχα δὲ πιθανώτερον, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, γράψειν ἐδὶα μέσης τῆς πεδίδδος.» Δ. Χ. Σ.

ἵππος ἐγένετο. Ἄγουσι δὲ καὶ οἱ Θετταλοὶ ἀγῶνα Ποσειδῶν Πιτραίων.

Στ. 247. Φρένες ὠκύτεραι]* Ταχύτεραι τοῦ δέοντος· ἤγουν τινὲς τῶν ἀνθρώπων ἀμφισβητήσεις πρὸς τινὰς ἔχοντες, ἀφέντες διὰ κρίσεως ταύτας λύειν, εἰς ἔργον χωροῦσιν.

Στ. 248. Πρὸ δίκας] Ἦγουν τὴν δίκην¹.

Στ. 249. Τραχείαν] Ἀτερπῇ.— Ἐπίβδαν]* Ἐπίβδαι κυρίως εἰσὶν αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς σύγγενος ἡμέραι, οἷον ἐπὶ τῇ² αὐδόμεναι καὶ λεγόμεναι· νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν τοῦ μέλλοντος χρόνου ἡμέραν ἐπίβδαν καλεῖ.

Στ. 250. Θεμισσαμένους] Καταλιπόντας.

Στ. 254—55. Θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ]* Οὗτος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεοὺς διακαίμενος, ἐκ τινος μηχανήματος ἀντιβροντᾶν ἐτόλμησε τῷ Διὶ. Διὸ καὶ φασιν, οἱ μὲν ὑπὸ Διὸς κεραυνῷ, οἱ δὲ ὑπ' Ἀπόλλωνος τόξοις βληθέντα αὐτὸν ἀπολέσθαι. Οὗτος οὖν ὁ Σαλμωνεὺς καὶ Κρηθεὺς υἱοὶ Αἰόλου· Κρηθεὺς δὲ Αἴσων ὁ πατὴρ Ἰάσονος· Σαλμωνεὺς δὲ Τυρῷ ἡ μήτηρ Πελίου· ὥστε Ἰάσων καὶ Πελλίας τρίτοι ἐξ Αἰόλου καὶ Ἰναρέας (γρ. Ἐναρέτης).

Στ. 257. Χρύσειον] Λαμπρόν.

Στ. 258. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ' εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνους] Γνωμικόν.— Μοῖραι] Ἦγουν ἡ εὐμοιρία καὶ εὐδαιμονία.

Στ. 260. Αἰδῶ καλύψαι]* Εἰ μὲν τὸ αἰδῶ καλύψαι πρὸς τὸ μοῖραι νοήσεις, οὕτως ἐρεῖς: Ἀφίστανται δὲ αἱ μοῖραι ὥστε καλύψαι καὶ ἀφανίσαι τὴν αἰδῶ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, εἴ τίς ἐστὶν ἔχθρα τοῖς συγγενέσι· τουτέστιν οἱ πρὸς ἀλλήλους διαμαχόμενοι συγγενεῖς ὑπὸ μοιρῶν μισοῦνται καὶ ἂν ἔχουσιν εὐδαιμονίαν ἀφαιροῦνται· εἰ δὲ πρὸς τὸ ἔχθρα νοήσεις, οὕτως: Ἀφίστανται δὲ αἱ μοῖραι τοῦ τοιοῦτου πράγματος, εἰ πέλει καὶ ἐστὶν ἔχθρα τις τοῖς ὁμογενέσι καὶ τοῖς συγγενέσι,

1) Μετὰ τὸ ἤγουν ἀναπληρωτέον, οἶμαι, τὴν παρὰ πρόθεσιν παραλειφθεῖσαν, ἥτοι γραπτέον παρὰ τὴν δίκην. Δ. Χ. Σ.

2) Τό τε αὐτό δέμεναι διορθῶν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ μεταγραφέως μετὰ τὸ τῷ παραλειφθεῖσαν λέξιν ἀναπληρῶν γράφει ἐπὶ τῇ ἑορτῇ ἡ αὐτό δέμεναι ἢ ἀδόμεναι. Δ. Χ. Σ.

καλύψαι καὶ ἀφανίσαι τὴν πρὸς ἀλλήλους αἰδῶ καὶ ἐντροπήν.
Εἰς γὰρ ἀναίδειαν φέρει ἡ μάχη τοὺς αὐτὴν ἔχοντας.

Στ. 271. Ὡποτε Κρηθείδας]* Τὸ ᾧ ἢ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ θρό-
νῳ νοητέον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ σκήπτρῳ, ἵνα διὰ τοῦ ἐγκαθίζων
ὁ θρόνος νοῆται.

Στ. 272. Ἐγκαθίζων]* Ἡ ἐν πρὸς τὸ ᾧ συναπτά, ἔν ἢ ἐν ᾧ
καθίζων.

Στ. 274. Ξυνᾶς ἀνίας]* Δύπτης, ἡγουν τοῦ ἐξ ἀμφοτέρων συρ-
ραγῆναι πόλεμον καὶ τινὰς τῶν ἐμῶν τε καὶ σῶν ἐν αὐτῷ κιν-
δυεῦσαι.

Στ. 275. Δῦσον]* Ἦγουν ἀπόδος.

Στ. 276. Ἀναστήσῃ]* Ἐγείρης καὶ κινήσης.

Στ. 278. Ἀνταγόρευσε]* Ἀντεῖπε, τουτέστιν ἀπεκρίνατο.—
Ἔσσομαι¹⁾.

Στ. 280. Ἀμφιπολεῖ]* Περικυκλεῖ.

Στ. 282. Ἀφελεῖν]* Ἀπολῦσαι.

Στ. 288. Ἀθέων βελέων]* Ἦτοι τῶν ἐπιβουλῶν καὶ ὧν κατ'
αὐτοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς ἐμηχανᾶτο. Ἡ ἱστορία ἐγράφη ἐν Νεφέ-
λαις Ἀριστοφάνους (ς. 256).

Στ. 292. Ναὶ πομπάν]* Ἦγουν στόλον καὶ πλοῦν. — Ναὶ
πομπάν]* Ἦγουν διὰ νηὸς στέλλεσθαι.

Στ. 298. Ζεὺς ὁ γενέθλιος]* Ἦγουν ὁ ὁμόγνιος καὶ ὁ τὰ τοῦ
γένους ἐφορῶν δίκαια.

Στ. 300. Κρίθεν]* Διεχωρίσθησαν.

Στ. 305. Χ Ἀλκμάνας]* Σημειοῦται τὴν λέξιν τῷ Χ, ὅτι τὸ
χωρὶς συμβεβηκὸς τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ἐπὶ τῶν Διοσκούρων κοινῶς
εἴρηκεν· οἱ μὲν γὰρ Διὸς καὶ Ἀθήδας, ὁ δὲ Ἀλκμήνης μόνος (sic)²⁾.

Στ. 308. Ἀλκάν]* Ἀνδρίαν. — Ἀλκάν]* Τὴν οἰκίαν

1) Εἰς τὸ ἐντυπον τοῦ στίχου τούτου σχόλιον, μετὰ τὴν λέξιν διαπε-
ραιοῦν, προστίθενται διὰ κινναδάρεως ὑπὸ τῆς αὐτῆς χειρὸς ταῦτα:
«Τοῦτο καὶ Ὁμηρος οἶδεν».

2) Τὸ παλαιότερον τοῦτο σχόλιον πρὸς τὸ παρὰ Βοικκίῳ ἀντεξετάζων
ἐδρήσεις ταῦτ' ὅν καὶ παραπλήσιον. Κεῖται δὲ καὶ ἐν ἐκείνῳ τὸ μόνος
καὶ ἔχει καλῶς, οὐκ ὀρθῶς δὲ Σακκαλέων ὑποτοπτεῖ νενοθεῦσθαι. Δ. Χ. Σ.

δύναμιν, μὴ μάταιος καὶ ἀνεπίδεικτος εἴη¹ οἱ μένοντες·
Στ. 314. ᾿Αοιδᾶν πατήρ]* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ πάντας ὑπερ-
βεβληκέναι τῇ μουσικῇ.

Στ. 318—19. Χ Κεχλαδόντας ἦβα]* Τὸ κεχλαδόντας
ἦβα ἀντὶ τοῦ π.ληθύοντος τῇ ἡβῃ, διὸ καὶ σημειοῦται τὴν
λέξιν τῷ Χ. ᾿Εχει δὲ τὸ κῶλον καὶνόν τι πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ
ἐκ χοριάμβου ἀρχόμενον². — Κεχλαδόντας]* ᾿Ηγουν ἀναδράτ-
τοντας καὶ μετεωρίζομένους, ἢ ἀκμάζοντας καὶ ἀνθοῦντας. Ἡ
μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυμάτων, ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἀναζέοντων ὑδά-
των καὶ ἐπαιρομένων τῇ βράσει. ᾿Εστι δὲ μέσου παρακειμένου
μετοχὴ ἀπὸ τοῦ χλάζω, ὅθεν καὶ τὸ καχλάζω ἐπὶ τῆς αὐτῆς
σημασίας, ἢ καὶ ἄλλως.

Στ. 322. Θυμῷ γελανεῖ]* Ὁηλυκῶς εἶπε τὸ θυμῷ, ὥςπερ καὶ
ἐν ἄλλοις εἶωθε ποιεῖν.

Στ. 325—26. Περφρίκοντας] ᾿Ηγουν ἐπτερωμένους. — Περφρί-
κοντας]* ᾿Αντὶ τοῦ φρίττοντας· ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἔστακα μέσου
παρακειμένου γίνεται τὸ ἐστήκω, οὕτως ἀπὸ τοῦ πέφρικα τὸ
πεφρίκω. ᾿Εστι δὲ ὅλον καὶ μέρος, ἥγουν πεπυκνωμένα καὶ
ἐσκιασμένα ἔχοντες τὰ νῶτα καὶ τοὺς (sic) ὠμοπλάτας. Ἰστέον
δὲ ὅτι λέγοντες φρίττουσι τρήχες, δηλοῦμεν ὅτι ὑπὸ φόβου
ὀρθαὶ ἴστανται· ὅταν δὲ εἴπωμεν ἡ κεφαλὴ φρίττει ταῖς θριξί,
σημαίνομεν ὅτι ἐσκιάσται καὶ πεπύκνωται αὐταῖς. — Πάρφυ-
ρέοις]* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ εὐδαιμονεστάτους ὄντας ταχέως
πρὸς πόλεμον φέρεσθαι, ὥςπερ ὑπὸ πτερῶν κινουμένους. Τὸ κῶτα
δὲ λέγει, ἐπειδὴ τὰ πτερὰ ἐντεῦθεν ἐκφύεται.

Στ. 328. Πόθον γ' ἐνδαῖεν ᾿Ηρα]* ᾿Επειδὴ ἡ ᾿Ηρα ἔφορός ἐστι
τῆς βασιλείας, οἱ δὲ τῆς ᾿Αργοῦς ἐπιβάντες ἥρωες ἀρχοντες
ἦσαν ἐθνῶν, διὰ τοῦτο εἶπε πᾶσι τούτοις τὴν ᾿Ηραν πολὺν πό-
θον ἐμβεβληκέναι τοῦ διὰ τῆς ᾿Αργοῦς εἰς Κολχίδα πλεῦσαι.
Τὸ δὲ ἄλιξιν πρὸς τὸ θανάτῳ συναπτεόν· ὁ γὰρ κάλλιστα ἐρ-

1) Γράφει «μὴ μάταιοι καὶ ἀνεπίδεικτοί εἰεν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ παλαιότερον τοῦτο σχόλιον εὖροις ἂν καὶ παρὰ Βοικκίῳ, ὅμως
μέντοι συντομωτέρως τε καὶ διαφόρως ἔχον. Δ. Χ. Σ.

γα δράσας, εἰ καὶ ὡς ἄνθρωπος μετὰσχοι τῆς τελευτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ παρὰ πάντων ἄδεσθαι ἀθάνατός ἐστι· τὸ δὲ φάρμακον εἰς ἀρετᾶς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν τὴν τοιαύτην ἀθανασίαν εὐρίσκει.

Στ. 330. Ἀκίνδυνον] Ἀπράγμονα.

Στ. 331. Αἰῶνα πύσσοντ'] Τὴν ζωὴν διαβιβάζοντα ἢ κατεργαζόμενον καὶ ἀναλίσκοντα. — Ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ] Ἦγουν κατὰ τοῦ θανάτου ἢ ἐπὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς κατὰ.

Στ. 332. Κάλλιστον] Εὐπρεπέστατον. — Ἀρετᾶς] Διὰ τῆς (ἀρετῆς).

Στ. 336—37. Λέξατο¹⁾] Ἦγουν ἐδεξιώσατο. — Ἐπαινήσας] Τῆς προθυμίας δηλαδὴ.

Στ. 338. Ὀρνίχεςσι]* Ἐπειδὴ τὸ κλήρους ποιεῖν τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, τὸ δὲ δι' ὀρνίθων μαρτερεύεσθαι θεῖόν τι, διὰ τοῦτο ὀρνίχεςσι εἰπὼν, ἐν ἱεροῖς κλήρους ἐπήγαγε.

Στ. 341. Ἐμβόλου] Ἀντὶ τοῦ τῆς πύφρας.

Στ. 342. Κρέμασαν ἀγκύρας]* Ἦγουν ἀναγαγόντες αὐτὰς ἐκ τοῦ τῆς θαλάσσης βάθους ἐνῆκαν τῇ νηὶ ἥδη πλεῖν μέλλοντες.

Στ. 345. Ὤκυπόρους] Ταχέως πορευούσας καὶ πεμπούσας τοὺς ναυτιλλομένους, ἢ ὅτι αὐταὶ εἰσι ταχεῖαι.

Στ. 346. Ριπᾶς] Ὀρμᾶς καὶ κινήσεις.

Στ. 348. Εὐφρονα] Ἦγουν εὐφροσύνης αἷτια καὶ τερπνά.

Στ. 350. Ἐκ νεφῶν]* Εἰκότως εἶπε τὸ νεφῶν· συμπεπηγόντων γὰρ τούτων, ἐξ ἀναθυμιάσεως ἀὴρ ἐνδον περιλαμβάνεται, καὶ βιαζόμενος ἐξελθεῖν ἐκπυροῦται καὶ αὐτός, καὶ σπασμὸς ἐντεθεὶν τῶν νεφῶν γίνεται, ἣν δὲ καλοῦσι βροντὴν διὸ καὶ ἅμα βροντῇ καὶ ἀσραπῇ, καὶ δεόν ἡμᾶς πρώτης αἰσθάνεσθαι τῆς βροντῆς· πρώτη γὰρ αὕτη γίνεται· ἐπειδὴ (ἴσ. ἐπεὶ δὲ) ἡ ὄρασις κρείττων καὶ ταχυτέρα τῆς ἀκοῆς, πρώτης τῆς ἀσραπῆς αἰσθανόμεθα.

Στ. 356. Κάρυξε] Ἐκέλευσε.

Στ. 357. Ἐμβάλεῖν] Ἦγουν περιπεσεῖν καὶ ἐγχειρεῖν. — Κώπαισι] Τῇ κωπηλασίᾳ.

1) Οὕτω διορθοῖ ὁ σχολιαστὴς: Καὶ δέξατο.

δύναμιν, μὴ μάταιος καὶ ἀνεπίδεικτος εἴη ὁίκοι μένοντες·
Στ. 314. ᾠοιδᾶν πατήρ]* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ πάντας ὑπερ-
βεβληκέναι τῇ μουσικῇ.

Στ. 318—19. Χ Κεχλαδόντας ἦβᾱ]* Τὸ κεχλαδόντας
ἦβᾱ ἀντὶ τοῦ π. ληθύνοντας τῇ ἦβῃ, διὸ καὶ σημειοῦται τὴν
λέξιν τῷ Χ. Ἐχει δὲ τὸ κῶλον καινόν τι πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ
ἐκ χοριάμβου ἀρχόμενον¹. — Κεχλαδόντας]* Ἦγουν ἀναβράτ-
τοντας καὶ μετεωρίζομένους, ἢ ἀκμάζοντας καὶ ἀνθοῦντας. Ἡ
μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κυμάτων, ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἀναζέοντων ὑδά-
των καὶ ἐπαιρομένων τῇ βράσει. Ἔστι δὲ μέσου παρακειμένου
μετοχὴ ἀπὸ τοῦ χλάζω, ὅθεν καὶ τὸ καχλάζω ἐπὶ τῆς αὐτῆς
σημασίας, ἢ καὶ ἄλλως.

Στ. 322. Θυμῷ γελανεῖ]* Θηλυκῶς εἶπε τὸ θυμῷ, ὥςπερ καὶ
ἐν ἄλλοις εἴωθε ποιεῖν.

Στ. 325—26. Πεφρίκοντας] Ἦγουν ἐπτερωμένους. — Πεφρί-
κοντας]* Ἀντὶ τοῦ φρίττοντας ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἔστακα μέσου
παρακειμένου γίνεται τὸ ἐστήκω, οὕτως ἀπὸ τοῦ πέφρικα τὸ
πεφρίκω. Ἔστι δὲ ὅλον καὶ μέρος, ἦγουν πεπυκνωμένα καὶ
ἐσκιασμένα ἔχοντες τὰ νῶτα καὶ τοὺς (sic) ὠμοπλάτας. Ἰστέον
δὲ ὅτι λέγοντες φρίττουσι τρήχες, δηλοῦμεν ὅτι ὑπὸ φόβου
ὄρθαι ἴστανται· ὅταν δὲ εἰπωμεν ἡ κεφαλὴ φρίττει ταῖς θριξί,
σημαίνομεν ὅτι ἐσκιάσται καὶ πεπύκνωται αὐταῖς. — Πάρφυ-
ρέοις]* Τοῦτο λέγει διὰ τὸ εὐδαιμονεσπάτους ὄντας ταχέως
πρὸς πόλεμον φέρεσθαι, ὥςπερ ὑπὸ πτερῶν κινουμένους. Τὸ κῶτα
δὲ λέγει, ἐπειδὴ τὰ πτερά ἐντεῦθεν ἐκφύεται.

Στ. 328. Πόθον γ' ἐνδαίεν Ἥρα]* Ἐπειδὴ ἡ Ἥρα ἐφορὸς ἐστὶ
τῆς βασιλείας, οἱ δὲ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβάντες ἥρωες ἀρχόντες
ἦσαν ἐθνῶν, διὰ τοῦτο εἶπε πᾶσι τούτοις τὴν Ἥραν πολὺν πό-
θον ἐμβεβληκέναι τοῦ διὰ τῆς Ἀργοῦς εἰς Κολχίδα πλεῦσαι.
Τὸ δὲ ἀλιξιν πρὸς τὸ θανάτῳ συναπτεόν· ὁ γὰρ κάλλιστα ἐρ-

1) Γράφε «μὴ μάταιοι καὶ ἀνεπίδεικτοί εἰεν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ παλαιότερον τοῦτο σχόλιον εὖροις ἂν καὶ παρὰ Βοικλίῳ, ὅμως
μῆντοι συντομωτέρως τε καὶ διαφόρως ἔχον. Δ. Χ. Σ.

γα δράσας, εἰ καὶ ὡς ἄνθρωπος μετὰ σοι τῆς τελευτῆς, ἀλλὰ διὰ τὸ παρὰ πάντων ἄδουσαι ἀθάνατός ἐστι· τὸ δὲ φάρμακον εἰς ἀρετᾶς λέγει, ἐπειδὴ διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν τὴν τοιαύτην ἀθανασίαν εὐρίσκει.

Στ. 330. Ἀκίνδυνον] Ἀπράγμονα.

Στ. 331. Αἰῶνα πέσσοντ'] Τὴν ζωὴν διαβιβάζοντα ἢ κατεργαζόμενον καὶ ἀναλίσκοντα. — Ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ] Ἦγουν κατὰ τοῦ θανάτου ἢ ἐπὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς κατὰ.

Στ. 332. Κάλλιστον] Εὐπρεπέστατον. — Ἀρετᾶς] Διὰ τῆς (ἀρετῆς).

Στ. 336—37. Λέξατο¹⁾] Ἦγουν ἐδεξιώσατο. — Ἐπαινήσας] Τῆς προθυμίας δηλαδὴ.

Στ. 338. Ὀρνίχεσσι]* Ἐπειδὴ τὸ κλήρους ποιεῖν τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ, τὸ δὲ δι' ὀρνίθων μαρτερεύεσθαι θεῖόν τι, διὰ τοῦτο ὀρνίχεσσιν εἰπὼν, ἐν ἱεροῖς κλήρους ἐπήγαγε.

Στ. 341. Ἐμβόλου] Ἀντὶ τοῦ τῆς πύρας.

Στ. 342. Κρέμασαν ἀγκύρας]* Ἦγουν ἀναγαγόντες αὐτὰς ἐκ τοῦ τῆς θαλάσσης βάθους ἐνῆκαν τῇ νηὶ ἥδη πλεῖν μέλλοντες.

Στ. 345. Ὤκυπόρους] Ταχέως πορευούσας καὶ πεμπούσας τοὺς ναυτιλλομένους, ἢ ὅτι αὐταὶ εἰσι ταχεῖαι.

Στ. 346. Ριπᾶς] Ὀρμᾶς καὶ κινήσεις.

Στ. 348. Εὐφρονα] Ἦγουν εὐφροσύνης αἷτια καὶ τερπνά.

Στ. 350. Ἐκ νεφῶν]* Εἰκότως εἶπε τὸ νεφῶν συμπεπηγόντων γὰρ τούτων, ἐξ ἀναθυμιάσεως ἀπὸ ἐνδον περιλαμβάναται, καὶ βιαζόμενος ἐξελθεῖν ἐκπυροῦται καὶ αὐτός, καὶ σπασμὸς ἐντευθεν τῶν νεφῶν γίνεται, ἣν δὲ καλοῦσι βροντὴν διὸ καὶ ἅμα βροντῇ καὶ ἀσραπῇ, καὶ δεόν ἡμᾶς πρώτης αἰσθάνεσθαι τῆς βροντῆς· πρώτη γὰρ αὕτη γίνεται· ἐπειδὴ (ἴσ. ἐπεὶ δὲ) ἡ ὄρασις κρείττων καὶ ταχυτέρα τῆς ἀκοῆς, πρώτης τῆς ἀσραπῆς αἰσθανόμεθα.

Στ. 356. Κάρυξε] Ἐκέλευσε.

Στ. 357. Ἐμβαλεῖν] Ἦγουν περιπεσεῖν καὶ ἐγχειρεῖν. — Κώπαισι] Τῇ κωπηλασίᾳ.

1) Οὕτω διορθοῖ ὁ σχολιαστὴς: Καὶ δέξατο.

Στ. 393. Φαρμακώσας] Διὰ φαρμάκων παρασκευάσασα.

Στ. 398—99. Ἐν μέσσοις] Ἀντὶ τοῦ εἰς μέσον.—Σκίμψα· το] Ἀντὶ παρέθηκε καὶ παρήγαγεν.

Στ. 400. Τὸν στίχον τοῦτον οὕτω διαιρεῖ ὁ σχολιαστής:

.....ἀπὸ ξαν-
θὲν γεννύων.....

Στ. 401. Πνέον] Ἐπεμπον, ἀπεφύσων.

Στ. 404—5. Ὀρθὰς δ' αὔλακας]* Τὸ ὀρθὰς αὔλακας πρὸς τὸ ἡλαυνε συναπτέον, τὸ δὲ ἐνταυθὺς διὰ μέσου.

Στ. 406. Ἀναβωλακίας]* Τῆς ἐν τῷ τέμνεσθαι ὑπ' ἀρότρου βώλακας ἀναπεμπούσης· λέγει δὲ ὅτι μέχρις ὀργυιᾶς τὴν γῆν ἔτεμνε τῷ ἀρότρῳ.

Στ. 407. Νῶτον γὰς] Τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς.

Στ. 410. Ἀγέσθω] Λαμβανέτω.

Στ. 411. Θυσάνῳ] Μαλλώσει.—Θυσάνῳ]* Θύσαρος τὸ λεγόμενον χρόσσιον· τὸ δὲ ἄφθιτον λέγει διὰ τὸ τὸ δέσμα ἀνακείμενον εἶναι τῷ Διὶ· στρωμνὴν δὲ λέγει, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐν ἀρνακίσιν τὰς κοίτας ἐποιοῦντο.

Στ. 413. Πίσυνος] Θαρρῶν.

Στ. 414. Εἶχετ' ἔργου] Ἐνεχείρησε τῷ ἔργῳ.

Στ. 417. Ἀνάγκας]* Ἐν ἀνάγκῃ γὰρ καὶ οὐχ ἐκόντες οἱ βόες ζεύγνυνται· διὸ καὶ ἐντεσιν ἀνάγκας εἶπεν ἀντὶ τοῦ· τοῖς κατ' ἀνάγκην δεσμοῦσιν.—Ἀνάγκας] Ἦγουν τοῦ ζυγοῦ.

Στ. 425. Καρτερὸν ἄνδρα]* Ἀπεροῦσί τινες πῶς ἄνδρα εἶπεν, δέον ἀνδρὶ εἰπεῖν, ἐπειδὴ τὸ ῥέγῳ δοτικῇ συντάσσεται· καὶ φαμεν ὅτι ἡ τοιαύτη αἰτιατικὴ οὐκ ἔστι πρὸς τὸ ὄρεγον, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἔρεπτον· ὥςπερ γὰρ λέγομεν φιλῶ σοι καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ παρέχω, οὐ πρὸς τὸ φιλῶ, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρέχω ἀποδιδόντες τὴν σύνταξιν, καὶ πάλιν ὥςπερ οὗτος ἄνω εἰρήκει (ς. 318):

Τὸν μὲν Ἐχίονα, κε-

χλαδότας (sic) ἦβη, τὸν δ' Ἐρυτον.....

διὰ μέσου τὸ κεχλαδότας (sic) εἶς, οὕτω καὶ τοῦτο. Ἄλλοι δὲ τὸ πρὸς ἀντὶ τοῦ εἰς λέγαντες, οὕτως ἀποδιδόασιν τὴν αἰτια-

τικὴν¹ κρείττον δέ ἐστι τὸ πρῶτον, ἢ ὧσιν οἱ αὐτοῦ ἑταῖροι πρὸς τῷ τοῦ Διήτου θαύματι ταῦτα ποιοῦντες.

Στ. 427. X Ἑρεπτον]* Κυρίως τὸ ἐρέπτειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τάττεται, ὅταν ἐπὶ τῆς ἔρας, ἤγουν τῆς γῆς, ἐσθίουσι (sic)¹. νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ *ερεπον* ἔλαβε διὸ καὶ τὸ σημεῖον τέθεικε συνήθως τὸ X.

Στ. 430—31. Ἐνθα νιν ἐκτάνυσαν]* Καὶ Ἀπολλώνιος (Ἄργον. B', 1272—3):

..... Τόθι κῶας ὄφεις εἴρυτο δοκεύων

Πεπταμένον λαείοισιν ἐπὶ θρυῶς ἀκρεμόνεσσιν.

Στ. 433. Πράξασθαι] Τελειῶσαι, κατορθῶσαι, τὸν Ἰάσονα δηλ.

Στ. 434—35. Δράκοντος δ' εἶχετο λαβροτάταν γενύων] Περιφρασὶς ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φοβερωτάτου δράκοντος ἐφυλάττετο. — Εἶχετο] Ἐτρεῖτο.

Στ. 438. Τέλεσεν² ἄν]* Σημειῶσαι κἀνταῦθα τὸ τέλεσεν ἐνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ.

Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

Τέλεσεν ἄν]* τὸ ἄν ἐνταῦθα οὐκ ἔστιν ἄρθρον θηλυκόν, καθὰ τινὲς φασιν, ἀλλ' ἔστι σύνδεσμος δυνητικός. Καὶ τὸ ἐξῆς οὕτως ἔχει: Αἱ πληγαὶ τοῦ σιδήρου ἐτέλεσαν ἄν μοι μακρὰ νεῖσθαι κατὰ τὴν ἀμαξιτόν· τοιτέστιν αἱ πληγαὶ τοῦ ξίφους καὶ ἡ μάχη, καθ' ἣν ὁ Ἰάσων ἐπληττε καὶ ἐτίτρωσκε τῷ ξίφει τοὺς ἐκ τῶν ἐσπαρμένων ὀδόντων τοῦ δράκοντος ἀναδιδομένους ἄνδρας, ἐπὶ πολὺ με πορεύεσθαι παρεσκευάσαν ἄν κατὰ τὴν ὁδόν, ἤγουν ἐπὶ πλεῖστον ἐμβραδύναί με ἐποίησαν, καὶ μακροτέρᾳ χρῆσθαι τῇ παρεκβάσει, τὰ κατ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ὑπὸ Ἰάσονος πεπραγμένα διεξιόντα. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Γ' τῶν αὐτοῦ Ἀργοναυτικῶν μαρτυρεῖ λέγων (ς. 1379—84):

1) Ἐνταῦθα παρέμφορὲ τι δῆπου, οὐ μέντοι τὸ ἐσθίουσι, ἀλλὰ τὸ δεῖν. Τεκμήριον δέ· ἐν μὲν γὰρ τῷ παρὰ Βοικλίῳ παραπλησίῳ σχολίῳ κείμεν ὅτι-ἐσθίουσιν, ἐν δὲ τῷ τοῦ Βρατισλαυαικοῦ Ε ἀντιγράφου, ὅπερ οὐδὲν τοῦ προκειμένου διαφέρει, ἀλλὰ παντάπασιν ταυτὸν ἔστιν, ὅτε ἐσθίουσι. Κἀνταῦθα τοίνυν ἦτοι ὅτι γραπτίον, ἢ μάλλον ὅτι ε. Δ. X. Σ.

2) Οὕτω διορθοῖ ὁ σχολιαστής τὸ τοῦ κειμένου: Τέλεσαν.

Στ. 37. Θραϊς] Σφοδραῖς.

Στ. 40. Εἰμὶ δ' ἄσυχλος]* Οὐκ ἔστι μοι, φησί, καιρὸς μακρῆ-
γορεῖν καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν Αἰγινητῶν καὶ τῶν Αἰακιδῶν δοῦ-
ναι τῇ λύρα καὶ τῷ ἡδεῖ φθέγματι, τουτέστιν ἄδειν αὐτὰ διὰ
τῆς ᾠδῆς τῆς λύρας, μὴ προσκορῆς δόξω.

Στ. 42—3. Λύρα τε καὶ φθέγματι] Τῇ κρούσει τῆς λύρας
καὶ τῇ ᾠδῇ, ἤγουν λυρωδία.— Κόρος ἐλθὼν] Ἀηδία ἐπελθοῦσα.

Στ. 44—5. Κνίση] Λυπήση.— Τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι ἔτω τρέ-
χον]* Τὸ δὲ σὸν χρέος, ὦ παῖ, τὸ ἐν ποσὶ μοι, ἤγουν τὸ προκει-
μενον, ἔτω καὶ ἐλθέτω τρέχον πτηνὸν καὶ ταχὺ νεώτατον τῶν
καλῶν ἐν τῇ ἐμῇ μηχανῇ καὶ οἰκονομίᾳ καὶ τέχνῃ· τουτέστιν ὅτι
προσέβημι εἰς σὲ ποιῆσαι ὕμνον, καὶ ταχὺς γενέσθω καὶ νέον
καλὸν ἐν τῇ ἐμῇ τέχνῃ. Ὀφείλων δὲ εἰπεῖν καὶ ταχέως γενήσε-
ται ὁ σὸς ὕμνος καὶ ἀριστος ἐπὶ τῆς ἐμῆς τέχνης, ὁ δὲ οὕτως
ἐσχημάτισε τὸν λόγον ὥσαντι εὐχόμενος.— τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι]
Ἦγουν διὰ σπουδῆς ἔστω μοι τὴν περὶ τῆς Αἰγίνης παραλιπόντι
διὰ τὴν μακρολογίαν.— Τὸν χρέος] Ἦγουν ὁ ὕμνος.¹

Στ. 49—50. Ὀλυμπία τε Θεόγνητον] Τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ νι-
κήσαντα.

Στ. 52. Ἴσθμοι] Τὸν ἐν (Ἴσθμῳ).— Θρασύγιον] Ἦν διὰ
τὴν τῶν μελῶν θρασύτητά τε καὶ ῥώμην ἔσχεν· ἔδει μὲν θρα-
συγίου εἰπεῖν πρὸς τὸ Κλειτομάχου, τουτέστι ῥωμαλέου καὶ
ισχυροῦ, ὁ δὲ πρὸς τὸ νίκηρ εἶπεν αὐτό.²

Στ. 58. Αἶχμα] Τῷ πολέμῳ.

1) Τὸ ἐν τῷ σ. 48 ἐντύπῳ σχολίῳ τοῖς γὰρ παλαισμοῖς
διορθοῖ ὁ ἡμέτερος· Ἐν τοῖς γὰρ παλαισμοῖς. Καὶ μικρὸν ὑπο-
βὰς τὸ Τὸν Ὀλυμπίᾳ Θεόγνητον γρ. Τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ
πλπ. Ὡσαύτως μετὰ τὴν λέξιν νίκηρ προστέθηκε ταῦτα· Ἀλλ' ἄξιός
ἐστι ἀμφοτέρων καλεῖσθαι ἀνεψιός, ὡς νικητῆς καὶ αὐτῆς
γεγονώς.

2) Εἰς τὸ ἐντυπον τοῦ στ. 53 — 4 σχόλιον μετὰ τὰς λέξεις τῶν
ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβαις προστίθενται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ
ταῦτα· Στρατεύσαντων προτέρων, Ἀδρόστου καὶ τῶν
ροϊπῶν,

ὅτ' εἰμαρμένον ἦν ὑμᾶς ἐξ ἐκείνων γενέσθαι. Ἡ δὲ ἱστορία προσέ-
βη. Τὸ δὲ ἡμᾶρ ἢ νυκτὸς λέγει ἀντὶ τοῦ οὐκ οἶδα εἴτε καθ'
ἡμέραν ἢ νύκτα ταύταις ἐμίγησαν.

Στ. 455—57. Εὐφάμου]* Ἐτερος ἦν οὗτος ὁ Εὐφημος παρὰ
τὸν δεζάμενον τὴν βῶλον. Τὸ δὲ λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο ἀντὶ
τοῦ εἰς τὸ ἐξῆς αἰεὶ προὔχῳραι καὶ νῦξανεν.

Στ. 459. Ἄν ποτε]* Ἡ τὴν ἰδίαν αὐτοῖς νομισθεῖσαν διὰ
τὸ ἐν αὐτῇ πλεῖστον αὐξήθηαι τὸ σφῶν γένος, ἢ τὸ ἦν ἀντὶ
τοῦ ἦντινα, ἐν ᾧ τὸ ἀπώκησαν κατὰ συνεκδοχὴν.

Στ. 461. Ἐνθεν δ' ὕμμι]* Ἡ ἱστορία δι' ἣν αἰτίαν Βάττος
εἰς Δελφοῦς ἀφῆκτο, καὶ ὅπως τὸν τῆς εἰς Λυδύην ἀποικίας
χρησμὸν ἐδέξατο, προσέβη.

Στ. 468. Εἰ γάρ τις ὄζους]* Ὑπὲρ Δημοφίλου νῦν ὁ Πίνδαρος
ἱκεσίαν τῷ Ἀρκεσίλᾳ προσαγαγεῖν βούλεται· οὗτος γάρ εἰς ἡν-
τῶν ἐκ τῆς Κυρήνης ὑπ' Ἀρκεσίλα φυγαδευθέντων, διότι στάσιν
ἐποίησαν βουλόμενοι τῆς ἀρχῆς αὐτὸν ἐκβαλεῖν. Ἐλθὼν οὖν εἰς
Θήβας καὶ δέηθεις Πινδάρου, ὥς δὲ τινὲς φασί, καὶ τὸν μισθὸν
τοῦ ἐπινίκιου οὗτος ἦν ὁ δοὺς αὐτῷ, πέπεικεν αὐτὸν τὸν παρόν-
τα ἐπινίκιον γράψαι πρὸς Ἀρκεσίλαν, διότι ἐνίκησε, καὶ ἅμα
εἶνα δεηθεῖν¹ ὑπὲρ αὐτοῦ. Δηλοῖ οὖν διὰ τῆς παραβολῆς ὅτι, ὥς-
περ ὁρῷς περὶ ἡρημένη τοὺς κλάδους οὐδὲν ἐστίν, οὕτω καὶ πόλεις
τῶν οἰκητόρων κενωθεῖσα. Ἔστι δὲ ἡ ἀπόδοσις τοῦ εἰ γάρ τις
εἰς τὸ ἐσοί δ' ἰατήρ, εἰ καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ δὲ ἀπατῶμενοι ἀνα-
πόδοτον τοῦτο ἐῷσιν, οὐκ εἰδότες ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τὰ πλεῖστα
τέλη τῶν ἀποδόσεων μετὰ τοῦ δὲ ἐκφέρουσιν, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐν
ἄλλοις τε ἐποίησε καὶ ἐν τούτῳ (Ὁλ. Εἰδ. Γ', 75—8):

Εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων
Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
Νῦν δὲ¹ πρὸς ἐσχατιὰν Θή-
ρων (ἀρεταῖσιν) ἱκάνων

καὶ τὰ ἐξῆς.

1) Ἀντὶ τοῦ κλημμελοῦς διορίσει, ὅπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακελλίωνος ἀπό-
γραφον, ἔγραψα τὸ ὑγιὲς δεηθεῖν κατὰ τὸ Βρατισλαυϊακὸν Ε ἀντίγρα-
φον. Δ. Χ. Σ.

4) Οὕτω γράφει ὁ σχολιαστὴς ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ: Γ s.

Στ. 37. Θοαῖς] Σφοδραῖς.

Στ. 40. Εἰμὶ δ' ἄσυχλος]* Οὐκ ἔστι μοι, φησί, καιρὸς μακρογOREIN και τὰ ἐγκώμια τῶν Αἰγινητῶν και τῶν Αἰακιδῶν δοῦναι τῇ λύρα και τῷ ἡδεῖ φθέγματι, τουτέστιν ἄδειν αὐτὰ διὰ τῆς ᾠδῆς τῆς λύρας, μὴ προσκορῆς δόξω.

Στ. 42—3. Λύρα τε και φθέγματι] Τῇ κρούσει τῆς λύρας και τῇ ᾠδῇ, ἤγουν λυρωδία.— Κόρος ἐλθὼν] Ἀηδία ἐπελθοῦσα.

Στ. 44—5. Κνίση] Λυπήση.— Τὸ δ' ἐν ποσί μοι ἔτω τρέχον]* Τὸ δὲ σὸν χρέος, ὦ παῖ, τὸ ἐν ποσί μοι, ἤγουν τὸ προκείμενον, ἔτω και ἐλθέτω τρέχον πτηνὸν και ταχὺ νεώτατον τῶν καλῶν ἐν τῇ ἐμῇ μηχανῇ και οἰκονομία και τέχνῃ· τουτέστιν δν προσθέμην εἰς σὲ ποιῆσαι ὕμνον, και ταχὺς γενέσθω και νέον καλὸν ἐν τῇ ἐμῇ τέχνῃ. Ὀφείλων δὲ εἰπεῖν και ταχέως γενήσεται ὁ σὸς ὕμνος και ἄριστος ἐπὶ τῆς ἐμῆς τέχνης, ὁ δὲ οὕτως ἐσχημάτισε τὸν λόγον ὥσανει εὐχόμενος.— τὸ δ' ἐν ποσί μοι] Ἦγουν διὰ σπουδῆς ἔστω μοι τὴν περὶ τῆς Αἰγίνης παραλιπόντι διὰ τὴν μακρολογίαν.— Τὸν χρέος] Ἦγουν ὁ ὕμνος.¹

Στ. 49—50. Ὀλυμπία τε Θεόγνητον] Τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσαντα.

Στ: 52. Ἴσθμοι] Τὸν ἐν (Ἴσθμῳ).— Θρασύγυιον] Ἦν διὰ τὴν τῶν μελῶν θρασύτητά τε και ῥώμην ἔσχεν· ἔδει μὲν θρασυγυίου εἰπεῖν πρὸς τὸ Κλειτομάχου, τουτέστι ῥωμαλέου και ισχυροῦ, ὁ δὲ πρὸς τὸ νίκην εἶπεν αὐτό.²

Στ. 58. Αἰχμᾶ] Τῷ πολέμῳ.

1) Τὸ ἐν τῷ στ. 48 ἐντύπῳ σχολίῳ ταῖς γὰρ παλαισμασι διορθοῖ ὁ ἡμέτερος· Ἐν τοῖς γὰρ παλαισμασι. Καὶ μικρὸν ὑποβὰς τὸ Τὸν Ὀλυμπίᾳ Θεόγνητον γρ. Τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ πλπ. Ὡσαύτως μετὰ τὴν λέξιν νίκην προστέθεικε ταῦτα· Ἀλλ' ἄξιός ἐστι ἀμφοτέρων καλεῖσθαι ἀνεψιῖός, ὡς νικητῆς και αὐτὰς γεγονώς.

2) Εἰς τὸ ἐντύπον τοῦ στ. 53—4 σχόλιον μετὰ τὰς λέξεις τῶν ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβαις προστίθενται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα· Στρατεύσαντων προτέρων, Ἀδράστου και τῶν λοιπῶν,

Στ. 64—5. Θεάομαι σαφές]* Θεάομαι καὶ βλέπω πρᾶγμα σαφές, τὸν Ἀλκμαίωνα πρῶτον διεξάγοντα καὶ ἰθύνοντα ἐπὶ τῆς αἰθᾶς καὶ λαμπρᾶς ἀσπίδος (ἀπὸ τοῦ αἶθω τὸ λάμπω) ποικίλον δράκοντα ἐν τῇ πόλει τοῦ Κάδμου. Ἀπὸ μέρους δὲ τοῦτο λέγει. Οὗτος δὲ ὁ Ἀλκμαίων, ὃν οὗτος Ἀλκμᾶνα λέγει, υἱὸς ἦν Ἀμφιάρεω· εἶχε δὲ ἐπίσημον ἐν τῇ ἀσπίδι δράκοντα, ἡ ὡς ἐπιτήδειον, φασίν, ὃν τὸ ζῶον πρὸς οἰωνίσματα (μάντις γὰρ ἦν Ἀμφιάρεως), ἡ καθὼς ἦν ἀπὸ Μελάμποδος, οὗ ἰστοροῦσι δύο δράκοντας διαλεῖσθαι τὰς ἀκοὰς καὶ διατρήσαι· διὸ καὶ ἐδόκει αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἄλλων¹ ζώων φωνῆς.—Αἰθᾶς] Λαμπρᾶς².

Στ. 74—75. Στρατοῦ θανόντος ὅστέα λέξας υἱοῦ]* Οἱ λέγοντες τοῦ στρατοῦ τῶν Θεβαίων θανόντος, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἄλλ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὕτω χρὴ λέγειν: Μόνος δὲ ὁ Ἀδραστος ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Δαναῶν ἀφίξεται καὶ ὑποστρέψει εἰς τὰς ἀγυῖας τὰς εὐρυχώρους τοῦ Ἀθαντος τοῦ πάππου αὐτοῦ, ἦτοι εἰς τὸ Ἄργος, σὺν λαῷ ἀβλαβεῖ, συλλέξας τὰ ὅσα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ θανόντος τύχη θεῶν, ἥγουν οἰκονομία· τοιαύτην γὰρ τὴν τύχην αὐτῷ ὥκονόμησαν. Ἀβας δὲ πατὴρ ἦν Ταλαοῦ τοῦ πατρὸς Ἀδράστου. Τύχῃ δὲ λέγει θεῶν, ἐπεὶ ἐκ θεῶν ἐδόθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ τύχη.

Στ. 82. Γεῖτων ὅτι μοι]* Πρῶτον περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος λέγων, ὅτι στέφω αὐτὸν καὶ ῥαίνω ἐν ὕμνῳ, εἴτα διὰ μέσου θεῖς, ὅτι γεῖτων αὐτοῦ ἐστὶν Ἀμφιάρεος καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ φύλαξ, περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος πάλιν φησί, καὶ ὅτι ὑπῆντησεν αὐτῷ ἐρχομένῳ εἰς τὴν Πυθῶνα, τῷ Πινδάρῳ φημί, καὶ ὅτι ἐμαντεύσατο καὶ αὐτὸς ταῖς συγγενικαῖς καὶ προγονικαῖς τέχναις, εἰ χρὴ πορευθῆναι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ νικῆσαι· μάντις γὰρ ἦν ἐκ προγόνων· ἡ ὅτι εἰς Πυθῶνα καὶ αὐτὸς ἀφίκετο μαν-

1) Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς δῆπου ἄλλων γράφει ἀλόγων, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ παραπλήσιον παρὰ Βοικκίῳ σχολίον. Δ. Χ. Σ.

2) Κάνταυθα αἱ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στ. 62 λέξεις ὅτι σώζουσι τὴν τῶν γονέων ἀρετὴν γράφονται οὕτω: Σώζουσι τὴν τῶν προγόνων ἀρετὴν.

τευσόμενος καὶ ἐνέτυχον ἀλλήλοισι. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτω χρῆ
λέγειν, δῆλον· οὐ γὰρ ὁ νικητὴς ἐν Θήβαις ᾤκει, ἔν εἴη γείτων
Πινδάρου, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ· οὐδ' αὖ ὁ Ἀμφιάραος ὑπῆντησεν αὐ-
τῷ· πάσαι γὰρ ἐτεθνήκει.

Στ. 88. Τὸ δ' ἐκατηβόλε]* Σύ, φησὶν, ὦ Ἀπολλων, ἔδωκας
αὐτῷ τῷ νικητῇ τὸ μέγιστον τῶν χαρμάτων, ἥτοι τὴν μεγί-
στην χαράν, τὸ νικῆσαι δολονότι μεγάλην νίκην αὐτόθι ἐν τῇ
Πυθίᾳ¹. πρόσθεν δὲ καὶ πρότερον ἔδωκας αὐτῷ δόσιν ἀρπαλέαν
καὶ πάρεργον πεντάθλου οἴκοι, ἥγουν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐν Αἰ-
γίνῃ· τουτέστιν ἔδωκας νικῆσαι αὐτὸν πένταθλον ἐν Αἰγίνῃ καὶ
ἐπήγαγες καὶ ἐπέφερες αὐτῷ ταύτην σὺν τῇ σφ' ἑορτῇ τῶν Δελ-
φυνίων· ἐώρταζον γὰρ ταῦτα οἱ ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἀγῶνάς τινας
ἐπετέλουν.

Στ. 89—90. Διανέμων] Διέπων καὶ κυβερνῶν.

Στ. 99. Κῶμψ μὲν ἀδυμελεῖ]* Τοῦτο ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ δύ-
ναται λέγεσθαι καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ χοροῦ
οὕτω: Τῷ μὲν κῶμψ, ἥγουν τῷ χορῷ ἡμῶν, δικαιοσύνη παρέ-
στηκε, τουτέστιν οὐ ψευδόμεθα οἷς λέγομεν περὶ Ἀριστομένους·
ἀπὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ οὕτω: Δικαίως ὁ Ἀριστομένης κωμάζεται
καὶ ὑμνεῖται· ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ· τὴν δὲ τῶν θεῶν μετὰ ταῦτα
ἥτοι εἰς τὸ ἐξῆς ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιτήρησιν αἰτῶ ἀφθιτον καὶ
διηνεκῇ εἶναι ταῖς ὑμετέραις τύχαις, ὦ Ξέναρχες. Οὗτος δὲ πα-
τήρ ἦν τοῦ Ἀριστομένους.

Στ. 107. Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται] Οὐκ ἔστιν ἐν τῇ
ἐξουσίᾳ αὐτῶν.

Στ. 109. Ἀλλοτε δ' ἄλλον²].— Ὑπερθε βάλλων] Ἦγουν
ὑψῶν.

Στ. 110—11. Ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει]* Ἐγὼ τὸ
ὑπὸ μέτρῳ χειρῶν εἰρῆσθαί φημι, ἐπεὶ οἱ μὲν δεσπότες ἀμέτρως
ἀπολαύουσι τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ καταχρῶνται ὡς βού-
λονται, οἱ δέ γε δοῦλοι καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν μέτρῳ παρ' ἐκεί-

1) Γράφει κἀνταῦθα Πυθῶνι. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς γράφει: Ἀλλοτ' ἄλλον.

Στ. 523—24. Οἶκον ἰδεῖν] Ἦγουν τὴν πατρίδα ἐπιθεῖν.
— Ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρήνη] * Ἐν Κυρήνῃ κρήνη ἦν, του-
τίστι πηγή, ἣτις ἐκαλεῖτο Ἀπόλλωνος κρήνη. Οὐ χρὴ οὖν
Κυράνα γράφειν, ἀλλὰ Κράνα, ἔν' οἰκεῖον ἢ τῷ μέτρῳ.—
Ἐφέπων] Ἐπιμελούμενος.

Στ. 525. Πρὸς ἤδαν]* Πρὸς αὐξήσιν καὶ χαρὰν· νῦν γὰρ
ὑπὸ τῆς λύπης ὥς περὶ καταβέβληται· ἢ τὸ πρὸς ἤδαν ἀντὶ
τοῦ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας καὶ τὴν μετ' ἐκείνων ἔνωσιν.

Στ. 528. Θιγόμεν] Κρούεσθ.

Στ. 529. Ἀπαθής] Ἦγουν μήτε τινα τῶν πολιτῶν βλά-
ψας, μήτε βλαβεῖς ὑπὸ τινος αὐτῶν.

Στ. 531. Ὅποιαν Ἀρκεσίλα]* Εἰ μὲν τὸ Ἀρκεσίλα δο-
τικὴν φήσεις, οὕτως ἔρεῖς· Καὶ μυθήσαιο ἂν καὶ εἴποι κα-
τελθὼν εἰς τὴν πατρίδα, ποίαν πηγὴν ἐπέων ἀμβροσίων καὶ
θείων εὔρε τῷ Ἀρκεσίλα, ἀντὶ τοῦ ποῦ ἅττα ἐγκώμια κατ'
αὐτοῦ ἐμχανήσατο, λέγων ἐμοὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἀγαθὰ
καὶ ἐπαινέσαι τῇ ποιήσει παρακαλέσας, πρόσφατον καὶ νεω-
στὶ ξενωθείς τῇ Θήβῃ, ἦγουν ἐκ νέου πρὸς ἡμᾶς ἐπιδημήσας.
Εἰ δέ ἐστι κλητικὴ, πρὸς τὸ πρόσφατον ὑποστίξεις, καὶ οὕ-
τως ἔρεῖς· Καὶ μυθήσαιο ἂν καὶ εἴποι, ὦ Ἀρκεσίλα, ποίαν
πηγὴν πρόσφατον ἀμβροσίων ἐπέων εὔρε ξενωθείς τῇ Θήβῃ,
τουτέστιν ἡλικίᾳ ποιητῆς γέγονεν ἐμοὶ συγγενόμενος· ὃ καὶ
κρίττον. Τὸ δὲ ἀμβροσίων πρὸς μὲν τὸ πρῶτον ἀντὶ τοῦ
αἰδίων καὶ ἀθανάτων· τοιοῦτον γὰρ τὸ τῶν ἐγκωμίων χρῆμα·
πρὸς δὲ τὸ δευτέρον ἀντὶ τοῦ θείων καὶ θαυμαστῶν καὶ ἐκ
θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δοθέντων.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε΄.

Τὸ προοίμιον προσφωνητικὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου.

Ἐκ τῶν παλαιῶν σχολίων.

Ἀρκεσιλάφ]* Γέγραπται ἡ ῥῶδη νικήσαντι τῷ Ἀρκεσι-

1) Ἐγραψα ἡ μ' ας κατὰ τὸ Βρασιλ. Ε ἀνέγραφον ἀντὶ τοῦ ἡμαρτη-
μένου ὑμ' ας, ὅπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκ. ἀπόγραφον. Δ. Χ. Σ.

Στ. 126. Ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχών]* Ὁ λαχών, φησὶ, καὶ κληρωσάμενος καὶ εὐρὼν καλὸν τι νέον, ἤγουν νίκην νέαν, πέταται καὶ ὑψοῦται ἐπὶ ἀβρότητος μεγάλης ἐξ ἐλπίδος· τουτέστιν ἐλπίζει καὶ προσδοκᾷ ἐπιβήσεσθαι ἐπὶ μεγάλης εὐδαιμονίας, ἤγουν ἐλπίζει καὶ ἐτέρου τινὸς μείζονος τυχεῖν ἀγαθοῦ ἐν τῇ ταχείᾳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ, ἤγουν διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ, ἔχων καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην κρείττονα πλούτου· πλεόν γὰρ οὗτος εὐφραίνεται τῶν βαθεῖ πλούτῳ κομώντων· ὁ γὰρ ἐκ τῶν ἀγῶνων τούτων στέφανος μυρίων ἐδόκει τιμιώτερος χρυσιῶν. Τέρψιν δὲ πλούτοιο γράφε, ἔν' οἰκείον ἢ τῷ μέτρῳ· εἰ γὰρ ἄλλως γράψεις, οὐκ οἰκείως ἔση γεγραφώς¹.

Στ. 138. Ἐπεστι²].

Στ. 140—41. Αἶγινα, φίλα μάτερ]* Πρὸς τὴν ἡρώϊδα Αἶγιναν τὸν λόγον μετέστρεψεν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ νῆσος ὀνομάζεται, λέγων· Ὡς προσφιλεστάτῃ μῆτερ Αἶγινα, τὴν ὁμώνυμόν σοι πόλιν φύλαττε καὶ περίεπε σὺν ἐλευθέρᾳ πορείᾳ, ἤγουν σὺν ἐλευθερίᾳ· φύλαττε δὲ σὺν τῷ Διὶ τῷ βασιλεύοντι πάντων καὶ τῷ Δίακῳ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἥρωσιν· ἐνταῦθα γὰρ κατ' ἄκρην Δίακός. Ὅτι δὲ ὑπερβατῶς εἰρήκε τὴν σύν, ἤγουν σὺν τῷ Διὶ, διὰ τοῦτο τέθεικε τὸ Χ³.

Στ. 143. Κρέοντι] Συνίζησις.

Στ. 144—5. Πηλεῖ τε κάριστ' ὦ Τελαμῶνι]* Οὐκ ἀγαθόν,

. πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαῖγμένοι.

Ὡς αὐτως καὶ τὸν 129—31, οὕτω:

Ἰποπτέροις ἀνο-
ράϊς, ἔχων κρίσσονα πλούτου
Μέριμναν.

4) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τοῦ τέλους ἀπὸ τοῦ Τέρψιν καὶ ἐξῆς μίμνηται Μομοσήνος παρὰ Πινδάρῳ, προσποιεῖ δ' αὐτὸ τῷ Τρικλινίῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ ἡμέτ. σχολιαστὴς διορθοῖ: Ἔστ' ἐπὶ.

3) Καὶ τὸν στίχον 142—3 διαιρεῖ οὕτω:

Πάλιν τάνδε κόμιζε, Δι-
χ' ἰ καὶ κρέοντι

ὡς εἰπεῖν, Πηλεΐ τε καὶ ἀγαθῷ Τελαμῶνι γράφειν, ἀλλὰ Πηλεΐ
κἀρίστῳ δὴ Τελαμῶνι· οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον οἰκειῶς πρὸς
τὰ πρὸ αὐτοῦ¹.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Θ.²

Στ. 33—4. Οὐθ' ἰστών παλιμβάμους]* Παλιμβάμους δὲ
λέγει τὰς ὁδοὺς τῶν ἰστών, ὅτι αἱ πρῶτον τὸν ἰστὸν συνιστῶ-
σαι ὑφάντριάς βαινούσαι τε καὶ ἐρχόμεναι ἐμπροσθεν καὶ πά-
λιν εἰς τοῦπίσω ἀνακάμπτουσαι τοῦτο³ συνιστῶσιν ἀπὸ μέρους
δὲ τὴν ὅλην ὑφαντικὴν ἐδήλωσε. Καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. Α, 34):

Ἰστὸν ἐποικομένην καὶ ἐμὸν λέχος⁴ ἀντιώσαν.

Στ. 42. Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν]* Τοῦτο βούλεται εἰπεῖν,
ὡς ἐπειδὴ πολὺν εἶχεν ἔρωτα τοῦ θηρᾶν, παῦρον καὶ ὀλίγον ἄ-

1) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομσηνός. Δ. Χ. Σ.

2) Ἐν τῷ τοῦ πρώτου στίχου ἐντύπῳ σχολίῳ μετὰ τὰς λέξεις Τῆς
Ἰππικῆς Κυρήνης προστίθεται ὑπὸ τοῦ ἡμετ. σχολιαστοῦ διὰ
κινναδάρως ταῦτα: Ἡ καὶ στέφανον τῆς Κυρήνης· εἰπε δὲ
τοῦτο ἀσυνδέτως.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ σ. 44 μετὰ τὰς λέξεις
Εὐκάρπου γῆς ταῦτα: Ἡ γουν τῆς Κυρήνης. Καὶ μικρὸν ὀπι-
σθεν μετὰ τὰς λέξεις τὴν Λιβύην ταῦτα: Θάλλουσαν, ἥ γουν
παντοίοις ἀγαθοῖς εὐθηνουμένην· λέγεται γὰρ εὐφορω-
τάτην εἶναι τὴν περὶ Κυρήνην γῆν (γρ. εὐφορωτάτη εἶ-
ναι ἢ περὶ Κυρ. γῆ) ὡς ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας φέρειν τοὺς καρ-
πούς. Ἀλωθεῖσα δέ ποτε ὑπὸ Περσῶν, αὐθις ὅπ' Ἀλεξάν-
δρου ἐκτίσθη καὶ Πεντάπολις ἐπωνομάσθη. Λέγονται
δὲ οἱ Κυρηναῖοι καὶ ἱατρικὴν ποτε εὐτυχῆσαι. — Αὐτόθι
μετὰ τὴν λέξιν Θάλλουσαν ταῦτα: Τὸ θάλλουσαν δύναται
καὶ πρὸς τὸ Λιβύην νοεῖσθαι καὶ πρὸς τὴν Κυρήνην τὴν
ἡρωίδα.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ δὲ τοῦ σ. 27 μετὰ τὰς λέξεις τετρά-
πολις τῆς Θεσσαλίας ταῦτα: τῆς Κρεούσης δὲ Νηΐδος
καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τὸν Ὑψέα εἶναι.—Ὡς αὐτως καὶ ἐν τῷ
σχολίῳ τοῦ σ. 33—4 μετὰ τὰς λέξεις ἰστών ὁδοὺς ταῦτα:
Ἡ γουν ἱστοὺς ὑφαίνειν οὐκ ἡγάπησεν, οὔτε τὰς τῶν
δεῖπνων τέρψεις, ἅς ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλας αἰοῖ-
κουροῦσαι γυναῖκες, φιλῶν πρὸς ἀλλήλας κατασκευά-
ζουσαι.

3) Γράφει τοῦτον. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸ σχολίον ἔχει: Λέχον.

ναλίσκουσα ἦν τὸν σύγκοιτον καὶ ὁμόκοιτον αὐτῇ γλυκὺν ὕπνον, ῥέποντα καὶ ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῖς βλεφάροις πρὸς ἡώ, τουτέστι πρὸς ὄρθρον· ἦγουν τὸν ἐωθινὸν γλυκὺν ὕπνον ὀλίγον ὕπνωττον, ὡς καὶ πρὶν διαλάμψαι τὴν ἡμέραν εὐθὺς πρὸς τὴν θῆραν ἐξέρχεται· τοσοῦτον αὐτῆς ὁ τῆς θήρας κατεκράτησεν ἔρως, ὡς καὶ τὸν γλυκὺν ὕπνον ὀλίγον προσέεισθαι.

Στ. 45. Κίγχε νιν]* Κατέλαβε, φησί, ποτε ὁ εὐρυπαρέτρας Ἀπόλλων ὁ ἐκέρχως αὐτὴν τὴν Κυρήνην παλαίουςαν καὶ μαχομένην λέοντι ὁμοβρίμῳ καὶ ἰσχυρῷ ἄνευ ἐγχείων, ἦγουν δόρατος καὶ ξιφῶν, καὶ θαυμάσας ἐκάλει καὶ τὸν Χείρωνα Κένταυρον ἐξελεθεῖν καὶ θαυμάσαι¹.

Στ. 53. Ἀταρβεῖ] Ἀταράχῳ.

Στ. 54. Κεφαλᾷ] Διανοίᾳ.

Στ. 55—6. Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις ἦτορ ἔχοισα] Τουτέστιν ὑπερφρονῶσα τοῦ ἀγωνίσματος.

Στ. 58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;]* Οὐχ ὡς ἀγνοῶν ὁ Ἀπόλλων ταῦτά φησιν, ἀλλὰ θαυμάζων αὐτήν.

Στ. 61—2. Ὅσια, κλυτὰν χέρα]* Ὅσια δὲ τὰν χέρα γραφεῖ οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως· τὸ δὲ κλυτὰν οὐ καλόν².

Στ. 64. Κεῖρεν] Τὸ κεῖραι μεταφορικῶς εἴρηκεν.

Στ. 68—9. Κρυπταὶ κλαίδεις³]

Στ. 73—4. Αἰδέοντ' ἀμφαδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς]* Αἰδοῦνται, φησὶν, ἀμφοτέροι φανεράς τυχεῖν τῆς εὐνῆς τῆς ἡδείας πρῶτον· τουτέστι τὸ τυχεῖν τῆς εὐνῆς πρῶτον φα-

1) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ σ. 50 λέξιν Φιλοτιμίαν διορθοῖ οὕτω: Γρ. Φιλονεικίαν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομοῆνος τῷ Τρικλινίῳ προσποιῶν. Δ. Χ. Σ.

3) Εἰς τὸ ἐντυπον σχολίον τοῦ στίχου τούτου μετὰ τὴν λέξιν Διαλέγεσθαι προστίθεται ταῦτα: Τουτέστιν οὐκ ἔθος ἐστὶν οὔτε θεοῖς οὔτ' ἀνθρώποις ἀναπτύσσειν καὶ φανεροῦν διὰ πειθοῦς τὰ περὶ συνουσίας, ἀλλὰ κρύπτειν ὡς ἐν κλεισί τισιν ἀσφαλιζόμενα.

νερώς αἰδοῦνται καὶ διὰ τοῦτο κρύπτουσι τὰ περὶ τούτου, ἵνα μὴ φανερόν ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως τὸ πρᾶγμα γένηται· εἰ γὰρ καὶ μετὰ ταῦτα φανεροῦνται, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτο κρύπτειν σπουδάζουσι.

Στ. 77—8. Κούρας δ' ὀπόθεν γενεά¹]

Στ. 79—80. ὦ ἀνα²].— Ὅς]* Ὅτις χρὴ γράφειν, ἵν' οἰκεῖον ᾗ τῷ μέτρῳ³. Τὸ σημεῖον δέ, οἶμαι, Χ τέθεται, ἐπεὶ τὸ τέλος μόνον πάντων εἶπεν αὐτὸν εἶδέναι καὶ οὐχὶ τὴν ἀρχήν· πλὴν ἀπὸ τούτου κακεῖνο νοεῖν ἔδωκε· ὁ γὰρ τὸ τέλος τινὸς εἰδὼς εὐδηλον ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπίσταται.— Τέλος] Τὴν ἔκβασιν τὴν κυρίαν καὶ βεβαίαν⁴.

Στ. 86—8. Χ' ὥτι πόθεν ἔσσετα⁵].—Εὖ καθορᾶς] Σὺ πάντα, φησὶν, ἐπίστασαι καὶ ὡς θεὸς προγινώσκεις τὸ μέλλον καὶ ὅπως ἄρα ἔσσετα· εἰ δὲ χρὴ καμὲ ἀντιφερίζειν, ἤγουν ἐξισοῦσθαί σοι καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἐρῶ· ἢ τὸ ἀντιφερίζειν ἀντὶ τοῦ ἐναντίον σου, ἤγουν ἐνώπιόν σου φέρεσθαι καὶ κατατολμᾶν λέγειν τι.

Στ. 89. Ταύτα πόσις ἵκεο βᾶσαν]* Ταύτη, φησὶν, ἀφίκου πόσις εἰς τήνδε τὴν βῆσαν, ἤγουν τὸ ὄρος· ἢ ἵκεο καὶ ἐλθέ, καὶ μέλλεις ἐνεργεῖν καὶ κομίσαι αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ πόντου πρὸς τὸν ἔξοχον κῆπον τοῦ Διός, ἢ

1) Κάνταῦθα εἰς ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις Ὑπὸ τὸν βίον διορθοῖ οὕτω: Γρ. Κατὰ τὸν βίον.— Καὶ παρακατιῶν μετὰ τὴν λέξιν Ἀναφύσει προστέθεικε ταῦτα: Ἐγὼ καὶ ὅσην ψάμαθον οἱ ἄνθρωποι συνταράσσουσιν.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ὦ ἀναξ.

3) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ «μέτρω» μέμνηται Μομσήνος. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸν σ. 79—80 οὕτω διαιρεῖ ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς:

Ἐξερωτᾶς, ὦ ἀνα, κύ-

Χριον ὅς πάντων.....

5) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Χ' ὥτι ποτ' ἔσσετα.

ναλίσκουσα ἦν τὸν σύγκοιτον καὶ ὁμόκοιτον αὐτῇ γλυκὺν ὕπνον, ῥέποντα καὶ ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῖς βλεφάροις πρὸς ἡώ, τουτέστι πρὸς ὄρθρον· ἤγουν τὸν ἐωθινὸν γλυκὺν ὕπνον ὀλίγον ὕπνωττεν, ὥς καὶ πρὶν διαλάμψαι τὴν ἡμέραν εὐθὺς πρὸς τὴν θῆραν ἐξέρχεται· τοσοῦτον αὐτῆς ὁ τῆς θήρας κατεκράτησεν ἔρως, ὥς καὶ τὸν γλυκὺν ὕπνον ὀλίγον προσίεσθαι.

Στ. 45. Κίχιν νιν]* Κατέλαβε, φησί, ποτε ὁ εὐρυφαρέτρας Ἀπόλλων ὁ ἐκάεργος αὐτὴν τὴν Κυρήνην παλαιούσαν καὶ μαχομένην λέοντι ὁμβρίμῳ καὶ ἰσχυρῷ ἄνδρϊ ἐγγέων, ἤγουν δόρατος καὶ ξιφῶν, καὶ θαυμάσας ἐκάλει καὶ τὸν Χείρωνα Κένταυρον ἐξελεθεῖν καὶ θαυμάσαι¹.

Στ. 53. Ἀταρβεί] Ἀταράχῳ.

Στ. 54. Κεφαλᾷ] Διανοίᾳ.

Στ. 55—6. Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις ἦτορ ἔχοισα] Τουτέστιν ὑπερφρονοῦσα τοῦ ἀγωνίσματος.

Στ. 58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;]* Οὐχ ὥς ἀγνοῶν ὁ Ἀπόλλων ταῦτά φησιν, ἀλλὰ θαυμάζων αὐτήν.

Στ. 61—2. Ὅσια, κλυτὰν χέρα]* Ὅσια δὲ τὰν χέρα γράφε· οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως· τὸ δὲ κλυτὰν οὐ καλόν².

Στ. 64. Κεῖρεν] Τὸ κεῖραι μεταφορικῶς εἰρηκεν.

Στ. 68—9. Κρυπταὶ κλαῖδες³]

Στ. 73—4. Αἰδέοντ' ἀμφοδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς]* Αἰδοῦνται, φησὶν, ἀμφοτέρω φανεράς τυχεῖν τῆς εὐνῆς τῆς ἡδείας πρῶτον· τουτέστι τὸ τυχεῖν τῆς εὐνῆς πρῶτον φα-

1) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ σ. 50 λέξιν Φιλοτιμίαν διορθοῖ οὕτω: Γρ. Φιλονεικίαν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομσηνὸς τῷ Τρικλινίῳ προσποιῶν. Δ. Χ. Σ.

3) Εἰς τὸ ἐντυπον σχόλιον τοῦ στίχου τούτου μετὰ τὴν λέξιν Διαλέγεσθαι προστίθεται ταῦτα: Τουτέστιν οὐκ ἔθος ἐστὶν οὔτε θεοῖς οὔτ' ἀνθρώποις ἀναπτύσσειν καὶ φανεροῦν διὰ πειθοῦς τὰ περὶ συνουσίας, ἀλλὰ κρύπτειν. ὥς ἐν κλεισί τισιν ἀσφαλιζόμενα.

νερώς αἰδοῦνται καὶ διὰ τοῦτο κρύπτουσι τὰ περὶ τούτου, ἵνα μὴ φανερόν ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως τὸ πρᾶγμα γένηται· εἰ γὰρ καὶ μετὰ ταῦτα φανεροῦνται, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτο κρύπτειν σπουδάζουσι.

Στ. 77—8. Κούρας δ' ὀπόθεν γενεά¹]

Στ. 79—80. Ὡ ἀνα²].— Ὅς]* Ὅτις χρὴ γράφειν, ἔν' οἰκεῖον ἢ τῷ μέτρῳ³. Τὸ σημεῖον δέ, οἶμαι, Χ τέθεται, ἐπεὶ τὸ τέλος μόνον πάντων εἶπεν αὐτὸν εἰδέναι καὶ οὐχὶ τὴν ἀρχήν· πλὴν ἀπὸ τούτου κάκεινο νοεῖν ἔδωκε· ὁ γὰρ τὸ τέλος τινὸς εἰδὼς εὐδήλων ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπίσταται.— Τέλος] Τὴν ἔκβασιν τὴν κυρίαν καὶ βεβαίαν⁴.

Στ. 86—8. Χ' ὥτι πόθεν ἔσσεται⁵].—Εὖ καθορᾷς] Σὺ πάντα, φησὶν, ἐπίστασαι καὶ ὡς θεὸς προγινώσκεις τὸ μέλλον καὶ ὅπως ἄρα ἔσεται· εἰ δὲ χρὴ καμὲ ἀντιφερίζειν, ἤγουν ἐξισοῦσθαί σοι καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἐρῶ· ἢ τὸ ἀντιφερίζειν ἀντὶ τοῦ ἐναντίον σου, ἤγουν ἐνώπιόν σου φέρεσθαι καὶ κατατολμᾶν λέγειν τι.

Στ. 89. Ταύτα πόσις ἔκεο βᾶσαν]* Ταύτη, φησὶν, ἀφίκου πόσις εἰς τήνδε τὴν βῆσαν, ἤγουν τὸ ὄρος· ἢ ἔκεο καὶ ἐλθέ, καὶ μέλλεις ἐνεγκεῖν καὶ κομίσαι αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ πόντου πρὸς τὸν ἔξοχον κῆπον τοῦ Διός, ἢ

4) Κἀνταῦθα τὰς ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις Ὑπὸ τὸν βίον διορθοῖ οὕτω: Γρ. Κατὰ τὸν βίον.— Καὶ παρακατιῶν μετὰ τὴν λέξιν Ἀναφύει προστίθεικε ταῦτα: Ἡ γῆ καὶ ὁσην ψάμα μαθὼν οἱ ἄνεμοι συνταρᾶσσοουσιν.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ὡναξ.

3) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ «μέτρῳ» μέμνηται Μομσήνος. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸν σ. 79—80 οὕτω διαιρεῖ ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς:

Ἐξερωτᾷς, ὦ ἀνα; κύ-
Χριον ὅς πάντων.....

5) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Χ' ὥτι ποτ' ἔσσεται.

τητα. Τοῦτο δ' ἔοικε τῷ Ὀμηρικῷ, ὃ περὶ Νέστορος ἐκείνος εἴρηκεν, εἰπὼν (Ἰλ. Α, 249):

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ρέειν αὐδῇ.

Στ. 54. Ἀμείβεται] Νικᾶ, ὑπερβαίνει.— Τρητὸν πόνον] Ἡγουν τὰ κηρία.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ζ'.¹

Τὸ προοίμιον ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ νικητοῦ.

Στ. 1. Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι]* Αἱ Ἀθῆναι, φησὶν, ἡ μεγάλη πόλις, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα, ἃ πρόεστιν αὐτῇ ἀγαθὰ, κάλλιστόν ἐστι πρᾶγμα, δηλονότι καὶ βαλέσθαι καὶ ὑποθεῖναι αὐτὴν προοίμιον, κρηπίδα λέγω καὶ βάθρον τῶν ᾠδῶν καὶ τῶν ὕμνων τῇ γενεᾷ τῶν Ἀλκμανιδῶν, τῇ ἐρίσθηναι καὶ μεγαλοδυναμῶ ἐν τοῖς ἵπποις, τουτέστιν ἐν τῇ νίκῃ τῇ διὰ τῶν ἵππων ἤγουν κάλλιστόν ἐστι προοίμιον θεῖναι τοῦ ὕμνου τοῦ νῦν τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ μεγίστην οὖσαν· ἐπεὶ ἐν Ἑλλάδι ναίων καὶ οἰκῶν ἐγὼ αὐτός, τίνα πατρίδα καὶ οἶκον ὀνομάσω ἐπιφανέστερον ταύτης πυθέσθαι καὶ ἀκοῦσαι, ἢ ἀκοῦσαί τινα;

Στ. 3. Εὐρυσθενεῖ²].

Στ. 5. Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον] Ἐν (ἴσ. Ἐν τῇ) συνηθείᾳ φρασηλίαν φασὶ φυλὴν.

Στ. 9.³]

4) Εἰς τὸ περὶ Μεγακλέους ἔντυπον σχόλιον, πρὸς δὲ ἡ ᾠδὴ γέγραπται, μετὰ τὰς λέξεις κόλπωμα ποιήσας προστίθεται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα: ἐν τοῖς ἐνδύμασιν. Καὶ παρακατιῶν, μετὰ τὴν λέξιν κόλπωμα τι προστίθειεν ὁ αὐτός· πολὺν (χρυσόν). Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐξῆς: ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους ἐν ἐδήσειν ὑποβαλὼν αὐτοῖς καὶ τὸ στόμα οὕτως ἐκφέροντα: ἐν τοῖς πλοκάμοις καὶ ἐν τοῖς ποσὶ καὶ ἐν τῷ στόματι. Μετὰ δὲ τὴν λέξιν στόμα προστίθει καὶ ἐξελθόν. Καὶ μικρὸν ὑποβάς, ἐν τῷ: ἐπὶ τῇ ὀψει καὶ τῷ γλίσχρῳ διορθοῖ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀκορίστω.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Ἐρισθενεῖ.

3) Τοὺς τρεῖς τούτους στίχους, ἦτοι τὸν 9, 40 καὶ 44, εὐτὼ διαιρεῖ:

Ἐρεχθίδος ἀστῶν, Ἀπὸλλων,
Οἱ τῶν τε δόμον Πυθὸν διὰ θα-
πὸν ἔτευξαν.

Εἰς τὰ ἔντυπα δὲ σχόλια τοῦ ς. 9 μετὰ τὰς λέξεις Ἀπόλλωνος νεῶν προστίθει ταῦτα: ὡς ἐν δόξου πόλις ὄντες καὶ γένους θαυμαστοῦ καὶ ἐπιφανοῦς.

Στ. 15—6. Υμῶν] Ὑμέτεραι.

Στ. 17—8. Νέα δ' εὐπραγία χαίρω]* Τῇ μὲν νῦν εὐτυχῆ-
θείσῃ καὶ γεγονυῖα νίκη χαίρω, φησὶν, ἄχνημαι δέ τι καὶ λυποῦ-
μαι κατὰ τόδε, τὸν φθόνον δηλονότι λυποῦμαι, ὅς ἐναλλάσσει
καὶ μεταβάλλει καὶ τὰ καλὰ ἔργα καὶ λύπην ἐπὶ τῇ χαρᾷ κο-
μίζει. Ἔοικε δὲ τὴν τελευταίην λέγειν Ἰπποκράτους, περὶ τοῦτον
τὸν καιρὸν γενομένην, ὅς συγγενῆς ἦν Μεγακλέους τοῦ νικητοῦ
εἰκὸς γὰρ ἦν ἀκούσαντα λυπηθῆναι ὡς συγγενῆ.

Στ. 20. Φαντί]* Φασὶ δὲ τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν θάλ-
λουσαν οὕτω μονίμην ἤγουν αὐξάνουσαν διηνεκῶς φέρεσθαι ἂν
καὶ ἔχειν τὰ καὶ τὰ, ἤγουν τὰ καλὰ καὶ φαῦλα· ἥτοι ἡ παρ'
ἀνδρὶ διηνεκῆς εὐδαιμονία ποτὲ μὲν χαράν, ποτὲ δὲ λύπην αὐτῷ
φέρει, ὡς φησιν Ὅμηρος (Ὀδυσ. Θ, 68):

Τὸν πέρι Μοῦς ἐφίλησε.

καὶ τὰ λοιπά. Ἐγὼ δὲ καὶ οὕτω τοῦτ' εἶποίμ' ἂν, μικρὸν ἐναλ-
λάξας, εἰ καὶ τολμηρόν, ὅτι τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν οὕτω
φασὶ θάλλειν καὶ αὐξεῖν μόνιμον, ἥτοι διηνεκῶς φέρουσιν τὰ καὶ
τὰ, ἤγουν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ληπηρά. Ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς ἄκρον
εὐεξία σφαλεραί καὶ ἐκ μεγίστης τις εὐδαιμονίας εἰς ἄκρον δυσ-
τυχίαν κατηνέχθη ἀθρόον, δῆλον ὡς ἡ ἀμφοτέρα ταῦτα φέ-
ρουσα εὐδαιμονία, λύπην φημί καὶ χαράν, διηνεκῶς ἂν παρα-
μείνῃ τῷ ἔχοντι. Ὅτι δ' ἄληθές ἐστιν ὃ φημι, μάθοι τις ἂν
τὰ περὶ τούτου ζητήσας.— Γε μάν] Ἀλλ' ὅμως.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Η'.¹

Στ. 10. Τὸ δ' ὅπότεν τις ἀμείλιχον]* Ἐάν τις, φησὶ, τῶν
δυσμενῶν καὶ ἐχθρῶν ἐμβάλλῃ (γρ. ἐμβάλλῃ) ἐν τῇ καρδίᾳ αὐ-
τοῦ ὀργὴν ἀμείλικτον καὶ ἱταμωτάτην, τουτέστιν ἐάν τις τα-

4) Ἐν ἀρχῇ τοῦ τῆς φῶδης ταύτης ἐντύπου σχολίου ἀντὶ τοῦ: Τὴν
ἡσυχίαν κατακαλεῖται ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς γράφει: Τὴν
ἡσυχίαν προσκαλεῖται. Καὶ ἐξῆς ἀντὶ ἵνα διακλείῃ γρ.
διακωλύῃ. Ὡσαύτως ἀντὶ ἰδίᾳ Αἰγινῆταις ἦσαν σάσεις γρ.
ἰδίᾳ τοῖς Αἰγινῆταις ἦσαν ἂν στάσεις. Ὅμοιως μετὰ τὸ
διὸ καὶ οἰκείως τὴν ἡσυχίαν κατεύχεται προστίθῃσι ταῦ-

τητα. Τοῦτο δ' εἰκοι τῷ Ὀμηρικῷ, δὲ περὶ Νέστορος ἐκείνος εἴρηκεν, εἰπὼν (Ἰλ. Α, 249):

Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέει αὐδῆ.

Στ. 54. Ἀμείβεται] Νικᾷ, ὑπερβαίνει.— Τρητὸν πόνον] Ἡγουν τὰ κηρία.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ζ'.¹

Τὸ προοίμιον ἀπὸ τῆς πατρίδος τοῦ νικητοῦ.

Στ. 1. Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλεις Ἀθῆναι]* Αἱ Ἀθῆναι, φησὶν, ἡ μεγάλη πόλις, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα, ἃ πρός ἐστιν αὐτῇ ἀγαθὰ, κάλλιστόν ἐστι πρᾶγμα, δηλονότι καὶ βαλέσθαι καὶ ὑποθεῖναι αὐτὴν προοίμιον, κρηπίδα λέγω καὶ βάθρον τῶν ᾧδῶν καὶ τῶν ὕμνων τῇ γενεᾷ τῶν Ἀλκμανιδῶν, τῇ ἐρισθενεὶ καὶ μεγαλοδυνάμει ἐν τοῖς ἵπποις, τουτέστιν ἐν τῇ νίκῃ τῇ διὰ τῶν ἵππων ἦγουν κάλλιστόν ἐστι προοίμιον θεῖναι τοῦ ὕμνου τοῦ νῦν τὴν πατρίδα τοῦ νικητοῦ μεγίστην οὖσαν· ἐπεὶ ἐν Ἑλλάδι ναίων καὶ οἰκῶν ἐγὼ αὐτός, τίνα πατρίδα καὶ οἶκον ὀνομάσω ἐπιφανέστερον ταύτης πυθέσθαι καὶ ἀκοῦσαι, ἢ ἀκοῦσαι τίνα;

Στ. 3. Εὐρύσθενεϊ²].

Στ. 5. Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον] Ἐν (ἴσ. Ἐν τῇ) συνηθείᾳ φαμηλίαν φασὶ φυλὴν.

Στ. 9.³]

1) Εἰς τὸ περὶ Μεγακλέους ἔντυπον σχόλιον, πρὸς δὲ ἡ ᾧδὴ γέγραπται, μετὰ τὰς λέξεις κέλευμα ποιήσας προστίθενται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα: ἐν τοῖς ἐνδύμασιν. Καὶ παρακατιῶν, μετὰ τὴν λέξιν κέλευμα τι προστίθεικεν ὁ αὐτός: πολὺν (χρυσόν). Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐξῆς: ἔτι δὲ καὶ τοὺς πλοκάμους ἐνέδωκεν ὑποβαλὼν αὐτοῖς καὶ τὸ στόμα οὕτως ἐκφέροντα: ἐν τοῖς πλοκάμοις καὶ ἐν τοῖς ποσὶ καὶ ἐν τῷ στόματι. Μετὰ δὲ τὴν λέξιν στόμα προστίθεικε καὶ ἐξελθόν. Καὶ μικρὸν ὑποβάς, ἐν τῷ: ἐπὶ τῇ ὥψει καὶ τῷ γλίσχρῳ διορθοῖ τὴν τελευταίαν λέξιν ἀκορίστῳ.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Ἐρισθενεῖ.

3) Τοὺς τρεῖς τούτους στίχους, ἦτοι τὸν 9, 40 καὶ 44, εὖτω διαιρεῖ:

Ἐρεχθίδος ἀσπῶν, Ἀπὸλλων,

Οἱ τιόν τε δόμον Πιθὸν δία θα-

πτόν ἔτευξαν.

Εἰς τὰ ἔντυπα δὲ σχόλια τοῦ ς. 9 μετὰ τὰς λέξεις Ἀπόλλωνος νεῶν προστίθεικε ταῦτα: ὡς ἐν δόξου πόλεως ὄντες καὶ γένους θαυμαστοῦ καὶ ἐπιφανοῦς.

Στ. 15—6. Ὑμαι] Ὑμέτεραι.

Στ. 17—8. Νέα δ' εὐπραγία χαίρω]* Τῇ μὲν νῦν εὐτυχῆ-
θεισῇ καὶ γεγυυία νίκη χαίρω, φησὶν, ἄχνημαι δέ τι καὶ λυποῦ-
μαι κατὰ τὸδε, τὸν φθόνον δηλονότι λυποῦμαι, ὅς ἐναλλάσσει
καὶ μεταβάλλει καὶ τὰ καλὰ ἔργα καὶ λύπην ἐπὶ τῇ χαρᾷ κο-
μίζει. Ὡς δὲ τὴν τελευταίην λέγειν Ἱπποκράτους, περὶ τοῦτον
τὸν καιρὸν γενομένην, ὅς συγγενῆς ἦν Μεγακλέους τοῦ νικητοῦ·
εἰκὸς γὰρ ἦν ἀκούσαντα λυπηθῆναι ὡς συγγενῆ.

Στ. 20. Φαντί]* Φασὶ δὲ τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν θάλ-
λουσιν οὕτω μόνιμην ἵγουν αὐξάνουσιν διηνεκῶς φέρεσθαι ἂν
καὶ ἔχειν τὰ καὶ τὰ, ἵγουν τὰ καλὰ καὶ φαῦλα· ἥτοι ἡ παρ'
ἀνδρὶ διηνεκῆς εὐδαιμονία ποτὲ μὲν χαράν, ποτὲ δὲ λύπην αὐτῷ
φέρει, ὡς φησιν Ὀμηρος (Ὀδυσ. Θ, 63):

Τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε.....

καὶ τὰ λοιπά. Ἐγὼ δὲ καὶ οὕτω τοῦτ' εἶποιμ' ἂν, μικρὸν ἐναλ-
λάξας, εἰ καὶ τολμηρόν, ὅτι τὴν παρ' ἀνδρὶ εὐδαιμονίαν οὕτω
φασὶ θάλλειν καὶ αὔξειν μόνιμον, ἥτοι διηνεκῶς φέρουσαν τὰ καὶ
τὰ, ἵγουν καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ληπηρά. Ἐπεὶ γὰρ αἱ εἰς ἄκρον
εὐεξίαι σφαλεραί καὶ ἐκ μεγίστης τις εὐδαιμονίας εἰς ἄκραν δυσ-
τυχίαν κατηνέχθη ἀθρόον, δῆλον ὡς ἡ ἀμφοτέρω ταῦτα φέ-
ρουσα εὐδαιμονία, λύπην φημι καὶ χαράν, διηνεκῶς ἂν παρα-
μείνειε τῷ ἔχοντι. Ὅτι δ' ἀληθές ἐστίν ὃ φημι, μάθοι τις ἂν
τὰ περὶ τούτου ζητήσας.— Γε μὲν] Ἀλλ' ὁμως.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΪΔΟΣ Η'.¹

Στ. 10. Τὸ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον]* Ἐάν τις, φησί, τῶν
δυσμενῶν καὶ ἐχθρῶν ἐμβάλλῃ (γρ. ἐμβάλλῃ) ἐν τῇ καρδίᾳ αὐ-
τοῦ ὀργὴν ἀμείλικτον καὶ ἰταμωτάτην, τουτέστιν ἐάν τις τα-

1) Ἐν ἀρχῇ τοῦ τῆς ψόδης ταύτης ἐντύπου σχολίου ἀντὶ τοῦ: Τὴν
ἡσυχίαν κατακαλεῖται ὁ ἡμέτερος σχολιαστής γράφει: Τὴν
ἡσυχίαν προσκαλεῖται. Καὶ ἐξῆς ἀντὶ ἵνα διακλεῖῃ γρ.
διακλώρ. Ὡς αὐτὸς ἀντὶ ἰδίᾳ Αἰγινήταις ἦσαν σάσεις γρ.
ἰδίᾳ τοῖς Αἰγινήταις ἦσαν ἀνστάσεις. Ὁμοίως μετὰ τὸ
διὸ καὶ οἰκείως τὴν ἡσυχίαν κατεύχεται προστίθῃσι ταῦ-

ραχώδης καὶ ὑβριστής ἐστιν, ὑπαντιάζασα¹ αὐτῷ σύ, ὦ Ἡσυχία, τουτέστιν ὑπαντήσασα τραχεῖα τιθεῖς² αὐτοῦ τὴν ὑβρίν ἐν ἀντλῳ, τουτέστι καταβαπτίζεις καὶ ἀφανίζεις ὡς ἐν ὕδατι τῇ ἀφανείᾳ, ἤγουν βαρέως αὐτῷ ἐπιπίπτεις καὶ ἀφανίζεις ἐν τῷ σφκράττει καὶ τῇ ἰσχύϊ.—'Αμείλιχον] 'Αμάλακτον.

Στ. 45. Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων]* Τοῦτο εἶπεν, ὅτι ὁ Πορφυρίων ἐπεχειρεῖ βουῖς ἀποσπᾶσαι ἐκ τῶν Δελφῶν, ἄκοντος τοῦ 'Απόλλωνος· διὸ καὶ βέλει τρωθεὶς ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ. "Η' οὐδὲ Πορφυρίωρ μάθην ἀντὶ τοῦ ἔλαθεν ἐρεθίζων αὐτὸν παρὰ τὸ πρέπον.

τα· Διὸ οἰκείως τὴν ἡσυχίαν ἐπικαλεῖται, θυγατέρα λέγων δικαιοσύνης· δικαίως γὰρ πολιτευομένων καὶ εὐνομουμένων τῶν πόλεων, καὶ εἰρήνῃ πᾶσα καὶ ἡσυχία καὶ ὁμόνοια πρός ἐστιν, ὥς περ ἐκ τῆς ἀδικίας εἰσεῖς καὶ θόρυβοι. Βουλῶν δὲ καὶ πολέμων ἔχειν λέγει τὰς κλεῖς ὑπερτάτας, ὅτι εἰρήνης οὐσης πρὸς ἀλλήλους, μεγίστη τις ἀσφάλεια γίνεται πᾶσι καὶ τῶν βουλῶν τῶν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῶν πολέμων τῶν πρὸς τοὺς ἔξωθεν· ἤγουν εἰρηνεύοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ εἰς τὰ κατ' ἑαυτοὺς ἄριστα βουλευόμενοι καὶ εἰς τοὺς ἔξωθεν ἐμπέπτοντας πολέμους. Τοῦτο δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι εἰρηνεύσαντες, ὦ Αἰγινῆται, πρὸς ἀλλήλους, δέξασθε τὸν ὕμνον τὸν εἰς τιμὴν τῆς νίκης γραφέντα τῷ 'Αριστομένει. Οἶδατε γὰρ καὶ πρὸς ἐτέρους τὸ μαλθακὸν πράττειν, ἤγουν οἶδατε καὶ ἐτέρους σκληρυγομένους μαλᾶττειν καὶ προσηγεῖς ἀπεργάζεσθαι καὶ τοῦτο πάσχειν αὐτοί, ἤγουν καὶ αὐτοὶ μαλᾶττεσθαι καὶ ἐπισκεῖς γίνεσθαι καὶ λήγειν τῆς εἰσεῖς ἐν καιρῷ ἀληθεῖ καὶ πρέποντι, ὅπως χρὴ δηλονότι. Πρὸς τὴν ἡσυχίαν δὲ τὸν λόγον ἀποδίδωσιν ὡς ἐμψύχω ταύτη διαλεγόμενος.

1) Ἐγραψα ὑπαντιάζασα ἀντὶ ὑπαντάξασα, ὅπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. X. Σ.

2) Ἐγραψα τιθεῖς ἀντὶ τιθεῖς, ὅπερ ἔχει τὸ τοῦ Σακκελίωνος ἀπόγραφον. Δ. X. Σ.

3) Ἀντὶ τοῦ ε"Η» γραπτέον, οἶμαι, ε"Ην», τὴν Ἡσυχίαν δηλονότι· οὐ γὰρ περὶ ἐτέρας ἐνταῦθα ἐρμηνείας ὁ λόγος ὥς γράφειν ε"Η». Δ. X. Σ.

Στ. 20. Τυφῶς Κίλιξ]* Ὁ πολυκέφαλος Τυφῶς, ὁ ἐκ Κιλικίας, οὐκ ἐξέφυγε τὸ ὑπὸ τῆς βίας αὐτοῦ σφαλῆναι, οὐδὲ μὴν ὁ βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ὁ Πορφυρίων ἄλυξεν, ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐφυλάχθη τὸ μὴ ἐκπεσεῖν¹ τῆς αὐτοῦ βίας. Διμάθεν δέ, ἦγουν ἀλλ' ἐδάμασαν (γρ. ἐδαμάσθησαν) καὶ ἀνῆρέθησαν (ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἐνταῦθα), ὁ μὲν κεραυνῷ ὁ Τυφῶς, ὁ δὲ Πορφυρίων τοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τόξοις.

Στ. 21. Ἀλυξεν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄλυξεν².

Στ. 28. Πόα Παρνασσία] Ἦγουν τῇ δάφνῃ.

Στ. 29. Δωριεῖτε κώμῳ] Ἦγουν Δωρία ἀρμονία συντεταγμένον.

Στ. 30. Ἐπεσσε] Κεῖται.

Στ. 31. Ἀ δικαιοπόλις]* Ἡ νῆσος δέ, ἡ δικαιοπόλις καὶ δικαιοτάτη Αἴγινα, οὐ κεῖται μακρὰν τῶν Χαρίτων ψάφουσα τῶν Δίακιδῶν ἐν ἀρεταῖς κλειναῖς· ἦγουν μιμουμένη ἡ νῆσος τὰς ἀρετὰς τὰς ἐνδόξους τῶν Δίακιδῶν οὐκ ἔξω τῶν Χαρίτων ἐστίν, ἀλλ' ἐγγὺς αὐτῶν κεῖται. Ὡς περ γὰρ ἐκαῖνοι μεγίστας ἀρετὰς καὶ χάριτας ἔχουσιν, οὕτω καὶ αὕτη τούτους μιμουμένη οὐ πόρῳ Χαρίτων καθίσταται.

Στ. 35—6. Πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰδεταὶ νικαφόροις ἐν ἀέθλοις] Ἀνακηρύττεται ἡ Αἴγινα ἐν τοῖς ἀγῶσι χάριν τῶν νικηφόρων τῶν ἐξ αὐτῆς, ὡς ἂν εἴ τις εἴποι, Ἀριστομένης ὁ Ξενάρκου Αἰγινήτης πάλιν³ νενίκηκε.—Νικαφόροις ἐν ἀέθλοις]* Ἡ ἐν ἀθλοῖς καὶ ἀγῶσι νίκην φέρουσι καὶ ἐν μάχαις ταχείαις ἐκθρεψαμένη μεγίστους ἥρωας ἀδεταὶ καὶ ὑμνεῖται, ἡ πολλοῖς ποιηταῖς ἀδεταὶ, ἦγουν ὑπὸ πολλῶν ποιητῶν ὑμνεῖται ἐν τε τοῖς ἀγῶσι καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀρίστους καὶ ἐξόχους ἐκθρεψαμένη ἥρωας. Οὐ μόνον δὲ τοιούτους ἥρωας ἐθρεψεν, ἀλλὰ διαπρεπῆς ἐστὶ καὶ τὰ ἐν ἀνδράσι, τουτέστι καὶ ἄνδρας ἀρίστους ἐθρεψεν ἐν πᾶσι διαπρέποντας.

1) Ἀναπλήρου μοι ἐνταῦθα τὴν εὐπόρῃ πρόθεσιν, ὑπὸ τοῦ μεταγραφέως δὴ ποῦ παραλείφθεισαν. Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ σ. 22: Διοβλῆς γέγονε ἐξηγεῖται ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διός.

3) Γραπτέον, οἶμαι, πάλιν. Δ. Χ. Σ.

Στ. 37. Θοαῖς] Σφοδραῖς.

Στ. 40. Εἰμί δ' ἄσυχολος]* Οὐκ ἔστι μοι, φησί, καιρὸς μακροῦ γορεῖν καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν Αἰγινητῶν καὶ τῶν Δίακιδῶν δοῦναι τῇ λύρᾳ καὶ τῷ ἡδεῖ φθέγματι, τουτέστιν ἄδειν αὐτὰ διὰ τῆς ᾠδῆς τῆς λύρας, μὴ προσκορῆς δόξῳ.

Στ. 42—3. Λύρα τε καὶ φθέγματι] Τῇ κρούσει τῆς λύρας καὶ τῇ ᾠδῇ, ἤγουν λυρωδίᾳ.— Κόρος ἐλθῶν] Ἀηδία ἐπελθοῦσα.

Στ. 44—5. Κνίσῃ] Λυπήσῃ.— Τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι ἔτω τρέχον]* Τὸ δὲ σὸν χρέος, ὦ παῖ, τὸ ἐν ποσὶ μοι, ἤγουν τὸ προκειμένον, ἔτω καὶ ἐλθέτω τρέχον πτηνὸν καὶ ταχὺ νεώτατον τῶν καλῶν ἐν τῇ ἐμῇ μηχανῇ καὶ οἰκονομίᾳ καὶ τέχνῃ· τουτέστιν δὴ προσθέμην εἰς σέ ποιῆσαι ὕμνον, καὶ ταχὺς γενέσθω καὶ νέον καλὸν ἐν τῇ ἐμῇ τέχνῃ. Ὀφείλων δὲ εἰπεῖν καὶ ταχέως γενήσεται ὁ σὸς ὕμνος καὶ ἄριστος ἐπὶ τῆς ἐμῆς τέχνης, ὁ δὲ οὕτως ἐσχημάτισε τὸν λόγον ὥσανεὶ εὐχόμενος.— τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι] Ἦγουν διὰ σπουδῆς ἔστω μοι τὴν περὶ τῆς Αἰγίνης παραλιπόντι διὰ τὴν μακρολογίαν.— Τέον χρέος] Ἦγουν ὁ ὕμνος.¹

Στ. 49—50. Ὀλυμπία τε Θεόγνητον] Τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσαντα.

Στ. 52. Ἴσθμοι] Τὸν ἐν (Ἴσθμῳ).— Θρασύγυιον] Ἦν διὰ τὴν τῶν μελῶν θρασύτητά τε καὶ ῥώμην ἔσχεν· ἔδει μὲν θρασυγυίου εἰπεῖν πρὸς τὸ Κλειτομάχου, τουτέστι ῥωμαλέου καὶ ἰσχυροῦ, ὁ δὲ πρὸς τὸ νίκην εἶπεν αὐτό.²

Στ. 58. Αἰχμᾶ] Τῷ πολέμῳ.

1) Τὸ ἐν τῷ τοῦ σ. 48 ἐντύπῳ σχολίῳ τοῖς γὰρ παλαίσμασι διορθοῖ ὁ ἡμέτερος: Ἐν τοῖς γὰρ παλαίσμασι. Καὶ μικρὸν ὑποβὰς τὸ Τὸν Ὀλυμπία Θεόγνητον γρ. Τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ κλπ. Ὡσαύτως μετὰ τὴν λέξιν νίκην προστέθεικε ταῦτα: Ἀλλ' ἄξιός ἐστι ἀμφοτέρων καλεῖσθαι ἀνεψιός, ὡς νικητῆς καὶ αὐτῆς γεγονώς.

2) Εἰς τὸ ἐντυπον τοῦ στ. 53—4 σχόλιον μετὰ τὰς λέξεις τῶν ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβαις προστίθονται ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου σχολιαστοῦ ταῦτα: Στρατευσάντων προτέρων, Ἀδρόστου καὶ τῶν λοιπῶν,

Στ. 64—5. Θεάομαι σαρφές]* Θεάομαι και βλέπω πράγμα σαρφές, τὸν Ἀλκμαίωνα πρῶτον διεξάγοντα καὶ ἰθύνοντα ἐπὶ τῆς αἰθᾶς καὶ λαμπρᾶς ἀσπίδος (ἀπὸ τοῦ αἶθω τὸ λάμπω) ποικίλον δράκοντα ἐν τῇ πόλει τοῦ Κάδμου. Ἀπὸ μέρους δὲ τοῦτο λέγει. Οὗτος δὲ ὁ Ἀλκμαίων, ὃν οὗτος Ἀλκμᾶνα λέγει, υἱὸς ἦν Ἀμφιάρεω· εἶχε δὲ ἐπίσημον ἐν τῇ ἀσπίδι δράκοντα, ἧ ὡς ἐπιτήδειον, φασίν, ὃν τὸ ζῶον πρὸς οἰωνίσματα (μάντις γὰρ ἦν Ἀμφιάρεως), ἡ καθὼς ἦν ἀπὸ Μελάμποδος, οὗ ἰστοροῦσι δύο δράκοντας διαλεῖσθαι τὰς ἀκοὰς καὶ διατρεῖσαι· διὸ καὶ ἐδόκει αἰσθάνεσθαι τῆς τῶν ἄλλων¹ ζῶων φωνῆς.—Αἰθᾶς] Λαμπρᾶς².

Στ. 74—75. Στρατοῦ θανόντος ὅστέα λέξας υἱοῦ]* Οἱ λέγοντες τοῦ στρατοῦ τῶν Θηβαίων θανόντος, οὐ καλῶς λέγουσιν. ἀλλ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, οὕτω χρὴ λέγειν: Μόνος δὲ ὁ Ἀδραστος ἐκ τοῦ στρατοῦ τῶν Δαναῶν ἀφίξεται καὶ ὑποστρέψει εἰς τὰς ἀγυαῖς τὰς εὐρυχώρους τοῦ Ἀθάντος τοῦ πάππου αὐτοῦ, ἥτοι εἰς τὸ Ἄργος, σὺν λαῷ ἄβλαβεῖ, συλλέξας τὰ ὅσα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ θανόντος τύχη θεῶν, ἥγουν οἰκονομίᾳ· τοιαύτην γὰρ τὴν τύχην αὐτῷ ὠκονόμησαν. Ἀβας δὲ πατὴρ ἦν Ταλαοῦ τοῦ πατρὸς Ἀδράστου. Τύχῃ δὲ λέγει θεῶν, ἐπεὶ ἐκ θεῶν ἐδόθη τοῖς ἀνθρώποις ἡ τύχη.

Στ. 82. Γεῖτων ὅτι μοι]* Πρῶτον περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος λέγων, ὅτι στέφω αὐτὸν καὶ ραίνω ἐν ὕμνῳ, εἶτα διὰ μέσου θεῖς, ὅτι γεῖτων αὐτοῦ ἐστὶν Ἀμφιάρκος καὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ φύλαξ, περὶ τοῦ Ἀλκμᾶνος πάλιν φησί, καὶ ὅτι ὑπήντησεν αὐτῷ ἐρχομένῳ εἰς τὴν Πυθῶνα, τῷ Πινδάρῳ φημί, καὶ ὅτι ἐμαντεύσατο καὶ αὐτὸς ταῖς συγγενικαῖς καὶ προγονικαῖς τέχναις, εἰ χρὴ πορευθῆναι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον καὶ νικῆσαι· μάντις γὰρ ἦν ἐκ προγόνων· ἢ ὅτι εἰς Πυθῶνα καὶ αὐτὸς ἀφίκετο μαν-

1) Ἀντὶ τοῦ πλημμελοῦς ὀνόματος ἄλλων γράφε ἀλόγων, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ παραπλήσιον παρὰ Βοικκίῳ σχολίον. Δ. Χ. Σ.

2) Κάνταυθα αἱ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στ. 62 λέξεις ὅτι σώζουσι τὴν τῶν γονέων ἀρετὴν γράφονται οὕτω: Σώζουσι τὴν τῶν προγόνων ἀρετὴν.

τευσόμενος καὶ ἐνέτυχον ἀλλήλοις. Ὅτι δὲ τοῦτο οὕτω χρὴ λέγειν, δῆλον· οὐ γὰρ ὁ νικητὴς ἐν Θῆβαις ᾔκει, ἔν' εἴη γείτων Πινδάρου, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ· οὐδ' αὖ ὁ Ἀμφιάραος ὑπὴντησεν αὐτῷ· πάσαι γὰρ ἐτεθνήκει.

Στ. 88. Τὸ δ' ἐκατηβόλε]¹ Σὺ, φησὶν, ὦ Ἀπολλων, ἔδωκας αὐτῷ τῷ νικητῇ τὸ μέγιστον τῶν χαρμάτων, ἥτοι τὴν μεγίστην χαράν, τὸ νικῆσαι δολονότι μεγάλην νίκην αὐτόθι ἐν τῇ Πυθίᾳ¹· πρόσθεν δὲ καὶ πρότερον ἔδωκας αὐτῷ δόσιν ἀρπαλέαν καὶ πάρεργον πεντάθλου οἴκοι, ἦγουν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐν Αἰγίνῃ· τουτέστιν ἔδωκας νικῆσαι αὐτὸν πένταθλον ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἐπήγαγες καὶ ἐπέφερες αὐτῷ ταύτην σὺν τῇ σῇ ἑορτῇ τῶν Δελφινῶν· ἐώρταζον γὰρ ταῦτα οἱ ἐν Αἰγίνῃ καὶ ἀγωνάς τινας ἐπετέλουν.

Στ. 89—90. Διανέμων] Διέπων καὶ κυβερνῶν.

Στ. 99. Κῶμῳ μὲν ἀδυμελεῖ]² Τοῦτο ὡς ἀπὸ τοῦ χοροῦ δύνανται λέγεσθαι καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀπὸ μὲν τοῦ χοροῦ οὕτω: Τῷ μὲν κῶμῳ, ἦγουν τῷ χορῷ ἡμῶν, δικαιοσύνη παρέστηκεν, τουτέστιν οὐ ψευδόμεθα οἷς λέγομεν περὶ Ἀριστομένους· ἀπὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ οὕτω: Δικαίως ὁ Ἀριστομένης κωμιάζεται καὶ ὑμνεῖται· ἀγαθὸς γάρ ἐστι· τὴν δὲ τῶν θεῶν μετὰ ταῦτα ἥτοι εἰς τὸ ἐξῆς ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιτήρησιν αὐτῷ ἀφθιτον καὶ διηνεκὴ εἶναι ταῖς ὑμετέραις τύχαις, ὧς Ξεναρχες. Οὗτος δὲ πατήρ ἦν τοῦ Ἀριστομένου.

Στ. 107. Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται] Οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ αὐτῶν.

Στ. 109. Ἀλλοτε δ' ἄλλον²].— Ὑπερθε βάλλων] Ἦγουν ὑψῶν.

Στ. 110—11. Ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει]² Ἐγὼ τὸ ὑπὸ μέτρῳ χειρῶν εἰρῆσθαί φημι, ἐπεὶ οἱ μὲν δεσπότηαι ἀμέτρως ἀπολαύουσι τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ καταχρῶνται ὡς βούλονται, οἱ δέ γε δοῦλοι καὶ αὐτὴν τὴν τροφὴν μέτρῳ παρ' ἐκεί-

1) Γράφει κἀνταῦθα Πυθῶνι. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ ἡμίτερος σχολιαστὴς γράφει: Ἀλλοτ' ἄλλον.

νων κομίζονται· τὸ ὑπὸ μέτρῳ δὲ ἀττικόν ἐστιν. Οὕτω καὶ Εὐριπίδης φησὶν (Ἐκάβ. 747):

Οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίου.

Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τό: ἀπὸ τῷ μεγάλῳ πατρὶ σπαργανοῦται¹·.

Στ. 112. Μεγάρους δ' ἔχεις γέρας]* Ἦτοι ἔλαβες βραβεῖον καὶ τιμὴν ἐν Μεγάροις, ἦγουν νενίκηκας τὰ ἐν Μεγάροις τελούμενα Διόκλεια, ἣ καὶ τὰ Πύθια, καὶ ἐν μυχῷ Μαραθῶνος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν Μαραθῶνι, ἀπὸ κοινοῦ, ἔχεις γέρας, τουτέστιν ἐστέφθης νικήσας τὰ Ἡράκλεια. Ἦν δὲ ἀργυρὶς τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἀγῶνος τὸ ἐπαθλον, ἦγουν ἀργυρᾶ φιάλλη. Καὶ ὁ αὐτὸς ἐν Ὀλυμπιονίκαις (Εἰδ. Θ', 134):

Οἶον ἐν Μαραθῶνι συ-
λαθεῖς ἀγενεῖων

Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων
Ἄμφ' ἀργυρίδεσσι·

Στ. 113—14. Ἦρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον]* Ἀγῶνα καλεῖ ἐπιχώριον τῆς Ἦρας, ὡς ἔμοι δοκεῖ, τὸν ἐν Ἀργεῖ· ἐκεῖ γὰρ ἐτελείτο ἀγῶν τῶν Ἡραίων· ἐπιχώριον δὲ αὐτὸν λέγει διὰ τὸ καλεῖσθαι τὴν Ἦραν Ἀργεῖαν.

Στ. 119—20. Τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἐπαλπνος]* Τοῦτοῖς, φησί, τοῖς ἡττηθεῖσιν οὔτε ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν ὑποστροφὴ διεκρίθη καὶ ἐγένετο ἐν τῇ Πυθιάδι, ἦγουν ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ ἐν αὐτῇ, ἐπαλπνος καὶ ἡδεῖα καὶ προσηνής, οὐδὲ ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς γέλως γλυκὺς ἐνέβαλε χάριν τὴν ἐκ τῆς νίκης, ἀλλὰ λύπη καὶ συμφορὰ γέγονεν αὐτοῖς διὰ τὴν ἥτταν. Πτώσσονται δὲ καὶ φοβοῦνται κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀπῆωροι καὶ κεχωρισμένοι τῶν ἐχθρῶν, τουτέστιν αἰδούμενοι τοὺς ἐχθροὺς ἐκτρέπονται τὰς ὁδοὺς, δακνόμενοι τῇ συμφορᾷ, ἦγουν τῇ ἥττῃ, ἵνα μὴ ὀρῶντες αὐτοὺς ἐκεῖνοι χαίρωσι· ταῖς γὰρ τῶν ἐχθρῶν συμφοραῖς εἰώθασιν οἱ ἐχθροὶ χαίρειν².

1) Ἐξ ἀδήλου ἔμοιγε συγγραφίως, χριστιανοῦ ἔως.

2) Τὸν σ. 124—5 οὕτω διαιρεῖ ὁ ἡμέτερος σχολιαστής

Στ. 126. Ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχών]* Ὁ λαχών, φησί, καὶ κληρωσάμενος καὶ εὐρὼν καλὸν τι νέον, ἤγουν νίκην νέαν, πέταται καὶ ὑψοῦται ἐπὶ ἀβρότητος μεγάλης ἐξ ἐλπίδος· τουτέστιν ἐλπίζει καὶ προσδοκᾷ ἐπιβήσεσθαι ἐπὶ μεγάλης εὐδαιμονίας, ἤγουν ἐλπίζει καὶ ἐτέρου τινὸς μείζονος τυχεῖν ἀγαθοῦ ἐν τῇ ταχείᾳ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ, ἤγουν διὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ, ἔχων καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην κρείττονα πλούτου· πλεον γὰρ οὗτος εὐφραίνεται τῶν βαθεῖ πλούτῳ κομώντων· ὁ γὰρ ἐκ τῶν ἀγώνων τούτων στέφανος μυρίων ἐδόκει τιμιώτερος χρυσίων. Τέρψιν δὲ πλούτοιο γράφε, ἢ οἰκείον ἢ τῷ μέτρῳ· εἰ γὰρ ἄλλως γράψεις, οὐκ οἰκείως ἔση γεγραφώς¹.

Στ. 138. Ἐπεστι²].

Στ. 140—41. Αἶγινα, φίλα μάτερ]* Πρὸς τὴν ἡρώϊδα Αἶγιναν τὸν λόγον μετέστρεψεν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ νῆσος ὀνομάζεται, λέγων· Ὡς προσφιλεστάτη μήτηρ Αἶγινα, τὴν ὁμώνυμόν σοι πόλιν φύλαττε καὶ περιέπε σὺν ἐλευθέρᾳ πορείᾳ, ἤγουν σὺν ἐλευθερίᾳ· φύλαττε δὲ σὺν τῷ Διὶ τῷ βασιλεύοντι πάντων καὶ τῷ Δίακῳ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ ἥρωσιν· ἐνταῦθα γὰρ κατῴκει Δίακός. Ὅτι δὲ ὑπερβατῶς εἴρηκε τὴν σύν, ἤγουν σὺν τῷ Διὶ, διὰ τοῦτο τέθεικε τὸ Χ³.

Στ. 143. Κρέοντι] Συνίζησις.

Στ. 144—5. Πηλεῖ τε κάριστῳ Τελαμῶνι]* Οὐκ ἀγαθόν,

..... πτώσονται, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

Ὡσαύτως καὶ τὸν 129—34, οὕτω:

Ἵπποτέροις ἀνε-
ρίαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν.

1) Καὶ τοῦ τοῦ τούτου τοῦ τέλους ἀπὸ τοῦ Τέρψιν καὶ ἐξῆς μέμνηται Μομοσῆνος παρὰ Πινδάρῳ, προσποιεῖ δ' αὐτὸ τῷ Τρικλινίῳ. Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ ἡμέτ. σχολιαστὴς διορθοῖ· Ἔστ' ἔπι.

3) Καὶ τὸν στίχον 142—3 διαιρεῖ οὕτω:

Πᾶν τάνδε κόμιζε, Δι-
X ἰ καὶ κρέοντι

ὡς εἰπεῖν, *Πηλεῖ τε καὶ ἀγαθῷ Τελαμῶνι* γράφειν, ἀλλὰ *Πηλεῖ* *κάριστ' ὃν Τελαμῶνι* οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον οἰκείως πρὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ¹.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Θ'.²

Στ. 33—4. Οὔθ' ἰστών παλιμβάμους]* Παλιμβάμους δὲ λέγει τὰς ὁδοὺς τῶν ἰστών, ὅτι αἱ πρῶτον τὸν ἰστὸν συνιστῶσαι ὑφάντριάι βαίνουσαι τε καὶ ἐρχόμεναι ἔμπροσθεν καὶ πάλιν εἰς τοὔπισω ἀνακάμπουσαι τοὔτο³ συνιστῶσιν ἀπὸ μέρους δὲ τὴν ὅλην ὑφαντικὴν ἐδήλωσε. Καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. Α, 34):

Ἰστὸν ἐποιχομένην καὶ ἔμὸν λέχος⁴ ἀντίωσαν.

Στ. 42. Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν]* Τοὔτο βούλεται εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ πολὺν εἶχεν ἔρωτα τοῦ θηρᾶν, παῦρον καὶ ὀλίγον ἀ-

1) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μένεται Μομσήνος. Δ. Χ. Σ.

2) Ἐν τῷ τοῦ πρώτου στίχου ἐντύπῳ σχολίῳ μετὰ τὰς λέξεις *Τῆς ἱππικῆς Κυρήνης* προστίθενται ὑπὸ τοῦ ἡμετ. σχολιαστοῦ διὰ κινναδάρεως ταῦτα: *Ἡ καὶ στέφανον τῆς Κυρήνης* εἶπε δὲ τοὔτο ἀσυνδέτως.—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ ς. 44 μετὰ τὰς λέξεις *Βύκαρπου γῆς* ταῦτα: *Ἡγουν τῆς Κυρήνης. Καὶ μικρὸν ὀπισθεν μετὰ τὰς λέξεις τὴν Λιβύην* ταῦτα: *Θάλλουσας, ἤγουν παντοίοις ἀγαθοῖς εὐθηνουμένην* λέγεται γὰρ εὐφορωτάτη εἶναι ἢ περὶ Κυρ. γῆ) ὡς ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας φέρειν τοὺς καρπούς. Ἀλωθεῖσα δέ ποτε ὑπὸ Περσῶν, αὐθις ὕπ' Ἀλεξάνδρου ἐκτίσθη καὶ Πεντάπολις ἐπωνομάσθη. Δέγονται δὲ οἱ Κυρηναῖοι καὶ ἱατρικὴν ποτε εὐτυχῆσαι. — Αὐτόθι μετὰ τὴν λέξιν *Θάλλουσας* ταῦτα: *Τὸ θάλλουσας δύναται καὶ πρὸς τὸ Λιβύην νοεῖσθαι καὶ πρὸς τὴν Κυρήνην τὴν ἡρωίδα.*—Καὶ ἐν τῷ σχολίῳ δὲ τοῦ ς. 27 μετὰ τὰς λέξεις *τετραπολις τῆς Θεσσαλίας* ταῦτα: *τῆς Κρεούσης δὲ Νηίδος καὶ Πηνειοῦ ἰστορεῖ τὸν Ὑψέα εἶναι.*—Ὡς αὐτὴ καὶ ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στ. 33—4 μετὰ τὰς λέξεις *ἰστών ὁδοὺς* ταῦτα: *Ἡγουν ἰστοὺς ὑφαίνειν οὐκ ἡγάπησεν, οὕτε τὰς τῶν δειπνῶν τέρψεις, ἃς ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλας αἰολεκουροῦσαι γυναῖκες, φιλλαν πρὸς ἀλλήλας κατασκευάζουσαι.*

3) Γράφει τοῦτον. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸ σχόλιον ἔχει: *Λέχον.*

ναλίσκουσα ἦν τὸν σύγκοιτον καὶ ὁμόκοιτον αὐτῇ γλυκὺν ὕπνον, ῥέποντα καὶ ἐπερχόμενον ἐπὶ τοῖς βλεφαéroις πρὸς ἡώ, τουτέστι πρὸς ὄρθρον· ἤγουν τὸν ἐωθινὸν γλυκὺν ὕπνον ὀλίγον ὑπνωττεν, ὥς καὶ πρὶν διαλάμψαι τὴν ἡμέραν εὐθὺς πρὸς τὴν θῆραν ἐξέρχεται· τοσοῦτον αὐτῆς ὁ τῆς θήρας κατεκράτησεν ἔρως, ὥς καὶ τὸν γλυκὺν ὕπνον ὀλίγον προσίσθαι.

Στ. 45. Κίχιν νιν]* Κατέλαβε, φησί, ποτε ὁ εὐρυφάρετρας Ἀπόλλων ὁ ἐκάεργος αὐτὴν τὴν Κυρήνην παλαιούσαν καὶ μαχομένην λέοντι ὁμβρόμῳ καὶ ἰσχυρῷ ἄνευ ἐγγέων, ἤγουν δόρατος καὶ ξιφῶν, καὶ θαυμάσας ἐκάλει καὶ τὸν Χείρωνα Κένταυρον ἐξελεῖν καὶ θαυμάσαι¹.

Στ. 53. Ἀταρβεῖ] Ἀταράχῳ.

Στ. 54. Κεφαλαῖ] Διανοία.

Στ. 55—6. Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις ἦτορ ἔχουσα] Τουτέστιν ὑπερφρονοῦσα τοῦ ἀγωνίσματος.

Στ. 58. Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;]* Οὐχ ὥς ἀγνοῶν ὁ Ἀπόλλων ταῦτά φησιν, ἀλλὰ θαυμάζων αὐτήν.

Στ. 61—2. Ὅσια, κλυτὰν χέρα]* Ὅσια δὲ τὰν χέρα γράφε· οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οἰκείως· τὸ δὲ κλειτὰν οὐ καλόν².

Στ. 64. Κεῖρεν] Τὸ κεῖραι μεταφορικῶς εἴρηκεν.

Στ. 68—9. Κρυπταὶ κλαῖδες³]

Στ. 73—4. Αἰδέοντ' ἀμφαδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς]* Αἰδοῦνται, φησὶν, ἀμφοτέρω φανεράς τυχεῖν τῆς εὐνῆς τῆς ἡδείας πρῶτον· τουτέστι τὸ τυχεῖν τῆς εὐνῆς πρῶτον φα-

4) Τὴν ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ σ. 50 λέξιν Φιλοτιμίαν διορθοῖ οὕτω: Γρ. Φιλονεικίαν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου μέμνηται Μομοῆνος τῇ Τρικλινίῳ προσποιῶν. Δ. Χ. Σ.

3) Εἰς τὸ ἐντυπον σχόλιον τοῦ στίχου τούτου μετὰ τὴν λέξιν Διαλέγεσθαι προστίθεται ταῦτα: Τουτέστιν οὐκ ἔθος ἐστὶν οὔτε θεοῖς οὔτ' ἀνθρώποις ἀναπτύσσειν καὶ φανεροῦν διὰ πειθοῦς τὰ περὶ συνουσίας, ἀλλὰ κρύπτειν ὥς ἐν κλεισί τισιν ἀσφαλιζόμενα.

νερώς αἰδοῦνται καὶ διὰ τοῦτο κρύπτουσι τὰ περὶ τούτου, ἵνα μὴ φανερόν ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως τὸ πρᾶγμα γένηται· εἰ γὰρ καὶ μετὰ ταῦτα φανεροῦται, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτο κρύπτειν σπουδαίουςι.

Στ. 77—8. Κούρας δ' ὀπόθεν γενεά¹]

Στ. 79—80. Ὡ ἀνα²].— Ὅς]* Ὅτις χρὴ γράφειν, ἵν' οἰκεῖον ἢ τῷ μέτρῳ³. Τὸ σημεῖον δέ, οἶμαι, Χ τέθεται, ἐπεὶ τὸ τέλος μόνον πάντων εἶπεν αὐτὸν εἰδέναι καὶ οὐχὶ τὴν ἀρχήν· πλὴν ἀπὸ τούτου κάκεινο νοεῖν ἔδωκε· ὁ γὰρ τὸ τέλος τινὸς εἰδὼς εὐδηλον ὅτι καὶ τὴν ἀρχὴν ἐπίσταται.— Τέλος] Τὴν ἔκβασιν τὴν κυρίαν καὶ βεβαίαν⁴.

Στ. 86—8. Χ' ὥτι πόθεν ἔσσεται⁵].— Εὖ καθορᾶς] Σὺ πάντα, φησὶν, ἐπίστασαι καὶ ὥς θεὸς προγινώσκεις τὸ μέλλον καὶ ὅπως ἄρα ἔσσεται· εἰ δὲ χρὴ καμὲ ἀντιφερίζειν, ἤγουν ἐξισοῦσθαί σοι καὶ προλέγειν τὰ μέλλοντα, ἐρῶ· ἢ τὸ ἀντιφερίζειν ἀντὶ τοῦ ἐναντίον σοῦ, ἤγουν ἐνώπιόν σου φέρεσθαι καὶ κατατολμᾶν λέγειν τι.

Στ. 89. Ταύτα πόσις ἔκεο βᾶσαν]* Ταύτη, φησὶν, ἀφίκου πόσις εἰς τήνδε τὴν βῆσαν, ἤγουν τὸ ὄρος· ἢ ἔκεο καὶ ἐλθέ, καὶ μέλλεις ἐνεγκεῖν καὶ κομίσαι αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ πόντου πρὸς τὸν ἔξοχον κῆπον τοῦ Διός, ἢ

1) Κἀνταῦθα τὰς ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις Ὑπὸ τὸν βίον διορθοῖ οὕτω: Γρ. Κατὰ τὸν βίον.— Καὶ παρακατιῶν μετὰ τὴν λέξιν Ἀναφύσει προστέθεικε ταῦτα: Ἡ γῆ καὶ ὄσσην ψάμα· μαθὼν οἱ ἄνθρωποι συνταρδέσσουσιν.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ὡναξ.

3) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ «μέτρῳ» μέμνηται Μομσήνος. Δ. Χ. Σ.

4) Τὸν σ. 79—80 οὕτω διαιρεῖ ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς:

Ἐξερωτᾷ, ὦ ἀνα; κύ-

Χριον ὅς πάντων

5) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Χ' ὥτι ποτ' ἔσσεται.

ἤγουν τὴν Λιβύην· λέγει δὲ τὴν¹ καὶ τὰ λοιπὰ².

Στ. 92. Ἐνθα νιν ἀρχέπολιν]* Ἀποικία ἐστὶν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν τινων Θηραίων τῶν ἐκ Λακεδαιμόνος μετοικησάντων. Θήρας γὰρ ἐκεῖνος ὁ στείλας εἰς αὐτὴν ἀποικίαν Λακων ἀνέκαθεν ἦν. Ἡ περὶ τούτων δὲ ἱστορία εἴρηται ἔνθα τὴν περὶ Ἰάσονος διηγεῖται καὶ Μηδείας.

Στ. 99. Ἴνα οἱ χθονὸς αἴσαν³]

Στ. 104. Τόθι παῖδα τέξεται⁴]

Στ. 113. Ἀνδράσι χάρμα φίλοις⁵]

Στ. 119. Ὀκεία δ' ἐπειγομένων⁶]

Στ. 128. Εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα] Ἀνθηρᾷ ἦνωσεν εὐτυχίαν.

4) Ἑλληνικῆς ἐνταῦθα ὁ λόγος, αὐτοῦ, οἶμαι, τοῦ σχολιαστοῦ παραλιπόντες τινὰ συντομίας χάριν, ἵνα μὴ ταῦτα τοῖς καὶ ἄλλω τινὶ πρόσθεν εἰρημένους ἐπαναλαμβάνοι. Δοκεῖ δὲ ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς τοιοῦτό τι μάλιστα σχόλιον ἐπίπροσθεν τῶν ὀρθαλμῶν ἔχειν, οἷον τὸ πρῶτον παρὰ Βοικκίω. Κατὰ τοῦτο τοῖνυν ἀναπληρώσεως ἂν τὸ προσλείπον, τοιάδε τινὰ μετὰ τὸ «τὴν» γράφων «Λιβύην Διὸς κῆπον διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν Διὸς τέμενος οἱ ποιηταὶ φασιν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὰς ἐν τῷ ἐντόπῳ σχολίῳ λέξεις Ἀμμωνος δὲ ἡ Λιβύη οὕτω διορθοῖ: γρ. Ἀμμωνι γὰρ ἡ Λιβύη ἀνάκειται.

3) Εἰς τὸ τοῦ στίχου τούτου σχόλιον μετὰ τὴν λέξιν Κυνηγεσίων προστίθεται: Ὡς τε συντελεῖν αὐτῇ εἰς τὴν θήραν καὶ εἰς πᾶν δ βούλεται ἕτερον.

4) Καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ σχολίῳ λέξιν Κυρήνη οὕτω διορθοῖ: Γρ, Λιβύη. Ὡσαύτως καὶ μικρὸν κατωτέρω μετὰ τὴν λέξιν Ὡς τε προστίθεται: Καὶ κομίσαι. Καὶ μικρὸν ὑποδᾶς, τὴν λέξιν Ὡραις γράφει τὰς ὥρας. Καὶ παρακατιῶν μετὰ τὴν λέξιν Δῶς τε προστίθεται: Δῶς τε αὐτὸν.

5) Οὕτω καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὰς λέξεις Οὐκ εἴχεν προστίθεικεν Ἀπολόουθους καὶ φύλακας.

6) Καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὰς λέξεις εἰς Λιβύην προστίθεικεν: Ἐπήγαγεν ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ὁ Χείρων αὐτῷ διελέγετο. Καὶ κατωτέρω μετὰ τὰς λέξεις Συνήλθεν αὐτῇ προστίθεικε: Τῆς τε ὁδοῦ τὸ τάχος καὶ τῆς πράξεως διὰ τούτων ἀμφοτέρων διαλύσας. Ὡκεία καὶ πρᾶξις γράψε, ἵνα τοῖς πρὸ αὐτῶν κώλοις οἰκείως ἔχῃ τὰ κῶλα ταῦτα. [Παρανέγκωθι Μομσηνον παρὰ Πινδάρῳ σ. 259 καὶ σχ. Γερμ. σ. XX. Δ.Χ.Σ.].

Στ. 129. Ἀνέφανε] Ἦγουν ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν.

Στ. 130. Εὐφρων] Μετ' εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς.

Στ. 132. Δόξαν ἱμερτάν]* Ἱμερτὴν δόξαν τὴν ἐκ τῆς νίκης λέγει τιμὴν πάντες γὰρ ἐπεθύμουν νικηταὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τούτοις γενέσθαι καὶ στεφανωθῆναι· τὸν γὰρ ἐκ σελίνων ἢ ἐλαιῶν στέφανον μυρίων χρυσίων καὶ λίθων τιμιώτερον ἦγον (ἴσ. γρ. ἡγοῦντο¹), καὶ σπουδὴ πᾶσιν ἦν γυμνάζεσθαι ὥστ' ἀρίστους γεγονότας μὴ διαμαρτεῖν τῆς νίκης καὶ τῶν ἐπὶ ταύτῃ λαμπρῶν στεφάνων.

Στ. 134. Βαῖα δ' ἐν μακροῖσι]* Τουτέστι τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖν ἀκοὴν ἔχουσιν οἱ ποιηταί· σοφοὺς γὰρ ἐνταῦθα τοὺς ποιητάς φησι καὶ τοὺς ἐν τῷ λέγειν δεινούς. Λύει δὲ τὴν αἰτίαν τοῖς ἐπιφερομένοις καὶ φησιν ὅτι τῇ εὐκαιρίᾳ ἐπόμενοι πολλὰκις μακρηγοροῦσι καὶ οὐ τῇ ποιητικῇ αὐτῶν ἀδεία τὰ βαῖα μεγαλύνουσιν.

Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

Στ. 137. Ἐγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον]* Τὴν ἐν Δελφοῖς τοῦ Τελεσικράτους νίκην ἐγκωμιάσας καὶ μέλλων καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ νικηφορίας εἰς ἀνάμνησιν ἄγειν κἀν τούτῳ ἐμβραδύναντι², προϋθεράπευσε τὰ ῥηθησόμενα τῷ: ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολὺμυθοι. Ταῦτα δὲ μέχρι τοῦ: παντὸς ἔχει κορυφαῖον διὰ μέσου κεῖται· εἴτα ὁ κατάλογος ἔπεται τῶν ἀγώνων, ὧν Τελεσικράτης νενίκηκε. Φησὶ γοῦν, αἱ ἐπτάπυλοι Θῆβαι, τουτέστιν οἱ Θηβαῖοι, εἶδον τὸν Ἰόλαον οὐκ ἀτιμάσαντα καὶ ἄτιμον ἀποδείξαντα καὶ ἐφύδριστον τὸν Τελεσικράτην, ἀλλὰ μάλιστα τοῦτον τετίμηκε νικήσαντα τὸν αὐτῷ ἀνακείμενον, τῷ Ἰολάῳ, ἀγῶνα, τὰ Ἰόλαια³ καλούμενα, ἃ καὶ Ἡράκλεια λέγεται. Ταῦτα δὲ ἐτελείτο παρὰ τῷ κοινῷ σήματι Ἀμφιτρύωνος. Οἱ δὲ τὸ γινῆναι ἀναφορικὸν εἶναι τοῦ καιροῦ ο(ἰ)όμενοι καὶ λέγοντες, αἱ Θῆβαι

1) Τὸ ἦγον καλῶς δῆπου ἔχον οὐδὲν δεῖ μεταβάλλειν. Δ. Χ. Σ.

2) Ἀντὶ τοῦ ἐμβραδύναντι γραπτέον, οἶμαι, ἐμβραδύναντιν τι. Δ. Χ. Σ.

3) Γράφε Ἰολάσια. Δ. Χ. Σ.

ἔγνων τὸν Ἰδλαον οὐκ ἀτιμάσαντά νιν καὶ αὐτόν, τὸν καιρόν, ἐτέραν βαίνουσι τῇ τοῦ Πινδάρου (δι)ανοίᾳ κατὰ τοῦτο. Οἱ δ' ἐντυγχάνοντες τῶν κρειττόνων ἔχεσθε κατὰ δύναμιν¹.

Στ. 141. Ἐπραθεν]* Ἐκ τοῦ πρήθω τὸ καίω τὸ ἐπραθον γίνεται· ἐπακολουθεῖ γὰρ τοῖς φονευθεῖσι καὶ τῷ θανάτῳ προσομιλήσασιν τὸ καυθῆναι κατὰ τὸ σύνηθες. — Ἐπραθεν] Ἐπόρθησε καὶ ἔκοψεν. — Ἀκμᾶ] Τῇ κόψει.

Στ. 143. Ἀμφιτρώωνος]* Ἀμφιτρώωνα προσκαλεσάμενος ὁ Ἡλεκτρώων εἰς βοήθειαν, ὅτε ὁ πρὸς Ταφίους ἦν αὐτῷ πόλεμος, τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἀλκμήνην τούτῳ κατεγγυᾶται. Ὁ δὲ κατὰ τινα τύχην ἄκων αὐτὸν ἀπέκτεινε καὶ τὰς Μυκῆνας ἀφείλες εἰς Θήβας φυγὼν μετόκησεν.

Στ. 151. Κωφὸς ἀνὴρ τις]* Κωφὸς εἶπεν, ἐπειδὴ ὁ μὴ ἀκηκοὺς περὶ τῶν προσόντων τινὶ καλῶν, οὐδὲ εἰπεῖν τι περὶ τούτου δύναται καὶ ἐπαινέσαι αὐτόν. Ἐπιμέμνεται δὲ γράφει, μὴ αἰεὶ μέμνεται· οὕτω γὰρ ἔχει τὸ κῶλον ὀρθῶς, οὐκ ἐκείνως².

Στ. 156. Τοῖσι τέλειον³]

Στ. 158. Χαρίτων κελαδενᾶν]* Εὐχεται ὁ ποιητὴς καὶ μετὰ χάριτος τινος γράφειν, ἥτοι χάριν τινὰ καὶ ἡδονὴν ἔχειν τὰ αὐτοῦ ποιήματα, ὥς πᾶσιν εἶναι ἐπέραστα καὶ πᾶσι γενέσθαι

1) Εἰς τὸ σχόλιον μετὰ τὴν λέξιν Εὐρυσθέα προστίθεται: Συναχθεῖς τοῖς περὶ τὸν Ὑλλον καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτεμῶν.

2) Καὶ τοῦ σχολίου τούτου τοῦ τέλους μέμνηται Μομσῆνος ἀπὸ τοῦ ἐπιμέμνεται καὶ ἐξῆς. Δ. Χ. Σ.

3) Καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως μετὰ τὴν λέξιν Ἰφικλέα προστίθεικε ταῦτα: Φησὶ γὰρ παθὼν ἐσθλόντι καὶ ἀγαθόν, τέλειον καὶ πληρέστατον ἐπ' εὐχῇ, ἡγουν κατ' εὐχὴν ἐμήν, κωμᾶσομαι τούτοις, ἥτοι ὕμνον προσάξω· ἡ κωμᾶσομαι λέγει τέλειον ἐν τούτοις, ἡγουν τελείους τούτους δμνήσω. Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι κλπ. Καὶ κατωτέρω τὰς λέξεις ἀντικωμᾶσω αὐτὸν διορθοῖ οὕτως Γρ. ἀντικωμᾶσομαι αὐτούς. Ὡσαύτως καὶ παρακατιῶν μετὰ τὴν λέξιν Ὑμνήσω προστίθεικε ταῦτα: Νενικηκῶς δὲ ἔσως καὶ τὰ Ἰόλαια καὶ διὰ τοῦτο κάκεινου ἐμνημόνευσεν.

φανερὰ, ὥστε μὴ διαφθαρέντα λήθῃ παραδοθῆναι. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὸ *κελαδεννόν* ἐπίθετον ἐπέθηκε ταῖς Χάρισιν, ὥστε ἐξηγηθῆναι παρ' αὐτῶν ταῦτα ἐν ἅπασι καὶ μὴ σιγῇ καλυφθῆναι, καὶ τὸ καθαρόν εἰληπταὶ αὐτῷ φέγγος, ὥστε δῆλα γενέσθαι καὶ μὴ ἀφανείᾳ τινὶ καλυφθῆναι καὶ σκότῳ.

Στ. 160. Αἰγίνα τε γάρ] Ἐν Αἰγίνῃ ἀγῶν ἐτελεῖτο τὰ *Διόκλεια*¹.

Στ. 161. Νίσσου τ' ἐν λόφῳ] Ἦγουν ἐν Μεγάροις, ἐνθα ἦγετο τὰ *Διόκλεια*.

Στ. 162. Εὐκλείξει] Ἦγουν ἀνακηρῶνται (γρ. *ἀνακηρῶσαι*).

Στ. 163. Σιγαλὸν] Κατηφῇ.

Στ. 164. Οὐνεκεν εἰ φίλος ἀστῶν]* Τὸ *οὐνεκεν εἰ φίλος* διὰ τοῦτο, φησὶν, εἴ τις τῶν ἀστῶν καὶ τῶν πολιτῶν ὑπάρχει φίλος αὐτῷ, εἴ τις ἀντάξει καὶ ἐναντίος, ἦτοι ἐχθρός, μὴ κρυπτίτω καὶ καλυπτέτω ἐν σιωπῇ, ἀλλ' ἐπαινέτω καὶ κηρυττέτω αὐτόν, μὴ βλάπτων καὶ ἀθετῶν καὶ ἀτιμάζων τὸν λόγον τοῦ ἀλίου γέροντος, ἦτοι τοῦ Νηρέως, τοῦ θαλασσίου θεοῦ· ἐκεῖνος γὰρ ἔνεπε καὶ ἔλεγεν αἰνεῖν καὶ ἐπαινέειν οὐ μόνον τὸν φίλον δηλονότι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐχθρόν καλὰ ρέζοντα καὶ πράττοντα· ἐπαινέειν δ' οὐχ ἀπλῶς, ἦτοι ῥαθύμως καὶ ἀφελῶς, ἀλλὰ σὺν παντὶ θυμῷ καὶ προθυμίᾳ πάσῃ καὶ δίκῃ, ἦτοι δικαιοσύνη· δίκαιον γὰρ ἐστὶ πάντα τὸν καλὸν τι πράττοντα ἐπαινέειν, καὶ ἐχθρὸς εἶη.

Στ. 172. Πλείστα νικήσαντα]* Καὶ σέ, φησὶν, ὦ Τελεσίκρατες, εἶδον νικήσαντα πλείστα, ἦγουν πολλάκις, ἐν ταῖς ὥραις τελευταῖς τῆς Παλλάδος, ἦτοι ἐν ταῖς κατὰ καιρὸν ὀρισμένον γενομέναις ἑορταῖς αὐτῆς, ἦτοι εἰς τὰ Παναθήναια· καὶ ὥς καὶ ὅτι νῦχοντο αἱ παρθενικαί, ἦγουν αἱ παρθέναι, ἄφωναί, τουτέστιν ἄνευ φωνῆς, ἦγουν καθ' ἑαυτάς· οὐ γὰρ ἐξηκούετο αὐτῶν

1) Τὰς ἐν τῷ ἐντύπῳ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξεις· Ὅτι κατηφείς εἰσιν οἱ νικηθέντες οὕτω γράφει ὁ ἡμέτερος σχολιαστής· Ἐπειδὴ οἱ νικηθέντες σιωπῇ καὶ ἀπορίᾳ κατέχονται, ἀμηχανοῦντες εἰ δὴ ποτε πρὸς τοὺς ἑρωτῶντας ἀνέποιον δτου χέριν ἡττήθησαν.

ἡ φωνή· ἐκάστη, λέγω, ἤρχετο ἔμμεν καὶ εἶναι σε πόσιν καὶ ἄνδρα αὐτῆς, ἡ υἷόν· οὐ μόνον ἐν τοῖς Παναθηναίοις ὀρῶσαι σε αἱ γυναῖκες νικῶντα ταῦτα ἤρχοντο, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀλυμπίοις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀγῶσι τῆς βαθυκόλπου καὶ πλατείας γῆς καὶ ἐν πᾶσιν ἀπλῶς τοῖς ἐν ἐκάστη πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσιν. Εἰπὼν δὲ ἡ υἷόν, ἔδωκε νοεῖν ὡς οὐ μόνον αἱ παρθέναι ἤρχοντο εἶναι αὐτῶν ἄνδρα τὸν Τελεσικράτην, ἀλλὰ καὶ αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, αἱ ἄνδρας ἔχουσαι, ἤρχοντο τοῦτον υἷόν αὐτῶν· οὐ γὰρ αἱ παρθέναι ἤρχοντο εἶναι αὐταῖς υἷόν, μήπω πείραν ἐσχηκυῖαι ἀνδρῶν.

Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

Στ. 177—8. Καὶ βαθυκόλπου γὰς]* Τοῦτο οὐχ, ὥς τινες οἴονται, καθολικῶς εἴρηται τῷ Πινδάρῳ, ὡς ἀπλῶς τοὺς κατὰ πόλεις ἀγῶνας νενικηκότα τὸν Τελεσικράτην· τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ ἀδύνατον· ἀλλὰ δηλῶσαι θέλων τὰ *Δημήτρια*, ἃ καὶ *Ἐλευσίνια* λέγεται, εἶπε: καὶ βαθυκόλπου γὰς ἀέθλοισι. Καὶ γῆρ μὲν αὐτὴν τὴν σωματοειδῇ θεὸν ἐνταῦθα νοεῖ, τὸ δὲ ἐπιθετὸν ἐπήγαγεν, ἀφορῶν πρὸς αὐτὸ τῆς γῆς τὸ εὖρος τῆς τε οἰκουμένης καὶ αἰοικίτου. Φησὶ γοῦν, αἱ παρθέναι πολλαῖς εἰδόν σε νικήσαντα καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις (ἀγὼν γὰρ καὶ οὗτος Ἀθηναίων ἐπιχώριος) καὶ ἐν τοῖς ἀέθλοισι τῆς Γῆς, ἤγουν τῆς Δήμητρος, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπιχωρίοις ἀγῶ(σι) τῶν Ἀθηναίων, ἤγουν Ἑρακλείοις καὶ Πανελλήνιοις· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό: ἐν τε πᾶσιν ἐπιχωρίοις, τοὺς τῶν Ἀθηναίων μόνον νοῶν τοῦτο ἔφη. Οἱ δὲ λέγοντες: ἐν πᾶσιν ἐπιχωρίοις ἀέθλοισι ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν ἀπλῶς τοῖς ἐν ἐκάστη πόλει ἐπιχωρίοις ἀγῶσι πόρρω τῆς ὀρθῆς ἐννοίας πλανῶνται. — Βαθυκόλπου] Εὐρυχώρου. — Βαθυκόλπου] Ὅτι ἐν Ἐλευσίνι Δήμητρος ἐστὶν ἀγὼν τὰ Δημήτρια, ἃ καὶ Ἐλευσίνια λέγεται.

Στ. 179—80. Ἐμὲ δ' οὖν τις αἰοιδᾷν δίψαν αἰκειόμενον]* Ἐ(μέ), φησὶν, αἰκειόμενον καὶ θεραπεύοντα τὴν δίψαν τῶν ὠδῶν, τίς πράσσει καὶ ἀπαιτεῖ ἕτερον χρέος ἐγείραι καὶ ἀνυψῶσαι καὶ ἀνακαλέσασθαι πάλιν καὶ τὴν δόξαν τῶν παλαιῶν σὺν προγόνων· τουτέστιν, ἐπεὶ αἱ ὠδαὶ τρόπον δήτι(να ὑμ)νῇ·

σαί σε τὸν νικητὴν, καὶ ἤδη θεραπείαν ἔσχον τῆς διψῆς ὑπ' ἐμοῦ· ἐξείργασθαι (γρ. *ἐξείργασται*) γάρ μ(ο)ι ὁ περὶ σοῦ ὕμνος, θς?) ἀπαιτεῖ με καὶ τῶν σῶν μνησθῆναι προγόνων, καὶ τὴν ἐκείνων δόξαν αὐθις ἀνακαλέσασθαι. Ὡφείλε γοῦν εἰπεῖν· οὐδεὶς, ἀλλ' ἐγὼ ἐκὼν τούτων ἐπιμνησθήσομαι· ὁ δὲ τοῦτ' ἀφεί, εὐθὺς τὰ περὶ ἐκείνων διηγείται· καὶ οὕτω μὲν τὸ τις ἀορίστως νοεῖται· εἰ δὲ βούλει καὶ ὠρισμένως τοῦτο, εἰπεῖ οὕτως· ἐμὲ δὲ ἀκείόμενον καὶ θεραπεύοντα τὴν δίψαν τῶν ψδῶν ἀπαιτεῖ τις χρέος ἐγείραι πάλιν τὴν δόξαν τῶν σῶν προγόνων· ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τίς τῶν προσηκόντων ἐκείνοις, ἢ χάρις τις, ἣν ἔσχον ἐξ ἐκείνων¹.

Στ. 103—4. Λιθύσας ἀμφὶ γυναικός] Ὕνεκα τῆς γυναικὸς τῆς Λιθυκῆς.

Στ. 187. Κάραν²]

Στ. 188. Πολλοί] Ἄντι τοῦ πλείστοι.

Στ. 190. Σύγγοι] Ἄντι τοῦ ἐντόπιοι.

Στ. 191. Θαητόν εἶδος] Τὴν ὄψιν, τὴν ιδέαν, τὴν θέσιν τῶν μελῶν.

Σύνταξις: Οἱοι καὶ ὅποιοι ἔβαν καὶ ἤλθον εἰς τὴν Ἰρασσαν πόλιν τοῦ Ἀνταίου περὶ τῆς γυναικὸς τῆς Λιθύσεως μνηστῆρες ἔβησαν εἰς τὴν καλλίκομον κόρην τὴν ἀγακλέα καὶ ἐνδοξον

4) Ὡς γέγραπται τὸ σχόλιον τοῦτο—γέγραπται δὲ ἀκριβῶς ὡς ἔχει ἐν τῷ τοῦ Σακελλίωνος ἀπογράφῳ—ἐπιεικῶς ἐστὶ δυσζήμυβόλον τε καὶ δυσζύνετον· ἐστὶ δὲ δῆπου σαφές, ἐὰν ᾧδε τὰ τε κενὰ ἀναπληρῶν καὶ τὰ ἡμαρτημένα διορθῶν γράψῃς· εἰ μὲ δ' οὐκ οὐκ τις ἀοιδᾶν δίψαν ἀκείόμενον] Ἐμὲ, φησὶν, ἀκείόμενον καὶ θεραπεύοντα τὴν δίψαν τῶν ψδῶν, τίς πρᾶσσει καὶ ἀπαιτεῖ ἕτερον χρέος ἐγείραι καὶ ἀνυψῶσαι καὶ ἀνακαλέσασθαι πάλιν καὶ τὴν δόξαν τῶν παλαιῶν σῶν προγόνων; τουτέστιν ἐπεὶ αἱ ψδᾶι ἐρόπον δῆτινα ἐδίψων ὑμῆσαι σε τὸν νικητὴν καὶ ἡδὴ θεραπείαν ἔσχον τῆς διψῆς ὑπ' ἐμοῦ· ἐξείργασται γάρ μοι ὁ περὶ σοῦ ὕμνος· τίς ἀπαιτεῖ με καὶ τῶν σῶν μνησθῆναι προγόνων καὶ τὴν ἐκείνων δόξαν αὐθις ἀνακαλέσασθαι; Ὡφείλε.....προγόνων; ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τίς τῶν προσηκόντων ἐκείνοις, ἢ χάρις τις, ἣν ἔσχον ἐξ ἐκείνων;» Δ. Χ. Σ.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖτε κορυφαίον.

πάνυ, ἦντινα πολλοὶ λίαν ἀριστοί, ἄνδρες σύγγονοι καὶ συγγενεῖς, ἦτουν λαβεῖν καὶ πολλοὶ ξένοι, ἐπεὶ θαυμαστὸν εἶχεν εἶδος. Τὸ οἶοι δὲ ὁμοιόν ἐστι τῷ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πέρσαις (ς. 21):

Οἷος Ἀμίστης ἦδ' Ἀρταφέρνης¹.

εὐρήσεις δὲ τὸν λόγον ἐκεῖ².

Στ. 194. Πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων]* Ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως τὸν λόγον ἐσχημάτισεν. Εἰπὼν γάρ, ὁ πατήρ, ἦγουν ὁ Ἀνταῖος, φυτεύων καὶ κατὰσκευάζων τῇ θυγατρὶ τὸν γάμον κλεινότερον καὶ ἐνδοξότερον, τὰ καὶ τὰ πεποίηκεν³ ὁ δὲ σχηματίσας τὸν λόγον, προτίθησι τὸ παράδειγμα τὸ περὶ τῶν παιδῶν Δαναοῦ, εἰτα ἐπάγει καὶ ὅτι οὕτω καὶ οὗτος πεποίηκεν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ.

Στ. 201. Ἄπαντα χορὸν] Τὸ πλῆθος τῶν θυγατέρων.

Στ. 202. Ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος] Ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ δρόμου γραμμῇ.

Στ. 203—4. Ἀέθλοις ἐκέλευσε διακρίναι ποδῶν] Ἀέθλοις ποδῶν, ἦγουν δρόμῳ.

Στ. 205. Σχήσοι] Λάβοι.

Στ. 206. Σφιν] Ἦγουν τῷ πατρὶ καὶ τῇ κόρῃ.

Στ. 209—10. Κοσμήσας] Ὅρισας καὶ τά(ξας) κόσμος γὰρ καὶ ἡ τάξις, ἡ ἀντὶ τοῦ στολίσας αὐτήν.

Στ. 213. Ἀμφὶ οἱ ψάυσει πέπλοις] Ἀντὶ τοῦ περιλάβοι καὶ ἀγκαλίσαιτο³ αὐτήν.

Στ. 215. Φύγε] Ἐδραμε.

Στ. 219—20. Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νίκας]* Διὰ τὸ ταχὺ τῆς νίκης καὶ ὅτι δρόμου ἦν ἡ νίκη, ἐν ᾧ περὶ ταχυτῆτος ποδῶν ἀγωνίζονται, πολλὰ πτερὰ νίκης καὶ πρότερον αὐτὸν λέγει δέξασθαι, ἦγουν πολλοὺς καὶ ἄλλους ἀγῶνας νικῆσαι. Πτερὰ δὲ νίκης περιφραστικῶς ἡ νίκη, ἐπεὶ οἷον ἐπερωμένους τοὺς νικητὰς καὶ ἐπηρμένους ποιεῖ.

1) Τὸ ἐντυπον: Ἀρταφέρνης. Ὅρα δὲ καὶ τὸ αὐτόθι σχόλιον.

2) Χρῆν, οἶμαι, καὶ τοῦτο τῷ σχόλιον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ Σύνταξις ἄρχεται, ἐπισημανθῆναι τῷ ἀστερίσκῳ. Δ. Χ. Σ.

3) Γράφε ἀγκαλίσαιτο. Δ. Χ. Σ.

ΠΥΘΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

Στ. 2—3. Πατρός δ' ἀμφοτέραις] Ὁ δὲ ἀντί τοῦ γάρ.

Στ. 8. Ἀλεύα τε παῖδες²⁾

Στ. 15. Ἀνέειπεν] Ἀνεκήρυξεν.

*Σύνταξις: Ἡ Πυθώ καὶ τὸ Πελιναιῶν (γρ. *Pelirraïon*) καὶ τοῦ Ἀλεύα οἱ παῖδες προσκαλοῦνται με ὕμνησαι τὸν νικητὴν, θέλοντες ἀγαγεῖν καὶ κομίσαι τῷ Ἱπποκλέᾳ τὴν ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν φωνήν, ἥτις ἐνδοξον τοῦτο³⁾ ποιήσει καὶ ἐξάκουστον. Γεύεται γάρ, φησί, τῶν ἀθλῶν, τουτέστι νῦν πρῶτον εἰς τὸν ἀγῶνα εἰσῆλθε, καὶ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ περιοίκων ὁ Παρνασσίος μυχός, ἥτοι ἡ Πυθώ, ὑπατον καὶ ἐξοχον αὐτὸν τῶν διαυλοδρόμων παῖδων ἀνηγόρευσεν.

Στ. 21—3. Ὀλυμπιονίκᾳ δις ἐν πολεμαδόχοις Ἄρεος δ-πλοῖς θῆκεν]* Ἡ Ὀλυμπιονίκη, φησί, τουτέστιν ἡ νίκη ἡ ἐν Ὀλυμπίᾳ γενομένη, ἐνέθηκεν αὐτὸν δις ἐν τοῖς πολεμαδόχοις ὅπλοις τοῦ Ἄρεως, ἥγουν ὀπλιτοδρόμον ὄντα δις ἐν τῷ τοιούτῳ ἀγῶνι ἐποίησε νικῆσαι· καὶ ὁ ἀγὼν ὁ ὑπὸ τὴν βαθυλείμονα πέτρᾳ τῆς Κίβρας, ἥγουν ὁ Πυθικός ἀγὼν, ἔθηκεν, ἀπὸ κοινοῦ, τὸν Φρικίαν τὸν πατέρα τοῦ Ἱπποκλέους κρατησίποδα, ἥτοι νικῆσαι τοῖς ποσὶν ἐποίησε. Βούλεται δὲ δεῖξαι αὐτὸν καὶ Ὀλυμπιονίκην· διὸ καὶ ἄνω εἶρηκεν ὡς τοῖς ἰχνεσιν ἐμβέβηκε τοῦ πατρὸς, ἀπὸ τῶν ἰχνῶν δηλώσας ὡς δρομεὺς ἦν καὶ οὗτος, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ· πλὴν ἐκεῖνος μὲν ὀπλιτοδρόμος νενίκηκεν, οὗτος δὲ διαυλοδρόμος.

Στ. 29. Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν]* Ἐμοὶ δοκεῖ, πολλῶν καὶ ἄλλων τερπνῶν ὄντων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ταῦτα μόνον λέγειν τὸν ποιητὴν τερπνά, τὴν ἐκ τῶν ἀγῶνων νίκην καὶ τὸν ἐπὶ ταύ-

1) Ἐν τῷ περὶ Ἱπποκλείου τοῦ Θεσσαλοῦ ἐντύπῳ σχολίῳ, πρὸς δὲ ἡ φθὴ γέγραπται, ἐν τῇ λέξει Πενναίου ὁ ἡμέτερος σχολιαστὴς γράφει: Ἀλλοθὶ Πελινναίου (γρ. Πελινναίου).

2) Ὡσαύτως καὶ τὴν ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξιν Βασίλειοντος οὕτω διορθοῖ: Γρ. τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν.

3) Γράφει τοῦτον. Δ. Χ. Σ.

τη ὕμνον, ἥ, εἰ βούλει γε, καὶ τὸν στέφανον· πλείστη γὰρ ἦν αὐτοῖς, τοῖς Ἑλλήσι φημι, σπουδὴ νικητὰς τε γενέσθαι καὶ στέφανον ἐν τῇ κεφαλῇ δέξασθαι καὶ ὕμνον ἀνακηρυχθῆναι.

Στ. 31. Μὴ φθονεραῖς]* Ἐπειδὴ πάθος ψυχῆς ὁ φθόνος ἐστὶ καὶ νόσος αἰσχίστη, διὰ τοῦτο λέγει, εἴη ὁ θεὸς ἀπήμων καὶ ἀβλαβὴς κατὰ τὴν ψυχὴν, ἥγουν μὴ τοιοῦτον πάθος ὁ θεὸς ἐν ψυχῇ δέξαιτο, ὡς φθόνῳ δοκεῖν μετατρέπειν τὰ προσόντα τοῖς ἀνθρώποις ἀγαθὰ. Ἐκεῖνος δὲ ἐστὶ, φησὶν, εὐδαίμων καὶ ὕμνητός τοῖς σοφοῖς, ἥγουν ἐκεῖνον ὕμνοῦσιν οἱ σοφοί, θς κρατήσας καὶ νικήσας ἐν χερσὶν ἢ ἐν ἀρετῇ ποδῶν, ἥτοι ἐν πάλῃ καὶ δρόμῳ, ἔλῃ καὶ λάβῃ τὰ μέγιστα τῶν (ἄ)θλων, ἥγουν τῶν ἀγώνων ἢ τῶν βραβείων, ἐν τόλμῃ καὶ θρασύτητι καὶ σθένει καὶ ἰσχύϊ. Ἀμφότερα δὲ τέθεικεν, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς (καὶ) ἀνδρείος δεῖται καὶ τόλμης· δειλίας γὰρ οὐσης ἐν τῇ αὐτοῦ ψυχῇ, οὐδὲν τῆς ἀνδρείας ὄφελος¹⁾ διὰ μέσου εἴρηται· τὰ δὲ ἐξῆς τοῖς ἄνω συνάπτεται, ἐν οἷς περὶ τοῦ νικητοῦ καὶ τοῦ πατρὸς (αὐτοῦ²⁾) κρατήσαντα τῶν μεγίστων ἄθλων, εὐχεται καὶ τὸν υἱὸν ἰδεῖν τὸν νεώτερον τυχεῖν στεφάνων Πυθίων. Ἀλλὰ περὶ τῶν νῦν ἐπαίνουμένων ταῦτά φησι· καὶ τὰ ἐξῆς δὲ περὶ τούτων ἐστὶν εἰρημένα· λέγει γὰρ ὅτι ὁ μὲν χάλκεος οὐρανός, ἥγουν ὁ ἰσχυρός, οὐ γενήσεται τῷ τοιούτῳ ἐπιδατός, τουτέστιν οὐκ ἂν δυνηθεῖν εἰς οὐρανοὺς ἀνελθεῖν καὶ τοῖς θεοῖς συγγενέσθαι· γένοιτο δὲ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς τὸν ἔσχατον πλοῦν τῶν ἀγαθῶν, ὧν μετέχει τὸ τῶν βροτῶν ἔθνος, ἥγουν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀφίχθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν.

Στ. 32. Μετατροπίαις] Μεταβολαῖς.

Στ. 33. Ἀπήμων] Ἀπαθής.

Στ. 35. Σοφοῖς] Ἦγουν τοῖς ποιηταῖς.

1) Ἀναπληρωτέον, οἶμαι, ἐνταῦθα «Καὶ ταῦτα μὲν». Δ. Χ. Σ.

2) Τὸ προσλείπον ἐνταῦθα ἀναπληρῶν οὐκ ἀπεικόντως, οἶμαι, μετὰ τὸ «αὐτοῦ» γράψαις «ὁ λόγος», τὰ ἐπιφερόμενα λαμβάνων ὥδε· εὐχεται ὁ ποιητὴς τῶν μεγίστων ἄθλων κρατήσαντα τὴν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἰδεῖν κ.τ.λ. Δ. Χ. Σ.

Στ. 36. Ποδῶν ἀρετᾷ] Ταχυτῆτι.

Στ. 40. Τυχόντα] Μετασχόντα.

Στ. 43. Βρότεον ἔθνος] Ἦγουν γένος.

Στ. 46. Ναυσι δ' οὔτε πεζὺς ἰών]* Οὔτε ἐν ναυσί, φησίν, οὔτε πεζὺς ἰών καὶ πορευόμενος εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν Ὑπερβορέων, τουτέστιν εἰς τοὺς Ὑπερβορέους, εὖροις ἂν θαυμαστὴν ὁδὸν ἤγουν εἰ διὰ τούτων ἔλθῃς¹, οὐκ ἂν εἴη θαυμαστόν πολλοὶ γὰρ ἂν τοῦτο δυνήθειεν. Εἰ δ' ἐνταῦθα τυγχάνων τάκεϊ γινώσκεις γινόμενα, ὥς ἐγὼ νῦν περὶ τούτων διέξεμι, τοῦτ' ἂν εἴη θαύματος ἄξιον. Τὸ γὰρ διηγεῖσθαι τινα ἃ οὐκ αὐτὸς τεθέαται, ἄλλων δὲ ἰδόντων καὶ διηγουμένων ἀκήκοε, τοῦτό ἐστι θαυμαστόν. Ἀγῶνα δὲ Ὑπερβορέων οἱ μὲν τὸ ἄθροισμα λέγουσιν, ἐγὼ δὲ φημι τοῦτ' εἰρηκέναι, ὥς ἀγῶνός τινος ἀκεῖ τελουμένου τῷ Ἀπόλλωνι, εἰ καὶ μὴ δῆλον τοῦτο πεποίηκεν ἔθος γὰρ τούτῳ βραχυλογεῖν καὶ λέξει μιᾷ ὅλην αἰνίττεσθαι ἱστορίαν. Ἐπειδὴ γὰρ τοιαύτην ἐτέλουν Ἀπόλλωνι ἑορτήν, εἰκός ἐστι καὶ ἀγῶνά τινα τούτῳ τελεῖν.

Στ. 57. Ἀποδαμεί] Ἦγουν ἐλλείπει.

Στ. 60. Βοαί] Κτύποι.— Καναχαί] Ἦχοι.

Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

Στ. 74. Δρακόντων φόβαισι]* Τοῦτό φησιν ὅτι ἀντὶ τριχῶν ὄφειν ἐπεφρίκει ἡ τῆς Γοργοῦς κεφαλὴ. Ὅθεν καὶ ἐν Ὀλυμπιονίκαις τὴν Γοργῶ ὀφιώδη φησὶν ὁ αὐτὸς (Εἰδος II', σ. 89.) διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν. Παραγέγονεν οὖν κομίζων τὴν πεποικιλμένην τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν ταῖς ἐκ δρακόντων θριξί, τὴν γενομένην αἰτίαν τοῖς νησιώταις καὶ τοῖς Σεριφίοις τοῦ ἀπολιθοῦσθαι· δείξαντος γὰρ αὐτοῖς τοῦ Περσέως τὸ Γοργόνειον κέρα, ἐξ ἀνθρώπων λίθοι ἐγένοντο οἱ Σεριφιοὶ καὶ αὐτὰς ὁ Πολυδέκτης. Ὅτι δὲ ὄφεις εἶχον αἱ Γοργόνες περὶ τὴν κεφαλὴν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ IB' εἶδει τῶν Πυθίων (σ. 12—7.) φησί:

1) Ἦσως ὁ σχολιαστὴς ἔγραψεν «ἔλθοις», παρέφθειρε δ' ὁ μεταγραφεὺς. Δ. Χ. Σ.

.....τάν ποτε
 Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
 Οὐλίον θρήνον διαπλέξαις, Ἀθάνα.
 Τὸν παρθενίοις ὑπὸ τ' ἀ-
 πλάτοις ὄφρων καφαλαῖς
 Ἄϊε λαιδόμενον

Στ. 79. Σχάσον] Στῆσον.

Στ. 87. Προχεόντων] Πεμπόντων.

Στ. 89. Ἐκατι] χάριν.

Στ. 96. Ἀρπαλέαν σχέθει¹⁾

Στ. 102—3. Ἄρμα Πιερίδων τετράορον]* Τετράορον ἄρ-
 μα τὸν ὕμνον εἰρήκεν, ὅτι τέσσαρσι στροφαῖς, ἀντιστροφαῖς τε
 καὶ ἐπωδοῖς συντέτακται.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

Στ. 8. Περίλλ'] Ἐξόχως².

Στ. 13. Ἐπίνομον] Ἐντόπιον.

Στ. 21. Ἐμνασεν] Ἦγουν ἀνακηρυχθῆναι ἐποίησεν.

Στ. 37. Βαρυπάλαμον] Κακομήχανον.

Στ. 48. Χρόγῳ] Βραδέως.

Στ. 50. Ἄμφ' Ἑλένα πειρωθέντων³⁾ Τὸ περιεχόμενον ἀντί
 τοῦ περιέχοντος.— Ἄμφ' Ἑλένα] Ἐνεκα τῆς Ἑλένης.

Στ. 58—9. Ἀμευσίπορον] Τὴν ἀμείβουσαν καὶ ἀλλάττουσαν
 τὴν πορείαν ἔχει γὰρ πολλὰς ἐκτροπὰς ἢ τρίδος.

Στ. 63. Τὸ δὲ τεὸν εἰ μισθῷ⁴⁾

Στ. 64—5. Ἄλλοτ' ἄλλα χρὴ ταρασσέμεν⁵⁾

1) Τὸν στίχον τοῦτον καὶ τοὺς ἐφεξῆς δύο διαιρεῖ ὁ σχολιαστὴς οὕτως:

.....σχέθαι
 Φροντίδα τὰν παρ ποδός·
 Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτόν.....

2) Καὶ ἐνταῦθα τὸν στίχον τοῦτον διαιρεῖ οὕτως:

.....δὲν περιλλ' ἐ-
 τίμασε.....

3) Γράφει πυρωθέντων. Δ. Χ. Σ.

4) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτως: Γρ. Εἰ δ' ἐτεὸν μισθῷ.

5) Καὶ ἐνταῦθα οὕτως: Γρ. Ἄλλ' ἄλλοτε χρὴ ταρασσέμεν.

Στ. 74. Πολυφάτων] Πολυθρυλλήτων.

Στ. 74. Ἦλεγξαν] Ἦσχυναν.

Στ. 86. Μέλανος] Τοῦ ἄδου.

Στ. 88. Γλυκυτάτα γενεᾷ] Ἦγουν τοῖς παισὶν αὐτοῦ.

Στ. 89. Εὐώνυμον] Εὐδοξον.

ΠΥΘΙΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΒ'.

Στ. 25. Δυγρόν τ' ἔρανον]* Ἡ ἱστορία οὕτως ἔχει ἐπὶ τὰ μυθικώτερον. Τοῦ Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ καὶ ἠβήσαντος, Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφός, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην ἠράσθη αὐτῆς· ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι, καὶ παρασκευάσας ἄριστον ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν τὸν Περσέα. Πυθόμενου δὲ τοῦ Περσέως ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνης κεφαλῇ. Μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἐξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανιστὰι τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ (γρ. ἴσως: ἦκε καὶ¹⁾) Περσεύς. Ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῆτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν· ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. Ὁ δὲ ἀνιαιεὶς ἀπέρχεται ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου· Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς καὶ πρὸς αὐτῷ προαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου· ὁ δὲ ἡγεῖται, θαρρύνει εἰπὼν. Καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖται αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Περμφρηδῶ καὶ Ἐντῶ καὶ Ἰαινῶ (γρ. Περμφρηδῶ καὶ Ἐρνῶ καὶ Δειρῶ²⁾), Ἀθηνᾶς φρασάσης· καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ὀρεγουσῶν ἀλλήλας³⁾. Αἱ δὲ αἰσθα-

1) Οὐδὲν, οἶμαι, δέον, Σακκελίων ὑποπτεύων τὸ «καὶ Περσεύς» πειρᾶται διορθοῦν· ἔχει γὰρ τοῦτο καλῶς, δεῖ δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπεκόμιζε τὸν ἵππον» ὑπακούειν. Δ. Χ. Σ.

2) Οὐδὲν τούτων οἶμαι δεῖν μεταβάλλειν, ὥς οἶται Σακκελίων, οὔτε τὸ Περμφρηδῶ οὔτε τὸ Ἐντῶ οὐδέ γε τὸ Ἰαινῶ· κεῖται γὰρ ταῦτα καὶ ἀλλαχοῦ· παρανάγνωθι δὲ καὶ λεξικὸν Παπίου (Βενσελῆρου), ἐνθα ἀντὶ Ἰαίνῳ γραπτέον Ἰαινῶ. Δ. Χ. Σ.

3) Γραπτέον, οἶμαι, ἀλλήλας. Δ. Χ. Σ.

νόμεναι βοῶσι καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι· ἐνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. Ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξῃσι τὰς νύμφας, αἱ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνέην καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα καὶ τὴν κίβησιν. Αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι· καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ λαβὼν, ὑποδεσμέεται τὰ ὑπόπτερα πέδιλα καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων καὶ τὴν Ἄϊδος κυνέην τῇ κεφαλῇ περιτίθεισιν· εἶτα ἔρχεται πετόμενος κατὰ τὸν Ὀκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς· ταύτας δὲ καὶ κοιμωμένας εὕρισκει. Ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οἱ θεοὶ οὗτοι, ὅπως χρῇ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον, καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἥ μόνη ἦν θνητῇ τῶν Γοργόνων. Ὁ δὲ πλυσίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἄρπῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνθὺς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει· αἱ δὲ αἰσθόμεναι διώκουσιν, οὐχ ὁρῶσι μέντοι αὐτὴν διὰ τὴν Ἀΐδος (κυνέην). Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαόν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἰδόντες ἀπολιθωθήσονται. Ὁ δὲ Πολυδέκτης ἀολλίσας τὸν ὄχλον, κελεύει αὐτὸν δεικνύνειν. Ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος . . . ἐκ' τῆς κιβήσεως καὶ δεικνυσιν. Οἱ δὲ ἰδόντες λίθοι ἐγένοντο, καὶ διὰ τοῦτο *Λυγρόν* καὶ *ὀλέθριόν* φησιν *ἔρανον* Ταῦτα δὲ Φερεκύδης ἱστορεῖ ἐν τῇ δευτέρᾳ. — *Λυγρόν τ' ἔρανον*] Ὅτι πάντας τοὺς ἐν ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπελίθωσε καὶ αὐτὸν τὸν Πολυδέκτην.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ Εἰς ΤΑ ΠΥΘΙΑ ΣΧΟΛΙΩΝ.

NEMEON EIDOS A'.

Στ. 5. Ὕμνος ὀρμάται] Τὸ προσόμιον.— Θέμεν] Λαμβάνει².

Στ. 12. Λαμνοίαις] Θείαις.

Στ. 25. Ἰππομάχμον] Ἰππόμαχον, πολεμικόν.

1) Γραπτέον, οἶμαι, «ἀποστρεφόμενος ἐξέγει τῆς». Δ. Χ. Σ.

2) Γράφει λαμβάνει γ. Δ. Χ. Σ.

- Στ. 32. Κεκόσμηται] Ἡτοίμασται.
 Στ. 42. Τρόπῳ] Φύσει.
 Στ. 43. Χρήσεις] Ἐνέργειαι.
 Στ. 46. Εὖ τε παθεῖν] Ἀπολαβεῖν.
 Στ. 47. Ἐξαρκέων] Μεταδιδούς.
 Στ. 63. Ὀκείας] Λάβρας,
 Στ. 64. Ἀμφελίξασθαι] Περιβαλεῖν.
 Στ. 66. Πειρᾶτο] Ἐγύεστο, ἤπτετο.
 Στ. 73. Ἀρήγοισαι] Ὑπηρετοῦσαι.— Δέχει]
 Στ. 77. Ταχὺ] Ταχέως. — Καδμείων] Τῶν Θηβαίων. —
 Ἄγῳι] Ἠγεμόνες.
 Στ. 78. Ἀθρόοι] Ὅλα πάντες.
 Στ. 80. Κολεοῦ] Τῆς θήκης.
 Στ. 81. Ὀξείαις] Σφοδραῖς. — Τυπείς] Πληγείς.
 Στ. 84. Κᾶδος] Πῆμα, κακόν.
 Στ. 87. Δῆμα] Τρόπον.
 Στ. 89. Ῥῆσιν] Λόγον.
 Στ. 97. Σὺν πλαγίῳ] Ἦγουν μετὰ ἀδικίας.
 Στ. 98. Κόρῳ στείχοντα] Ὅτῳ προσέχοντα καὶ ἀδικία. —
 Ἐχθρότατον] Ἦγουν ὑδριστήν καὶ ἀδικον.
 Στ. 101. Μάχαν] Κατὰ (τὴν μάχην).
 Στ. 102—3. Ἀντιάζωσιν] Ἐναντίοι ἔλθωσιν. — Ὑπὸ ῥιπαῖ-
 σι] Ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ.
 Στ. 104. Περύρρεσθαι] Κονιοῦσθαι.
 Στ. 108. Λαχόντ'] Λαβόντα.
 Στ. 111. Δαίσαντα] Ἐστιάσαντα.

NEMEON EIDOS B'.

- Στ. 18. Νεῖσθαι] Πορεύεσθαι.
 Στ. 24. Ἀέξει] Ὑψοῖ, δοξάζει.

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Δεχοῖ.

ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Γ'.

- Στ. 1. Πότνια] Ἐντιμοτάτη.
 Στ. 25. Ἐμίανε] Ἥσχυε.
 Στ. 27 (27—8). Καματωδέων] Ἐπιπόνων.
 Στ. 28 (30). Βαθυπεδίῳ] Μεγάλῃ.
 Στ. 45 (48). Μοῖσαν] Τὸ ποῖημα.
 Στ. 55 (58). Εἶλεν] Ἐπόρθησεν.
 Στ. 75 (81). Ἐπρασσεν] Καταιργάζετο.
 Στ. 76 (82). Ἐναιρεν] Ἐφόνευσ.
 Στ. 78 (84). Ἀσθμαίνοντα] Πνευστιῶντα.
 Στ. 83 (89). Ἐρκέων] Βρόχων.
 Στ. 95 (102). Πεμφθείς] Σταλείς, κλεύσας.
 Στ. 110—11 (119—20). Τάνδε νᾶσον εὐκλεεῖ προσέθηκε
 λόγῳ] Ἡ φράσις. ὡς τὸ ἐν Ὀλυμπίοις (Εἶδος Α', 34):

Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπότην

ἀντὶ τοῦ νίκην τῷ δεσπότη προὔξενησεν· οὕτω κἀνταῦθα ἀντὶ
 τοῦ λόγον καὶ ἔπαινον εὐκλεεῖ τῇ νήσῳ προσέθηκε.

Στ. 128 (137). Πινοαῖσιν] Φθόγγοις.

ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

Στ. 13. Ἐξέλοι] Ἐξείποι.

Ἀλεξάνδρου Φορτίου.

Στ. 32. Οὐνεκ' Ἀμφιτρύωνος]* Παρὰ τῷ τοῦ Ἀμφιτρύωνος
 τάφῳ ἐτελεῖτο τὰ Ἱολαία, ὡς καὶ Πίνδαρος αὐτὸς φησιν ἐν
 Πυθιονίκαις, Εἶδει Θ' (ς. 137—44):

Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἱόλαον
 Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐ-
 πτάπυλοι Θῆβαι. Τόν, Εὐρύ-
 σθῆος ἐπὶ κεφαλάν
 Ἐπραθεν ἐν φασγάνου ἀκμῇ,
 Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
 Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
 Σάματι.....

156

4) Γράφει ἐπεὶ Δ. Χ. Σ.

Οὐκ ἔστιν οὖν τὸ Ἀμφιτρύωνος ἀντὶ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου, ὥς
τινὲς φασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἰπεῖν: παρὰ τὸμβον Ἀμφιτρύωνος
ἐδήλωσε τὰ Ἰολάεια, ὥς ἡ ἄνω ῥῆσις τοῦ ποιητοῦ μαρτυρεῖ.
Ταῦτα δὲ καὶ Ἡράκλεια λέγεται.

Στ. 51. Δόγον] Ὁ λέγω.

Στ. 69. Χρόνος ἔρπων] Ἦγουν προΐων.

Στ. 87. Ἴονιον πόρον] Κόλπον καὶ πέλαγος.

Στ. 88. Πὰρ ποδί] Καὶ τοῖς τέρμασι.

Στ. 90. Προστραπὼν] Ἦγουν πορθήσας.

Στ. 95. Τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ]* Ὁ Πηλεὺς Φῶκον τὸν
ἀδελφὸν κατὰ πατρίδα σὺν Τελαμῶνι δολοφονήσας φεύγει εἰς
Φθίαν πρὸς Εὐρυτον τὸν Ἀκτορος, ὑφ' οὗ καὶ καθαίρεται. Ἐκεί-
θεν δὲ ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ἐλθὼν, Εὐρύτῳ
ἐντυγχάνει καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων. Πάλιν οὖν ὁ Πηλεὺς ἐκ
Φθίας φυγὼν, εἰς Ἴωλκὸν πρὸς Ἀκαστον ἀφικνεῖται καὶ καθαί-
ρεται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀστυδάμεια δὲ ἡ Ἀκάστου γυνή, ἣν ὁ Πίν-
δαρος Ἰππολύτην καλεῖ, ἐρασθεῖσα Πηλέως καὶ μὴ δυνηθεῖσα
πείσαι αὐτόν, διὰ τὴν ἄγαν σωφροσύνην τοῦ ἀνδρός, συνελθεῖν
αὐτῇ, καταψεύδεται αὐτοῦ πρὸς Ἀκαστον ὡς ἀποπειραθέντος
αὐτῆς καὶ βίαν ἐπαγαγεῖν ἐπιχειρήσαντος. Ὁ δὲ Ἀκάστος
κτεῖναι μὲν, ὃν καθῆρεν¹, οὐκ ἠβουλήθη, ἄγει δὲ αὐτὸν προφά-
σει θήρας εἰς τὴν κατὰ τὸ Πήλιον ἐρημίαν. Ἀποκοιμηθέντα
δὲ αὐτὸν Ἀκάστος καταλιπὼν καὶ τὴν μάχαιραν ὑπὸ τὴν κό-
προν τῶν βοῶν κρύψας, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ ἀνεχώρησεν, εἰπὼν,
εἰ δίκαιος εἶ, σωθήσῃ. Ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ μὴ εὐρὼν τὴν μά-
χαιραν, ἐμελλεν ἀπόλλυσθαι καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κενταύρων·
σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν ἐκζητήσας δι-
δωσιν αὐτῷ. Ἄλλοι δὲ φασιν ὡς μέλλοντι αὐτῷ ὑπὸ θηρίων
διαφθεῖρεσθαι οἱ θεοὶ μάχαιραν ἡφαιστότευκτον ἐχαρίσαντο δι'
Ἑρμοῦ καὶ οὕτως ἔφυγε τὸν κίνδυνον.

Στ. 96. Φύτευεν] Ἦρτυεν.

Στ. 111 (112). Γαδείρων τὸ πρὸς Ζόφον οὐ περατὸν]* Ἡ-

1) Γραπτέον, οἶμαι, ἐκ ἀθρήρεν. Δ. Χ. Σ.

γουν ἀπέρατον καὶ ἀδιόδευτον. Τὰ Γάδαιρα γὰρ ἐστὶ τόπος περὶ τὰ ἐσπέρια μέρη, ἀποτελεύτησιν ἔχων τῆς πλεομένης θαλάσσης, ὣν τὸ ἐπέκεινα ἄπλωτον ὡς βραχῶδες καὶ σκουτεινὸν καὶ θηρότροφον (γρ. *θηροτρόφον*). Παρήχθη τοίνυν ἐκεῖθεν ἡ παροιμία καὶ λέγεται, ὅταν τις ἐκεῖνο φθάσῃ τὸ μέτρον, οὐπὲρ τὸ πλεόν οὐ χωρεῖ, ὡς φαδιν, πρὸς δ οὐ δύναται τις ὑπεραρθῆναι. — Τὸ πρὸς ζόφον] Τὴν δύσιν.

Στ. 119 (120). Κάρυξ] Ὑμνητής.

Στ. 134—6 (135—7). Ὑμνοί δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει] Ὑγουν ἡ εὐφημία τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων ἰσον βασιλεῦσι τὸν ἄκδρα ποιεῖ.

ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε΄.

Στ. 6—7. Διάγγελοις] Διαιωνίζουσα, διαβιώσα.

Στ. 18. Θέσσαντο] Ἡῤῥξαντο.

Στ. 19. Πατέρος Ἑλλανίου] Διὸς Ἑλληνίου.

Στ. 26. Κεκινδυνευμένον] Ὑγουν τετολμημένον καὶ πεπραγμένον.

Στ. 29. Ἀποινώσας¹]

Στ. 30—1. Οὗτοι ἅπασα κερδίῳ φαίνουσα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς] Γνωμικόν.

Στ. 61. Ξεινοῦ πατρὸς] Τοῦ Διός.

Στ. 62. Εὐφράσθη²]

Στ. 66. Πράξειν] Παρασχεῖν.

Στ. 98. Ποιάντα] Φαιδρά.

ΝΕΜΕΩΝ ΕΙΔΟΣ ς΄.

Στ. 13. Στάθμαν] Γραμμήν, τέρμονα.

Στ. 17. Ἀμειβόμεναι] Ὑγουν ἐκ διαλειμμάτων.

Στ. 23. Ἐναγώνιος] Ὑγουν ἀγώνος πειραθείς καὶ γευσάμενος.

Στ. 24. Μεθέπων] Κληρωθείς καὶ μετερχόμενος. — Διόθεν] Ἐκ θεῶν.

1) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. ἀ π' οἰνώνας.

2) Κάνταυθα οὕτω διορθοῖ: Γρ. ἐφράσθη.

Στ. 73. 'Ερεψ'] 'Εστεψε.

Στ. 81. Πέταται] Διϊκνεῖται.

Στ. 85. 'Επᾶλτο] Διέπτη.

Στ. 94. 'Ελισσόμενον] Κυλινδούμενον.

Στ. 98. Μεθέπων] Βαστάζων.

Στ. 102. 'Ενέποισιν ἱερούς]* 'Ιεροὶ ἀγῶνες οἱ ἐπίσημοι καὶ ἐκτροπὰς ἔχοντες· περιχώριοι δὲ οἱ μὴ τοιοῦτοι, οἷα τὰ ἐν 'Αργεὶ 'Ηραϊα¹, τὰ ἐν Θήβαις 'Ιόλαια, τὰ ἐν Εὐβοίᾳ Βασίλεια, καὶ ἔτεροι ἀγῶνες τοιοῦτοι.— 'Ιερούς] 'Ηγουν τοὺς περιοδικούς.

Στ. 103. 'Επάρκεσε] Προσέθηκε, παρέσχεν.

Στ. 107—8. 'Ανθε'] 'Ηγουν στεφάνους.

NEMEON EIAOS Z'.

Στ. 16. Εἰ δὲ τύχη τις ἐρδων²]

Στ. 19. Δεόμεναι] 'Υστερούμεναι.

Στ. 23. 'Αποινα] 'Αμοιβή.

Στ. 26. Βάλλον] 'Εαυτοὺς δηλονότι.

Στ. 29. 'Ελπομαι] 'Υπολαμβάνω.

Στ. 33. Σοφία] 'Η ποίησις.

Στ. 41. Κομίσαι] 'Ανα(κομίσαι) καὶ ἀνακτήσασθαι.

Στ. 47. 'Αβρόν] 'Ανθηρόν.

Στ. 49. Εὐρυκόλπου] Εὐρυχώρου.

Στ. 53. 'Αποπλέων] 'Απονοστῶν, ἀπαίρων.

Στ. 68. Βάρυνθεν] 'Εβαρύνθησαν.

Στ. 65. 'Αλσει] Ναῶ.

Στ. 74. Θρασύ] Τολμηρόν.

Στ. 89. 'Απέχων] 'Απωθεν ἔχων.

Στ. 90. 'Ωτε] 'Ωςπερ.

Στ. 93. 'Αγαθοῖσι] 'Ανδρείοις.

1) Γράφει 'Η ρ α ῖ α καὶ σμικρὸν ὅπισθεν 'Ι ο λ ᾱ ε ῖ α. Δ. Χ. Σ.

2) Εἰς τὸ ἐντυπον τοῦ στίχου τούτου σχῆλιον μετὰ τὰς λέξεις 'Η ο ὤ τως προστίθεται: Τὸ σύμπερον ἀγωνίᾳ ('Εν μέντοι τῇ τοῦ Βοικχίου ἐκδόσει ἡ μετὰ τό: 'Η ο ὤ τως ἐχομένη ἐρμηνεία φέρεται ἐν τῷ σχολίῳ τοῦ ς. 9).

Στ. 96. *Εν τε δαμόταις]* Καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις δημόταις καταφανής εἰμι, ὥς ἂν οὐδενὶ ἐνεχόμενος ἀτόπῳ πράγματι.

Στ. 104. Προβάς] Ὑπερβάς.

Στ. 107. Ἀδιαντον] Ἀδρεκτον.

Στ. 116. Δύριον¹⁾

Στ. 127. Γεύεται²⁾

Στ. 143. Δυσβάτων] Δυσκόλων.

Στ. 153. Ἀμπολεῖν] Ἀναδιηγείσθαι.

Στ. 155. Μαψυλάκας]* Ἐπὶ ματαίῳ ὑλακτῶν καὶ φλυαρῶν. Ἀπὸ τῶν κυνῶν εἰληπται τοῦτο τῶν οὕτως ὑλακτούντων καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει.

NEMEON EIAOS Η'.

Στ. 43. Ἀντέταται] Ἀνάκειται.

Στ. 58. Ἀντείνει] Ὑψοῦται.

Στ. 61. Ἐφαπτοίμαν] Ἐχοίμην.

Στ. 63. Χρυσὸν εὐχονται] Προσευχόμενοι αἰτοῦσι.

Στ. 67. Ἐπισπείρων] Προστρίβων.

Στ. 76. Κομίζαι] Ἦγουν ἀναστῆσαι.

Στ. 80. Ὑπερεῖσαι] Ὑποβαλεῖν.

Στ. 82. Δις δὴ δυοῖν]* Τοῦτό φησιν, ὅτι διαυλοδρόμος ὁ νικηφόρος, καθὰ καὶ προεῖπε (ς. 26.):

.....Δεινὸς διςῶν σταδίων

Χαίρω δὲ ἐνίεις καὶ ἐμβάλλων κόμπων, ἦγουν τὸ ἀξίωμα τὸ διὰ τῶν ὕμνων, πρόσφορον καὶ ἀρμόδιον τῷ ἔργῳ καὶ τῇ νίκῃ, τουτέστι χαίρω ἄξια τῆς ὑποθέσεως λέγων.

Στ. 84. Κάματον] Κακοπάθειαν.

NEMEON EIAOS Θ'.

Στ. 35. Δίκαν] Τὴν ἔριν καὶ μάχην.

Στ. 37. Ἀνδρομέδαν³⁾

1) Ὁ σχολιαστὴς γράφει: Δεῖριον.

2) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Δεύεται.

3) Ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ οὕτω: Γρ. Ἀνδροδάμαν.

Στ. 52. Ἐντεσιν] Ἦγουν ἄρμασιν.

Στ. 58. Σχ[ισεν] Διέστησεν, ἠνέωξεν.

Στ. 76. Κτεάνων] Ἦγουν τοῦ πλοῦτου.

Στ. 77. Ψυχὰς] Γνώμας.

Στ. 88. Ἐκρινας] Ἐγνος.

Στ. 90. Παρποδίου] Ἐπικειμένου.

Στ. 91. Ποδὶ']

Στ. 92. Ψυχῇ] Βουλῇ.

Στ. 106. Ἐὼν²]

Στ. 111. Οὐκ ἔτ' ἐστὶ πόρσω] Ἦγουν ἔξεστιν, ἡ οὐ δυνατόν
ἐστίν· ἀθάνατος γὰρ γενέσθαι οὐ δύναται. Τοῦτο γὰρ ἐννοεῖν
διδώσιν, ὥς καὶ ἐν ἄλλοις διαβρήδην φησί.

Στ. 112. Θνατὸν] Ὅντα αὐτόν.— Σχοπιάς] Ἀκρότης.

Στ. 113. Ἐφάψασθαι] Ἐφικνεῖσθαι.

Στ. 115. Ἀῖξεται] Ἀντὶ τοῦ χαίρει.

ΝΗΜΕΩΝ ΕΙΛΟΣ Ι'.

Στ. 18. Ἀριστεύει]* Τουτέστιν ὑπερτερεῖ καὶ πρόχχει τῶν
ἄλλων πύλων, τὸ Ἄργος δηλονότι. Καλλιχόμοισι δὲ ἀπὸ μέ-
ρους, καλαῖς καὶ εὐκόμοις γυναιξὶ πρωτεύει τὸ Ἄργος.

Στ. 32—3. Τελεία παρὰ μητέρι]* Ἦγουν τῇ Ἡρᾷ. Ἀριστὸς
φάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (ς. 982—5):

Ἦραν τε τὴν Τελείαν

Μέλπωμεν, ὥς περ εἰκός·

Ἦ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμ-

παῖσι τε καὶ κληῖδας γάμου φυλάττει.

ἦγουν ἡ Γαμηλία.

Στ. 36. Ἀργεῖον τέμενος] Ἡ πόλις τὸ Ἄργος.

Στ. 112. Ἀμφὶ βουσὶν] Ἐνεκα τῶν βοῶν.

Στ. 114. Ταῦγέτου πόδ'] Σχοπῶν.

Στ. 127. Ἐμβάλον] Προσεβήρην.

1) Κένταῦθα οὕτω διορθοῖ: Γρ. Πατρί.

2) Ὡς αὐτῶς οὕτω: Γρ. Αἰών.

Στ. 142. Ὀρθιον] Ἐξάκουστον.

Στ. 148. Μεταλαμβάνειν] Κοινωνεῖν.

NEMEΩΝ ΕΙΔΟΣ ΙΑ'.

Στ. 20. Περιτέλλων] Περιβεβλημένος καὶ φορῶν.

Στ. 23. Μελιγδούποισι] Ἠδυτάτοις¹.— Δαιδαθέντα] Κοσμηθέντα.

Στ. 31. Ὀχθῳ] Ὅρει καὶ λόφῳ.

Στ. 34. Ἑορτάν] Πανήγυριν.

Στ. 35. Τέθμιον] Διάταξιν καὶ νόμον οὔσαν.

Στ. 60. Προμαθείας] Προγνώσεως.

ΤΡΑΟΣ ΤΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΜΕΑ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Α'.

Στ. 49. Τιμαῖσιν] Κατορθώμασιν.

Στ. 60. Ἀγάνορα κόμπων] Σεμνὸν καύχημα.

Στ. 79. Καὶ σέθεν Ἀμφιτρώων] Διὰ τὰ Ἡράκλεια καὶ Ἰόλαια² τοῦτό φησιν.

Στ. 80. Μινῶα τε μυχὸν] Τὸν Ὀρχομένον τὴν πόλιν.— Ἦγουν τὰ Μινύεια.

Στ. 84. Καὶ τὸ Δάκατρος κλυτὸν ἄλδος Ἐλευσίνα] Ἦγουν τὰ Ἐλευσίνεια (sic)³ καὶ τὰ Βασίλεια καὶ Γεραίστεια (sic)⁴.—
* Ἐν Εὐβοίᾳ ἀγὼν τελεῖται τὰ (Βα)σίλεια, ἐν δὲ Θεισσαλίᾳ Πρωτεσίλεια, ἐν δὲ Εὐβοίᾳ τὰ Γεραίστεια.

Στ. 83. Πρωτεσίλα] Τὰ Πρωτεσίλεια.

Στ. 90. Εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσσιν] Ἦγουν τῷς ὕμνοις καὶ ταῖς ᾠδαῖς ὥσπερ τισὶ πτέρυξιν ἀρθθέντα καὶ μετεωρισθέντα.

Στ. 96. Τεύχοντ'] Προξενεῦντα.— Νέμει] Κάκτῃται.

1) Γράφε ἡδυτάταις. Δ. Χ. Σ.

2) Γράφε κἀναῦθα Ἰολάστεια. Δ. Χ. Σ.

3) Γράφε Ἐλευσίνα. Δ. Χ. Σ.

4) Γράφε Γεραίστεια ἐναῦθά τε καὶ σμικρὸν ὅπισθεν. Δ. Χ. Σ.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Β'.

- Στ. 14. Μαλθακόφωνοι] Ἡδύφωνοι.
 Στ. 47. Προάντης] Χαλεπή.
 Στ. 59—60. Ὑπέστειλεν ἰστίον] Ὑπεχάλασεν, ὅπερ εἰώ-
 θασι ποιεῖν οἱ πλέοντες ἀνέμου ἐπιπνεύσαντος σφοδροῦ.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ'.

- Στ. 5. Ὑμνῷ διώκειν] Διηγείσθαι, ὑμνῆσαι.
 Στ. 20. Ἀπτονθ'] Ἀπτονται ἀντὶ τοῦ ἐγγιζοῦσιν.
 Στ. 37—9. Ἀνάγει φάμαν] Ἀνεγείρει δόξαν. — Παλαιὰν]
 Ἦγουν τὴν ἤδη πεπαλαιωμένην καὶ σβεσθεῖσαν τῶν κατορθω-
 μάτων. — Ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν] Ἀντὶ τοῦ εἰς λήθην, ἦγουν ἀφύ-
 πνώττει καὶ μεμάρανται.
 Στ. 40. Θαητὸς] Ἐκδηλος.
 Στ. 44. Ἀδραστείους ἀέθλους] Τοῖς Νεμεακοῖς ἀγῶσι.
 Στ. 52. Ἀφάνεια τύχας] Ἦγουν τῆς μελλούσης ἐκδόσεως.¹
 Στ. 59. Φαίνον] Τὸν φονίαν καὶ παλεμικόν².
 Στ. 73. Προφρόνων] Προθύμων.
 Στ. 78. Μῆτιν] Τέχνην.
 Στ. 83. Φύσιν] Τὴν μορφήν καὶ τὸ σῶμα.
 Στ. 105. Δαῖτα πορσύνοντες] Βορτὴν καὶ πανήγυριν. Λέγει
 δὲ τὴν τῶν Ἡρακλείων.
 Στ. 106—107. Νεώματα· στεφανώματα.] Νεαρὰ στέμματα.
 Στ. 108. Ἐμπυρα] Τὰς θυσίας.
 Στ. 111. Ἀνατελλομένα] Ἀναπτομένη.
 Στ. 112. Παννυχ(ζει) Διανυκτερεύει.
 Στ. 113. Λακτιζουσα] Πλήππουσα. — Ἀττουσα γὰρ λακτί-
 ζειν δοκεῖ τὸν ἀέρα ἢ φλόξ.
 Στ. 120. Πράσθεν] Κατὰ τὸν φθάσαντα χρόνον.

1) Τὴν ἐν τῷ ἐντόπῳ σχολίῳ τοῦ στίχου τούτου λέξιν Κεχαλα-
 σμένον ὁ σχολιαστὴς διορθοῖ: Κεκαλυμμένον.

2) Γραπτεῖον δῆπου Τὴν φονίαν καὶ παλεμικὴν. Δ. Χ. Σ.

Στ. 122. Πειθῶν] Πειθόμενος.

Στ. 124. Τερπνὴν] Ἠδεΐαν. — Ἀποστάζων] Προστιθείς.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Δ' (γρ. Ε').

Στ. 6. Ἦ Ἰασσα] Γρ. ῥασσα, ὡς Θράξ (γρ. Θράξ) Θράσσα.

Στ. 7. Ὀκυδινάτοις] Ταχυστρόφοις.

Στ. 17. Εὖ πάσων] Εὐήμερων. — Λόγον ἐσλὸν ἀκοή] Ἡ-
γουν εὖ ἀκούει καὶ εὐφημαίς κοσμεῖται.

Στ. 30. Φθόνει] Φείδου. — Εὐμπον] Ἐπαινον.

Στ. 33. Λόγον] Τὴν εὐφημίαν. — Κλέονται] Ἡγουν κλε-
ζονται καὶ εὐκλεεῖς εἰσι. Τὸ κλε συνεστάλῃ διὰ τὸ μέτρον ἐλ-
λείψει τοῦ ἰῶτα.

Στ. 45. Παίδων] Ἀπογόνων.

Στ. 48. Ἐλα νῦν μοι] Ἄγε δεῦρε,

Στ. 52. Ἐσλόν] Ἀνδρεῖον.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Ε' (ς').

Στ. 13. Σπένδειν] Καταβρέχειν. — Μελιφθόγοις αἰοδαῖς]
Ἠδίστοις λόγοις ἐγκωμιαστικοῖς. Ὅμοιον δὲ μετ' ὀλίγα ἐποίησε
τὸ:

Τέθμιόν μοι φαμί σαφέστατον εἶναι,

Τένδ' ἐπιστείχοντα (νᾶσαν)

Ῥαιν(ιμ)εν εὐλογίαις.

Στ. 26. Ἐφετμαῖς] Ἐπιθυμίας. Ἐφίμαι γὰρ σημαίνει καὶ
τὸ ἐπιθυμῶ.

Στ. 30. Ῥαινέμεν] Ῥαντίζων. — Εὐλογίαις] Λόγοις ἐγκω-
μιαστικοῖς καὶ ἐπαίνοις.

Στ. 32. Ἐν σχερῶ κέλευθαι] Ὅδοι φέρουσαι δηλονότι.

Στ. 55. Καρτεραίχμαν] Τὸν πολεμικώτατον καὶ γενναῖον.

Στ. 59. Περικυῖαν] Ἡγουν πεπληρωμένην, ὥστε φρίσσειν
ἐπ' αὐτῇ τὸν τοῦ οἴνου ἀφρόν.

Στ. 72. Φαμένω] Εὐξαμένω.

Στ. 93. Χαρίτων] Τῶν ἐκ τῆς ποιήσεως ἐγκωμίων.

Στ. 94. Ἀρδοντι] Καταβρέχουσιν.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Σ' (Ζ').

Στ. 19. Ἑστασας] Στῆναι παρεσπύσας.

Στ. 23. Εὐδα] Σειώπηται.

Στ. 24. Χάρις] Δόξα.

Στ. 25. Σοφίας] Ποιήσεως.

Στ. 31. Ἀρετάν] Γνώμην.

Στ. 33. Φλέγεται] Καταλάμπεται καὶ περιφανὴς γίνεται τοῖς ἐκ ποιήσεως δώροις.

Στ. 47—48. Εὐανθέ'] Ἀνθηρὰν καὶ ὥραν.— Ἀπέπνευσας] Θνήσκων ἀπώλεσας.— Ἀλικίαν] Νεότητα.

Στ. 49. Ἀριστοι] Οἱ ἀνδρεϊότατοι.

Στ. 57. Διώκων] Ζητῶν.

Στ. 61—62. Ἐξικέσθαι] Καταλαβεῖν.

ΙΣΘΜΙΩΝ ΕΙΔΟΣ Η'.

Στ. 21. Ταντάλου λίθον] Τὸν κίνδυνον.

Στ. 23. Ἀτόλματον] Ἀνυπομόνητον δεινόν. — Μόχθον] Πόλεμον.

ΤΕΛΟΣ.

Πωλείται γέρον δραχμῶν ἤτοι γρότζων 4.

